

Anh Ấy Là Của Tôi

Contents

Anh Ấy Là Của Tôi	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	7
3. Chương 3	11
4. Chương 4	14
5. Chương 5	18
6. Chương 6	21
7. Chương 7	26
8. Chương 8	33
9. Chương 9	37
10. Chương 10	44
11. Chương 11	50
12. Chương 12	54
13. Chương 13	62
14. Chương 14	68
15. Chương 15	75
16. Chương 16	80
17. Chương 17	84
18. Chương 18	90
19. Chương 19	98
20. Chương 20	106
21. Chương 21	111
22. Chương 22	120
23. Chương 23	127
24. Chương 24	133
25. Chương 25	140
26. Chương 26	147
27. Chương 27	156
28. Chương 28	162
29. Chương 29	169
30. Chương 30	176
31. Chương 31	184
32. Chương 32	197
33. Chương 33	205
34. Chương 34	212
35. Chương 35	219
36. Chương 36	226
37. Chương 37	233
38. Chương 38	243
39. Chương 39	251
40. Chương 40	258
41. Chương 41	264

42. Chương 42	272
43. Chương 43	278
44. Chương 44	287
45. Chương 45	297
46. Chương 46	306
47. Chương 47	313
48. Chương 48	320
49. Chương 49	329
50. Chương 50	336
51. Chương 51	345
52. Chương 52	354
53. Chương 53	360
54. Chương 54	368
55. Chương 55	376
56. Chương 56	384
57. Chương 57	391
58. Chương 58	398
59. Chương 59	405
60. Chương 60	413
61. Chương 61	421
62. Chương 62	428
63. Chương 63	434
64. Chương 64	443
65. Chương 65	451
66. Chương 66	458
67. Chương 67: Ngoại Truyện 01	466
68. Chương 68: Ngoại Truyện 02	470

Anh Ấy Là Của Tôi

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại, showbiz, ngọt, 1×1, HE Độ dài: 66 chương + 02 ngoại truyện Tác Nghệ xuất thân

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-ay-la-cua-toi>

1. Chương 1

Túc Nghệ lười biếng nằm trên chiếc sofa lớn, đôi chân dài gác lên mặt bàn, thờ ơ đọc bình luận trên weibo.

“Đồ hèn hạ, ngày ngày bày mưu tính kế hãm hại Chân bảo bảo nhà tao, mày sẽ bị báo ứng!!”

*bảo bảo: cách gọi thân mật như cục cưng, bé cưng

“Chúc cô gia đình ly tán, cô độc suốt đời [mỉm cười]”

“Đồ nham hiểm, mau cút khỏi giới giải trí đi!!!!”

...

Dòng trạng thái cô đăng trên weibo hai tiếng trước hiện đã nhận được hơn sáu ngàn bình luận, trong đó có không ít những bình luận ác ý.

Trợ lý An Tuyền đi từ sau lưng tới, đặt cốc nước dưa hấu ép xuống bàn ngay trước mặt cô: “Chị Nghệ lại đang đọc bình luận đấy à?”

Túc Nghệ không buồn nhìn lên: “Bình luận của fan sao lại không đọc?”

“...” An Tuyền khá là bội phục thái độ thản nhiên như không của Túc Nghệ, “Em sợ chị đọc xong lại mất vui...”

Túc Nghệ: “Người ta chữ là chữ vai diễn chứ đâu phải chữ chị.”

Những bình luận chữ mắng trong hơn sáu ngàn bình luận này không phải mắng chữ Túc Nghệ mà là mắng chữ nhân vật nữ phụ ác độc Du phi cô đóng trong một phim cung đấu đang hot gần đây.

An Tuyền bức xúc: “Đúng vậy, rõ ràng chỉ là một nhân vật trong phim, sao lại chạy qua weibo mắng chị chứ? Không biết đóng phim là gì chắc?”

Túc Nghệ nhìn thoáng qua cô trợ lý mới mới nhận việc chưa đầy ba tháng, thản nhiên nói: “Đừng nghiêm trọng hóa quá, cứ coi những bình luận này như lời khích lệ là được mà.”

An Tuyền: “Khích lệ ấy ạ?”

Túc Nghệ: “Đúng vậy. Mọi người ghét chị như thế này không phải nói lên là chị diễn rất tốt sao?”

An Tuyền: “...” Ồ? Hình như cũng có lý.

Túc Nghệ cười, không nói nữa, cầm cốc nước dưa hấu ép lên nhấp một chút.

Túc Nghệ là một người có vị trí tương đối đặc biệt trong giới giải trí.

Nếu bảo cô không nổi thì không đúng vì độ nổi tiếng của cô chẳng thua kém gì các tiểu hoa đán tuyến một; nếu nói cô nổi thì dường như cũng không đúng nốt bởi vì cô chưa từng được diễn vai nữ chính.

Tác phẩm đầu tay cô góp mặt là một bộ phim lớn, từ đạo diễn đến diễn viên không có ai không phải là các nhân vật có số có má của làng giải trí, ngoại trừ nữ thứ Túc Nghệ.

Trong phim, cô diễn vai một cô gái vẻ ngoài ngây thơ, vô tội nhưng bên trong thì độc ác, xấu xa. Bắt đầu từ tập nhân vật của cô để lộ bản chất thì weibo của cô liền bị các anti-fan tấn công và cứ thế kéo dài suốt nhiều năm. Sau khi bộ phim kết thúc, cô cũng chết luôn cái mác người xấu, gần như gánh vai trò thu hút đề tài thảo luận cho cả bộ phim truyền hình...

Lúc bấy giờ, cô vẫn còn là một người mới chưa có kinh nghiệm gì, về lý thì sẽ chẳng đời nào được tham gia một phim lớn như thế. May nhờ đạo diễn Lý Mẫn ra sức tiến cử giúp cô.

Khi ấy, Lý Mẫn vừa trông thấy cô liền chạy tới vỗ vai cô rồi bảo vai diễn này chính xác là dành cho cô.

Túc Nghệ ngơ ngác hỏi lại: “Tại sao ạ?”

Lý Mẫn cười hiền từ: “Khuôn mặt của cháu khiến người ta nhìn một cái là đã thấy xấu xa, độc ác rồi.”

Túc Nghệ: “...”

Túc Nghệ trông không xấu, có thể nói là rất ưa nhìn: lông mi dài, mắt tròn, đuôi mắt hướng lên, hơi có cảm giác của một đôi mắt đào hoa, mũi nhỏ và cao, miệng không rộng, môi lại đầy đặn... Ngũ quan cân đối, muốn nói xấu cũng khó. Diện mạo này của cô chính là “vẻ đẹp đầy quyền uy” trong truyền thuyết.

Hơn nữa, ưu thế của cô không chỉ có mặt mà còn có cả vóc dáng rất đẹp nữa.

Túc Nghệ cao 1m76, còn cao hơn siêu mẫu đang hot nhất trong nước dăm ba phân. Tỷ lệ cơ thể hoàn mỹ, chân dài eo nhỏ, cổ cao, quan trọng nhất là, ngực lớn.

Ngực phẳng như siêu mẫu ư? Không hề.

Có điều chính cô cũng không thích thế này lắm. Nếu ngực nhỏ hơn một chút thì con đường cô có thể lựa chọn cũng rộng hơn. Ngày nay, các nhà thiết kế đều yêu thích các người mẫu ngực lép trông như móc treo đồ.

Nghĩ vậy, cô cúi đầu nhìn bộ ngực ngồn ngộn của mình, giận dữ mắng: “Con có biết là con đang cản trở sự nghiệp của mẹ không hả?”

An Tuyền giật mình, lắp bắp hỏi: “Chị Nghệ... chị... chị có thai à???”

Túc Nghệ: “Không, chị đang nói chuyện với bộ ngực.”

An Tuyền: “...”

An Tuyền ho khẽ một tiếng, mở bảng lịch trình trên máy tính bảng ra: “Chị Nghệ ơi, tối mai chị có một buổi tiệc từ thiện.”

Túc Nghệ đã bỏ điện thoại xuống, đang say sưa nghịch móng tay: “Biết rồi, chiều mai sắp xếp cho chị một thợ làm móng đến nhé, chị muốn đổi kiểu khác.”

Ngày hôm sau, An Tuyền và Ngô Tuyết, người đại diện của Túc Nghệ, mang theo lễ phục và thợ trang điểm vội vã chạy đến nhà Túc Nghệ.

Túc Nghệ vẫn đang nằm trên sô pha, mặt đắp một miếng mặt nạ. Thợ làm móng đeo khẩu trang đang ngồi bên cạnh, cẩn thận sửa móng tay.

Ngô Tuyết bóc mặt nạ trên mặt cô vứt đi: “Ngồi dậy trang điểm!”

Túc Nghệ hé hé mắt ra nhìn, uể oải ngồi dậy: “Sao chị lại tới đây.”

“Đưa kịch bản cho cô xem.” Ngô Tuyết đã dẫn dắt Túc Nghệ từ hồi cô mới vào nghề, tính ra cũng đã hơn năm năm. Quan hệ của hai người từ lâu đã không còn chỉ là công việc mà đã như những người bạn thân. Ngô Tuyết ngồi xuống cạnh Túc Nghệ, quăng hai cuốn kịch bản cho cô và bảo: “Xem xem, muốn diễn cái nào?”

Túc Nghệ xem lướt lướt qua, hai bộ này đều là của đạo diễn lớn cả...

“Không thể nhận cả hai được ạ?”

“Không thể. Lịch quay chúng trùng nhau.”

Túc Nghệ cười tủm tỉm: “Không sao, em không sợ vất vả đâu.”

Ngô Tuyết cười mỉa: “Cô không sợ vất vả nhưng đạo diễn lớn người ta không chịu cho cô làm vậy đâu. Hơn nữa, hai bộ phim truyền hình này, không chỉ trùng thời gian quay... ngay cả lịch tuyên truyền và chiếu phim cũng gần như giống nhau, dính lấy nhau như hai anh em vậy...”

Túc Nghệ: “... Để em xem kịch bản rồi báo cho chị sau nhé.”

“Ừ, quyết nhanh lên, tuần sau là thử vai rồi.” Túc Nghệ làm xong móng tay, mặt móng vẽ một đóa hoa hồng, đẹp giống như chủ nhân của nó vậy. Ngô Tuyết kéo Túc Nghệ rời sô pha, giục nhân viên thay đồ cho cô. “Đêm tiệc từ thiện tối nay quan trọng đấy, nhiều người trong giới đến lắm, nghe nói... mấy vị tai to mặt lớn cũng tới, nhớ phải kiểm chế, đừng có sinh sự gì nhé.”

Túc Nghệ cười vui vẻ: “Tiểu Tuyết Tuyết à, ý chị là sao, chỉ là một đêm từ thiện thôi, em có thể sinh sự gì chứ?”

Ngô Tuyết: “Ha ha, lần trước cô đi dạ tiệc xong không phải là cũng được chễm chệ giật tít ngay trang đầu sao, ”nữ ngôi sao nổi tiếng Túc Nghệ lộ hàng trên thảm đỏ, cảnh xuân phơi phới” nhỉ?”

Túc Nghệ đính chính: “Em không lộ hàng, cái tên phóng viên khốn kiếp đó viết bừa, lại còn đi làm mờ chút góc quần bảo hộ của em bị lộ ra, ôi chao... chị bảo chiêu này của thằng cha đó có ác không cơ chứ?”

Ngô Tuyết: “Cô không mắng người ta thì liệu người ta có viết bừa cho cô không?”

Túc Nghệ cười giễu: “Ai bảo tên đó hỏi mặt em có phải đã chỉnh sửa không, ngực em có phải là hàng giả không. Kể ra thì, anh ta bảo em đi sửa mặt em còn có thể chấp nhận được nhưng anh ta không được công kích là em độn ngực. Chẳng lẽ là tự em muốn ngực mình lớn thế này hay sao? May mà lúc đó đang ở trước ống kính chứ mà ở góc kín thì xem xem em có đánh rưng rưng anh ta đi không.”

Ngô Tuyết: “...”

Vẻ mặt của thợ trang điểm như muốn nói “tôi đã quen rồi”, ngồi cầm nín, mặt thản nhiên, tiếp tục trang điểm cho Túc Nghệ: “Tiểu Nghệ à, hôm nay em muốn dùng son màu gì?”

Túc Nghệ nghĩ rồi đáp: “Màu đỏ thắm đi, gần đây các cảnh phim của Du phi đều dùng son màu này, tạo chút gắn kết với phim vậy.”

Ngô Tuyết lấy lễ phục của công ty tài trợ để trong hộp ra: “Thay đồ đi đã rồi cả trang điểm tiếp, lỡ mà làm dính lên đồ thì cô không đền nổi đâu. Công ty bảo đêm từ thiện này là sự kiện lớn nên đã chọn riêng bộ này mượn cho cô, đắt lắm đấy.”

Bộ lễ phục trong tay Ngô Tuyết là một chiếc váy dài màu đỏ tươi, tay đắp ren xuyên thấu, chân váy xếp li.

Thay đồ xong, Ngô Tuyết tặc lưỡi: “Quả nhiên là em rất hợp với màu đỏ.”

Túc Nghệ trắng từ nhỏ, phủ lớp lụa đỏ lên làn da trắng, nhìn kiểu gì cũng thấy mê người. Vì chuyện lộ hàng lần trước nên lần này công ty chọn một bộ lễ phục tương đối nhiều vải, tuy tay áo là ren xuyên thấu nhưng cũng là kiểu ống tay dài.

Thế nhưng, mặc dù nhiều vải nhưng nó lại ôm sát lấy người Túc Nghệ khiến dáng người quyến rũ của cô lại càng nổi bật hơn, thứ khá lớn trước ngực cũng càng thêm bắt mắt.

Túc Nghệ nhận ra vậy, lạnh lạnh hỏi: “Công ty sợ những chất vấn về chuyện em độn ngực còn chưa đủ nhiều hay sao?”

Giờ không có cách nào đổi lễ phục khác được, Ngô Tuyết chỉ còn nước đổ dành cô: “Không sao đâu, chị biết cô là hàng thật là được, người khác nói vớ vẩn gì chị cũng không để bụng đâu.”

Túc Nghệ: “...”

Đến địa điểm tổ chức buổi dạ tiệc, Túc Nghệ xuống xe, dừng ở thảm đỏ để các phóng viên chụp ảnh.

Thảm đỏ là nơi thể hiện rõ nhất một minh tinh có đang hot hay không, phóng viên hướng ống kính về phía người nào thì người đó chắc chắn là nổi. Trên thảm dài đang có không ít ngôi sao, mọi người đều đứng tạo dáng mong phóng viên chụp nhiều thêm cho mình một chút.

Túc Nghệ không mấy để tâm vụ này, nói ra thì cũng chỉ là một đêm từ thiện mà thôi, có chuyện gì để viết chứ? Cô đứng đếm tầm chục giây rồi định đi luôn.

“Túc Nghệ! Đợi đã, chụp thêm mấy tấm đi...”

“Túc Nghệ, nhìn bên này!”

“Túc Nghệ...”

Phóng viên đã bảo vậy, Túc Nghệ đành phải đứng lại, quay đầu mỉm cười với ống kính.

“Túc Nghệ! Cái con hèn hạ này!”

Một tiếng hét cao vút bỗng vang lên giữa rừng phóng viên, giọng nói to, rõ, gần như tất cả mọi người đang có mặt tại khu vực thảm đỏ đều có thể nghe rõ mồn một. Không chỉ bản thân Túc Nghệ mà ngay cả các phóng viên và ngôi sao đứng xung quanh đều giật mình nhìn về phía nơi vừa mới có tiếng nói.

Giọng nói đó lại tiếp tục hét: “Sao mày dám hãm hại Chân Mật! Nàng ấy là tỷ muội tốt cùng vào cung với mày cơ mà! Đồ ti tiện!!!”

Túc Nghệ vẫn chưa biết phải làm gì thì một quả trứng gà bỗng phi một vòng cung bay thẳng tới phía cô.

Không phải chứ! Ném trứng gà hả??

Đây là điều đầu tiên Túc Nghệ nghĩ tới.

Cái người mất não này ở đâu ra vậy?

Xem phim thôi mà làm gì mà nghiêm túc như vậy chứ???

Đây là điều thứ hai Túc Nghệ nghĩ.

Cho dù bị ném trứng gà, cũng không thể để nó dây vào mắt được, gớm quá...

Đây là điều thứ ba Túc Nghệ nghĩ.

Giữa tiếng la ầm ĩ của mọi người, Túc Nghệ nhắm mắt lại, chấp nhận số phận...

Một giây, hai giây, ba giây...

Túc Nghệ nhắm tịt mắt một hồi mà vẫn chẳng thấy cái cảm giác dinh dính mình đang đợi đâu.

Cô hé hé mắt ra nhìn thử, ánh sáng xung quanh có vẻ tối đi khá nhiều.

Một bóng lưng cao lớn che ngay trước mặt cô. Đối phương rất cao, Túc Nghệ nhắm tính cẩn thận, hôm nay cô đi giày sáu phân, tính ra hiện giờ cô đã khoảng 1m8, vậy mà người đàn ông này vẫn còn nhỉnh hơn cô một đoạn, tấm lưng khỏe khoắn, xem ra không béo, bên trong bộ tây trang này có lẽ toàn là cơ bắp...

Trong đầu Túc Nghệ bỗng xẹt qua một ý nghĩ không thích hợp cho lắm vào lúc này.

Cho đến khi người đàn ông ấy xoay người lại.

Mày rậm, mắt sắc, mũi cao, thẳng, môi mỏng, da đồng.

Hàng mày của anh ta cau lại, trong tay còn dính một chút lông trắng trứng.

Người đàn ông chần hết mắt tầm mắt của cô. Túc Nghệ vô thức nuốt nước bọt hai lần rồi rụt rè nghiêng người xem kẻ vừa ném trứng gà bị bảo vệ lôi đi.

Trong lòng Túc Nghệ thầm nói tiếng cảm ơn với cái kẻ mất não kia.

Sau đó cô ngẩng đầu, nở nụ cười mà mình đã luyện tập trước gương rất nhiều lần, khóe môi cong lên, mắt cũng cong lên, dịu dàng nói: “Cảm ơn anh.”

Người đàn ông gật đầu thờ ơ, không buồn dừng lại, chân dậm bước bỏ đi.

Túc Nghệ mặc kệ các phóng viên gọi mình, vội vàng vác giày cao gót đuổi theo anh ta.

“Tôi là Túc Nghệ.”

“Sao anh nhanh tay hay vậy, trứng gà mà cũng cản được.”

“Tên anh là gì vậy?”

Túc Nghệ không nói to nhưng cô chắc chắn là mức âm lượng này nằm trong phạm vi người đàn ông kia có thể nghe rõ. Ấy vậy mà về mặt đối phương hết sức hồ hững, chẳng đáp lại lấy một tiếng nào.

Túc Nghệ không giận, đưa tay ra nới ống tay áo của anh ta.

Tất nhiên cô không thể kéo được một người đàn ông cao to như vậy nhưng anh ta vẫn bị buộc phải dừng lại.

Túc Nghệ nghe thấy tiếng thở dài nhẹ nhõm của đối phương.

Giọng anh ta trầm ấm: “Chữ Ứng.”

Đáp xong, anh ta thoải mái giải cứu ống tay áo mình khỏi bàn tay nhỏ bé của Túc Nghệ, rảo bước đi trước.

Túc Nghệ không đuổi theo nữa, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô tươi roi rói. Ban nãy đuổi theo Chữ Ưng, gót chân cô sắp trầy da đến nơi rồi.

Túc Nghệ bước chậm lại, hài lòng đi về phía chỗ ngồi của mình.

2. Chương 2

Bây giờ thời đại tiến bộ, quan niệm của mọi người cũng thay đổi, đến cả cách quỳ tiền cũng thay đổi hình thức tân tiến mới.

Trước kia, lúc quỳ tiền, tiền mặt, chỉ phiếu đập từng xấp từng xấp, quỳ càng nhiều càng oai. Giờ không vậy nữa, giờ người ta đổi sang đem đồ của mình ra bán đấu giá, tiền đấu giá được đem quỳ hết toàn bộ.

Đêm hội từ thiện không giống với các tối trao giải, cách bố trí chỗ ngồi cũng khác, ngồi hàng trên không phải những gương mặt tên tuổi quen thuộc trên màn ảnh mà là các ông chủ lớn sẵn sàng tung tay tiêu tiền.

Chỗ ngồi của Túc Nghệ được sắp xếp ở khúc sau giữa, cũng chưa phải quá xa. Cô ngồi xuống, quay sang gật đầu mỉm cười thay cho chào hỏi với mấy vị minh tinh trông quen mặt ngồi bên.

... Sau đó cầm tờ bướm thông tin buổi đấu giá để trước mặt lên xem.

Vừa nãy chân của cô quả thực rất đau, có lẽ là bị trầy mất lớp da ngoài mất rồi, thực sự không có sức đâu để hỏi kỹ người đàn ông kia xem là chữ “chu” nào, chữ “ying” nào.

Túc Nghệ xem kỹ tờ bướm, trong đó có ghi rõ tên họ của người đấu giá, xem tới xem lui, đừng bảo tìm thấy Chu Ying, đến một người họ Chu cũng không thấy.

*Chu Ying là pinyin tức âm đọc tiếng Trung của tên Chữ Ưng.

Sai sách rồi!

Anh ta không có đồ bán đấu giá!

“Chị Nghệ, bộ đồ của chị hôm nay trông đẹp quá.”

Túc Nghệ nghiêng đầu, ngồi cạnh cô là Từ Thiển Lam, cũng giống cô, đều là nữ phụ thâm niên, hai người từng gặp nhau mấy lần lúc đi thử vai, ấn tượng của Túc Nghệ về cô gái này là... không có ấn tượng.

Hai người không có giao tình gì, đây là câu nói đầu tiên giữa họ.

Túc Nghệ cười, giọng thờ ơ: “Cảm ơn.”

Từ Thiển Lam: “Hôm nay chị Nghệ tới mua hay tới quỳ đồ vậy?”

Túc Nghệ: “Quyên.”

“Khéo ghê, em cũng vậy, là một mặt dây chuyền gia truyền, em tiếc lắm đấy.”

Túc Nghệ ầm ờ một tiếng.

Thứ cho cô nói thẳng chứ phải đến năm mươi phần trăm số minh tinh ở đây đều là đem món đồ “gia truyền” nào đó của mình tới bán đấu giá.

Về phần rốt cuộc nó có phải là gia truyền thật hay không thì không biết được, dù sao cũng có rất nhiều người tới đấu giá chỉ vì muốn mua lại một món đồ nào đó của minh tinh để lấy thể diện, cũng có rất nhiều người vốn dĩ sẵn muốn làm từ thiện nên bèn chọn đại một món đồ nào đấy thuận mắt để mua, cũng có... vị kim chủ của ai đó có ý ra giá thật cao để mua lại món đồ hòng làm vui lòng người tình.

*kim chủ: tiếng lóng ở Trung Quốc chỉ các vị đại gia dùng “quy tắc ngầm” với người nổi tiếng

Có vẻ cuối cùng cũng cảm nhận được sự thờ ơ của Túc Nghệ, Từ Thiến Lam không hề hỏi sắn tới nữa, nghiêng người sang nói chuyện với mấy bà chị khác ngồi kế bên. Túc Nghệ cuối cùng cũng được yên.

Đêm hội bắt đầu, người dẫn chương trình đứng trên đài nói tràng giang đại hải một hồi mới đi vào nội dung chính.

Sau khi bán đấu giá thành công vài món đầu tiên, không khí đêm hội được hâm nóng lên, người dẫn chương trình bắt đầu giới thiệu món đồ tiếp theo.

“Vật đấu giá từ thiện đêm nay của cô Từ Thiến Lam là một mặt dây chuyền bạch ngọc. Miếng ngọc này... chạm khắc tinh xảo, kiểu cách phóng khoáng... nghe nói là bảo vật gia truyền của cô Từ Thiến Lam, giá đấu khởi điểm năm vạn tệ.”

Thật là làm khó cho vị dẫn chương trình phải vắt óc nghĩ ra những từ ngữ miêu tả để nghe như vậy cho chiếc mặt dây chuyền này.

Túc Nghệ thoải mái ôm thắt lưng nhìn ảnh chiếc mặt dây chuyền trên màn hình lớn, thầm đánh giá.

Làm gì có ai ngu ngơ thực sự đem đồ tổ truyền nhà mình đi đấu giá chứ? Chiếc mặt dây chuyền này, dựa vào kinh nghiệm nhìn hàng của cô thì chỉ ba mươi đồng, không thể cao giá hơn được nữa.

Đến lúc chiếc mặt dây chuyền này được đấu giá lên đến tận hai mươi vạn, Túc Nghệ bình tĩnh cầm chén hứng cái cảm bị rút của mình.

Cuối cùng, chiếc mặt dây chuyền được chốt giá ba mươi lăm vạn, Từ Thiến Lam đứng dậy, mỉm cười vẫy tay với bốn phía.

Sau khi ngồi xuống, cô gái này bỗng quay sang bắt chuyện với Túc Nghệ: “Chị Nghệ à, nghe nói đoàn phim “Phong vân” cũng gửi lời mời thử vai cho chị hả?”

Túc Nghệ ừ một tiếng chẳng mặn chẳng nhạt.

“Em cũng vậy đấy, chúng ta cùng cố gắng nhé! Hay là chúng ta cùng chụp chung một tấm đi?” Nói xong, cô ta liền giơ điện thoại lên, Túc Nghệ còn chưa kịp hoàn hồn, vừa nhìn vào máy thì đã bị chụp rồi.

Chụp xong, cô ta vui vẻ bảo: “Chị Nghệ à, tấm này chị đẹp thật đó.”

Túc Nghệ liếc một cái, tấm này cùng lắm chỉ có thể coi là cô không nhắm mắt chứ về mặt cô rõ ràng là đang dần ra.

Trong lòng thầm cười khẩy nhưng thái độ ngoài mặt vẫn nhẹ nhàng.

“Tôi lại thấy tấm này chụp cô không được đẹp lắm.”

Từ Thiến Lam nghe xong, vội dùng tay khoan đăng lên weibo: “Thật á? Đâu ạ?”

Túc Nghệ chau chau mày: “Mặt hình như hơi to một chút.”

Từ Thiến Lam xem kỹ lại, nghe Túc Nghệ bảo vậy, cô ta bỗng cũng cảm thấy hơi đúng, nhưng lại ngại mở phần mềm làm đẹp trước mặt Túc Nghệ, bèn bảo: “... Thế chúng ta chụp lại tấm khác đi!”

“Được thôi.” Túc Nghệ ung dung chỉnh sửa lại tóc mái, hơi nghiêng đầu sang bên phải, nở nụ cười ngọt ngào.

“...” Từ Thiến Lam chụp xong, xem đi xem lại, gượng cười bảo, “Tấm này cũng được nhỉ.”

Thế rồi lặng lẽ đóng weibo lại.

Buổi đấu giá cuối cùng cũng xong. Túc Nghệ theo dõi cả tối, không tìm thấy có món đồ nào mình muốn mua về nhà, đồ sứ thì ngại chật nhà, đồ “tổ truyền” thì cô chẳng hứng thú.

Cô thoải mái đứng dậy, định đi sang chỗ đăng ký tự nguyện góp.

Gần như chỉ cần một cái liếc mắt, Túc Nghệ đã nhận ngay ra bóng lưng Chữ Ưng.

Anh đang đứng ở chỗ đăng ký để ghi danh.

Trời giúp cô rồi!

Túc Nghệ ngồi cả tối, chân đã đỡ đau kha khá, chẳng cần đo chút nào liền chạy ngay tới đứng sau lưng anh ta, ló đầu ra nhìn lên bản đăng ký anh đang viết.

Chữ Ưng.

Hay lắm.

Người đàn ông này, đến cái tên cũng khí khái như vậy.

*từ “ưng” có nghĩa là chim ưng

Cô coi trộm xong, hài lòng ngẩng đầu lên, vừa khéo nhìn thẳng vào Chữ Ưng.

Mắt cô cười tít lại như vàng trắng non, môi đỏ răng trắng: “Hi, lại gặp nhau rồi.”

Chữ Ưng đặt bút xuống, tránh người ra: “Ừ.”

Ừ xong liền quay người định đi luôn.

Túc Nghệ liền vươn tay ra giữ... lần này níu thẳng cánh tay người đàn ông lại.

Tay người đàn ông này... sao mà chắc thế?

Túc Nghệ cười: “Chuyện trên thăm đồ, cảm ơn anh nhé.”

Chữ Ưng nhìn tay cô bảo: “Cô đã cảm ơn rồi.”

“Một câu cảm ơn không thể thể hiện hết lòng cảm kích của tôi.” Túc Nghệ vẫn cười tươi như trước.

“Tiện tay thôi.”

“Tôi mời anh một bữa nhé.”

Chữ Ưng cuối cùng cũng nhìn vào mắt cô mà nói: “Không cần.”

Túc Nghệ kiên trì: “Không được, anh giúp tôi một chuyện lớn như vậy, tôi nhất định phải mời anh một bữa cơm!”

Chữ Ưng cạn lời: “Tôi chẳng qua chỉ cần một quả trứng gà thôi.”

“Nếu quả trứng đó đập trúng người tôi thì ngày mai hình tôi dính đầy lòng trắng trứng gà sẽ bị lên báo, các fan hâm mộ thấy tôi đáng xấu hổ như vậy nói không chừng sẽ thôi không hâm mộ nữa, lượng fan giảm, đạo diễn, nhà đầu tư sẽ cảm thấy tôi không có sức hút, sau này tôi càng ngày càng khó nhận được phim, tiền cũng sẽ càng ngày càng ít.” Túc Nghệ bịa chuyện tinh bơ, càng nói càng trở nên thảm thiết, chưa biết chừng mà nói thêm lúc nữa, khéo sẽ thành kẻ ăn xin đầu đường xó chợ, “... Vậy nên, tôi nhất định phải mời anh một bữa cơm.”

Cô nhìn Chữ Ưng chăm chú. Hôm nay, thợ trang điểm đánh phấn mắt cho cô màu hồng nhạt khiến đôi mắt quyền rũ của cô càng trở nên ngọt ngào.

Chữ Ưng: “Tôi không có thời gian.”

Thật đáng tiếc, người đàn ông trước mặt này là đồ tượng đá, từ chối rất dứt khoát.

Túc Nghệ thấy anh ta đáp chắc nịch như vậy, sợ anh ta bỏ đi mất bèn vội ra sức giữ chặt lấy.

“... Vậy anh cho tôi số điện thoại đi, chúng ta chọn lúc nào anh rảnh!”

Chữ Ưng đi bộ đội nhiều năm, chỉ quen tiếp xúc với cánh đàn ông phóng khoáng, lần đầu đụng phải người bám dai như vậy, ngần ra một lúc, cau mày, đọc một dãy số điện thoại.

Túc Nghệ không hề rời tay, mở khóa màn hình điện thoại, bấm gọi cho số Chữ Ưng vừa đọc.

“Xin chào, số máy quý khách vừa gọi không đúng...”

Chữ Ưng: “...”

Chữ tiên sinh trăm năm mới nói dối một lần, chưa đầy một phút đã bị vạch trần.

Túc Nghệ cong môi: “Chữ Ứng, có ai từng nói với anh, anh rất không biết nói dối chưa?”

Xung quanh ngày càng có nhiều người nhìn về phía họ, Chữ Ứng thở dài, đọc lại một dãy số khác.

Lần này, Túc Nghệ lập tức phóng khoáng thả tay, vừa lòng lưu dãy số lại: “Liên lạc sau nhé.”

Chữ Ứng nhúu mày, nhìn cô một cái rồi đi thẳng một mạch không quay đầu.

**

“Quý cô à, đêm hội còn chưa kết thúc, quý cô đã được lên hot search rồi đấy.” Ngô Tuyết mở weibo lên cười đều.

*hot search: những cụm từ được tìm kiếm, chia sẻ, tương tác nhiều nhất được nhà mạng thống kê theo thời gian thực

Túc Nghệ nhắm mắt lại để An Tuyền tẩy trang cho mình: “Người ta ném trứng vào em là chuyện em có thể kiểm soát được hay sao?”

Ngô Tuyết hầm hè ngồi đọc bình luận dưới weibo của Túc Nghệ: “Ồ đâu ra nhiều đứa mất não tới vậy nhỉ, mà sao cô lại toàn gặp phải bọn nó thế?”

“Làm sao em biết.” Túc Nghệ bỗng nhớ ra nên hỏi, “À, chị xem xem Từ Thiển Lam có đăng weibo gì không?”

Ngô Tuyết tìm thử: “Không có, sao đấy?”

Túc Nghệ phì cười: “Không có gì ạ.”

Sau khi Ngô Tuyết và An Tuyền ra về, Túc Nghệ cuộn người ngồi trên sofa.

Cô mở Weixin xem thử, liếc một cái liền thấy ngay cái tên kia.

*Weixin (pinyin của từ 微信) là một phần mềm chat ở Trung Quốc đại lục, tên phiên bản quốc tế của nó là WeChat, cách dùng tương tự như Zalo.

Người liên hệ: Chữ Ứng (Chữ Ứng)

Ảnh đại diện Weixin là một con... gà.

Không phải gà hoạt hình, gà anime mà là đường đường một con gà trống đang chạy.

...

Túc Nghệ bấm thêm liên lạc xong liền cột tóc lên đi tắm.

Tắm xong, mở màn hình kiểm tra, không có thông báo mới.

Không biết vì sao, Túc Nghệ lại có cảm giác nhất định đối phương đã thấy lời mời kết bạn rồi, chẳng qua là không đồng ý.

Trong đầu cô, đến cả cảnh tượng Chữ Ứng lạnh lùng nhìn vào điện thoại như thế nào cũng được phác họa ra.

Túc Nghệ tựa người vào giường, cầm điện thoại, gửi lời mời kết bạn lại lần nữa.

Tin nhắn đính kèm... Túc Nghệ ngẫm nghĩ một chút rồi chèn vào một gương mặt khóc tỏ vẻ đáng thương.

Mấy phút sau, “ting” một tiếng, khung hội thoại bạn bè của WeChat nổi lên.

Chữ Ứng: Các bạn đã là bạn bè, hiện tại có thể bắt đầu trò chuyện.

Túc Nghệ nường nường: (◡ ◡)/~ Chữ Ứng!

Chữ Ứng:.

Túc Nghệ nường nường: Đang bận à?

Chữ Ứng: Bận

Túc Nghệ không nhấc lại nữa, mở vòng bạn bè của Chữ Ứng ra xem.

Vòng bạn bè của anh ta gần như trắng trơn, không biết là vì anh ta thiết lập quyền riêng tư hay là thực sự không hề đăng gì cả, trạng thái duy nhất hiển thị là hai tấm ảnh, một tấm là hình một con Husky ngốc nghếch thè lưỡi với máy ảnh, một tấm là hình một bàn tay lớn đang úp lên má nó, bàn tay to rần rở, tạo cho người nhìn cảm giác an toàn.

Túc Nghệ chống tay lên đầu, lưu tấm hình về điện thoại, thay nó thành hình nền cuộc trò chuyện với Chữ Ứng.

Làm xong xuôi đầu đuôi, Túc Nghệ hài lòng tắt khung chat với Chữ Ứng đi.

Túc Nghệ nường nường: Em đơn phương tuyên bố, em yêu rồi.

Ngô Tuyết: Đơn phương là ý gì hả?

Túc Nghệ nường nường: Nghĩa là em đã vừa ý một người đàn ông, có vẻ không dễ theo đuổi cho lắm.

Ngô Tuyết: Ồ, đưa ảnh đây xem.

Túc Nghệ gửi tấm hình có bàn tay to và mặt con Husky qua.

Ngô Tuyết:..... Chó cũng không tha à??

Túc Nghệ nường nường: Ăn cú đâm thép của ta đi.jpg

3. Chương 3

Ngày hè nóng hầm hập, không có điều hòa, chỉ có mấy cây quạt lớn gắn trên tường, quán ăn vẫn náo nhiệt như thường lệ.

Một chiếc bàn gỗ kê bên ngoài, hai người đàn ông ngồi với nhau, một trong hai người có giọng nói sang sảng, người ngồi ở trong quán cũng có thể nghe rõ.

Lưu Tỉ ôm vai Chữ Ứng cười to: “Ông mặc bộ tây trang kia vào... đúng thật là đẹp trai quá mức quy định!”

Chữ Ứng cười, chửi: “Cút đi.”

Lưu Tỉ rút đầy chén cho Chữ Ứng: “Lâu lắm không gặp, tôi mà biết trước ông đã xuất ngũ thì nhất định sẽ là đưa đầu tiên rủ ông đi uống rượu.”

Chữ Ứng hừ khê một tiếng, không tiếp lời.

Hai người họ là bạn từ thuở nhỏ, đến khi trưởng thành, Chữ Ứng nhập ngũ, Lưu Tỉ theo nghề kinh doanh, tuy ít có dịp trò chuyện nhưng quan hệ vẫn luôn thân thiết như cũ.

“Ting...”

Âm báo của điện thoại nhẹ nhàng kêu lên một tiếng.

Lưu Tỉ bực mình bảo: “Ứng Tử, sao điện thoại ông cứ kêu mãi thế, kêu suốt cả tối rồi đấy.”

Chữ Ứng lấy ra xem thử, quả nhiên lại là tin nhắn vô thưởng vô phạt của Túc Nghệ, anh ta còn chưa kịp cất điện thoại đi thì Lưu Tỉ đã kêu lên.

“Túc Nghệ nường nường?” Lưu Tỉ sững sốt, “Là cái cô ngôi sao kia hả?”

Chữ Ứng đang uống dở chén rượu, không trả lời.

“Có đúng không?” Lưu Tỉ thấy vẻ mặt đối phương nghiêm lại thì cười lại càng tươi, “Ôi, mà đúng thật thì ông mau cho tôi số cô ấy đi, tôi để ý cô em này lâu rồi.”

Anh ta vừa nói vừa mở điện thoại của mình, lục tìm một tấm ảnh, chính là ảnh bán thân trên weibo của Túc Nghệ. Cô gái trong hình mặc một chiếc blazer, đôi môi đỏ hơi cong, đuôi mắt hướng lên, vừa ngầu vừa gợi cảm.

“Chao ôi, hôm đầu giá đó tôi vốn định đi để tìm cô ấy tâm sự, cuối cùng lại bị cha tôi ngăn chân.”

Chữ Ứng nghiêng đầu, liếc nhìn tấm ảnh trong điện thoại của Lưu Tử, chỉ nhìn một chút rồi thôi.

Anh ngứa cổ uống thêm một chén nữa rồi đứng dậy, xoa đầu Lưu Tử như nghịch lông chó.

“Ông đã qua cái tuổi đi tán gái còn cần cha giúp rồi.”

Chữ Ứng bỏ đi được một đoạn rồi Lưu Tử mới hết ngu người, tức quá chửi: “Không cho thì không cho! Sao lại công kích nhân thân hả!!?”

**

Ngoài phòng thử vai của “Sóng ngầm”.

Túc Nghệ đang đọc tập kịch bản cầm trên tay, miệng lẩm nhẩm, nếu ghé sát vào nghe thì có thể nghe thấy cô đang nhẩm lời thoại trong kịch bản.

Phát âm của Túc Nghệ rất rõ ràng, mỗi một câu thoại đều được đọc đầy diễn cảm, Ngô Tuyết ngồi cạnh không thể không trầm trồ, đúng là chiếc cần câu cơm trời cho. Túc Nghệ không phải diễn viên có xuất thân chính quy nhưng bản lĩnh đọc thoại của cô nàng thì hơn hẳn rất nhiều nữ minh tinh đang nổi hiện giờ, trước nay hầu như không cần phải lồng tiếng.

Đọc hết kịch bản một lượt, Túc Nghệ lại lấy điện thoại ra xem, quả nhiên không có thông báo có tin nhắn mới nào. Túc Nghệ cũng không tỏ ra thất vọng, ngược lại còn tủm tỉm gửi một tin nhắn mới cho Chữ Ứng.

Nhắn xong, Túc Nghệ mở weibo lướt xem các tin đang nổi, chùm tin về chuyện cô bị ném trứng gà đã biến mất.

Chùm tin này thu hút lượt xem cao ngất tất nhiên không chỉ bởi vì chuyện cô bị ném trứng gà, rất nhiều người đọc nó là vì Chữ Ứng. Màn Chữ Ứng cản trứng được ống kính truyền thông ghi hình lại rồi đưa tin.

Cảnh tượng anh hùng cứu mỹ nhân bất kể là thời đại nào cũng không bao giờ lỗi mốt, huống chi lần này, anh hùng còn đẹp trai như vậy, bình luận bên dưới hầu như đều là dò hỏi thông tin cá nhân của chàng trai này.

Cô nhấp vào thanh tìm kiếm, thử gõ “Túc Nghệ bị ném trứng gà”.

Có 0 tin tức liên quan.

Túc Nghệ ngỡ ngàng, lại gõ “ngăn cản trứng gà”.

Có 0 tin tức liên quan.

???

Cô quay đầu, trầm trồ ngạc nhiên với Ngô Tuyết: “Dạo này năng lực quan hệ công chúng của chị max điểm vậy rồi sao Tiểu Tuyết Tuyết.”

Ngô Tuyết không hiểu hỏi lại: “Năng lực quan hệ công chúng gì hả, cô lại gây họa gì rồi?”

“... Không phải, em nói chuyện bị ném trứng gà ấy.”

Ngô Tuyết ờ một tiếng: “Tôi cũng thấy rồi nhưng đây không phải do tôi.”

Túc Nghệ nhú mày: “Thế là ai?”

“Còn có thể là ai nữa, người đàn ông trong ảnh chứ ai. Kể ra thì đúng là trâu bò thật, không sót lại một tí chút nào, muốn dò hỏi xem anh ta tìm công ty PR nhà nào ghê.” Ngô Tuyết nói xong, nhìn sang cô, “Cơ mà cô rảnh quá không có việc gì làm hay sao, đi tìm kiếm tin tức mình bị ném trứng gà để làm gì?”

Túc Nghệ cười: “À, lần trước em thấy có mấy bình luận bảo em với anh ấy đứng cạnh nhau trông rất xứng đôi.”

“...” Ngô Tuyết cầm nín mất một hồi, “Người ta vội vàng phủ sạch quan hệ với cô, cô lại còn đi tìm xem lại mấy cái bình luận vứt đi đó.”

Chị bỗng áp tay xoa trán Túc Nghệ: “Có phải đầu cô bị anh ta ếm bùa rồi phải không??”

“Không phải.” Túc Nghệ gạt tay chị đi, nghiêm túc bảo: “Anh ấy đã hạ độc em.”

Túc Nghệ lại mở vòng bạn bè của Chữ Ưng ra ngắm tấm ảnh con chó kia thêm mấy lượt rồi mới tắt.

Ngô Tuyết nhìn thấy, thở dài, không nhin được phải khuyên: “Cô tỉnh táo chút đi, đến cả tuổi tác, tính cách của người ta cô còn chẳng biết, sao có thể thích anh ta được? Cô chẳng qua chỉ đang bị cuốn hút thôi... hơn nữa chẳng qua chỉ là bị cuốn hút bởi khuôn mặt của anh ta.”

Túc Nghệ không trả lời.

Ngô Tuyết: “Thật đấy, cô chưa từng yêu, cô không hiểu, thích một người không phải như cô đâu...”

“Kiểu của em là như vậy đấy.” Túc Nghệ đáp chắc nịch.

Bị chặn họng hai lần, Ngô Tuyết bật cười, chẳng biết phải làm sao: “Thế cứ cho là như vậy đi. Vậy nhưng cô biết được bao nhiêu về anh ta hả? Cái khác khoan hãy nói, cô đã nghĩ tới chuyện có thể anh ta đã có bạn gái, có vợ, hay thậm chí đã làm cha chưa? Tôi không phản đối cô yêu đương nhưng tôi thấy hai người chỉ mới gặp nhau một lần, còn chưa biết gì về nhau...”

“Nếu quả thực anh ấy đã có bạn gái hoặc đã có vợ thì tất nhiên em sẽ không làm phiền anh ấy nữa.” Túc Nghệ ngắt lời chị, khóe môi cong lên, “Tuy nhiên, nếu chưa có, vậy nhất định em phải theo đuổi bằng được.”

Vừa dứt lời thì có nhân viên tới gọi cô chuẩn bị vào đi thử vai. Túc Nghệ gật đầu, đứng dậy, bỏ kịch bản sang đui Ngô Tuyết, đi theo nhân viên vào phòng thử vai.

**

Lúc Túc Nghệ bước vào phòng thử vai thì vừa hay đúng lúc Từ Thiển Lam đi ra khỏi đó.

Hai người chạm mặt chào nhau, Từ Thiển Lam cười bảo: “Chị Nghệ, lại gặp nhau rồi, thử vai cố lên nhé.”

Túc Nghệ vô tư đáp: “Cám ơn.”

Túc Nghệ vừa đi, nét tươi cười trên mặt Từ Thiển Lam liền bay biến hết. Cô ta cầm kính râm trợ lý đưa, bọc bọc chữ: “Ra về cái gì chứ.”

Trợ lý hiểu tính Từ Thiển Lam liền nói phụ họa theo: “Phải đấy, còn chưa được diễn chính bao giờ mà cứ tưởng là mình giỏi giang lắm.”

Từ Thiển Lam hừ một tiếng, đạo diễn và thành viên đoàn làm phim của phim “Sóng ngầm” đều rất tốt, phía đầu tư cũng rất chịu chơi, đích thị là tài nguyên tốt nhất cô ta tiếp cận được trong vòng non nửa năm nay, cô ta nhất định phải có được vai diễn này.

Cô ta trầm ngâm hồi lâu rồi gọi điện cho người đại diện của mình, vừa mở miệng liền hỏi ngay: “Chủ đầu tư của “Sóng ngầm” là ai thế?”

Người đại diện ở đầu bên kia đã nắm chắc thông tin từ trước: “Là Chữ thị, em yên tâm, chị đã giúp em hện quản lý cấp cao bên đó dùng cơm rồi.”

“Vậy là tốt rồi.” Từ Thiển Lam không nhin được phải cảm rằm thêm một câu, “Vừa nãy lại mới chạm mặt Túc Nghệ, vẫn là cái mặt căng căng đấy, nhìn phát ghét!”

Thái độ hậm hực của Từ Thiển Lam với Túc Nghệ chẳng phải tự dưng mà có. Mấy năm nay, chỉ cần Túc Nghệ xuất hiện ở buổi thử vai thì nhân vật đó gần như đều thuộc về Túc Nghệ.

Khéo thay, hai năm nay kể từ khi ra mắt, Từ Thiển Lam lại thường xuyên đụng phải Túc Nghệ, cùng tranh vai diễn nhiều, độ phản cảm trong lòng cũng tích lũy dần thành sự căm ghét.

“Túc Nghệ thì là cái thá gì chứ. Đồ sen trắng tự cho là thanh cao, rồi cũng có ngày bốc mùi thôi.” Người đại diện đáp, “Em yên tâm đi, vị lãnh đạo cấp cao kia mà hài lòng thì vai diễn này chắc chắn sẽ là của em.”

Âm lượng điện thoại để to, giọng người đại diện lại khá chói tai, cho dù không bật loa ngoài, viên trợ lý đứng cạnh Từ Thiển Lam cũng có thể nghe rõ mồn một từng câu từng chữ.

Sau khi cuộc gọi kết thúc, viên trợ lý tò mò hỏi: “Chị Thiển à, sao có vẻ như Lâm tỷ hiểu rất rõ về Túc Nghệ thế ạ?”

Lâm tỷ là người đại diện của Từ Thiển Lam.

“Túc Nghệ trước đây là nghệ sĩ trong tay Lâm tỷ.” Từ Thiển Lam nói, “Sau này, Lâm tỷ thấy cô ta không hot lên nổi nên hủy hợp đồng. Xùy, mắt nhìn người của Lâm tỷ tinh tường như vậy, thật không hiểu trước đây sao lại ký với Túc Nghệ.”

Lúc dìm người ta xuống còn không quên tăng mình lên, Từ Thiển Lam nói xong, đeo kính râm vào, kênh kiệu rời khỏi điểm thử vai.

Có điều, hiện giờ độ nổi tiếng của Túc Nghệ cũng đâu thấp...

Cô nàng trợ lý lặng lẽ nuốt câu này vào trong bụng, vội vàng đi theo Từ Thiển Lam.

4. Chương 4

Buổi thử vai hôm nay chỉ có hai giám khảo.

Một người là biên kịch, nghe nói ông ấy đã mất tới ba năm để viết kịch bản, cho nên bản thân ông ta vô cùng quan tâm tới bộ phim này.

Người còn lại là đạo diễn phim, Lý Mẫn, năm ngoái mới nhận được giải thưởng cao quý nhất của giới đạo diễn, là nữ đạo diễn duy nhất trong mười năm trở lại đây nhận được giải thưởng này. Mặt khác, bà còn là ân nhân của Túc Nghệ, vai nữ phụ nổi tiếng trong bộ phim truyền hình đầu tay cho cô xuất phát điểm cao hơn hẳn người khác chính là do Lý Mẫn quyết định.

Lý Mẫn thấy cô vào liền mỉm cười, gật đầu thật nhẹ đầy kín đáo.

Túc Nghệ mỉm cười tỏ ý đáp lại. Trên ghế tựa đặt bên trái sàn diễn có một bộ trường bào màu đỏ rực, chính là một trong những bộ vũ phục của nữ phụ của “Sóng ngầm”. Nhân vật nữ phụ này là một kỹ nữ nổi danh, vô cùng quyến rũ, cuối cùng chết dưới kiếm của nam chính. Túc Nghệ mặc trường bào, tháo dây chun cột tóc, hất mái tóc xanh ra sau gáy.

“Tôi đã chuẩn bị xong.”

Lý Mẫn: “Vây bắt đầu đi. Cảnh số ba, đoạn lên vũ đài...”

“Khoan đã.” Biên kịch ngồi bên cạnh ngắt lời bà, nhíu mày lật tìm trong kịch bản một lúc lâu, cuối cùng cũng tìm thấy đoạn mình muốn, ông ngừng đầu lên hỏi Túc Nghệ: “Đã xem hết kịch bản chưa?”

Túc Nghệ: “Đã xem hết rồi ạ.”

“Ừ, thế cô diễn đoạn múa mời rượu đi, biết là chỗ nào chứ?”

Bị đưa yêu cầu bất ngờ, Túc Nghệ vẫn rất bình tĩnh, thậm chí còn cười tươi.

Lý Mẫn cũng cười, mấy người diễn thử trước đều diễn cảnh số ba, biên kịch đã cho Túc Nghệ một ngoại lệ.

Cho thấy Túc Nghệ cũng là một ngoại lệ.

Túc Nghệ không đáp, cô giơ tay lên, ngón tay uốn cong cong như đang cầm một chén rượu trong tay.

Cô không phải dân học múa chính quy nhưng vì đòi hỏi của một bộ phim trước đây, cô đã từng tự học thêm múa cột.

Múa cột không thể sử dụng được trong phim có bối cảnh dân quốc nhưng nó có thể giúp tay chân người học trở nên mềm mại tuyệt vời... tụt chung lại, từ xoay thắt lưng tới hất chân, nhún người đều có thể làm tốt thừa sức.

Túc Nghệ ngẫu hứng múa một đoạn, tập trung nhìn vào chén rượu tưởng tượng trong tay, ánh mắt sáng sủa, trường bào rộng, bất giác làm người ta cảm nhận được sự quyến rũ tới vô cùng.

Múa xong, cô tiến lên, dáng đi uyển chuyển, đưa chén rượu lên nói với không khí: “Đại nhân, Thu Cơ kính ngài.”

Biên kịch là một người đàn ông tuổi ngoại tứ tuần, đeo kính đen, bụng bia lồ lộ, ông ta nhìn Túc Nghệ bằng ánh mắt vô cùng hài lòng: “Tốt tốt. Mỹ nhân là thế nào? Tay nhỏ, eo mềm, mắt sáng sủa. Không hổ là người đạo diễn Lý vừa ý.”

Lý Mẫn cười: “Đại biên kịch chớ nói như vậy, người không biết lại tưởng tôi mở cửa sau cho cô ấy thì sao?”

“Haha, được đấy, cô về chờ thông báo đi nhé.” Ông ta tươi cười ngồi xuống. Túc Nghệ tinh mắt nhìn thấy rõ trong quyển sổ ông ấy đang cầm có đánh một dấu khoanh tròn.

Túc Nghệ cột tóc lên, ra khỏi phòng thử vai. Ngô Tuyết thấy cô ra liền lại đón, không hỏi xem cô thể hiện thế nào mà làm luôn một câu: “Tối nay ăn gì?”

Túc Nghệ lắc đầu: “Chị với An Tuyền đi ăn đi, em chờ lát nữa đi với đạo diễn Lý.”

Ngô Tuyết: “Ừ, được.”

Hai người đi trước, Túc Nghệ tìm một góc để ngồi, đeo khẩu trang, chơi Kaixinxiaoxiaole.

*Kaixinxiaoxiaole (tiếng Trung: 开心消消乐): một trò chơi giống game kim cương.

Không biết ngồi chơi bao lâu, đã phá kỷ lục hai lần, mới nghe thấy tiếng Lý Mẫn gọi: “Sao còn ngồi ở đây?”

Túc Nghệ ngẩng đầu, đeo khẩu trang nên không thể thấy môi cô cười nhưng đôi mắt thì cong títt như vầng trăng non: “Mời cô ăn cơm ạ.”

“Hối lộ đấy à?” Lý Mẫn năm nay đã bốn mươi ba, quanh năm lặn lội ở khắp các nơi để quay phim, năm tháng in hằn dấu vết thời gian lên khuôn mặt, hơn nữa cô lại là người tiết kiệm, ăn mặc rất bình thường, đứng giữa đường, đồ ai ngờ được đây chính là nữ chủ nhân của giải thưởng đạo diễn xuất sắc nhất ngàn vàng khó cầu.

“Vâng, đạo diễn Lý là người dễ hối lộ nhất mà em từng gặp đấy ạ, chỉ một bữa cơm đã mua chuộc được rồi.” Túc Nghệ cười tủm tỉm, kéo tay cô Lý, “Ăn gì đây ạ?”

Lý Mẫn nghiêm mặt đáp: “Chuyện này... không có chút món cay Tứ Xuyên là không xong được đâu.”

Hai người tới một quán chuyên đồ cay Tứ Xuyên cực kỳ nổi tiếng ở vùng này. Nhà hàng này nhỏ, mặt tiền hẹp nhưng mùi vị ngon, bếp và chỗ khách ngồi chỉ cách nhau một tấm kính dày, có thể quan sát rõ quá trình nấu nướng, cũng sạch sẽ. Trước cửa quán lúc này đã có khá đông người, mỗi người tay cầm một tấm thẻ số thứ tự.

Túc Nghệ vừa vào thì gặp cảnh này, giờ đã hơn tám giờ, vậy mà vẫn còn đến trên sáu mươi bàn chờ xếp.

Lý Mẫn: “... Hay là đổi sang quán khác đi.”

Nhân viên phục vụ chuyên gọi tên bồng vác một cái loa to ra, nói đặc sệt tiếng địa phương: “Một phòng bao trống, có khách nào muốn vào không?”

Mọi người vội vàng la to: “Có có có!”

Có quá đông người, nhân viên phục vụ không biết giải quyết thế nào, đi vào trong một lúc, lúc ra cầm theo một ống thẻ: “Chủ quán yêu cầu phải dùng hết trên bốn trăm mới được vào ngồi phòng bao, ai rút trúng thì người đó vào, không lãng nhăng!”

Vừa tuyên bố một cái, đám người vốn ầm ầm liền tản đi khá nhiều, phần lớn mọi người ở đây đều chỉ đi tốp hai, tốp ba, mỗi một món khoảng ba mươi, bốn mươi đồng, phải ăn nhiều cỡ nào mới có thể tốn tới bốn trăm?

Năm phút sau, Túc Nghệ và Lý Mẫn thoải mái vào phòng bao ngồi.

Lý Mẫn bảo: “Tiểu Nghệ à, số đồ đấy, hơn chục người mà em cũng rút trúng được.”

Túc Nghệ cười: “Em mà, chuyện lớn thì không xong, ngay cả chuyện nhỏ này cũng không thuận thì còn biết sống thế nào ạ?”

“Này, nói linh tinh gì thế.” Lý Mẫn cau mày, lập tức đổi giọng: “Đã có ý tưởng diễn vai này thế nào chưa?”

Túc Nghệ vui vẻ, trêu đùa: “Cho em đi cửa sau thật đấy ạ?”

“Cô có muốn mở cửa cũng không mở được. Đừng thấy này cô cũng ngồi trong đó mà tưởng, diễn viên của phim này, toàn bộ đều do biên kịch quyết định. Cô nói cũng vô ích.”

Túc Nghệ ăn một miếng đậu phụ mà bà rồi tiếp lời: “Độc tài vậy cơ à? Phía đầu tư cũng chịu sao ạ?”

“Sao lại không chịu, em có biết kịch bản này có bao nhiêu công ty muốn giành không, theo cô biết, thì phải cỡ này,” Lý Mẫn ra dấu bẫy ngón tay, “lại còn đều là công ty lớn cả đấy.”

“Kịch bản quả thực rất tốt...” Vậy nên Túc Nghệ vừa xem kịch bản xong liền chọn ngay nó, không cần phải nghĩ.

“Phim này nếu em mà được nhận thì giải nữ diễn viên phụ xuất sắc nhất năm sau, không ai tranh nổi với em.”

Túc Nghệ nở nụ cười, hàm răng đều, trắng sáng: “Em đâu có tham vọng lớn vậy đâu.”

Lý Mẫn không đồng ý: “Làm người không có mục tiêu thì sao được chứ?”

Lý Mẫn vừa mới vào tư thế chuẩn bị dạy dỗ thì đồ ăn được đem lên. Túc Nghệ nhanh tay gấp một miếng thịt vào bát đối phương: “Mau ăn thôi ạ, nguội là mất ngon.”

Vì thường xuyên phải đuổi kịp tiến độ quay phim nên tốc độ ăn cơm của cả hai đều rất nhanh, vừa ăn vừa nói, chưa tới nửa giờ đồng hồ, chỗ đồ ăn trên bàn đã vơi quá nửa.

Túc Nghệ lau miệng: “Đi dạo chút chứ ạ?”

Lý Mẫn thoải mái đồng ý: “Đi.”

Túc Nghệ đứng dậy: “Chờ em một chút, em đi vệ sinh đã.”

**

Lúc Túc Nghệ quay trở lại phòng bao, người trong phòng đã đi mất, nhân viên phục vụ đang thu dọn bát đĩa.

Thấy cô vào, nhân viên phục vụ liền nói: “Vị khách đi cùng cô bảo nhà có việc, phải về trước, gọi điện cho cô nhưng không thấy nghe máy.”

Kiểm tra điện thoại, đúng là có cuộc gọi nhờ của Lý Mẫn. Túc Nghệ gật đầu: “Ừ, tính tiền đi.”

Phục vụ đáp: “Vị khách kia đã thanh toán rồi ạ.”

Túc Nghệ vừa đi về vừa nhắn tin cho Lý Mẫn: “Cảm ơn cô đã chiêu đãi ạ, lần sau đừng tranh trả tiền nữa nhé.”

Phòng bao của nhà hàng thông ra một lối đi nhỏ. Đã chín giờ, quán vẫn náo nhiệt như ban nãy. Quán đồ cay Tứ Xuyên này không chỉ phục vụ bữa tối mà đến đêm còn phục vụ cả đồ nướng nên hiện giờ bên ngoài đã chẳng khác gì một quán nướng.

Túc Nghệ đang chuẩn bị đi ra ngoài thì nghe thấy tiếng tivi bật chỗ khách ngồi ăn.

“Con đàn bà nào dám tranh giành tình cảm với ta đều phải chết!”

“Muốn làm người của bốn cung, trước hết phải chặt đứt đường lui của bản thân, bốn cung mới có thể yên tâm dùng người, hiểu chứ hả?”

... Đúng là vai diễn của Túc Nghệ trong phim cung đấu đang hot gần đây.

Một nữ sinh ngồi dựa lưng vào tường phòng bao nói: “À Túc Nghệ này thật xấu xa, lần nào cũng diễn mấy cái vai rõ đáng ghét, có bị ném trứng cũng đáng đời.”

Túc Nghệ nghe vậy liền kéo khẩu trang cao lên một chút, nghĩ rồi lại lấy thêm mũ đội vào.

Vừa thò tay vào trong túi thì nghe thấy tiếng hò hét ở phòng bao bên cạnh.

“Uống, uống một chén đi Ứng đội...”

“Lái xe.” Một giọng nói trầm ấm, du dương bay vào lỗ tai Túc Nghệ.

Cô tròn mắt, lỗ tai tưởng như dựng đứng lên như tai thỏ.

Cửa sổ phòng bao đó là cửa kính, Túc Nghệ quay đầu một cái liền thấy Chữ Ứng.

Anh mặc đồ thường ngày giản dị, đối lập với đám đàn ông uống đến mặt đỏ phừng phừng ngồi quanh.

Chữ Ứng vừa xuất ngũ trở về, đám đồng đội cũ ở thành phố A liền hò nhau cùng tụ lại làm một bữa, ôn lại những ngày tháng phấn đấu xưa bên nhau.

Đồng đội cũ lần này có mặt ở đây tất cả đều đã giải ngũ.

Quanh bàn ăn đều là đàn ông chân chính, tính tình chất phác, mới uống thì còn nghiêm túc được một chút, uống một hồi là bắt đầu hơi men lên.

Gã đàn ông lúc này vẫn tiếp tục mời rượu: “Ứng, Ứng đội, đã đi uống với anh em rồi còn lái xe làm gì chứ? Đúng thật là... chẳng mấy khi mới uống một lần mà uống cũng không được thoải mái!”

Một người đàn ông khác nói: “Ứng đội giờ là ông chủ lớn... Mà nghĩ là giống bọn mình sao hả. Chắc! Ứng đội lợi hại như vậy sao có thể giống chúng ta được... Bọn mình xuất ngũ đều chỉ có thể đi làm bảo vệ...” Người đàn ông rõ ràng đã quá chén, nói chuyện nọ xọ chuyện kia, nói xong lại còn nghẹn ngào.

Cả bàn ăn bỗng chốc lặng đi ít nhiều.

Chữ Ứng liếc nhìn chén rượu, lòng thầm nghĩ phen này đành phải nhờ Lưu Tử tới đón mình về vậy.

Đang chuẩn bị đưa tay lên tiếp thì một cánh tay trắng ngần đã nhanh hơn anh một nhịp, đón lấy chén rượu từ tay người đàn ông.

“Chữ Ứng phải lái xe đưa em về, để em uống thay anh ấy nhé.” Giọng nói vừa ngọt vừa dịu dàng.

Mọi người ngẩng đầu nhìn, đập vào mắt họ trước nhất là một đôi chân dài, một chiếc quần soóc ngắn.

Nhìn lên trên nữa, là một chiếc áo phông trắng ngắn tay.

Lại nhìn lên trên nữa nữa, khẩu trang được tháo một bên, lúng lúng bên mang tai, khuôn mặt nhỏ nhắn nở nụ cười lịch sự.

Cả bàn người đều ngẩng ra nhìn. Túc Nghệ nghiêng đầu, đưa chén rượu trong tay qua lại: “Được chứ ạ?”

Người đàn ông mời rượu là người hoàn hồn đầu tiên, đánh mắt ra về “tôi biết rồi” về phía Chữ Ứng rồi cười bảo: “Được, được chứ, tất nhiên là được!”

Chữ Ứng cau mày, muốn cướp lại chén rượu từ tay Túc Nghệ nhưng Túc Nghệ đã sớm đề phòng, nhanh tay giơ chén lên cao.

Chữ Ứng: “Sao cô lại ở đây?”

“Không phải đã nói với anh hôm nay em với bạn đi ăn đồ cay Tứ Xuyên hay sao?” Túc Nghệ cười, đúng là cô có nói thật, lúc vào Weixin nói lảm nhảm tiện thể nhắc tới, nhưng tất nhiên, rõ ràng là tên đàn ông này chưa hề xem tin nhắn của cô.

“Không cần cô uống.” Chữ Ứng gần giọng, định đứng dậy cướp chén về.

Túc Nghệ nhanh tay kê chén vào miệng, làm một hơi cạn đáy.

Uống xong, cô nghiêng đầu, cười tủm tỉm: “Muộn rồi, em đã uống xong.”

Môi của cô dính một chút rượu, hai cánh môi dưới ánh đèn đường như lấp loáng ánh nước, đôi mắt sáng lên đặc ý.

Quả thực giống một tên vô lại.

5. Chương 5

Sự thật chứng minh anh không hề nhìn lầm, Túc Nghệ này đúng thực là một tên vô lại.

Tên vô lại lúc này đang bắt chéo chân, tay cầm chai rượu, cười hì hì nghe đám lính xuất ngũ kể mấy câu chuyện nửa thật nửa phóng đại lên.

“Thằng ranh đấy xui xẻo, đi ăn cướp lại gặp phải tôi, tôi xông tới đâm hai ba đâm là nằm thẳng cẳng!”

“Òa!” Túc Nghệ nhiệt tình cổ vũ, “Nào, kính anh một ly, anh hùng của nhân dân!”

“Không dám, không dám...”

Tiếng chén rượu đụng vào nhau.

Chữ Ứng ngồi yên cạnh cô, lạnh mặt nhìn Túc Nghệ chẳng mấy chốc đã làm thân được với đám người quanh bàn rượu.

Người con gái này cười thoải mái không chút nào ngại ngùng, hàm răng trắng sáng, mắt trắng non, trông thuận mắt hơn hẳn nụ cười kiểu mẫu hôm bữa.

Mãi mê nghe, Túc Nghệ đặt chai rượu xuống đùi, hơi nước lạnh đọng ngoài chai chảy xuống làn da trắng ngần. Chữ Ứng thôi nhìn, lấy chiếc áo khoác vắt sau lưng ghề gối đắp lên đùi cô.

Túc Nghệ giật mình, ngoái đầu sang nhìn vào mắt anh.

Chữ Ứng chuyển mắt đi, cướp lấy chén rượu trong tay cô rồi đứng dậy: “Cũng muộn rồi, tôi về trước đây.”

Cả bàn ầm ĩ giữ người lại, Chữ Ứng thản nhiên như không nghe thấy, chân dài, bước mấy bước đã ra tới cửa.

Có người hỏi: “Ồ, cô không về cùng Ứng đội à?”

“Về cùng chứ.” Túc Nghệ cầm chén rượu lên uống cạn sạch, động tác thuần thục miến bàn, rồi đứng dậy, thắt áo khoác ngang hông, “Bọn tôi về nhé, các anh cứ dùng bữa từ từ.”

Túc Nghệ ra về rồi mới có người hơn hử cười bảo: “Khà, Ứng đội tìm được cô gái đủ nóng bỏng đấy nhỉ.”

Lúc Túc Nghệ ra tới ngoài, Chữ Ứng vừa thanh toán xong hóa đơn, đang quay người định về thì bị người đi từ sau tới giữ tay lại.

Lực tay quen thuộc.

“Anh đi vội thế, em, em không theo kịp.” Túc Nghệ uống không ít, nói xong, còn nấc một tiếng.

Chữ Ứng rút tay về: “Gọi xe giúp cô rồi đấy, đứng đây đợi thêm một lúc đi.”

Nói xong, anh đi thẳng về trước không buồn quay đầu lại.

“Chữ Ứng!”

Túc Nghệ không đi theo nữa, cô đứng tại chỗ, hét gọi tên anh.

Chữ Ứng không ngừng bước.

“Chữ! Ứng!!!”

Thấy người đàn ông đi mỗi lúc một xa, Túc Nghệ buông tiếng thở dài.

Người đàn ông này thật khó ưa.

Cô túm tay chiếc áo khoác cột bên hông, định đuổi theo.

“Túc Nghệ? Đó là Túc Nghệ phải không?”

Trong quán, không biết ai bỗng hỏi một câu khiến tất cả mọi người đổ dồn lại nhìn.

“Ôi, đúng là cô ấy!”

“Ăn mặc hở hang thật, rõ là phóng túng.”

“Chân dài nhỉ...”

Tiếng người bàn tán không ngớt, còn có người lấy điện thoại ra, ngang nhiên quay lại.

Túc Nghệ tắc lưỡi, vừa bị người ta bỏ lại, trong lòng đang khó chịu, thế là cứ để mặc vậy không thêm tránh.

Cô quay người lại, đang định cười với điện thoại thì bỗng thấy bên hông nhẹ đi, cúi xuống nhìn, chiếc áo khoác cô cột vào hông đã không cánh mà bay, cô còn chưa kịp nói gì thì mặt đã bị trùm kín.

Một bàn tay to chắc khỏe túm thắt lưng kéo cô đi.

“Xoay người lại, cúi đầu xuống.”

Giọng điệu của người đàn ông cực kỳ bức dọc.

**

Trong chiếc SUV màu đen, Túc Nghệ ôm chiếc áo khoác màu xám, mặt tươi roi rói.

Chữ Ứng khởi động xe, đánh mặt lại hỏi: “Nhà ở đâu?”

Túc Nghệ ngoan ngoãn khai báo địa chỉ.

Dạo này việc kiểm tra chuyện uống rượu lái xe được làm rất nghiêm, bên đường đứng đặc cảnh sát.

Túc Nghệ chống cánh tay mảnh khảnh lên cửa sổ, đỡ đầu mình hỏi: “Lát nữa chúng ta mà bị chặn lại, mở cửa sổ ra, cảnh sát thấy xe nồng nặc mùi rượu, có khi nào sẽ đưa anh đi luôn không phải giải thích lằng nhằng không nhỉ?”

Người đàn ông im lặng không đáp.

“Em thấy trong vòng bạn bè của anh có hình một chú chó, anh nuôi đấy à?”

Vẫn không đáp.

“Con chó đó đáng yêu thật đấy, em vẫn luôn muốn nuôi một con nhưng mà bận quá. Bữa nào rảnh anh dắt nó đi chơi với em đi?”

Chữ Ứng vẫn mặc kệ cô. Túc Nghệ bĩu môi, bỗng rút tay đang chống lên cửa sổ về, đầu đập vào cửa sổ xe, kêu “cục” một tiếng.

Chuyến này bị đụng khá đau, Túc Nghệ xuyt xoa, xoa xoa đầu.

Vừa hay đến đèn đỏ, xe dừng lại, Chữ Ứng không ngờ có người ngồi vậy mà cũng bị cụng đầu, nhúu mày bảo: “Cô là đồ ngốc à?”

“Anh không thể nói em như vậy được.” Túc Nghệ giả bộ nghiêm túc, “Em cần thay anh bao nhiêu là rượu.”

Chữ Ứng thấy buồn cười: “Không mượn cô cần.”

“... Nhưng em cứ muốn cần giúp anh đấy!” Giọng điệu Túc Nghệ có phần ngang ngược.

Chữ Ứng bỗng nghĩ ra, rượu vừa uống êm nhưng nặng, uống vào cả buổi sau mới thấm.

Anh ngậm miệng, không thèm tranh cãi với đồ say rượu.

Nhà Túc Nghệ không xa, đi chẳng mấy mà tới.

Chữ Ứng dừng xe: “Đến rồi đây, xuống xe đi.”

Người bên cạnh không nói gì, anh nhíu mày quay sang nhìn, cô gái ngồi bên ghế phó lái đã gục đầu ngủ từ lúc nào.

Thật phiền phức.

Anh vỗ vỗ vai gọi cô: “Túc Nghệ.”

Gọi mấy lượt cũng chẳng thấy Túc Nghệ có phản ứng gì.

Chữ Ứng lần đầu gặp phải chuyện này, thấy Túc Nghệ khó mà tỉnh lại ngay, anh bậm môi, quay đầu xe, mới lái đi chưa bao xa thì một chuỗi tiếng reo lạnh lạnh vang lên.

Là chiếc điện thoại Túc Nghệ đang nắm chặt trong tay kêu.

Chữ Ứng nhíu mày, dừng xe ở ven đường, cạy tay cô, màn hình điện thoại hiện tên người gọi tới là “Bà phù thủy”.

Anh do dự giây lát rồi bắt máy.

Người ở đầu bên kia xả ngay một tràng súng bắn liên thanh: “Cái con bé Từ Thiển Lam kia đúng là ghê gớm, chiều nay mọi người vừa thử vai xong, đảo mắt một cái nó đã móc nối được với quản lý cấp cao của tập đoàn Chữ thị, đúng là vì tài nguyên, gì cũng dám làm. Cô ta không sợ có ngày hội vợ của mấy ông quản lý cấp cao cô ta từng ngủ lập thành một đội bóng, sút cho cô ta tung nóc hay sao nhỉ?”

Chữ Ứng: “...”

Ngô Tuyết tiếp tục nói: “Có điều em cứ thoải mái đi, việc tuyển chọn cho phim “Sóng ngầm” lần này hình như do biên kịch quyết, chỉ cần cô ta không ngủ với biên kịch thì cho dù có là thái tử gia của Chữ thị cũng vô dụng.”

Chữ Ứng: “Cô ấy đang ngủ.”

“Ngủ sớm thế, thật chẳng giống tác phong của cô... Hả?” Ngô Tuyết sững người ra, mãi mới thấy hỏi lại: “Anh là ai?”

Chữ Ứng không muốn nói nhiều bèn hỏi luôn: “Cô ấy uống say, số phòng nhà cô ấy là bao nhiêu vậy?”

Ngô Tuyết chữm ằm lên: “Anh muốn làm gì hả?! Tôi nói cho mà biết, chớ có làm xằng!”

Rõ ràng không uống rượu, Chữ Ứng lại cảm thấy đau đầu.

Anh đáp: “Thôi vậy.”

“Thôi cái gì mà thôi hả? Cô ấy đang ở cạnh anh à?” Ngô Tuyết nóng nảy, “Đúng là đồ thú vật, không phải anh đang định đưa cô ấy về nhà anh đấy chứ? Rốt cuộc anh là ai hả? Tôi nói cho anh biết...”

“Tôi đưa cô ấy tới đồn cảnh sát.” Chữ Ứng đáp, “Cô qua đồn cảnh sát đón cô ấy nhé.”

Nói xong anh liền chuẩn bị khởi động xe.

“Ồ,” người ngồi bên ghế phó lái bỗng ngẩng đầu lên ngơ ngác nhìn xung quanh rồi nhìn chằm chằm vào mặt Chữ Ứng, mất mấy giây lại mới nói tiếp, “không phải, đã về, về tới nhà rồi sao, sao còn đi đâu nữa?”

Cô nhìn vào cái điện thoại vỏ màu hồng nhạt, lại ơ thêm một tiếng nữa: “Sao anh lại cầm điện thoại của em?”

Chữ Ứng hỏi ngay: “Số nhà của cô là bao nhiêu?”

“Anh, muốn lên nhà em?” Ánh mắt Túc Nghệ lập tức rạng rỡ, đáp rất nhanh, “Tầng 12, phòng 1210, mật mã mở cửa là 113111, thang máy ở lối vào, đi đường vòng...”

Càng nói giọng càng nhỏ lại rồi ngủ thiếp đi.

“...” Ngô Tuyết ở đầu bên kia nghe rất rõ ràng rành mạch, vội cầm chìa khóa xe, phóng tới nhà Túc Nghệ, “Tôi cảnh cáo anh, đừng có làm xằng làm bậy!”

Tút tut, điện thoại cúp máy.

Ngô Tuyết nghĩ bụng, thôi xong rồi, xong rồi, cái con bé chết tiệt này, ngày xưa uống say cái là ghê gớm lắm cơ mà, sao lần này lại ngoan như thỏ con, có gì phun ra hết thế này!

Vào lúc này, cái kẻ ghê gớm đó đang tựa vào vai người đàn ông, miệng chảy nước miếng.

“Chữ Ưng, Chữ Ưng, rẽ phải.” Túc Nghệ y như một viên quan chỉ huy, oai phong ra lệnh chỉ đâu đánh đó, tay khua khoáng liên hồi.

Túc Nghệ nói thế nào cũng là người thân cao một mét bảy, cứ khua khoáng lung tung như vậy, nếu không phải Chữ Ưng khỏe thì hai người chắc chắn là đã ngã cả đôi.

Mở cửa vào nhà, Chữ Ưng không quan sát nhiều, đi thẳng vào phòng ngủ, thả Túc Nghệ xuống giường.

Anh kéo cái áo khoác của mình bị Túc Nghệ đè dưới người ra, tiện tay đắp chăn lại cho cô, quay lưng định về.

“Ôi, đừng đi.” Túc Nghệ bỗng gọi anh lại.

Chữ Ưng mặc dù tỏ vẻ khó chịu nhưng vẫn đứng lại.

Cô nàng nheo mắt lại bảo: “Nào, uống thêm chút nữa chứ?”

6. Chương 6

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Ngô Tuyết vội vã chạy tới nhà Túc Nghệ, tay run đến nỗi nhập mật mã sai tận mấy lần.

Chị vừa ấn mật mã vừa gọi: “Túc Nghệ! Túc Nghệ!! Em còn sống không?!”

Không có ai trả lời.

Cửa cuối cùng cũng kêu “tích” một tiếng mở khóa, Ngô Tuyết chạy vào phòng, lấy trong túi ra một con dao găm chuyên mang theo để phòng vạn nhất.

Phòng khách không có người, trong phòng im ắng.

“... Túc Nghệ?” Ngô Tuyết gọi một tiếng.

“Ư.”

Tiếng rên khe khẽ vọng ra từ phòng ngủ. Ngô Tuyết không hề nghĩ ngợi gì liền xông vào.

Căn phòng ngăn nắp, gọn gàng, người chị tìm đang an toàn nằm trên giường, chăn đắp kín người, chỉ lộ mỗi khuôn mặt nhỏ nhắn ra ngoài.

Di động Túc Nghệ để ở đầu giường, màn hình hiển thị cuộc gọi nhỡ.

Phòng nồng nặc mùi rượu, nghĩ cái là biết Túc Nghệ đã uống không ít. Ngô Tuyết quan sát khắp phòng, đảm bảo chắc chắn không còn người nào khác.

Chị còn chưa kịp hỏi gì thì “rầm” một tiếng, cửa lớn bên ngoài bị đập ra, tiếng chân người vang lên rầm rập, xem chừng có không ít người tới. Ngô Tuyết ngoái đầu lại nhìn, một người đàn ông mặc đồng phục cảnh sát đang đứng trước cửa phòng.

Người đàn ông hỏi Ngô Tuyết bằng vẻ ngạc nhiên: “Tiểu Tuyết, người đâu?”

Người đàn ông này là Lưu Minh Hạo, bạn trai của Ngô Tuyết, đang chuẩn bị tan ca về nhà thì bất ngờ nhận được cuộc gọi của Ngô Tuyết báo Túc Nghệ xảy ra chuyện, bảo anh ta mau dẫn người tới khu XX một chuyện.

“... Không biết.” Ngô Tuyết vỗ nhẹ mặt Túc Nghệ, “Túc Nghệ, tỉnh, tỉnh nào em.”

Túc Nghệ níu tay Ngô Tuyết, dựa vào eo chị, mơ mơ màng màng hé mắt ra hỏi: “Sao chị lại tới thế?”

Các đồng chí cảnh sát cùng đến với Lưu Minh Hạo cũng vào cả phòng ngủ, ai nấy đều ngạc nhiên, người nằm trên giường cực kỳ quen mắt... hình như là một nữ minh tinh.

Ngô Tuyết thấy cô tỉnh táo bèn thở phào nhẹ nhõm, nói với những người đang đứng trước cửa: “Có vẻ như cô ấy không làm sao cả, ngại quá, vừa rồi tôi quá sốt ruột, làm phiền các anh đi một chuyến rồi. Hôm khác tôi và Minh Hạo sẽ mời mọi người một bữa.”

Tiến Lưu Minh Hạo và mọi người về xong, Ngô Tuyết quay lại giường kéo Túc Nghệ ra khỏi ổ chăn.

Túc Nghệ dựa vào người Ngô Tuyết hỏi: “Chữ Ưng đâu?”

Ban này cuống quá, giờ Ngô Tuyết mới có thì giờ sắp xếp lại mọi chuyện, đây chẳng phải là cái tên Túc Nghệ từng nhắc tới hay sao. Chị giận bảo: “Không biết, em có thể tự đứng dậy không?”

Túc Nghệ vịn tường đứng thẳng, ngốc nghếch đáp: “Có vẻ là có thể.”

Ngô Tuyết trừng mắt, vào phòng tắm bật nước nóng cho cô.

Hai mươi phút sau, Túc Nghệ nằm yên trong bồn tắm để Ngô Tuyết buộc tóc giúp mình.

Nghĩ lại vẫn chưa hết lo, Ngô Tuyết bèn hỏi: “Em không bị cái gì gì Ưng kia gì gì chứ?”

“Không ạ.” Giọng điệu cực kỳ tiếc nuối.

“Vậy thì tốt.” Ngô Tuyết cột tóc xong cho Túc Nghệ, nhét hết tóc vào trong mũ tắm, “Cô phải giảm béo đi. Nãy chị đỡ cô mãi không được.”

Túc Nghệ lẩm bẩm: “Thể trọng của em hơi bị đạt chuẩn đấy, là tại chị yếu.”

Ngô Tuyết đang định đứng dậy, Túc Nghệ lại bảo: “Tiểu Tuyết Tuyết, chị lấy giúp em cái điện thoại đi.”

“Không được.” Ngô Tuyết từ chối thẳng thừng, “Mau mau tắm xong rồi ra, đang say không được ngâm bồn tắm. Nếu không phải mai cô còn có sự kiện, chị cho cô cứ hơi hám thế ngủ tới sáng luôn.”

Túc Nghệ ồm một tiếng, được ngâm nước ấm dễ chịu, người cũng tỉnh ra, giờ mới nhớ hỏi: “Chị gọi Lưu Minh Hạo tới làm gì?”

“Cô không biết xấu hổ hay sao mà còn hỏi.” Ngô Tuyết thuật lại chuyện ban nãy một lượt rồi hỏi, “Cô đang nghĩ gì vậy hả? Chị đã dẫn cô bao nhiêu lần rồi, lúc không có chị ở đó thì đừng có uống. Cô là người của công chúng, có biết bị say xỉn ở ngoài nguy hiểm thế nào không hả?”

Túc Nghệ vág đầu, ngoan ngoãn im thin thít nghe dạy bảo.

Ngô Tuyết dựa vào tường, hỏi xác nhận lại: “Chữ Ưng là cái người cô gặp ở đêm hội từ thiện đấy hả?”

Túc Nghệ vui vẻ cười, mắt sáng rỡ.

U mê mụ mị rồi, hết cứu.

Hiếm khi thấy Túc Nghệ có vẻ mặt kiêu này, Ngô Tuyết nổi hứng tò mò: “Chuyện cô nhất kiến chung tình thật quá là khó tin, anh ta cho cô uống thuốc mê hôn đấy phỏng? Sao chị thấy anh ta còn chẳng đẹp trai bằng Lương Bắc.”

Lương Bác là nam diễn viên trẻ có đông fan hâm mộ nhất hiện giờ, chỉ đăng một bài trên weibo cũng có thể lọt vào hot search.

Sở dĩ Ngô Tuyết nhắc tới anh ta là vì Lương Bác trước đây đã từng hoặc kín đáo hoặc công khai bắt đèn với Túc Nghệ.

“Đâu.” Túc Nghệ chắc lưỡi một tiếng, “Lương Bác sao có thể so được với anh ấy.”

Hầu hạ Túc Nghệ tắm rửa xong, Ngô Tuyết về.

Bị quần một hồi, Túc Nghệ bỗng lại không ngủ được nữa. Cô cầm điện thoại, gọi cho Chữ Ưng qua Weixin.

Chuông đổ mấy tiếng mới có người nhận.

“Ơi?”

Người đàn ông bị đánh thức, giọng trầm âm, khàn khàn, ngái ngủ.

“Anh đang ngủ à?” Túc Nghệ biết rõ còn cố hỏi.

Chữ Ưng đúng thực vừa mới ngủ, anh mới thay số điện thoại mới, chỉ có dăm người quen biết số này, thấy Weixin có cuộc gọi liền tiện tay nghe luôn, đến khi nghe thấy là giọng Túc Nghệ mới tỉnh táo lại, im lặng mấy giây rồi tính ngất máy.

“Đừng cúp!” Túc Nghệ như thể đoán được, vội gọi một tiếng, chọn đại một đề tài để nói tiếp: “Anh cầm áo khoác của em về phải không?”

Chữ Ưng: “Cô không mặc áo khoác.”

“Có,” Túc Nghệ khẳng định, ” rõ ràng em có cột nó vào lưng mà.”

Chữ Ưng bất lực: “Đó là áo của tôi.”

Túc Nghệ che miệng nín cười, tiếp tục giả vờ say: “Sao áo của anh lại ở trên người em được?”

Tút tut. Cuộc gọi kết thúc.

Đến lúc này, Túc Nghệ mới dám bật cười thành tiếng.

Người đàn ông này rõ ràng vừa cứng nhắc vừa sầm sì ra mặt nhưng cố làm sao mà cô lại cảm thấy trên anh vui như vậy nhỉ.

**

Ngày hôm sau, Túc Nghệ bị An Tuyền gọi dậy.

An Tuyền đặt bữa sáng Ngô Tuyết dặn mua xuống bàn: “Chị Nghệ, chị mau đi rửa mặt, ăn sáng đi, thợ trang điểm sắp tới rồi.”

Túc Nghệ nằm trên giường, nhắm mắt hỏi: “Hôm nay... làm gì vậy?”

“Chi nhánh Pasion cắt băng.” An Tuyền trả lời, “Phải ngồi nửa giờ xe đẩy.”

Túc Nghệ không có thói quen nằm ngủ cố, bật người ngồi dậy, cởi bật mắt, nhanh nhẹn xuống giường.

Ăn sáng xong, thợ trang điểm tới. Thợ trang điểm của Túc Nghệ là dân gay, ăn mặc gợi cảm, so ra còn ồm ồm gấp mấy Túc Nghệ. Anh ta thấy quầng mắt Túc Nghệ thâm đen, giọng liền cường điệu: “Không phải dạo này cô không có phim quay sao? Sao mắt lại thâm quầng được thế này?”

“Nói chuyện cho tử tế, không có phim quay gì chứ.” Túc Nghệ ngả người ra sau để anh ta thoải mái tô vẽ lên mặt.

Cắt băng không cần phải ăn mặc quá long trọng. Túc Nghệ mặc một chiếc váy liền thân, đi đôi giày cao gót đang hot vừa được Pasion ra mắt mới đây rồi ra cửa.

Thợ trang điểm và An Tuyền đi theo sau cô. An Tuyền cầm một cuốn sổ nhỏ đọc cho Túc Nghệ nghe lịch trình mấy ngày tới. “Ting” một tiếng, cửa thang máy mở ra.

Trong thang máy là Lương Bác và trợ lý của anh ta.

Tiểu khu Túc Nghệ ở có thể coi như là khu của người nổi tiếng, chỉ tính những người cô từng gặp thì bét ra cũng đã trên chục người, trong số đó có cả Lương Bác.

Lương Bác thấy cô, mắt sáng lên, nở nụ cười mê người: “Tiểu Nghệ, chào em.”

Túc Nghệ ừm một tiếng hồ hững coi như chào hỏi.

Lương Bác hỏi: “Định đi đâu vậy?”

Túc Nghệ đáp ngắn gọn: “Đi cắt băng.”

“Anh cũng vậy.” Lương Bác nói, “Phải rồi, tối nay trên nhà anh có tổ chức tiệc, em qua chứ?”

Căn hộ của Lương Bác ở tầng trên cùng, nguyên tầng đó đều là của anh ta, có bể bơi, có phòng thể thao, phòng bi-a, tóm lại đồ ăn chơi nhảy múa đều có đủ hết.

Về phần làm sao mà Túc Nghệ biết... Ấy là vì Lương Bác đã từng mời cô tới nhà anh ta không dưới ba lần, có một lần còn gửi video quay cảnh trong nhà cho cô, tỏ ý nếu cô tới thì nhất định sẽ không thất vọng.

Túc Nghệ: “Không qua.”

Lương Bác ngậm miệng, bị từ chối trước mặt người khác, sắc mặt anh ta không mấy dễ coi.

Thực ra thì trước đây thái độ của Túc Nghệ với anh ta cũng không tồi, lúc từ chối còn biết nói mấy câu kiểu “ngại quá”, “có việc bận” hay “không rảnh”. Hôm nay thì ngay cả cái cớ cũng chẳng có, từ chối thẳng thừng.

Có lẽ là cảm thấy mất mặt nên thang máy vừa tới nơi, Lương Bác liền đi thẳng ra luôn.

Anh thợ trang điểm chặc chặc bảo: “Sao cô vô tình vậy, Lương Bác đẹp trai biết bao, cô xem hình anh ta chụp trang bìa cho TAXS dạo trước chưa? Cơ bắp quả là...”

“Anh thích thì đi cửa đi.” Túc Nghệ ngồi vào xe bảo mẫu, hai chân bắt chéo, “Có điều cũng chớ trách chỗ chị em không nhắc nhở nhau trước nhé, cơ bắp đó của anh ta chắc quá nửa là photoshop ra đấy.”

*xe bảo mẫu (tiếng Trung:) một loại xe van chuyên dụng có thể tích lớn, thường có trên 7 chỗ ngồi, có thể lắp đặt thêm tủ lạnh, bếp nấu ăn, bàn trang điểm, phòng ngủ nhỏ thậm chí cả phòng tắm, đáp ứng nhu cầu hoạt động hằng ngày của các ngôi sao, thường hay được tận dụng làm phòng thay đồ, phòng chờ tạm thời.

Anh thợ trang điểm kinh ngạc: “Sao cô biết? Cô thấy rồi à?”

“Chưa thấy.” Túc Nghệ nói, “Có điều cách quần áo cũng nhìn ra được.”

Anh thợ trang điểm càng kinh ngạc hơn: “Có thể truyền thụ kỹ năng này lại cho tôi được không?”

Túc Nghệ: “Không được.”

Pasion là một thương hiệu giày lớn của Ý, chuyên kinh doanh giày thời trang, không hề mở rộng thêm mặt hàng nào khác, cũng chính bởi vì tập trung vào một đối tượng nên chất lượng, mẫu mã của giày được đánh giá rất cao, những năm gần đây, danh tiếng ở trong nước càng ngày càng đi lên.

Khi trước, lúc thương hiệu này tìm người đại diện phát ngôn cho thị trường trong nước đã thu hút được sự chú ý của không ít người trong giới. Túc Nghệ ngày đó vẫn chưa nổi danh như hiện giờ, vốn không hề có ý định tham gia cạnh tranh, không ngờ đối phương tìm tới tận cửa, ký ngay hợp đồng thời hạn ba năm.

*người đại diện phát ngôn (tiếng Trung:): người nổi tiếng sử dụng danh tiếng, địa vị xã hội của họ để quảng bá, tuyên truyền cho sản phẩm, dịch vụ của thương hiệu hoặc nâng cao hiểu biết về một vấn đề xã hội cho một tổ chức phi chính phủ.

Lúc tới trung tâm thương mại, Ngô Tuyết đã ở đó chờ sẵn.

“Đi chụp mấy tấm ảnh thăm quan trước đã, lát nữa còn lấy để đăng lên Weibo.” Ngô Tuyết ra đón, đưa tay sửa lại tóc cho cô.

Túc Nghệ nhìn xung quanh trung tâm thương mại một vòng: “Trung tâm thương mại này mở hồi nào vậy?”

“Mấy hôm trước, của Chủ thị đấy.” Nhắc tới chuyện này, Ngô Tuyết không khỏi cảm thán, “Chủ thị này có phải là tính đi chinh phục khắp cả thiên hạ hay không vậy nhỉ? Bất động sản, điện ảnh, công trình kiến trúc gỗ... cái gì cũng thấy dự phần, lại còn đều làm ăn rất phát đạt, bước tiếp theo không phải là định kéo quân vào ngành ăn uống chứ nhỉ?”

“Không biết.” Túc Nghệ cong môi cười, thuận miệng đáp, “Họ Chủ toàn người tài giỏi vậy đấy.”

Ngô Tuyết: “... Luyên thuyên.”

Hoạt động cắt băng diễn ra rất suôn sẻ. Sau khi kết thúc sự kiện thì không còn việc gì khác. Đạo trước vừa quay xong một bộ phim, hai tuần nay gần như là thời gian nghỉ của Túc Nghệ, chỉ có đám sự kiện nhỏ, tính chất như hoạt động cắt băng hôm nay, không tốn sức, vậy nên Túc Nghệ không vội về ngay, kéo Ngô Tuyết đi dạo quanh trung tâm thương mại.

Bước ra từ một cửa hàng quần áo, Túc Nghệ hỏi: “Ảnh chụp mới rồi ở Pasion chị đăng weibo chưa?”

Ngô Tuyết: “Chưa, ảnh còn đang chỉnh.”

Túc Nghệ lấy điện thoại ra: “Gửi cho em mấy tấm gốc đi.”

“Để làm gì?” Ngô Tuyết miệng hỏi nhưng tay đã gửi liền ngay cho Túc Nghệ.

Túc Nghệ đăng một tấm lên vòng bạn bè của Weixin.

Cô thường chẳng đăng bài trên vòng bạn bè làm gì, bạn trên Weixin đều là người trong giới cả, ai cũng dùng Weibo. Một tấm ảnh xem tận hai lần, ai mà chẳng phiền. Tuy nhiên, giờ thì khác rồi.

Giờ Weixin của cô đã có thêm một cụ già Khốt-ta-bít rất có khả năng đến Weibo cũng chẳng có.

7. Chương 7

Giữa lúc Túc Nghệ đang oán thầm trong lòng, Chữ Ứng ngồi trong văn phòng, đặt di động ở một bên, màn hình bật sáng, hiển thị đang chờ tải xuống app Weibo.

Anh hỏi: “Vụ đầu tư này do ai quyết định?”

Trợ lý kính cẩn đứng trước bàn làm việc, nghe hỏi vậy thì rướn người qua nhìn, là đầu tư cho một bộ phim truyền hình: “Chắc là Kỳ phó tổng.”

Chữ Ứng tiếp tục hỏi: “Đã chọn diễn viên chưa?”

“Vẫn chưa ạ,” trợ lý đáp, “có điều mai là sẽ có danh sách.”

“Ting.”

Di động để trên mặt bàn kêu lên một tiếng.

Chữ Ứng cúi nhìn, mở tin nhắn mới đến.

Túc Nghệ gửi tới một tin nhắn âm thanh.

Anh chần chừ giây lát rồi vẫn mở lên nghe.

“Hôm qua em uống hơi nhiều, cảm ơn anh đã đưa em về.” Chỗ đứng nói có rất nhiều tạp âm, nghe thấy có cả tiếng giày cao gót của Túc Nghệ, “Để cảm ơn, em mời anh một bữa nhé. Giờ em đang ở quảng trường Chữ Hân, anh xem có tiện... Đây! Cô làm gì thế!? Đây!”

Tin nhắn đột ngột kết thúc.

Chữ Ứng nhíu mày, chọc chọc điện thoại một hồi, cuối cùng phải ngẩng đầu lên hỏi: “Làm thế nào để gọi điện thoại trên Weixin vậy?”

“Dạ?” Trợ lý giật mình, vội vàng dạy Chữ Ứng cách gọi cuộc thoại qua Weixin.

Gọi mãi không thấy có ai nghe, điện thoại của trợ lý đã reo lên trước.

Nghe đầu bên kia nói mấy câu, trợ lý lấy tay che điện thoại rồi báo cáo lại: “Chữ tổng, bên phía quảng trường Chữ Hân xảy ra chút chuyện nhỏ.”

Việc nhỏ tất nhiên không cần phải xin phép ông chủ lớn, cứ bảo bên dưới tự xử lý là được nhưng vừa rồi Chữ Ứng nghe tin nhắn âm thanh mở loa ngoài nên trợ lý cũng đã nghe được toàn bộ.

Chữ Ứng không nói gì, anh cầm điện thoại rời văn phòng.

Vừa đến quảng trường, lập tức có người phụ trách ra tiếp đón, cười giả lả: “Ôi chào! Chữ tổng, sao lại phiền ngài đích thân tới đây thế này!”

Chữ Ứng: “Xảy ra chuyện gì?”

“Chuyện nhỏ, chuyện nhỏ thôi.” Viên phụ trách xua tay, “Đã xử lý rồi ạ, ngài không cần lo lắng.”

Chữ Ứng lạnh lùng liếc anh ta một cái.

“Là, là thế này.” Viên phụ trách lau mồ hôi, “Có một nữ khách hàng tới đòi đổi trang phục mua ở trung tâm thương mại hôm kia nhưng bộ đồ này đã có dấu vết giặt giũ hơn nửa cũng không có vấn đề gì về chất lượng, nhân viên bán hàng của chúng ta từ chối yêu cầu của cô ấy nhưng thái độ của vị nữ khách hàng này rất cương quyết, nói qua nói lại rồi động thủ.”

Chữ Ứng: “Còn gì nữa?”

Viên phụ trách vốn đang định giấu nhẹm đi, không ngờ ông chủ mới này lại tài như vậy, chỉ nghe thôi đã biết vẫn còn khúc sau. Anh ta đành phải kể ra cho hết: “Sau đó... có một nữ khách hàng khác tới thấy bất bình nên đã trả đũa lại thay cho nhân viên bán hàng.”

Chữ Ứng nhíu mày: “Cũng động thủ à?”

“Vâng,” viên phụ trách đáp, “hơn nữa vị nữ khách hàng này lại là người nổi tiếng, vậy nên, chuyện này, có hơi khó giải quyết một chút.”

“Người đâu rồi?” Chữ Ứng đi được vài bước rồi hỏi thêm, “Có bị thương không?”

“Có bị thương ạ. Cái cô ngôi sao kia hung hãn lắm, đánh làm cho vị nữ khách hàng phát khóc.”

“...” Chữ Ứng dừng chân đứng lại, không nhìn được nhoe nhoẹt miệng cười, “Thế cái cô ngôi sao đó có bị thương không?”

Viên phụ trách lập tức lắc đầu: “Không đâu ạ. Nếu cô ấy mà bị thương thì chuyện đã khác.”

Mới đi tới ngoài văn phòng đã nghe thấy tiếng ở trong.

Một giọng nữ nghẹn ngào: “Cô đừng có đi! Có giỏi thì đừng có đi! Tôi nhất định phải kiện cô!”

“Tôi không đi, cô còn chưa xin lỗi cô bé đó, sao tôi đi được?” Là một giọng nữ quen tai hơn nữa khi nói còn có vẻ mỉa mai, hổng hách, giọng nói có phần ngọt ngào.

Một giọng nữ khác xen vào: “Em bớt bớt đi!”

Chữ Ứng đứng ngoài cửa, quan sát tường tận tình hình bên trong.

Một người phụ nữ ngồi sô pha bên trái, hơi béo, lớp trang điểm hơi nhòe, tóc cũng hơi rối, có điều trông không có vẻ gì là bị trọng thương, chỉ đang cầm khăn giấy chấm nước mắt.

Sô pha bên phải có ba người, một người ăn mặc giản dị, sạch sẽ, một người là nhân viên bán hàng của trung tâm thương mại, mặc đồng phục nhân viên, trên mặt còn hằn rõ dấu một bàn tay.

Người còn lại, tất nhiên chính là Túc Nghệ.

Trái ngược với người ở bên trái, mái tóc mềm của Túc Nghệ xòa trước ngực, mặc một chiếc váy ngắn vừa người, đeo một chiếc khẩu trang xám không hài hòa với lớp trang điểm và một cặp mắt đẹp lộ ra ngoài, đôi mắt được trang điểm rất cẩn thận, không có vẻ gì là người vừa mới đánh người xong.

Chữ Ứng đưa mắt nhìn xuống.

Ừm, chẳng qua là giày thiếu mắt một chiếc.

Viên phụ trách đi vào trước, nắm hai tay với nhau, cười nói: “Cấp trên mà ban nãy các cô yêu cầu tôi phải mời tới... đã tới rồi.”

Ngoài mặt anh ta cười tủm tỉm nhưng trong lòng thực ra đang nghĩ, nếu cho anh ta cơ hội làm lại một lần nữa thì cho dù có bị hai người phụ nữ này chửi chết anh ta cũng sẽ không báo lên cấp trên.

Người phụ nữ bên trái lên tiếng trước, nước mắt lập tức trào ra: “Ồ đâu?! Tôi nói cho anh biết, hôm nay anh mà không bắt đưa bán hàng và con hổ cái này xin lỗi tôi thì tôi sẽ kiện luôn trung tâm thương mại của các người!”

Túc Nghệ chẳng buồn liếc nhìn lấy một cái, xùy một tiếng rồi bảo: “Làm đi, cô đi kiện đi, xem xem rốt cuộc là ai sai... Ồi!”

Ngô Tuyết nhéo lưng cô một cái rõ đau.

Ngô Tuyết đứng dậy nói: “Người phụ trách đã tới rồi thì chúng tôi về đây. Nếu như cuối cùng quyết định báo án thì các anh có thể liên hệ thẳng với tôi, đây là danh thiếp của tôi.”

Viên phụ trách đưa hai tay ra nhận: “Vâng, vâng.”

Vị nữ khách hàng kia liền nổi nóng: “Gì chứ? Đánh người còn định chạy à?!”

“Tôi không đi.” Túc Nghệ ngồi bắt chéo chân, đôi mắt cá chân đẹp mắt nằm hai bên ống chân, “Giải quyết xong tôi mới đi.”

Ngô Tuyết nhú mày, nhích lại gần nhỏ giọng bảo: “Làm gì thế, lại muốn lên hot search giống lần trước đây à? Giật cho em hàng tí” Túc Nghệ tham gia đánh người bị bắt về đồn cảnh sát” nhé?”

Túc Nghệ vẫn không hề hạ âm lượng, thái độ cương quyết: “Không được, cô ta to mồm lắm, lát nữa cô ta bắt nạt nhân viên bán hàng thì sao?”

“Đi lấy băng theo dõi đi.”

Giọng nói trầm ấm vang lên ngoài cửa.

Người trong văn phòng giật mình, theo bản năng, tất cả liếc nhìn về phía cửa... ngoại trừ Túc Nghệ.

Giọng nói này! Không phải chứ? Không thể nào!

... Không khéo tới vậy chứ?

Túc Nghệ mất tự nhiên giơ tay trái lên làm bộ chỉnh sửa lại tóc, tranh thủ nhìn trộm ra ngoài cửa một cái.

Nói ra thì đúng là khó tin, chỉ mới nhìn thấy cái trán của người đàn ông là cô đã chắc chắn.

Đúng thật là Chữ Ưng.

Ồ, hình như hôm nay anh mặc tây trang?

Thế là Túc Nghệ lại giả vờ vén tóc thêm lần nữa để nhìn trộm.

... Thật đẹp trai.

Ngô Tuyết cũng nhận ra rồi, chị ngoái đầu lại nhìn, cô nghệ sĩ nhà mình đã xấu hổ đến mức không ngẩng nổi đầu lên.

“Vâng.” Viên phụ trách dậm bước đi tìm phòng an ninh lại lộn người quay trở về, “Chữ tổng, lấy đoạn theo dõi nào ạ?”

“Mặt tiền,” Chữ Ứng đáp, “xem xem ai là người ra tay trước.”

Vị nữ khách hàng vỗ tay vịn sofa: “Anh có ý gì hả?”

Chữ Ứng phớt lờ chị ta, đưa mắt sang nhìn Túc Nghệ.

Ngô Tuyết lập tức mỉm cười đầy chuyên nghiệp: “Chữ tổng phải không? Chúng ta đổi nơi khác nói chuyện nhé?”

Chữ Ứng thôi không nhìn nữa: “Được.”

Túc Nghệ bị buộc phải chuyển sang văn phòng cách vách ngồi.

“Là thế này.” Ngô Tuyết nói, “Tôi và nghệ sĩ của mình hôm nay tới cửa hàng Pasion mới mở ở quý trung tâm để cắt băng, trước khi ra về thì bắt gặp một khách hàng đang làm khó dễ nhân viên bán hàng, thậm chí còn động tay động chân nên chúng tôi không thể làm ngơ được mới tham gia vào sự việc.”

Chữ Ứng có dáng ngồi nghiêm chỉnh, sống lưng thẳng tắp, rõ ràng là thấp hơn những người đang đứng rất nhiều nhưng khí thế thì cao hơn hẳn một đoạn.

Sau khi vào phòng, Túc Nghệ ngoan ngoãn chui vào một góc khuất ngồi im re.

Anh nhìn sang người phụ nữ ngồi gục đầu không hé răng trên sofa hỏi: “Động thủ à?”

Có cảm giác người đối phương hỏi là mình, Túc Nghệ hơi hơi gật đầu một chút rồi lại vội vàng lắc đầu.

Chữ Ứng thấy buồn cười: “Gì?”

“Có động thủ,” Túc Nghệ cố ý nói thật nhỏ để không nghe ra giọng, “nhưng chỉ mấy cái.”

“Bỏ khẩu trang xuống được chứ?” Chữ Ứng bảo, “Hay là uống nhiều rượu, bị dị ứng còn?”

Tieu rồi.

Túc Nghệ mất mấy giây để điều chỉnh lại cảm xúc, khiến mắt đỏ ửng lên rồi mới tháo khẩu trang ra.

Cô ngẩng đầu lên, nói năng nhỏ nhẹ: “... Hi.”

Hoàn toàn không còn khí thế xách giày cao gót đánh nhau với người ta như mới rồi nữa.

Ngô Tuyết thầm nghĩ cô nghệ sĩ này nhà cô, đúng là kiếp này nhất định phải lấy nghiệp diễn làm cần câu cơm rồi, kỹ năng diễn xuất cỡ này, không phục không được.

Chữ Ứng hỏi: “Vị khách hàng kia có nhận ra cô không?”

Ngô Tuyết tranh đáp: “Không.”

Lúc Túc Nghệ xông vào giúp một tay, tóc của cô khách hàng kia vướng lên mặt cô, không nhìn được, lúc đó cũng hỗn loạn, sau đó, Ngô Tuyết lập tức đeo khẩu trang cho Túc Nghệ, cô dám chắc, đối phương nhất định không nhận ra.

Ngẫm lại cũng phải, nếu cô ta mà nhận ra thì đã chẳng phải ngồi la khóc om sòm mà lập tức đi đăng weibo rồi.

Chữ Ứng ừm nhẹ một tiếng: “Về đi.”

Túc Nghệ: “Dạ?”

“Sao?” Chữ Ứng hỏi, “Muốn ở nữa à?”

Chữ “muốn” ra tới bên môi Túc Nghệ rồi còn bị Ngô Tuyết ép phải nuốt vào: “Cám ơn Chữ tổng, vậy tôi đưa cô ấy về trước, nếu có chuyện gì hoặc nếu cần thì ngài cứ gọi cho tôi.”

Bị kéo ra khỏi trung tâm thương mại, Túc Nghệ ngớ ra hỏi: “Thế là về ạ?”

Ngô Tuyết tức muốn ngắt đi: “Thế hay là cô quay lại đánh với cô ta thêm một trận nữa nhé?”

Túc Nghệ: “Chuyện này đâu thể trách em được, tại cô ta quá đáng quá.”

Nếu lúc đó Túc Nghệ không tới thì nói không chừng tóc của cô nhân viên bán hàng đã bị giật trụi.

“Chúng ta có thể đi gọi bảo vệ mà.” Ngô Tuyết đáp, “Em xông vào đó thì có ích gì? Lấy bạo chế bạo hả?”

Túc Nghệ không nói được nữa.

Ngô Tuyết quả trách xong cũng thấy hơi hối, thực ra tính tình Túc Nghệ không biết giấu diếm, ngày thường cô nàng này cũng được cái bình tĩnh, chắc chắn, nếu là chuyện khác, chắc chắn cô ấy không đời nào đích thân xông tới như vậy.

Chuyện lần này có lẽ là vì đã chọc trúng chỗ mẫn cảm trong lòng Túc Nghệ.

Ngô Tuyết đánh trống lảng sang chuyện khác: “Phải rồi, rốt cuộc Chữ Ứng có lai lịch thế nào?”

“Không biết.” Túc Nghệ nghịch nghịch vỏ điện thoại.

Thực ra, lúc ở văn phòng, Túc Nghệ đã bình tĩnh lại.

Thế nhưng, vừa thấy Chữ Ứng tới, cả người cô liền giống như đang đi trên dây điện, tê rần rần, thấp thỏm không yên.

Về mặt Túc Nghệ hết vui lại buồn, cuối cùng cô quay sang hỏi Ngô Tuyết: “Tiểu Tuyết Tuyết à, em trang điểm có lòe loẹt quá không?”

Ngô Tuyết chăm chú nhìn: “Có hơi hơi.”

Túc Nghệ càng buồn tộn.

Điện thoại bỗng ting một tiếng.

Chữ Ứng: “[hình ảnh]”

Ảnh chụp một chiếc giày cao gót màu đỏ lẻ đôi.

Túc Nghệ nhìn đôi dép lê mình đang đi bên chân phải, có cảm tưởng xung quanh bỗng tối sầm đi.

Lại thêm một tin nhắn nữa.

Chữ Ứng: “Lần sau gặp trả cho cô.”

8. Chương 8

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Túc Nghệ đọc tin nhắn này xong, im lặng gần một phút đồng hồ.

Ngô Tuyết ngồi bên quay sang nhìn: “Mấy bữa tới em cứ ở nhà nghỉ ngơi đi, nếu muốn đi đâu thì nhớ gọi An Tuyền đi cùng.”

An Tuyền ngồi sau tay lái gật đầu: “Vâng, gọi lúc nào là em tới ngay lúc đó!”

Không một lời đáp lại.

Ngô Tuyết: “Ngán người gì đấy?”

Túc Nghệ giật mình, môi không giấu nổi ý cười: “Đâu có.”

“Miệng sắp cười đến tận mang tai rồi kìa.” Ngô Tuyết bảo, “Kín đáo chút đi.”

Vừa nói xong, điện thoại Ngô Tuyết liền đổ chuông.

Chị xem tên người gọi tới rồi nghe máy ngay: “Tiểu Trần à, thế nào? Có tin gì chưa?”

“Cái gì?!”

“Ông biên kịch đó sao lại thế, không phải đã chọn Túc Nghệ rồi sao?”

Ngô Tuyết nói thêm mấy câu nữa rồi bực tức cúp điện thoại.

Túc Nghệ: “Sao thế?”

Ngô Tuyết cau: “Vai diễn hoa khôi kia của ”Sóng ngầm” chọn được người rồi.”

Túc Nghệ gửi cho Chữ Ứng một khuôn mặt dễ thương rồi hờ hững hỏi: “Từ Thiển Lam à?”

Ngô Tuyết: “Ừ, sao lại thế chứ, trước chị đã hỏi thăm thử rồi, vai đó chắc chắn là em mà.”

“Thôi, cho qua đi,” Túc Nghệ lại chẳng mấy để tâm, “không sao hết, thế kịch bản còn lại đã tìm được người chưa?”

“Hình như vẫn chưa, đợi chị gọi điện hỏi thử.” Ngô Tuyết khoanh hai tay trước ngực, xem ra còn tức hơn cả Túc Nghệ, “Không được, An Tuyền, em thả chị xuống ngã rẽ đường trước đi, chị phải qua công ty xem là có chuyện gì.”

Ngô Tuyết hùng hục hỏ hỏ xuống xe.

An Tuyền cho xe chạy tiếp, mới đi được một đoạn đường ngắn, người ngồi sau lại nói:

“An Tuyền, hôm nay đến đây thôi, cô về nhà đi.” Túc Nghệ cất điện thoại vào túi, “Tôi tự lái xe về.”

An Tuyền ngạc nhiên: “Không sao, không sao, em đưa chị đi.”

Túc Nghệ đặt tay lên chốt mở cửa xe: “Dừng xe đi.”

An Tuyền xuống xe, đứng lại ven đường nhìn chiếc xe Jaguar đen từ từ lăn bánh đi.

Không ngờ còn chưa đi được mấy mét, xe đã dừng lại.

Cửa xe mở ra, Túc Nghệ cào phần tóc mái trước trán, vòng ra sau xe mở cốp đồ dự phòng, nhanh nhẹn đổi sang giày đế bằng.

Túc Nghệ chân dài, chỉ đổi giày thôi cũng thu hút không ít ánh nhìn, có mấy người nhận ra cô bèn lấy điện thoại ra chụp vội.

An Tuyền còn chưa đi tới bến xe buýt thì đã nhận được cuộc gọi của Ngô Tuyết.

Ngô Tuyết: "... Chị mới rời ra có mười phút, sao trên Weibo đã lại có hình Túc Nghệ đứng đổi giày ở đầu đường rồi?"

An Tuyền: "..."

Túc Nghệ không hay lái xe, không phải vì cô lười mà là vì Ngô Tuyết không cho cô lái, bảo là mình tinh lái xe lắm phiền phức, lỡ may va quệt phải đầu đó là lên báo ngay.

Túc Nghệ tắt điều hòa, mở cửa sổ xe, với tay lấy kính râm trong hộp cất đồ ra, đầu ngón tay gõ nhịp lên vô lăng theo điệu nhạc.

Đèn đỏ, Túc Nghệ dừng xe, chống tay tựa đầu, mắt nhìn chăm chú đèn tín hiệu xanh đỏ trước mặt.

Bên cạnh có mấy tiếng nhẩn còi.

Túc Nghệ hơi nghiêng đầu nhìn, ở làn xe bên cạnh có một chiếc xe thể thao màu đỏ chói đầy phóng khoáng.

Người đàn ông ngồi sau tay lái nhún nhún hàng mày rậm phong cách Shin cậu bé bút chì của anh ta.

*lông mày của Shin - cậu bé bút chì:

Túc Nghệ mặc kệ anh ta, quay đầu lại mở điện thoại xem thử xem Chữ Ưng có nhắn lại gì không.

Màn hình trống không.

Đèn xanh, Túc Nghệ đóng cửa sổ xe lại, nhấn chân ga cho xe chạy tiếp.

Không ngờ chiếc xe thể thao kia vẫn đi theo sau đít xe cô, còn đi được qua cả cửa an ninh, lái thẳng vào bãi đỗ xe của khu. Túc Nghệ đỗ xe xong mới nhận ra chiếc xe đó đỗ ngay ở phía chéo đối diện với xe cô.

Tên lông mày Shin cậu bé bút chì này hơi béo một chút, hần bước xuống xe, tựa người vào cửa xe cười tùm tùm nhìn cô.

Túc Nghệ bỏ kính râm xuống, lấy gậy gạt điện phòng kẻ xấu trong túi ra, lúc xuống xe còn nhớ lấy chiếc giày cao gót bỏ ở ghế sau đem theo, ngoắc vào ngón trỏ, thông dong đi về phía lối vào thang máy.

Lông mày Shin cười khùng khục mấy tiếng: "Cùng lên đó hả?"

Túc Nghệ nghiêng đầu cười: "Đúng vậy."

Vào trong thang máy, cô đứng im, không ấn số tầng.

Lông mày Shin giục cô: "Túc Nghệ, ấn số đi chứ."

Quả nhiên, tên này biết cô. Túc Nghệ cười giả vờ ngoài mặt, gậy gạt điện cầm trong tay ra.

Lông mày Shin nhắm tịt mắt lại: "Này này này, cô làm gì thế hả!"

"Bỏ hết đồ trong túi ra." Túc Nghệ lên giọng nguy hiểm.

Túc Nghệ này không lẽ là nữ tướng cướp sao!?

Lông mày Shin rên ỉ ỉ nộp hết điện thoại và ví tiền ra: "Cô, cô rốt cuộc muốn gì hả?"

"Còn gì nữa?" Túc Nghệ hỏi.

"Hết hết hết rồi." Lông mày Shin xòe tay ra, "Cô cầm hết đi, tôi sẽ không nói với truyền thông đâu."

Cái quỷ gì thế này, hồi này ăn cướp cũng không cần mang hung khí nữa rồi à?

Túc Nghệ đang định nói gì đó thì bên ngoài thang máy có một giọng nói dò hỏi: "Túc Nghệ?"

Người đứng ngoài thang máy là Lương Bác, bên cạnh không có ai đi cùng.

“Lương Bác, cậu tới đúng lúc lắm.” Lòng mày Shin vừa thấy Lương Bác liền vững dạ, lớn tiếng nói: “Cô ta định cướp của tôi!”

Túc Nghệ nhú mày: “Các người quen nhau?”

“Nói thừa,” lòng mày Shin chạy lại chỗ Lương Bác, “tôi với cô giống nhau, đều tới dự party nhà cậu ta!”

Túc Nghệ lập tức hiểu ra, cất gậy giật điện vào túi: “Ngại quá, là hiểu lầm.”

Lòng mày Shin: “...”

Cô nhìn hai người đứng ngoài thang máy: “Mọi người không lên à, vậy tôi lên trước nhé.”

“Lên chứ.” Lương Bác nhanh tay chặn cửa lại.

Thang máy vừa mới bắt đầu đi lên, túi của Túc Nghệ liền có tiếng âm báo của Weixin.

Chữ Ứng: “Đã giải quyết.”

Người phụ nữ đứng bên mặt mày tươi cười, Lương Bác nhìn thấy ngứa ngáy tâm can, không đành được lòng hỏi lại: “Không lên chơi thật hả? Bọn tôi đã chuẩn bị rất nhiều rượu ngon.”

“Không được.” Thang máy mở cửa, Túc Nghệ chân dài, bước một bước là ra tới ngoài, không quay đầu lại, vui vẻ nói, “Bye bye.”

Vừa vào tới nhà, Túc Nghệ lập tức nhún lại.

Túc Nghệ nường nường: “Giải quyết thế nào, các anh không phạt cô nhân viên bán hàng kia chứ? Cô ấy không hề ra tay.”

Chữ Ứng: “Không phạt.”

Có câu này, Túc Nghệ lập tức quảng chuyện này lên trời.

Túc Nghệ nường nường: “Mai rảnh không? Cùng nhau ăn bữa cơm nhé?”

Gửi đi xong, nghĩ ngợi thế nào, cô lại bổ sung thêm một câu: “Em rất thích đôi giày đó, nó lưu lạc bên ngoài, em rất lo.”

Chữ Ứng: “Mai không rảnh.”

Túc Nghệ nường nường: “Thế ngày kia? Ngày kia?”

Chữ Ứng: “Lát nữa thì được.”

Anh đáp ngắn gọn nhưng Túc Nghệ đọc phát hiểu ngay.

Một ngày gặp hai lần... Sao mà kích thích thế chứ!

Túc Nghệ hỏi không cần nghĩ: “Anh tới đón em nhé? Em muốn ngồi xe anh.”

Xe Chữ Ứng là Land Rover màu đen tằm trung, không đắt đỏ, không phải xe sang.

Nhưng Túc Nghệ cảm thấy, đàn ông phải lái loại xe như vậy, cao, to, có khí thế.

Thật quyến rũ.

Chữ Ứng: “Địa chỉ.”

**

Lúc Lưu Tỉ tìm đến văn phòng, Chữ Ứng đang tập hít đất.

Lưu Tỉ: “... Ông đang làm gì thế?”

Chữ Ứng không đáp lời, đếm đủ một trăm cái rồi đứng dậy, tự nhiên hỏi: “Có việc gì à?”

“Không có việc gì thì không được tìm ông à?” Lưu Tỉ ngồi xuống sofa, “Tối nay Lương Bác mở tiệc, bảo tôi mời quý ngài đi cùng.”

Chữ Ứng thờ ơ hỏi lại: “Lương Bác là ai?”

“Một ngôi sao nam đạo này đang hot, cái này mà ông cũng không biết.” Lưu Tỉ đáp, “Nghe nói có nhiều em út tới lắm, đi xem thử chứ?”

Chữ Ứng: “Không đi.”

“Ôi chao, dứt khoát thế?” Lưu Tỉ hôm nay quyết tâm muốn kéo Chữ Ứng đi cùng, “Tôi không đi xe tới, đi cùng nhau đi, tiện thể tôi ngồi xe ông luôn.”

Chữ Ứng cười nhạo nói: “Ngứa da à? Bảo tôi làm tài xế cho ông hả?”

“Không không không.” Lưu Tỉ xẹp ngay, “Tôi mở cửa, tôi lái xe, tôi chở quý ngài đi.”

“Không rảnh.” Chữ Ứng nói xong, cầm áo khoác đi ra ngoài.

Lưu Tỉ: “Tôi đã hỏi trước thư ký của ông rồi, tối nay lịch làm việc của ông trống.”

Lúc anh ta nói lời này, Chữ Ứng vừa hay đi tới chỗ thư ký ngồi, thư ký thấy họ ra liền lập tức đứng dậy chào.

Chữ Ứng dừng chân liếc nhìn thư ký.

“Sau này còn tiết lộ lịch trình của tôi với người ngoài thì tự giác thu dọn đồ đạc đi đi.”

Nét hồng hào trên mặt nữ thư ký lập tức biến mất: “... Vâng, xin lỗi anh.”

Lưu Tỉ thân thiết với Chữ Ứng, không cần giữ chút mặt mũi nào, cứ thế ngang nhiên chui vào xe Chữ Ứng: “Ông muốn đi đâu? Có việc thật hả?”

Chữ Ứng: “Đi ăn cơm.”

Lưu Tỉ hỏi: “Vác cả người mồ hôi mồ kê này đi ăn cơm?”

Chữ Ứng đuổi cổ Lưu Tỉ xuống xe.

Sau đó quay đầu xe, về nhà tắm rửa.

Trước khi xuất ngũ, hít đất một trăm cái xong được đi tắm đúng là chuyện đến nghĩ cũng không dám.

Tắm rửa xong, Túc Nghệ gửi vị trí hiện tại tới.

Túc Nghệ nường nường: “Chờ anh [ngồi ngoan ngoan.jpg] ”

Chữ Ứng lau tóc, đứng nhìn từ trên xuống hình con thỏ đang ngồi.

Tuy trước đây ở trong quân đội suốt nhưng nhờ có bối cảnh gia đình nên anh cũng từng tiếp xúc với không ít phụ nữ, kiểu người thế nào cũng có nhưng không có ai khiến anh có ấn tượng sâu sắc bằng Túc Nghệ.

Anh mặc đại một bộ đồ rồi đi ra cửa.

Chạy theo hướng dẫn chỉ đường tới bãi đậu xe, Chữ Ứng dừng xe ở một bên, gửi tin nhắn cho Túc Nghệ.

Chữ Ứng: “Tới rồi.”

Túc Nghệ nường nường: “Chờ em, giờ xuống liền.”

Mới ngồi một chút đã thấy có người gõ cửa sổ xe.

Chữ Ứng quay đầu, cái mặt bèn bẹt của Lưu Tỉ lại đập vào mắt.

“Sao ông biết địa chỉ, không phải bảo không tới cơ mà?” Lưu Tỉ hỏi.

Có một cô gái đứng cạnh Lưu Tỉ, ăn mặc cực kỳ hở hang, áo thun trắng sát nách, cổ áo sa tới tận ngực, lộ cả hoa văn trên bra.

Người phụ nữ này chính là Từ Thiển Lam, cô ta điệu đà hỏi: “Vị này là...”

“Bạn anh, ông chủ của Chữ thị.” Lưu Tỉ phẩy tay, “Mau chào Chữ tổng đi.”

Từ Thiên Lam cười càng thêm tươi tắn: “Chào Chữ tổng.”

Lưu Tỉ thấy xe Chữ Ứng dừng ở bên đường thì tưởng anh ta không tìm thấy bãi đậu, bèn chỉ tay sang phải: “Đằng kia có chỗ đậu xe kìa.”

Vừa nói xong, cửa bên ghế phó lái bỗng bị ai đó mở ra, cả ba người đồng loạt quay sang nhìn.

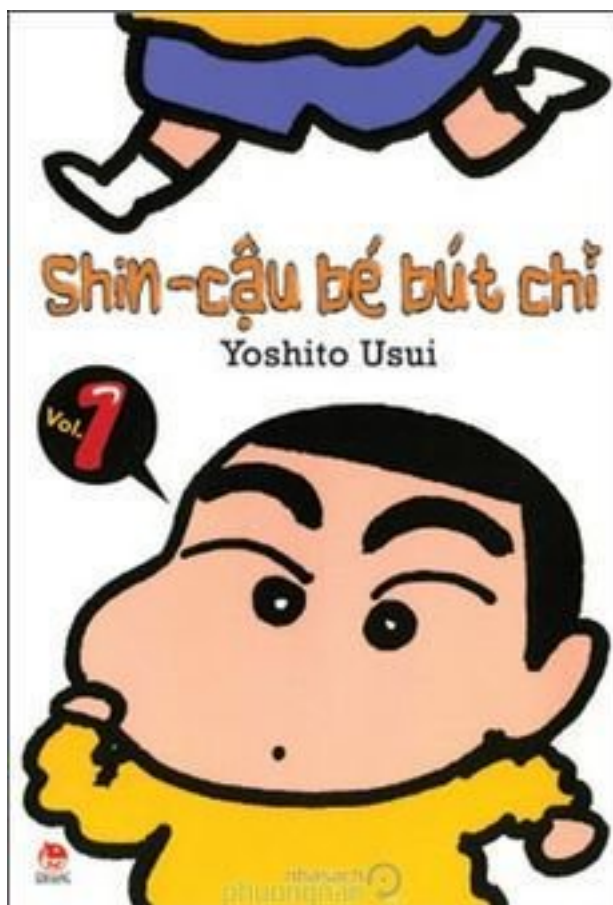
Túc Nghệ mặc áo trắng quần soóc đơn giản, trang điểm nhạt, đi giày thể thao trắng, trông cực kỳ giống một cô sinh viên trẻ trung xuân thì.

Cô thắt dây an toàn cẩn thận rồi mới quay sang cười: “Đợi có lâu không?”

Tác giả có chuyện muốn nói:

Lông mày Shin cậu bé bút chì chỉ là một nhân vật qua đường, đất diễn chỉ một chương, sau này còn có thể có cô gái áo đỏ, chàng trai áo đen các kiểu nữa.

Đặt biệt danh tùy tiện là bởi vậy.

9. Chương 9

Ngay khi cô quay sang nhìn, vẻ sinh viên trẻ trung tươi mát do trang phục liền bay đi quá nửa.

Điểm đặc biệt của Túc Nghệ chính là đây. Cô trang điểm kỹ càng, vô cùng rực rỡ, trang điểm nhạt vẫn quyến rũ động lòng người, mỗi ánh mắt, mỗi nụ cười đều ẩn chứa vẻ phong tình.

“Không lâu.” Chữ Ứng nhấn chân ga, “Vừa đến.”

Lưu Tỉ cứ thế đứng trân ra nhìn theo đít xe Land Rover cả buổi mới lẩm bẩm được một câu: “... Mẹ kiếp, đúng là Túc Nghệ đấy!”

Từ Thiển Lam mất không ít sức lực mới cất được cái bản mặt khó chịu đi, giật giật khóe miệng, giọng cường điệu: “Hóa ra anh còn quen biết cả Chữ tổng, thật là lợi hại.”

“Chuyện đó có gì mà lợi hại?” Từ Thiển Lam nịnh bợ sai sách, Lưu Tỉ cau mày nhìn cô ta một cái.

Từ Thiển Lam ngậm miệng.

Đi được mấy bước, Lưu Tỉ dừng lại: “Phải rồi, cô biết người mới lên xe anh ta là ai chứ?”

“Tất nhiên là biết.” Từ Thiển Lam cười gượng gạo, “Chị Nghệ chứ ai.”

Lưu Tỉ: “Cô quen cô ấy à?”

“Quen.” Từ Thiển Lam đáp, “Quan hệ của bọn em còn khá tốt nữa.”

Lưu Tỉ không mấy tin: “Thế sao vừa rồi hai cô không chào hỏi nhau?”

“Không phải tại đàn ông các anh đang nói chuyện, bọn em không tiện xen ngang sao?” Từ Thiển Lam nhanh trí trả lời.

Lưu Tỉ ngẫm xem thường, cô ả này không phải là đồ thiếu năng đấy chứ?

Thôi, dù sao tắt đèn thì ai cũng như ai, Lưu Tỉ lắc đầu, hỏi cô ta: “Thế cô có số của cô ấy không?”

Từ Thiển Lam: “Dạ?”

“Dạ gì mà dạ, có không?” Lưu Tỉ nói chặn trước, “Không phải cô nói hai người rất thân thiết sao?”

Từ Thiển Lam vẫn cố phản kháng: “Chị Nghệ có lẽ không thích người ta tiết lộ thông tin liên lạc của mình mấy đâu...”

“Cô thì biết cái gì.” Lưu Tỉ nói, “Vừa rồi cô ấy mới ngồi chung xe với người anh em tốt nhất của tôi, tôi chỉ hỏi có cái số, cô ấy sẽ không ý kiến gì đâu.” Anh ta chìa tay ra đòi, “Cho tôi đi.”

Từ Thiên Lam cắn răng đáp: “... Anh đợi một chút.”

Cô ta tức sôi máu nhưng vẫn phải lên Weixin hỏi Lâm tỷ số của Túc Nghệ.

**

Rời khỏi bãi đậu xe, Chữ Ứng mới hỏi: “Đi đâu đây?”

“Anh muốn ăn gì?” Túc Nghệ cầm điện thoại lướt app tìm nhà hàng.

“Gì cũng được.” Chữ Ứng đáp, “Giày ở dưới chân cô đấy.”

Túc Nghệ cúi xuống xem thử, chiếc giày đỏ đang dựa vào thân xe, nổi bật trên lớp thảm màu đen.

“Có kiêng ăn gì không?”

Túc Nghệ vừa hỏi vừa ngấm cánh tay của Chữ Ứng, tim đập bùm bùm.

Đường nét cơ bắp trên tay Chữ Ứng rất tuyệt, không phải kiểu cơ bắp cuộn cuộn khoe mẽ, cổ tay áo phong trắng ôm sát lấy bắp tay, trông tràn trề sức mạnh.

Chữ Ứng liếc cô một cái: “Không.”

Thực ra Túc Nghệ đã có sẵn chủ ý, cô nghiêng người, nhập địa chỉ vào thiết bị chỉ đường.

Người cô kề gần lại, mùi sữa tắm trên cơ thể lẫn át mùi xà bông của Chữ Ứng.

Mùi thơm bay vào mũi, Chữ Ứng không khỏi nghĩ, con gái là cầu kỳ như vậy sao?

Túc Nghệ chọn một quán ma lạt năng.

*ma lạt năng (hay Mala Tang, Malatang) (tiếng Trung: 麻辣烫) nghĩa đen là bỏng tê cay, là một món kiểu lẩu, khá tương đồng với lẩu cay Tứ Xuyên, đồ ăn thông thường được xiên vào que và nhúng vào nước dùng cay. Đây là video về ma lạt năng được trích từ A bite of China 3 - một series phim tài liệu quảng bá ẩm thực Trung Quốc: <https://www.youtube.com/watch?v=XIRQgcxuF-Y>

Là loại quán chỉ cần kéo cửa sắt lên là có thể mở cửa bắt đầu buôn bán, dăm cây quạt lớn gắn trên tường quay vù vù, mảng vôi tường tróc lở lở chỗ, điểm cộng duy nhất là trông có vẻ sạch sẽ.

Chữ Ứng khá bất ngờ. Anh vốn tưởng Túc Nghệ sẽ chọn một nhà hàng đẳng hoàng, ít nhất thì cũng là quán có điều hòa.

“Quán ma lạt năng này em tình cờ phát hiện được, trông mặt tiền quán nhỏ vậy nhưng hương vị thì cực kỳ tuyệt vời đấy.” Túc Nghệ đi trước dẫn đường, vừa nói vừa quay đầu lại cười với anh, “Anh không ngại chứ?”

“Không.” Trước kia đi làm nhiệm vụ, với anh mì ăn liền cũng là mỹ vị.

Túc Nghệ đeo chéo bên người một chiếc túi, chiếc túi nhỏ cỡ... chỉ bỏ vừa một cái kính mắt là hết chỗ, đến điện thoại cũng phải cầm ra ngoài tay.

Chữ Ứng nhìn cô nàng đeo kính râm đi đằng trước, không sao hiểu nổi đeo cái túi này thì có tác dụng gì.

Túc Nghệ lấy hai cái giỏ nhỏ, đưa một cái cho Chữ Ứng: “Đi, đi chọn đồ trước.”

Quy định của quán là thanh toán trước ngồi sau. Lúc tính tiền, phần ma lạt năng của Túc Nghệ mới chỉ hết mười đồng.

“Vụ việc ở trung tâm thương mại cuối cùng xử lý thế nào vậy ạ?” Túc Nghệ rút đưa đưa cho anh.

Chữ Ứng: “Cho cô khách đó trả đồ.”

“Ồ.” Túc Nghệ nghĩ ngợi một hồi rồi bảo: “Thực ra em là người có lá gan cực kỳ bé, chuyện hồi trưa... chẳng qua là nhất thời xúc động, giờ em thấy hối hận rồi.”

Chữ Ứng nhin cười, gật đầu hai cái.

Túc Nghệ thấy môi anh cong cong, bỗng ngừng tay lại: “Anh cười đấy à?”

“Sao?” Chữ Ứng ngẩng đầu, môi cười cong cong càng rõ hơn, “Không được cười à?”

“Không phải.” Túc Nghệ đáp, “Chẳng qua là lần đầu tiên thấy anh cười.”

Chữ Ứng cúi đầu xuống: “Chúng ta cũng đâu đã gặp mấy lần.”

Túc Nghệ ăn một miếng cải trắng: “Anh làm việc ở Chữ thị à? Anh cũng họ Chữ... chẳng lẽ là bà con thân thích của ông chủ?”

Chữ Ứng gật đầu: “Coi như vậy.”

Cuộc nói chuyện cứ thế câu được câu chăng chẳng mặn chẳng nhạt, trong lòng Túc Nghệ thầm khinh thường chính mình.

Sao mà nhát thế hả!

Cứ hỏi thẳng xem anh ta có bạn gái hay chưa đi!!!

Bỏ qua cơ hội lần này, chẳng phải lần sau lại phải nghĩ cách vớt giày lần nữa hay sao! Có phải là cô bé Lọ Lem đâu!

Chữ Ứng nhìn vào bát của cô: “Cô chỉ ăn vậy có đủ no không?”

“Không đủ.” Túc Nghệ nói thật, “Nếu ăn no thì phải đi phòng thể hình tập ba ngày bù lại.”

Chữ Ứng nghe cô nói vậy liền nhìn kỹ hơn dáng người của cô rồi kết luận: “Đâu mập.”

Túc Nghệ mở miệng đang định nói thì điện thoại đặt trên đùi reo lên.

Màn hình hiện tên “Bà phù thủy”, Túc Nghệ vội vàng đứng dậy: “Em đi nghe điện thoại.”

Trên đường Túc Nghệ đi ra ngoài, Chữ Ứng nghe loáng thoáng được cô nói mấy câu.

“Em ở nhà mà.”

“Lương Bác mở party nên ồn.”

“Chưa ăn, vẫn kiểm soát mà, chị yên tâm đi... Chưa ăn thật.”

Chữ Ứng: “...”

Túc Nghệ cúp máy, thở phào nhẹ nhõm. Tuần sau có buổi chụp hình cho tạp chí kèm theo làm phỏng vấn, phát trực tiếp toàn bộ trên mạng nên mấy ngày nay Ngô Tuyết quản lý chuyện ăn uống rất nghiêm.

Vừa quay về quán liền nghe thấy hai nữ sinh thì thầm nói nhỏ với nhau.

Hai người ngồi ở phía ngoài gần bàn họ nhất, một người nói: “Đẹp trai thật mà, không tin thì cậu giả vờ xem thực đơn, đi lại đó mà xem.”

Một nữ sinh khác lập tức đứng dậy đi qua đi lại một vòng, mắt nhìn dán vào Chữ Ứng.

“Oa oa oa, đẹp trai thật đấy!”

“Đúng chưa! Mũi siêu cao lại còn có cơ bắp nữa!”

“Không được, tớ phải đi thêm lượt nữa, đem điện thoại theo xem thử xem có chụp được không.”

Túc Nghệ cất bước đi tiếp, thoải mái ngồi xuống ghế đối diện Chữ Ứng.

Người đàn ông này có sức hấp dẫn quá lớn, cô phải tiên hạ thủ vi cường.

Túc Nghệ: “Chữ Ứng, anh...”

“Ồ ti tiện!” Một giọng nói hiểm độc vang lên từ phía trên bên trái, “Ngày ngày giả bộ hiền lành, đáng yêu để hoàng thượng thương tiếc, coi bốn cung là kẻ chết rồi à?!”

Lời thoại này được nói bằng giọng điệu nghiêng răng nghiêng lợi, Chữ Ứng nghiêng đầu lại nhìn.

Trên màn hình ti vi đặt trên giá, người phụ nữ trang điểm đậm, vẻ mặt nham hiểm đó chính là Túc Nghệ hiện đang ngồi đối diện anh ăn cải trắng.

Đến tận khi cảnh phim của Túc Nghệ kết thúc, Chữ Ứng mới quay đầu về.

Anh khen: “Diễn không tồi.”

“Trời ạ, đi ăn một bữa cơm cũng thấy mặt Túc Nghệ, phiền chết mất.” Ngồi cạnh họ là một đôi yêu nhau, cô bạn gái ném dưa xuống bàn, “Giờ chỉ cần thấy ả ta là thấy buồn nôn.”

Anh bạn trai đáp: “Sao thế, không phải trông người ta rất đẹp sao?”

“Đẹp cái gì mà đẹp?” Cô bạn gái trừng mắt, “Đẹp thì anh đi yêu ả ta đi!”

Túc Nghệ: “...” Không được, tôi từ chối.

Anh bạn trai lập tức đỡ dành bạn gái: “Đừng giận, đừng giận, dù gì thì cuối cùng cô ta nhất định cũng chỉ là kẻ lót đường, kiểu gì cũng chết.”

“Có chết em cũng không thấy thoải mái.” Cô bạn gái nói, “Không ăn nữa!”

Đôi tình nhân âm ỉ một hồi như vậy rồi dắt nhau bỏ về.

Túc Nghệ quay đầu lại, vừa khéo bắt được vẻ mặt như cười như không của Chữ Ưng.

Chữ Ưng: “Vừa rồi cô định bảo gì?”

“...” Túc Nghệ hùng hù hỏ hỏ nuốt đồ trong miệng xuống, “Không có gì, em quên rồi.”

Vừa nghe xong một tràng công kích nhân thân liền quay lại hỏi Chữ Ưng có bạn gái hay chưa. Quá kỳ quặc! Thôi, thôi vậy!

Ăn ma lạt năng xong, trên đường về nhà, Túc Nghệ có vẻ rất buồn phiền.

Ăn xong bữa này, về sau muốn hẹn anh chắc sẽ càng khó hơn.

Cô dựa vào cửa sổ xe, ngang nhiên nhìn chăm chăm Chữ Ưng không chút rụt rè.

Chữ Ưng: “Sao thế?”

“Bữa đó sao anh có thể đón được quả trứng đầy chuẩn như vậy?” Túc Nghệ nghĩ ra gì hỏi luôn đó.

“Đâu có bắt được.” Chữ Ưng đáp, “Đập vào cổ tay tôi rồi tự vỡ mà.”

Túc Nghệ bật cười thành tiếng, âm lượng không lớn, nghe thấy ngứa lòng.

Chữ Ưng nghe được thứ âm thanh dễ nghe, anh không nói gì, đáy mắt cũng phẳng phất niềm vui.

Chẳng mấy chốc đã về tới nơi, Túc Nghệ lén nhìn sang người ngồi cạnh, cố nghĩ xem lần sau phải dùng lý do gì để hẹn anh ra ngoài.

Xe chạy vào bãi đỗ, có gì đó chạm nhẹ vào giày của cô.

Đôi mắt Túc Nghệ lập tức sáng lên.

Chữ Ưng vừa dừng xe xong, người ngồi bên liền vội vàng cởi dây an toàn: “Em về đây.”

“Ừ, ” Chữ Ưng nói, “Lại...”

“Àm!”

Cửa xe bên ghế phó lái bị đóng sập lại.

Túc Nghệ đi rất vội, hai tay túm chặt quai túi đeo chéo, đi thẳng một mạch vào thang máy không ngoái đầu lại.

Lúc hẹn thì tha thiết như vậy, lúc đi lại chẳng do dự lấy một chút.

Chữ Ưng thu mắt về, tình cờ liếc xuống chỗ gần gầm ghế phụ lái.

Trên tấm thảm màu đen là một góc giày cao gót màu đỏ cực kỳ bắt mắt.

Đầu tiên Chữ Ưng nhú mày, sau đó khóe miệng cong lên, anh cho xe chạy đi.

10. Chương 10

Túc Nghệ vừa về đến nhà thì nhận được kịch bản mới Ngô Tuyết gửi tới.

Ngô Tuyết: “Thôi vậy, không chọn em là tổn thất của bọn họ, chúng ta còn nhiều phim để diễn lắm.”

Kịch bản là bản mềm đọc trên máy tính. Túc Nghệ xem sơ qua mấy cảnh đầu thấy không hứng thú lắm. “Sóng ngầm” được tranh giành kịch liệt như vậy không phải là không có lý, đây đúng là kịch bản hay hiểm có, chẳng trách Từ Thiên Lam dám ngang nhiên đi cướp.

Túc Nghệ: “Em xem đã rồi quyết sau nhé.”

Cúp máy, Túc Nghệ cột tóc lên, đi vào phòng tắm.

Trước khi ra ngoài đã tắm một lần nhưng đi ăn ma lạt nắng về, mùi lại ám đầy người. Túc Nghệ tắm qua

một lượt rồi quần khăn tắm, bày máy tính lên giường, mở kịch bản ra đọc cẩn thận.

Đọc chưa được bao lâu thì chuông báo nhắc nhở vang lên.

Túc Nghệ lập tức không còn tâm trí đọc kịch bản nữa, cười khúc khích cầm điện thoại lên.

Túc Nghệ nường nường: “Em quên cầm giày về rồi [không biết quên nào ở đâu.jpg]”

Đợi vài phút, không thấy đối phương nhả lại.

Chờ tin nhắn phát sốt ruột, nội dung kịch bản lại thực sự không thu hút, Túc Nghệ không đọc nổi nữa, tắt luôn file kịch bản đi, mở đại một phim nào đó ra xem.

Chuông ngoài cửa vang lên.

Địa chỉ của Túc Nghệ không ít người bên truyền thông biết nhưng khi trước họ phục ở đây nửa năm không chụp được gì nên không canh cô nữa, người nhà cô thì không ở thành phố A, đến giờ này, ngoài Ngô Tuyết ra thì không thể có ai khác nữa.

Túc Nghệ đứng dậy, thử nhìn bằng lỗ mắt mèo.

Lương Bác cầm hai ly rượu đổ trong tay, má ửng hồng, thấy trong nhà không có động tĩnh gì liền sốt ruột nhấn chuông thêm mấy lần nữa.

Túc Nghệ chắc lưỡi, quay về phòng ngủ, không hề có ý mở cửa.

Chẳng biết là do rượu hay do gì, hôm nay Lương Bác bỗng cực kỳ kiên trì, đứng chờ ngoài cửa tròn năm phút đồng hồ không đi.

Gọi chuông không có ai ra, anh ta liền đập cửa thùng thùng làm ồn.

Túc Nghệ xuống giường, khoác thêm một chiếc áo khoác to, bọc thật kín người.

Sau đó tháo chốt phòng trộm, mở cửa, giọng hắt hăm: “Có việc gì?”

“Anh biết ngay em có nhà mà.” Lương Bác nở nụ cười, “Lên trên uống một ly đi, hầu như toàn là người trong giới cả.”

Lương Bác thích sĩ diện, nếu là bình thường, chắc chắn anh ta sẽ không tự hạ giá tới tận cửa tìm Túc Nghệ.

Ban nãy chơi cá cược, anh ta thua, bị Lưu Tử giật giây xuống mời Túc Nghệ, sẵn có rượu trong người, không chịu được khích bác bèn đi xuống.

“Không uống.” Túc Nghệ nói xong định đóng cửa.

“Ôi... chào ôi.” Lương Bác không suy nghĩ gì đã đưa tay ra chặn cửa, nếu giờ anh ta cứ thế đi lên thì có mất mặt không chứ, “Không được, nói thế nào thì cũng phải lên lộ diện một cái chứ.”

Túc Nghệ: “Hôm nay chúng ta từng gặp nhau ở thang máy phải không nhỉ?”

Lương Bác gật đầu: “Đúng vậy.”

“Gậy giật điện như thế, nhà tôi vẫn còn ba cây nữa.”

**

Mãi hôm sau, Chữ Ứng mới thấy tin nhắn Túc Nghệ gửi trên Weixin. Hôm qua có một chiến hữu cũ về đây thăm người thân, anh cố ý đích thân ra sân bay đón bạn, kéo nhau đi ăn đồ nướng rồi về nhà đặt lưng xuống là ngủ luôn.

Anh gửi một tin nhắn âm thanh: “Thấy rồi.”

Anh không quen đánh chữ gì gì đó nên trước đây trả lời tin nhắn cho Túc Nghệ luôn cố ngắn gọn.

Đối phương nhanh chóng gửi lại một tin nhắn âm thanh.

“Vâng, thế lựa lúc nào đó, em gặp anh lấy nó nhé, được chứ?”

Túc Nghệ rõ ràng chưa tỉnh ngủ, giọng nũng nịu.

Chữ Ứng ma xui quỷ khiến bật tin nhắn nghe lại thêm lần nữa rồi mới gõ bàn phím gửi lại một chữ “ừ”.

Vừa đến công ty, trợ lý liền cầm một tệp tài liệu tới: “Boss, đây là danh sách diễn viên của ”Sóng ngầm“.”

Chữ Ứng vừa mới tiếp xúc với công việc ở công ty, không hiểu rõ lắm về chuyện này, trợ lý rất tâm lý đính kèm theo đằng sau mỗi tờ danh sách một tờ phụ trương giới thiệu một cách vắn tắt.

Kịch bản hay khó kiếm, dự án đầu tư này do Chữ lão gia quyết định, kim ngạch đầu tư so với tài lực của Chữ thì không mấy đáng kể nhưng so với các đoàn phim khác thì đúng là vô cùng ấn tượng, diễn viên chính mời được toàn những gương mặt sáng giá, ngay cả diễn viên phụ cũng có cả những nhân vật gạo cội trong nghề.

Lúc lậ tới trang nữ phụ, Chữ Ứng tạm dừng lại.

Từ Thiển Lam là người hôm qua đi cùng Lưu Tử, người anh từng nghe “bà phù thủy” của Túc Nghệ nhắc tới trong điện thoại.

“Người này,” anh vút tập giấy xuống bàn, chỉ chỉ bằng đầu ngón tay vào phần thông tin của Từ Thiển Lam, “là được chọn nhờ phỏng vấn?”

Trợ lý vừa nghe liền hiểu ý: “Không phải ạ. Là Kỳ phó tổng đề nghị với bên kia.”

Chữ Ứng: “Nhà đầu tư của bộ phim này là ai?”

Trợ lý ngơ ngác đáp: “Là công ty chúng ta.”

“Không phải chúng ta, là tôi.” Chữ Ứng hờ hững đáp, đẩy tập tài liệu về phía trước, “Muốn đề muốn nghị gì cũng không đến lượt ông ta.”

“...” Trợ lý rụt rè hỏi, “Ý anh là?”

“Bộ phim này không có cửa cho quan hệ.”

Trợ lý hiểu ý, cầm lại tập tài liệu: “Tôi sẽ đi làm ngay.”

Chẳng mấy khi được nghỉ, Túc Nghệ làm một giấc ngủ thẳng đến giữa trưa.

Đến khi hết mệt, Túc Nghệ mới mở mắt, cầm điện thoại để bên lên, mở khung chat với Chữ Ứng ra xem.

Đoạn trò chuyện lúc sáng hiển thị trước mắt.

May quá, không phải là mơ.

Cô nhắm mắt, nhoẻn miệng cười, bật cái tin nhắn vồn vồn chỉ hai giây kia nghe đi nghe lại mấy lần.

Có tiếng âm báo ở cửa vang lên, Ngô Tuyết vội vã vào nhà, lúc tìm ra người ở phòng ngủ, chị không nhịn được hỏi: “Sao cô vẫn còn chưa ra khỏi giường hả?”

“Đang nghỉ mà.” Giọng điệu đầy lười nhác, “Để cho em ngủ nhiều một chút đi. Sao chị lại tới đây, có việc gì à?”

“Có, tin đại hỷ.” Ngô Tuyết xùy một tiếng, xoay người ngồi xuống sô pha, uy phong như một tướng quân vừa thắng trận trở về.

Túc Nghệ chậm rì rì ngồi dậy, dây áo ngủ rớt một bên vai, cảnh xuân phơi phới: “Nói nghe thử xem nào.”

Ngô Tuyết: “Đoàn phim ”Sóng ngầm” mới vừa liên hệ với chị, hỏi xem cô có còn rảnh không.”

“Ý gì thế,” Túc Nghệ hết cả buồn ngủ, “em không diễn vai khác đâu.”

“Không.” Ngô Tuyết cười, “Vai Thu Cơ kia là của em.”

Điều đầu tiên Túc Nghệ nghĩ đến là: “Từ Thiển Lam dính scandal à?”

“Thật đáng tiếc, vẫn chưa thấy.” Ngô Tuyết cũng chẳng úp mở gì cho sót ruột, “Trước đây là Chữ thị nâng cô ta lên tới đỉnh, ai ngờ hôm nay Chữ thị đổi ý liền hạ bệ cô ta.”

Túc Nghệ bị bất ngờ: “Không phải bảo do biên kịch quyết hết sao, nói nâng là nâng, nói hạ là hạ hả?”

“Có tiền đúng là muốn làm gì cũng được.” Ngô Tuyết tự rót cho mình một cốc nước, “Đoàn đội của Từ Thiển Lam mới rồi còn điên cuồng đăng bài ám chỉ với truyền thông cô ta đã nhận được vai trong ”Sóng ngầm“. Hừ, phen này để xem xem bọn họ làm thế nào.”

“...” Túc Nghệ nghĩ ngợi một hồi, cuối cùng chỉ nói ra được một câu: “Gã lãnh đạo cấp cao của Chữ thị kia thật đúng là chịch xong xách đít ra về.”

Một cái gối đập thẳng vào mặt.

Ngô Tuyết: “Đã nói với em bao lần rồi, nói năng phải nho nhã! Mau mau rời giường rửa mặt đi, chiều còn phải tới công ty họp với người bên đoàn phim!”

Công ty đại diện của Túc Nghệ có quy mô không lớn, số nghệ sĩ hiện có cũng không nhiều, may mà công ty định vị hướng phát triển hình tượng cho các nghệ sĩ của mình đều rất chuẩn, dẫn dắt được không ít nghệ sĩ có tiếng tăm, tương đối có tiếng trong nghề.

Ví như Túc Nghệ vậy, sau khi diễn xong bộ phim đầu tiên, công ty đã định vị cho cô hình tượng “ác nữ”.

Lúc Túc Nghệ tới công ty, người phụ trách phía công ty đang bàn thảo việc ký hợp đồng với phía đoàn làm phim.

“Ngại quá, bị kẹt xe.”

Giải thích xong lý do tới trễ, Túc Nghệ ngồi vào ghế, không mở miệng thêm lần nào nữa.

Tay cô giấu dưới gầm bàn nhấn tin với Chữ Ưng.

Túc Nghệ nường nường: “Đang bận à?”

Lần này đối phương trả lời rất nhanh.

Chữ Ưng: “Không.”

Túc Nghệ nường nường: “Em đang họp này, chán chết [ngáp.gif]”

Chữ Ưng: “Vậy thì đừng nghịch điện thoại.”

Tên bảo thủ này!

Túc Nghệ nường nường: “Đã xong rồi:)”

Đang chờ nhấn lại thì cửa phòng họp lại mở ra một lần nữa.

“Chữ tổng.” Đại diện bên đoàn làm phim thấy người tới liền lập tức đứng dậy, “Sao ngài lại đích thân tới đây thế này.”

Túc Nghệ đưa lưng về phía cửa, không nhìn thấy người, cũng đứng lên theo giống mọi người, mắt còn trộm liếc màn hình xem Chữ Ưng đã nhấn lại hay chưa.

Người tới đáp ngắn gọn: “Tiện đường.”

...

Túc Nghệ quay đầu lại, vừa hay nhìn thẳng vào mắt người đàn ông.

Chữ Ứng mặc tây trang trắng thơm cũng đang nhìn cô, ánh mắt có vẻ trào phúng.

Mấy ngày nay, để làm quen với công việc ở công ty nên anh đã tham gia không ít các cuộc họp lớn nhỏ, ngay cả những cuộc họp hằng ngày thông thường nhất anh cũng dự. Hôm nay tới đây cũng là để tìm hiểu về loại cuộc họp này.

Không ngờ còn tóm được một tên nói dối.

Túc Nghệ chưa kịp nghĩ xem sao người đàn ông này lại xuất hiện ở đây. Cô vội vàng xoay người, định bụng rút tin nhắn kia về nhưng hệ thống thông báo đã quá 2 phút, không thể rút về.

Người trong phòng họp nhanh chóng nhường lại vị trí chủ tọa, Chữ Ứng thản nhiên ngồi vào đó, gật đầu nói.

“Mời tiếp tục.”

11. Chương 11

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Trong suốt cuộc họp, Ngô Tuyết liên tục đánh mắt ra dấu với Túc Nghệ, có thể hiểu ý nghĩa của chúng là: “hàng ngon”, “Nghệ Nghệ nhà chúng ta thật tinh mắt” và “Từ Thiển Lam thì là cái cóc gì”, một cơn mưa lời khen chan chứa cảm xúc.

Đáng tiếc cô hoàn toàn không vui nổi.

“Đây là lịch quay phim của chúng tôi.” Đại diện phía đoàn làm phim đẩy tài liệu về phía Ngô Tuyết, “Là thế này, vì kịch bản chúng tôi có sửa đổi chút ít nên cảnh diễn có hơi thay đổi, thời gian bắt đầu tham gia quay cũng sớm hơn.”

Ngô Tuyết nhận tài liệu, xem lướt qua thật nhanh rồi cười: “Phía chúng tôi không thành vấn đề.”

Đại diện đoàn làm phim cũng cười: “Nếu không có vấn đề gì thì ký thỏa thuận thôi.”

Hợp đồng được đẩy tới trước mặt Túc Nghệ.

Túc Nghệ sờ sờ đầu bút, cười tươi: “Tôi có thể hỏi một chút không, chỗ thay đổi là ở đâu vậy?”

Tuy bị tóm cổ rất lúng túng nhưng không thể để ảnh hưởng tới công việc được, những gì cần nghe trong cuộc họp cô đều nghe rất cẩn thận, đầy đủ.

“Cảnh diễn mới là làm theo ý của biên kịch, anh ấy nói là vẫn còn chỗ muốn sửa nên hiện chỗ tôi cũng vẫn chưa có bản hoàn chỉnh.” Đại diện đoàn làm phim cười, “Hình như nhân vật của cô là được thay đổi nhiều nhất đấy.”

Sau khi nghe trả lời xong, trong lòng Túc Nghệ có hơi căng thẳng.

Năng lực của biên kịch khiến cô rất tin tưởng, bất ngờ thêm cảnh vào lúc này nhất định là chỉ đẹp lại càng đẹp hơn. Túc Nghệ thôi không đắn đo nữa, thoải mái ký tên mình lên hợp đồng.

Cuối cùng nói chuyện thêm một chút về vấn đề tuyên truyền phim, mọi chuyện vậy là hoàn tất.

Sau khi cuộc họp kết thúc, người bên đoàn làm phim liền đứng dậy: “Chữ tổng, tôi đưa ngài về nhé, tiện thể báo cáo luôn chuyện ký kết hợp đồng với ngài.”

“Ừ.” Người đàn ông này giờ vẫn luôn im lặng cuối cùng cũng lên tiếng. Anh đứng dậy, chỉnh sửa lại ống tay áo sơ mi bên trong, rõ ràng là rất không quen mặc đồ tây.

Túc Nghệ lấy tay chống đầu, đôi mắt nhìn anh sáng rực. Người đàn ông chỉnh xong tay áo, ngẩng đầu lên, chạm phải cái nhìn của cô.

Túc Nghệ chớp chớp mắt với anh tỏ ý “vờ như chúng ta không quen biết gì hết nhé”.

Chữ Ứng nhíu mày, hàng mày của anh rất đậm và sắc nét khiến Túc Nghệ ngẩn xong liền nuốt nước miếng.

Nam... nam sắc mê người.

Chữ Ứng nhanh chóng rời tầm mắt, bên môi thoáng qua một nụ cười, xoay người rời khỏi phòng họp.

“Mau thu dọn các thứ đi.” Không có ai để ý thấy màn mắt đi mày lại vừa rồi của hai người. Ngô Tuyết xem điện thoại, giục: “Phải đi chụp trang bìa nữa đây.”

Túc Nghệ hỏi lại: “Không phải hôm nay không có việc gì sao?”

“Đột xuất. Vốn là mời siêu mẫu hàng đầu trong nước, kết quả là người ta không tới được.” Ngô Tuyết đáp, “Tạp chí kia có chút giao tình với công ty ta, bên trên mới liên hệ với chị bảo em đi chữa cháy.”

Trước khi trở thành diễn viên, Túc Nghệ coi như là người mẫu bán chuyên nghiệp, có kinh nghiệm, hơn nữa đáng người lại đẹp, khuôn mặt tươi, sau khi có chút tiếng tăm, các tạp chí đều khá ưu ái cô.

Túc Nghệ thấp thỏm vâng dạ, đưa tay gửi tin nhắn cho Chữ Ứng một gương mặt khóc.

Hôm nay An Tuyền xin phép nghỉ, Ngô Tuyết đích thân lái xe.

“Tốc độ này chưa đến bốn mươi dặm phải không? Sang tới chỗ kia khéo người ta ăn cơm chiều rồi.” Túc Nghệ cầm chắc điện thoại bảo, “Hay để em lái cho.”

Ngô Tuyết đáp không cần nghĩ ngợi: “Không được, chị sợ cô cho chị đóng phim ”Vua tốc độ” lắm, nào, nói chị nghe xem, Chữ Ứng kia là thế nào.”

Túc Nghệ hỏi lại: “Thế nào là thế nào ạ?”

“Em sớm biết anh ta là quản lý cấp cao của Chữ thị rồi hả?”

“Đâu có.” Túc Nghệ bật sáng màn hình, Chữ Ứng vẫn chưa nhắn lại, “Em cũng mới biết.”

Ngô Tuyết liếc cô một cái, ra vẻ tò mò: “Cái tên quản lý cấp cao của Chữ thị chịch xong xách đít ra về này cô nói không phải là anh ta đấy chứ?”

Túc Nghệ: “Không thể nào.” Trước gặp Từ Thiển Lam ở bãi đỗ xe dưới nhà, hai người họ nhìn kiểu gì cũng chẳng giống như quen biết.

Đến tận lúc xuống xe cũng không nhận được tin nhắn trả lời, vào studio, trước khi trang điểm, Túc Nghệ nghỉ một chút rồi gõ bàn phím.

Túc Nghệ nường nường: “Nhà đầu tư đáng kính à, tôi nhất định sẽ quay phim thật tốt, nỗ lực kiếm tiền cho ngài [hôm nay tôi cẩn thận đặt trái tim nhỏ bé của mình lại đây.jpg].”

Lần này chủ đề của tạp chí là lễ phục. Túc Nghệ thay một chiếc váy ngắn không tay, xương quai xanh đẹp mắt được phô bày trọn vẹn.

Stylist đem đến cho cô một đôi giày.

Giày cao gót đỏ đính kim cương, gót giày vừa cao vừa nhọn, đi lên chân cực kỳ đẹp.

Thợ ảnh và cô chào hỏi nhau xong liền lập tức vào công việc.

“Tay để trên bàn, đứng rồi, nhìn ống kính,” thợ ảnh đặt một chân lên ghế, vịn mình canh góc chụp, “Cứ thế, đừng chuyển động!”

Túc Nghệ phải cố gắng lắm mới không bật cười trước tư thế của thợ ảnh.

“Cầm nâng lên cao một chút, môi hơi hé một chút... Tốt.”

“Đứng lên đây đi.” Thợ ảnh chỉ vào cái bục nhân viên mới mang ra, trông nó giống như chiếc hộp nhạc đồ chơi của búp bê Barbie.

Tiếng âm báo điện thoại bỗng vang lên. Túc Nghệ theo tiếng nhìn lại, chỗ phát ra âm thanh đúng là từ trong tay Ngô Tuyết, điện thoại của cô.

Cô cố nhịn cảm giác háo hức muốn xem tin nhắn, lơ dềnh bước lên bục.

Không ngờ “bụp” một tiếng, Túc Nghệ cảm giác mình bị hẫng chân, cơ thể mất thăng bằng ngã sang phải... Chiếc bục không chắc, không chịu tải được sức nặng của Túc Nghệ, bị giầy cao gót chọc sập.

Chân treo một cái, cảm giác đau thấu tim gan truyền từ cổ chân lên tới đỉnh đầu, da đầu Túc Nghệ gãi gãi.

Nhân viên studio vội vàng lại đỡ cô dậy. Ngô Tuyết chạy đến nhanh nhất, vừa tới liền cố định chắc mắt cá chân của cô: “Ngồi yên, đừng cử động.”

“Không sao chứ?” Quản lý studio vội vàng chạy từ ngoài vào hỏi han.

Ngô Tuyết: “Đạo cụ của các anh làm sao vậy?!”

“Xin lỗi, xin lỗi.” Người của tổ đạo cụ cuống quýt xin lỗi, “Có vẻ là mối dán bị lỏng, không cố định chắc.”

“Túc Nghệ của chúng tôi tới đây để chữa cháy cho các anh, các anh thì sao, đến cả kiểm tra trước khi chụp cũng không làm.” Ngô Tuyết cười gằn một tiếng, “Nếu cản trở tới lịch trình kế tiếp của cô ấy, các anh cứ chờ mà bồi thường đi.”

Ngô Tuyết nổi nóng xong mới dìu Túc Nghệ ra xe, nhân viên bên phía tạp chí tới lái xe giúp.

Treo chân rất đau, nhất là người có vóc dáng cao ráo như Túc Nghệ, đến cả phần eo cũng thấy ngâm ngấm đau.

Tuy vậy, ngoài mặt cô không thể hiện ra chút cảm xúc không cần thiết nào, lúc ở trong studio không nói tiếng nào, lên xe rồi mới mở miệng: “Tiểu Tuyết.”

Ngô Tuyết: “Sao, đau lắm hả?”

“Không phải.” Cô chỉ vào túi của Ngô Tuyết, “Điện thoại của em.”

Cuối cùng cũng chạm được vào chiếc điện thoại mình thương nhớ, Túc Nghệ lập tức mở màn hình.

[10086: Nhắc nhở dung lượng, chào bạn, ngày hết hạn 26 tháng 5...]

*10086: số tin nhắn tổng đài

“Tiểu Tuyết Tuyết,” Túc Nghệ quay đầu sang, mặt đầy đau khổ, “em thấy chân càng đau hơn.”

**

Lần này không bị thương nặng, dây chằng bị tổn thương, mát xa, chườm nóng vài ngày là khỏe.

Chạng vạng, Ngô Tuyết đứng xem thợ mát xa mát xa cho cô xong rồi mới về, trước khi đi còn dặn đi dặn lại cô không được đi lại lung tung.

Túc Nghệ không có gì làm bèn bật bộ phim hôm trước chưa xem hết lên xem tiếp, gác chân lên mặt bàn, tư thế ngồi cực kỳ hổ báo.

Màn hình điện thoại để trên bàn bỗng sáng lên.

Túc Nghệ không rời mắt khỏi tivi, vắn vẹo cong lưng khều điện thoại lại, tranh thủ lúc quảng cáo liếc đại một cái.

Chữ Ứng: “Lúc này đang bận.”

!!!

Thế nào là được bơm đầy máu sống lại?!

Thế này chính là được bơm đầy máu sống lại!!!

Ngón tay Túc Nghệ gõ nhanh thoăn thoắt, gửi một tin nhắn ân cần hỏi thăm cực kỳ tầm thường nhưng lại đảm bảo chắc chắn sẽ nhận được trả lời.

Túc Nghệ nường nường: “Ăn cơm chưa?”

Đầu kia gửi lại một tin nhắn giọng nói, tận những mười giây.

“Tôi là bạn của ông ấy. Chữ Ứng đi vệ sinh rồi. Chúng tôi đang dùng cơm tối ở bên ngoài. Cô có muốn tới không? À, phải rồi, chúng ta từng gặp nhau ở bãi đỗ xe, cô còn nhớ chứ?” Là giọng một người lạ.

Túc Nghệ cẩn thận hồi tưởng nhưng không nhớ được người này trông thế nào.

Túc Nghệ nường nường: “Tất nhiên là nhớ. Địa chỉ là?”

Đối phương lập tức gửi vị trí qua.

Một quán hải sản đang nổi.

Chữ Ứng quay về chỗ ngồi, ấn nút home kiểm tra điện thoại.

“Ứng Tử, sao lại xem điện thoại rồi?” Người đàn ông để đầu húi cua ngồi đối diện cười sang sảng, đây chính là chiến hữu cũ về thăm người thân của Chữ Ứng.

Chữ Ứng lắc đầu: “Không có gì.”

“Giờ điện thoại có nhiều trò hay, ai ăn cơm cũng thích nghịch điện thoại.” Lưu Tử vui vẻ nói, “Các ông trước làm sao sống được trong bộ đội vậy? Nghe nói gọi cuộc điện thoại cũng rắc rối.”

Người đàn ông tóc húi cua đáp: “Cũng tạm, không đến mức như vậy, huấn luyện mệt, thời gian ngủ còn chẳng đủ, đâu còn sức đâu nghĩ cái khác.”

“Thằng bạn tôi trước đây ở trong đội các ông có phải là đứa trâu nhất không vậy?” Lưu Tử bật ngón cái lên hỏi.

“Không phải.” Người đàn ông tóc húi cua cười khì khì, “Có điều nếu ở lâu thêm chút nữa thì phải đấy.”

Chữ Ứng đang chuẩn bị bảo Lưu Tử cút đi thì điện thoại đổ chuông.

Là cuộc gọi qua Weixin của Túc Nghệ.

“Chữ Ứng, em không tìm thấy cái quán đó,” chỗ cô đang đứng rất ồn ào, hòa làm một với tiếng ồn xung quanh Chữ Ứng, “anh ra đón em được không?”

Lúc Chữ Ứng đi ra, Túc Nghệ đang đứng cạnh cửa quán đồ ăn vặt Sa huyện, cô mặc váy dài, vóc dáng dong dỏng cao được tôn lên nổi bật vô cùng ưa nhìn.

Trông thấy anh, cô khua khua tay y như cần gạt nước, mặt cười rạng rỡ, đi về phía anh.

Khập khà khập khiễng, vừa buồn cười vừa đáng thương.

12. Chương 12

Anh mím môi, chủ động đi đến chỗ cô, lại gần mới thấy, mắt cá chân phải của cô bị quần vải gạc trắng, vấy dài che khuất một nửa, không nhìn cẩn thận thì sẽ không nhận ra.

Thấy anh nhìn, Túc Nghệ giải thích: “Hôm nay, lúc làm việc, bị trẹo một chút.”

Chử Ưng: “Đi được không?”

Túc Nghệ được nước làm tới, lắc đầu, ra vẻ tội nghiệp: “Cử động là đau.”

Chử Ưng đưa một tay ra.

Cuối cùng Túc Nghệ cũng chạm được vào tay anh.

Cảm giác thích hơn hẳn so với trong tưởng tượng, chắc chắn, vững vàng, chỉ đỡ thôi cũng khiến người ta cảm thấy an toàn.

Đi được mấy bước, Chử Ưng đi chậm lại: “Trong đó đông người lắm, cúi đầu xuống.”

Túc Nghệ ngoan ngoãn cúi đầu, úp mặt vào vai Chử Ưng. Người Chử Ưng không có mùi gì, chỉ có hương thơm của tây trang được giặt giũ sạch sẽ.

Cả bàn người tròn mắt nhìn hai người kẻ vai khoác tay đi tới.

Túc Nghệ coi như có chút kinh nghiệm gặp gỡ bạn bè của Chữ Ứng, cô mỉm cười ngồi xuống: “Chào các anh, em là bạn của Chữ Ứng.”

Người đàn ông đầu húi cua ồ lên một tiếng: “Từng nghe, từng nghe, có phải là cô gái có tửu lượng rất tốt ấy không?”

“Thực ra tửu lượng của em kém lắm.” Túc Nghệ khiêm tốn đáp, thấy đối phương trông khá lạ mắt bèn hỏi: “Hôm đó anh cũng ở ạ?”

“Không không, anh nghe bọn nó kể lại.” Đầu húi cua cười khì khì, “Bọn nó tả là chân rất dài, rất xinh đẹp, vừa nhìn là anh biết ngay là em.”

Túc Nghệ cười càng ngọt hơn.

Chữ Ứng giờ mới hỏi: “Sao cô biết tôi ở đây?”

Túc Nghệ liếc nhìn Lưu Tử, đối phương nháy mắt ra dấu.

Cô ho khẽ một tiếng: “Duyên, tuyệt không thể tả.”

Chữ Ứng: “...”

Vừa dứt lời, nhân viên phục vụ bưng mấy khay tôm hùm lớn lên.

Túc Nghệ nhìn mấy con tôm hùm thân to hơn cả mặt cô thì thèm không chịu được.

Màn hình điện thoại trên bàn sáng lên. Chữ Ứng bất giác nhìn xuống đọc, đọc xong mới phát hiện ra đây không phải điện thoại của anh.

Bà phù thủy: “Lúc ngủ đừng đè lên chân, nhớ phải kiêng ăn, ngày mai chị...”

Đoạn sau thì không đọc được.

Túc Nghệ nuốt nuốt nước miếng, cầm đũa gấp... một miếng cà rốt.

Đang định bỏ vào miệng thì có gì đó rất ấm chạm vào tay, một luồng lực giữ tay cô lại.

Túc Nghệ sửng sốt: “Sao vậy ạ?”

Chữ Ứng nhìn phần thịt tôm bao quanh miếng cà rốt bảo: “Đừng ăn.”

“Hê, sao ông không cho người ta ăn?” Lưu Tỉ ngồi đối diện tỏ vẻ thắc mắc, “Túc Nghệ đừng khách sáo, ăn hết mình đi. Đúng rồi, chúng ta trao đổi số điện thoại chứ?”

Túc Nghệ đặt đũa xuống: “Vâng.” Không biết là trả lời ai.

Suốt bữa cơm, Túc Nghệ chỉ uống mấy ngụm nước, nghe đầu húi cua và Lưu Tỉ tán gẫu dăm chuyện tầm phào, Chữ Ứng thỉnh thoảng cũng nói vài câu, thường xuyên liếc sang để ý cô.

“Sao hôm qua em không lên chơi cùng?” Lưu Tỉ dán mắt nhìn Túc Nghệ.

Túc Nghệ: “Gì ạ?”

“Hôm qua, party của Lương Bác ấy.” Lưu Tỉ nói, “Cậu ta không phải xuống mời em à? Cậu ta uống hơi nhiều, chắc không nói linh tinh gì chứ?”

“Không ạ.” Túc Nghệ đáp, “Tôi không quen anh ta.”

Lưu Tỉ: “Vậy à, anh thấy cậu ta đi mãi không thấy lên còn tưởng hai người các em nói chuyện hăng say lắm.”

Túc Nghệ nhìn Chữ Ứng ngồi bên người, thái độ anh vẫn bình thường, không hề dao động.

Cô cười trừ, không nói tiếp nữa.

Ăn xong, Chữ Ứng thanh toán tiền, đứng dậy bảo: “Lần sau về lại liên lạc nhé.”

“Được,” đầu húi cua đáp, “lần tới cũng chưa biết là khi nào nhưng chắc chắn sẽ gọi ông.”

Hai người đàn ông vỗ vai nhau coi như chào tạm biệt.

Lưu Tỉ đứng dậy mới nhận ra chân Túc Nghệ bị thương: “Chân em làm sao thế?”

Túc Nghệ: “Bị trẹo, nhẹ thôi.”

“Đã bó thành vậy rồi còn chạy tới đây ăn cơm với bọn anh hả? Thế không được, để anh đưa em về.” Lưu Tỉ nói xong liền muốn đến đỡ cô.

Túc Nghệ chưa kịp tránh lùi lại thì Chữ Ứng đã chặn trước một bước, gạt tay Lưu Tỉ đi: “Sao ông chưa về đi?”

Lưu Tỉ đáp rất vô tư: “Đây không phải là việc nên làm sao, con gái nhà người ta chân cẳng bị thương, tôi đưa cô ấy một đoạn đường.”

Chữ Ứng mặc kệ anh ta, quay người sang hỏi: “Trước lúc tới đã ăn gì chưa?”

Túc Nghệ thật thà lắc đầu.

Cho dù đang bị thương, cô cũng không dám ăn uống thoải mái, mấy ngày hôm trước vất vả lắm mới giảm được mấy cân, không thể để kiếm củi ba năm thiêu một giờ được.

Chữ Ứng hỏi tiếp: “Đối diện có quán cháo, ăn không?”

Túc Nghệ đáp không chút lẩn tránh: “Ăn.”

**

Giữa ngày hè, tiệm cháo vắng khách.

Chủ tiệm nhận ra Túc Nghệ, kín đáo xin một chữ ký rồi không làm phiền họ nữa, còn xếp cho họ được ngồi trong góc.

Chữ Ứng liếc nhìn mắt cá chân của cô: “Có bị trầy da không?”

“Hơi hơi.” Cạnh giày cao gót cọ vào chân trớt một ít da.

“Ừ,” Chữ Ứng đứng dậy, “em ăn trước đi.”

Chữ Ứng nhanh chóng đi mất. Túc Nghệ ngơ ngác nhìn bóng lưng anh và bát cháo nóng hôi hổi trước mặt.

Thế, thế là đi rồi à?

Tiếng chuông điện thoại réo như chết người của Ngô Tuyết vang lên, Túc Nghệ hoảng hốt nhìn xung quanh, thấy không ồn ào mới dám nghe máy.

“Sao thế ạ?”

Ngô Tuyết: “Nửa đêm nửa hôm Lương Bác đi gõ cửa nhà em làm gì hả?”

Túc Nghệ nghĩ một hồi mới nghĩ ra là chuyện gì: “Sao chị biết?”

Ngô Tuyết: “Lên hết báo rồi, em nói xem.”

“Anh ta uống say, chạy tới mượn rượu làm càn trước cửa nhà em.” Túc Nghệ quấy quấy bát cháo trước mặt, thấp thỏm đáp.

“Đồ thần kinh.” Ngô Tuyết chửi, “Sau đó rồi sao? Em không sao chứ?”

“Không ạ, anh ta thì làm gì được em? Em còn chích điện anh ta nữa, truyền thông không chop được chứ?”

Túc Nghệ vừa nói xong liền thấy một bóng người cao ráo đi từ ngoài cửa vào, anh đã cởi áo vét, chỉ còn mặc một chiếc sơ mi trắng, tay cầm một cái chai không biết là chai gì.

Ngô Tuyết la lên: “Gì? Em chích điện cậu ta?!”

“Vâng.” Giọng cô hơi cao lên, rõ ràng rất khoái chí, “Yên tâm, không nghiêm trọng đâu, em dùng mức điện áp thấp nhất thôi.”

“Em còn vui vẻ cái nỗi gì... Thôi, dù sao cũng là tại cậu ta tìm tới cửa trước, chắc cậu ta cũng chẳng dám nói gì đâu. Lần sau còn gặp chuyện thế này nữa thì nhớ phải nói trước với chị.” Ngô Tuyết cũng bó tay đành chịu, “Ngày mai...”

Túc Nghệ vội vã ngắt lời: “Tiểu Tuyết Tuyết, em có chút việc, cúp máy trước nhé.”

Ở đầu kia, Ngô Tuyết ngơ ngác nhìn cuộc gọi bị ngắt máy giữa chừng chẳng hiểu ra sao, con bé chân bị thương ở nhà thì có thể có chuyện gì?

Chữ Ứng ngồi xuống đối diện cô, đặt một chai nhỏ lên mặt bàn. Túc Nghệ thấy trong chai có thứ gì đó đen đen đỏ đỏ còn có cả cặn lắng dưới đáy.

“Rượu thuốc đấy.” Chữ Ứng nói ngắn gọn, “Tiêu sưng.”

Túc Nghệ chưa hiểu ra sao, ngốc nghếch hỏi một câu: “Đâu ra vậy ạ?”

Chữ Ứng: “Lấy trên xe.”

Túc Nghệ nở nụ cười: “Cám ơn anh.”

Mùi vị bát cháo không có gì ấn tượng nhưng Túc Nghệ ngồi ăn rất ngon miệng, hết hơn nửa bát cháo vào bụng.

Túc Nghệ hỏi: “Trước kia anh từng đi lính à?”

Chử Ứng: “Ừ.”

Túc Nghệ tỏ vẻ tự nhiên, tiếp tục hỏi: “Có ra ngoài làm nhiệm vụ không?”

“Thỉnh thoảng.” Chử Ứng rõ ràng không định nói nhiều, “Người đại diện của em có biết em ra ngoài không?”

Túc Nghệ thật thà khai: “Không biết, anh giúp em giữ bí mật nhé.”

Chử Ứng thấy buồn cười, tất nhiên anh sẽ không đi mách lẻo, ai rảnh hơi đi xen vào chuyện này, ngoài mặt lại trêu cô: “Sao anh phải giúp em giữ bí mật?”

“Bởi vì em ra ngoài là tới tìm anh.” Túc Nghệ ra bộ nghiêm túc, “Nghiêm túc xem xét thì anh chính là tông phạm.”

Chử Ứng không nói gì, cầm ngay điện thoại lên.

Túc Nghệ chớp chớp mắt: “Anh làm gì vậy?”

Chử Ứng nhú mày: “Tự thú.”

“Đừng đừng đừng đừng đừng.” Túc Nghệ vươn hai tay ra ôm chặt lấy tay Chử Ứng, “Để Tiểu Tuyết biết được thì tháng sau đến vụn thịt em cũng không được ăn.”

Chử Ứng thất thần trong giây lát.

Tay cô vừa trắng vừa mềm, móng tay làm nail màu hồng nhạt, đầu móng để dài sơn màu trắng.

“Đùa đấy.” Anh nhanh chóng hoàn hồn, rút tay ra, giục cô, “Ăn cháo đi.”

“No rồi ạ.” Túc Nghệ cười, “Tiễn Phật tiễn tới tận Tây Thiên, chi bằng anh tiện thể đưa em về luôn nhé.”

Ghế phó lái trên xe Chử Ứng, Túc Nghệ đã ngồi rất quen rồi, cô chọn một tư thế thoải mái mà không bắt nả, nửa nằm nửa ngồi rất dễ chịu.

Cô còn chưa kịp mở miệng nói câu nào thì điện thoại đã reo lên. Nhìn thấy tên người gọi tới, động tác tiếp điện thoại của cô cứng đờ lại giữa không trung.

Sau đó ấn tắt, bỏ lại vào túi.

Đến tận khi điện thoại reo tới lần thứ ba, cô mới nghe.

“Có việc gì à?”

Chử Ứng tò mò liếc cô một cái, từ lúc quen biết cô tới nay, đây là lần đầu tiên anh nghe thấy Túc Nghệ nói chuyện bằng giọng điệu lạnh lùng như vậy.

Túc Nghệ im lặng nghe một lúc lâu.

“Biết rồi, ngày mai tôi gửi qua cho.”

Trong xe không bật nhạc, người trong điện thoại lại nói khá to, Chử Ứng loáng thoáng nghe được một ít.

Nói gì thì không nghe ra nhưng nghe giọng thì chắc là một phụ nữ trung niên.

Đầu bên kia lại tiếp tục nói một tràng dài, giọng càng ngày càng to, lần này Túc Nghệ không nói lại gì nữa, đưa tay tắt luôn điện thoại.

Sau đó, đưa luôn số điện thoại kia vào danh sách đen.

Chử Ứng không nói gì cả. Về tới bãi đỗ xe dưới nhà, anh xuống trước mở cửa xe cho Túc Nghệ, đưa một tay ra đỡ để cô dễ dàng xuống xe hơn.

Tâm trạng Túc Nghệ rõ ràng sa sút hẳn, cô vịn vào tay anh ra khỏi xe, nào ngờ chỗ đặt chân xuống xe dính đầy bùn, Túc Nghệ giẫm phải, trượt chân, người ngã ra sau.

Một ngày ngã hai lần, đúng là xui tận mạng.

Trong lòng Túc Nghệ thầm nghĩ như vậy, vội vàng gơ cái chân phải đang bị thương lên để tránh cho nó bị thương lần hai.

Lưng bỗng được một bàn tay to giữ chặt lấy, người chủ của bàn tay này kéo một cái, người Túc Nghệ liền lơ lửng giữa không trung.

Cô giật mình, ngoái đầu lại nhìn, chạm phải đôi mắt của Chữ Ứng.

“Sao em hấp ta hấp tấp vậy.” Người đàn ông nhú chặt đôi lông mày.

“... Em,” sau lưng Túc Nghệ dán chặt vào người anh, cảm nhận rõ ràng nhiệt độ cơ thể và thân hình của người đàn ông, vành tai đỏ rực, “... không thể trách em được, tại chỗ đó có bùn.”

Chữ Ứng đặt cô xuống, lỏng tay ra nhưng vẫn đỡ người cô: “Là bùn nãy lên xe em mang lên đấy.”

Anh đóng cửa xe lại, dìu Túc Nghệ vào tận trong thang máy rồi mới đi ra ngoài.

Anh đứng ngoài thang máy bảo: “Nhớ bóp rượu thuốc đấy.”

Túc Nghệ ồm một tiếng: “Nhớ rồi ạ.”

Cửa thang máy chậm chậm đóng lại.

Chữ Ứng nhìn nhìn tay mình, cảm giác ban nãy dường như vẫn còn ở đó, hơi âm ỉm.

Anh xoay người định về.

Đằng sau bỗng có tiếng thang máy mở.

“Chữ Ứng,” giọng nói của Túc Nghệ trong trẻo, dễ nghe, cô nói rất nhanh, “Anh có bạn gái chưa?”

Chữ Ứng ngẩn ra, quay đầu lại đáp: “Chưa.”

Người trong thang máy rõ ràng là thở phào một hơi.

Mặt cô đỏ rực, cười duyên dáng, giọng điệu ngang tàng: “Em đây muốn bắt đầu theo đuổi anh.”

13. Chương 13

Chữ Ưng chỉ im lặng chưa tới ba giây, ngay sau đó, môi anh mỉm cười.

“Được thôi.”

...

Đến tận khi đuôi chiếc xe Land Rover biến mất khỏi bãi đậu xe, Túc Nghê vẫn còn đứng ngây ra.

“Này, cô có lên không?” Một người phụ nữ bước vào thang máy, khó hiểu nhìn cô gái cứ ần nút giữ cửa mở mãi.

Túc Nghê hồi thần, bấm mấy lần mới bấm đúng số tầng của mình: “Xin lỗi.”

Nói xong câu đó, cô cúi đầu để mái tóc giấu đi mọi cảm xúc.

Túc Nghê lấy tay bịt miệng hồng ngần bản thân phát ra tiếng.

... Làm sao bây giờ, cô quả thực sắp kiểm chế muốn nổ tung rồi.

Về tới nhà, Túc Nghê vội vàng đi tắm nước lạnh để bản thân bình tĩnh lại một chút.

Gác chân phải ra ngoài bồn tắm, cô ngấm nghĩ rồi gọi video cho Ngô Tuyết.

Đầu kia nhanh chóng bắt máy, Ngô Tuyết đang đắp mặt nạ, nhìn thấy nửa vai trần của cô gái trong điện thoại, buột miệng làm một câu: “Ồi đệt!”

“Tiểu Tuyết, mau nói cho em biết đi, trước chị làm thế nào theo đuổi được Lưu Minh Hạo vậy?” Túc Nghê ngả đầu dựa vào cạnh bồn tắm, đuôi mắt càng có cảm giác hướng lên trên hơn so với nhìn bình thường, cực kỳ giống hồ ly tinh hoặc là yêu nữ thời cổ.

Có điều, hiện giờ, ngoài không hại người thì những cái khác cô không không khác hồ ly tinh là bao, chẳng qua đối phương không phải là thư sinh yếu đuối mà là một anh chàng mạnh mẽ khỏe như vâm.

“Cô muốn ăn đấm đấy phải không, chân đã vậy rồi còn nằm ngâm bồn à?!” Ngô Tuyết trước tiên phải mắng một chập rồi mới nói, “Ai bảo cô chị theo đuổi anh ta hả? Là anh ta theo đuổi chị đấy nhé.”

Thế là Túc Nghê đổi sang cách hỏi khác: “Thế anh ta làm sao theo đuổi được chị vậy?”

“Làm gì đấy? Sao trước đây chị không biết cô lại buồn đưa như vậy nhỉ.” Ngô Tuyết nhớ lại, “Cũng chẳng phải là theo đuổi, có lần chị bị người ta giật túi, anh ấy giúp chị lấy lại, sau đó thì đi ăn với nhau mấy bữa cơm, đôi bên cùng có chút thiện cảm, anh ấy tỏ tình rồi chị đồng ý thôi.”

Túc Nghệ chắc lưỡi: “Sao chị dễ theo đuổi thế.”

Ngô Tuyết cười mỉa một tiếng: “Lúc nói lời này, trước hết cô hãy xem lại mình đi.”

Túc Nghệ: “Xin lỗi.”

“Đúng rồi, vừa khéo, chị có việc muốn nói với cô đây.” Ngô Tuyết lấy một quyển sổ nhỏ ra, “Vì dính một vỏ chụp ảnh trang bìa làm cô bị thương nên vụ phát trực tiếp chị đã viết sẵn ra hết các câu hỏi câu trả lời cho cô rồi đây, lát nữa nhớ học thuộc.”

“Em biết rồi.” Túc Nghệ hỏi, “Kịch bản mới của ”Sóng ngầm” lúc nào mới gửi cho em được?”

Ngô Tuyết: “Chị chưa nhận được tin gì, cô tự đi hỏi Lý Mẫn thử xem.”

Túc Nghệ: “Mợ.”

Tắt video call, Ngô Tuyết lập tức gửi bản hỏi đáp sang cho cô.

Túc Nghệ xoay xoay bút, trầm nghĩ làm diễn viên thật không dễ, không những phải học thuộc kịch bản mà đến nói năng cũng phải học thuộc.

Xem đại khái mấy lượt, một câu hỏi bỗng thu hút sự chú ý của cô.

“Về sự nghiệp, bạn xem như là đã có chút thu hoạch, không biết về mặt tình yêu thì đã có chuyển biến mới gì chưa?”

Ngô Tuyết viết câu trả lời là: “Chưa có (nhanh chóng lắc đầu), tôi là một người tương đối chậm chạp trong chuyện tình cảm, trọng tâm trước mắt vẫn là công việc, tạm thời chưa gặp được người thích hợp (cười).”

Túc Nghệ chắc lưỡi, gõ bàn phím, xóa sạch phần trả lời này.

**

Buổi phát trực tiếp được sắp xếp vào chủ nhật ở một studio. Màn ghi hình chụp ảnh trước khi phát trực tiếp diễn ra coi như thuận lợi, qua mấy ngày, chân cô đã khá lên nhiều, tuy vẫn hơi không được tự nhiên

nhưng tạo dáng các kiểu thì không thành vấn đề.

Studio này có riêng một phòng chuyên phát trực tiếp ở trên app trực tiếp, các nhân vật lên trang bìa mỗi số đều sẽ làm một bài phỏng vấn phát trực tiếp.

Trước lúc vào phỏng vấn, cô vừa trang điểm lại vừa mở điện thoại lên kiểm tra Weixin.

Sáng nay cô nhắn cho Chữ Ứng mấy tin đến giờ vẫn chưa thấy nhắn lại gì.

Tối đó qua đi, hai người trò chuyện cực kỳ... bình thường.

Bình thường tới mức... mỗi lần cô gửi tin nhắn, hình như đều phải qua hơn nửa ngày mới thấy Chữ Ứng nhắn lại.

Nghĩ vậy, Túc Nghệ không nhịn được thở dài thật dài.

Ngô Tuyết đứng sau cô hỏi: “Sao giờ ngày nào em cũng kè kè điện thoại bên mình thế hả?”

“Ôi...” Túc Nghệ không trả lời mà hỏi sang chuyện khác: “Lưu Minh Hạo bao lâu thì trả lời tin nhắn của chị?”

“Ngày nào chị cũng bận bù đầu, thời gian đâu gửi tin nhắn cho anh ấy.” Ngô Tuyết đáp, “Anh ấy tan làm thì sẽ đến tìm chị.”

Túc Nghệ càng buồn.

Nhân viên studio tới gọi: “Chị Nghệ, có thể bắt đầu được rồi, chị xong chưa?”

“Xong rồi.” Trước khi đứng dậy, cô tiện tay cầm bút chấm một nốt ruồi ở đuôi mắt rồi theo nhân viên rời khỏi phòng trang điểm.

Ngô Tuyết ngồi dưới sân khấu, tư thế y như lãnh đạo nhà trường đi dự giờ ở các lớp.

Thực ra hôm nay là ngày kỷ niệm bảy năm yêu nhau của chị và Lưu Minh Hạo nhưng Lưu Minh Hạo bảo phải trực ban, hơn nữa chị cũng lo cho Túc Nghệ nên đi cùng.

An Tuyền đưa cho chị một cốc nước: “Ngô tỷ, uống chút nước đi.”

Ngô Tuyết nhận cốc nước, thuận miệng hỏi: “Chuyện trong nhà em đã thu xếp ổn rồi chứ?”

Đợt rồi An Tuyền báo trong nhà có người thân mất, xin nghỉ mấy ngày.

“Ổn cả rồi ạ.” An Tuyết nhỏ giọng, “Cảm ơn Ngô tỷ quan tâm.”

Ngô Tuyết ừm một tiếng, không nói thêm nữa. Việc nhà của người ta, mình cũng chẳng giúp được gì, dứt khoát không hỏi nhiều, chỗ bạn bè chỉ cần quan tâm đúng lúc đúng chỗ là được.

Buổi phỏng vấn này không quá hoành tráng, người dẫn chương trình chỉ là một nhân viên trong studio.

Nhân viên thêm hiệu ứng thỏ trắng đáng yêu và bật làm đẹp cho cô.

Phòng trực tiếp vừa mở, người xem liền ồa vào.

“Túc Nghệ, cô có biết tối nay cô phải nhận cơm hộp rồi không hahaha.”

Ý nói đến vai diễn của Túc Nghệ trong cái phim cung đấu đang hot.

Phỏng vấn còn chưa bắt đầu, Túc Nghệ nhún lại.

Túc Nghệ: “Số lần tôi lĩnh cơm hộp còn ít à?”

Bên dưới lại một loạt hahaha.

Các bình luận chia làm ba phe, một phe công kích nhân thân, nói cô diễn vai ác tốt như vậy, nhất định là vì diễn chính mình; một phe khen cô có kỹ năng diễn xuất tốt, nói mỗi lần xem vai cô diễn đều tức muốn đâm vào tường; phe còn lại thì bàn tán độ đẹp xấu của cô, tỏ vẻ hâm mộ khuôn mặt của cô cũng như tay nghề của thợ trang điểm.

Người dẫn chương trình cầm kịch bản bắt đầu đặt câu hỏi.

“Túc Nghệ, chào chị, vô cùng cảm ơn chị đã đến ghi hình cho trang bìa của tạp chí chúng tôi.”

Túc Nghệ cười đáp: “Đó là vinh hạnh của tôi.”

Người dẫn chương trình rõ ràng là đi theo phong cách nói chuyện tâm tình nên cách đặt câu hỏi cũng thoải mái như đang tán gẫu: “Gần đây có một phim đang phát sóng phải không ạ?”

Túc Nghệ đáp cực kỳ công thức: “Có, trên kênh của đài Thanh Đào, ”XX truyền kỳ“, tám giờ mỗi tối, phát sóng liền hai tập, hội viên app Lietu có thể xem trước toàn bộ.”

...

Sân bay.

Một người đàn ông mặc đồ thường ngày màu trắng đeo kính râm lớn che khuất nửa khuôn mặt, dáng dấp cao ráo thu hút ánh nhìn của người đi đường.

Tất nhiên, còn có một phần nguyên nhân là do những người đàn ông mặc tây trang đi giày da đi đằng sau anh ta, tổng thể trông cực kỳ phong cách.

Đôi mắt đằng sau kính râm giăng đầy tơ máu, Chữ Ưng day day huyết thái dương hỏi: “Đây là lần cuối cùng?”

“Đúng vậy,” trợ lý tiến lên trả lời, “chín giờ sáng mai họp.”

“Ừ,” Chữ Ưng rời sân bay, “đặt vé máy bay chiều mai về.”

Trợ lý lập tức vâng dạ. Bọn họ đã chạy như đèn cù suốt mấy ngày nay, ngồi máy bay đến chóng cả mặt chứ càng chớ nói tới Chữ Ưng là người đứng đầu, phải dự nhiều buổi họp khác, mấy hôm nay e là đã nghe báo cáo tới ù tai.

Biết làm sao được, sản nghiệp của Chữ thị ở các nơi rất nhiều, ông chủ của anh ta vừa xuất ngũ đã nhậm chức ngay, tất nhiên là phải chịu vất vả một thời gian, sống qua được khoảng thời gian này thì sẽ tốt lên.

Chữ Ưng vừa đi vừa khởi động điện thoại, các tin nhắn gửi đến liên tục.

Anh tìm trong số đó cái tên Túc Nghệ.

Túc Nghệ nường nường: “Hôm qua đang ngủ, gần đây bận lắm hả?”

Túc Nghệ nường nường: “Đang ăn sáng [hình ảnh]”

Túc Nghệ nường nường: “Ra ngoài làm việc, hôm nay trời đẹp lắm.”

Tin nhắn cuối cùng vừa mới được gửi tới.

Túc Nghệ nường nường: “Chuẩn bị quay phỏng vấn cho tạp chí XX phát trực tiếp, buồn ngủ muốn chết, em không nhịn ngáp nổi [hình ảnh], mai rảnh không? Em muốn ăn lại quán ma lạt năng kia.”

Chữ Ứng di di ngón tay, nhấn lại một tin.

Mấy ngày hôm trước, Túc Nghệ đứng trong thang máy nói với anh như vậy... coi như là nửa tỏ tình đi.

Mặt cô đỏ ửng, anh nhớ là vành tai cũng đỏ, vậy mà còn cố ra vẻ hùng hổ, khí thế, cứ như thế nếu anh mà nói ra chữ không thì cô cũng có thể vô tư nhún vai chào tạm biệt vậy.

Anh hắng giọng một tiếng, hỏi người ngồi bên ghế phó lái: “Phát trực tiếp thì xem ở đâu vậy?”

Trợ lý ngồi ở ghế phó lái lập tức quay đầu lại chỉ: “Dùng di động hay tablet đều xem được, ngài muốn xem trực tiếp cái gì? Tôi sẽ bật ngay.”

Chữ Ứng đọc tên tờ tạp chí kia.

Trợ lý lập tức mở kênh phát trực tiếp, đưa tablet ra hàng ghế sau.

Trên màn hình, cô gái trang điểm tỉ mỉ, đuôi mắt còn điểm một nốt ruồi, trông đẹp thêm không ít, trên đầu gắn hai tai nhỏ, lúc cười mắt cong cong, cực kỳ cuốn hút.

Chữ Ứng ngấm một lúc mới rời mắt đọc bình luận ở dưới.

“Tôi muốn đẹp được như Túc Nghệ, ra ngoài tung hoành.”

“Mặt đẹp chuẩn hồ ly.”

“Đáng yêu quá, muốn phạm tội.”

Chữ Ứng càng đọc mặt càng sầm sì.

Người dẫn chương trình ngồi bên hỏi: “Nghệ Nghệ này, về mặt sự nghiệp, bạn xem như là đã có chút thu hoạch, không biết về mặt tình yêu thì đã có chuyển biến mới gì chưa nhỉ?”

Chữ Ứng kéo ngược lên xem video.

Người con gái cười càng tươi hơn, vuốt tóc mai bên má.

“Có,” môi cô càng cười càng tươi, đáp không nghĩ nhiều, “trong lòng tôi có một người đặc biệt.”

Phần bình luận lập tức sôi trào.

“Mẹ ơi, hình như tôi đang yêu.”

“Muốn... muốn gả.”

“Ai mà xui xẻo bị cô ta thích vậy?”

Người dẫn chương trình ngạc nhiên: “Thật ư? Có tiện tiết lộ một chút không?”

Chữ Ứng đang xem nghiêm túc, bỗng một dòng chữ lớn xuất hiện trên đầu màn hình.

[Lương Bác Lb tặng một phi thuyền vũ trụ]

[Lương Bác Lb tặng một phi thuyền vũ trụ]

[Lương Bác Lb tặng một phi thuyền vũ trụ]

Trong màn hình, rõ ràng là Túc Nghệ cũng đã nhìn thấy thông báo được tặng quà.

Miệng người dẫn chương trình ngồi bên tròn thành chữ O, rất bất ngờ vì câu trả lời của Túc Nghệ, càng bất ngờ hơn vì Lương Bác bỗng đứng lại ngang nhiên xuất hiện trong phòng trực tiếp, còn tặng phần quà đắt nhất.

Mây Túc Nghệ hơi nhú lại, nụ cười bớt tươi đi một chút nhưng vẫn tiếp tục cười.

“Không được tiện cho lắm,” cô đáp, “vì anh ấy không phải người trong giới.”

14. Chương 14

Lời này vừa xuất khẩu, thông báo tặng quà trên đầu trang trực tiếp lập tức ngừng lại.

Nhưng trên bảng tặng quà hôm nay, nick “Lương Bác Lb” vẫn online.

“Cách một lớp màn hình mà còn thấy xấu hổ thay 233333”

“Có gì mà xấu hổ? Họ đúng là một cặp mà, chắc Túc Nghệ sợ chết đuối trong bể nước miếng của fan nhà trai nên mới không dám thừa nhận chẳng?”

“Phải đấy, đến cả ảnh chụp qua đêm ở nhà nhau còn lộ rồi.”

*23333: ahahaha

Người dẫn chương trình cười gượng mấy tiếng, liên tục nháy mắt với dưới sân khấu: “Cái này sao không giống với kịch bản vậy!?”

Thái độ của Túc Nghệ vẫn thoải mái, cô nghiêng đầu, chăm chú chờ đối phương tiếp tục đặt câu hỏi phỏng vấn.

Ngô Tuyết đứng dậy, cướp thẳng băng nhạc kịch bản từ tay đạo diễn, lật mặt khác viết bốn chữ “kết thúc phỏng vấn” vừa to vừa ngoáy vừa lộn xộn y như tâm trạng của người cầm bút lúc này.

Người dẫn chương trình hoang mang, chờ đạo diễn gật đầu với mình mới dám làm theo: “Vậy buổi phát trực tiếp lần này tới đây là kết thúc, vô cùng cảm ơn Nghệ Nghệ đã bớt chút thời gian tới nhận phỏng vấn của chúng tôi!”

Túc Nghệ xuống sân khấu, không hề có bão táp chờ đợi cô như trong tưởng tượng.

Ngô Tuyết đang gọi điện thoại, thấy Túc Nghệ đi xuống bèn nói: “Dọn đồ, về đi.”

Trong nháy mắt, câu “chị không mắng em sao” đến bên miệng Túc Nghệ rồi lại phải nuốt trở vào.

Ngô Tuyết lại dường như hiểu thấu lòng cô: “Biết sao chị không mắng cô không?”

Túc Nghệ lấy giấy lau sạch son môi: “... Không muốn biết.”

“Tạm thời chưa rảnh truy cứu chuyện của cô.” Ngô Tuyết mặc kệ cô đáp thế nào, vẫn nói tiếp, “Chờ chị xử xong bên phía Lương Bác rồi nói tiếp.”

Tay Túc Nghệ ngừng lại, cười khẩy một tiếng: “Đoàn đội của anh ta có phải sống an lành lâu quá nên ầm đầu rồi không?”

Hành động của phía Lương Bác hôm nay, Túc Nghệ quả thực không hề biết trước. Nếu nói về lượng người

hâm mộ, cô coi như là cũng tự biết mình biết ta, một nữ phụ truyền kiếp sao có thể so được với Lương Bác.

Hơn nữa fandom của Lương Bác đến quá nửa là fan bạn gái, thứ ngôi sao kiểu này kiêng kị nhất chính là công khai chuyện tình cảm, hôm nay bị làm sao mà bỗng dưng lại đi nhảy cầu tử tự thế này.

*fan bạn gái: kiểu fan tự xưng idol là bạn trai lý tưởng của mình

Quan trọng nhất là anh ta muốn tự tìm mình chết đuối thì thôi, tại sao lại kéo cả cô theo?

“Bọn họ đâu có ngu, chuyện lỡ vốn ai chịu làm.” Nhờ cuộc điện thoại vừa rồi, Ngô Tuyết đã hiểu được quá nửa sự việc, “Lần trước không phải hai người bị chụp ảnh sao? Hôm nay, không biết là đoàn đội của ngôi sao nào lên mua thủy quân lôi đen cậu ta, bảo cậu ta là đồ vua chịch, ai cũng hèn hò, cô là một trong số đó, nói rất có sách mách có chứng, còn có cả ảnh hai người một trước một sau vào khách sạn.”

Túc Nghệ sắc: “Sao em không biết là em có vào khách sạn với anh ta nhỉ?”

“Mới đầu chị cũng không hiểu,” Ngô Tuyết nói, “nãy tra lại mới biết, có một lần lúc đang đóng phim, đoàn phim của em với của cậu ta trùng hợp ở cùng một khách sạn.”

“...” Túc Nghệ có hơi hơi muốn khen cái tên khai ra chuyện này thật trâu bò nhưng lại sợ nắm đấm thép của Ngô Tuyết nên đành phải nhịn.

“Bôi đen kiểu này, giờ Lương Bác nói gì thì mọi người cũng sẽ không tin nên bọn họ mới đâm lao theo lao, tự tạo ra một tình yêu thâm thiết, chắc định theo đuổi hình tượng của một chàng trai thâm tình đầy mà.” Ngô Tuyết dừng dừng nói, “Cho dù cô phủ nhận, chỉ cần bọn họ không lên tiếng thì không thể nào giải thích được. Thấy đám bình luận bên dưới lúc phát trực tiếp không? Chắc có lẽ chính là do đoàn đội Lương Bác bày trò đấy.”

Người muốn bôi đen Lương Bác tất nhiên là ngôi sao nam chung hình tượng đang phải cạnh tranh với anh ta.

“Đám đàn ông này đấu nhau lại còn phải kéo cả em vào!” Túc Nghệ chìa tay ra, “Đưa điện thoại cho em.”

Ngô Tuyết lập tức gạt đi: “Không được phản hồi.”

Túc Nghệ: “?”

2 phút sau, Ngô Tuyết đổi mật khẩu weibo của Túc Nghệ xong mới trả điện thoại cho cô: “Tài gây rắc rối của cô quá ưu tú, trước mắt cứ ngoan ngoãn an phận đi, giao cho chị là được.”

Túc Nghệ chặc lưỡi, đang định nói tiếp gì đó thì thấy icon Weixin hiện số “2” ở góc, lập tức ngừng ngay câu chuyện lại.

Chữ Ứng: “Vừa xuống máy bay.”

Chữ Ứng: “[giọng nói]”

Túc Nghệ áp điện thoại kề bên tai, nín thở lắng nghe.

“Chân đã khỏi chưa?”

Giọng đàn ông trầm ấm và hơi khàn khàn, có vẻ mệt mỏi.

Lương Bác gì scandal gì đều bị cô quăng lên tuốt mặt trăng.

Cô cầm điện thoại bằng hai tay, đang định nhấn lại thì đối phương bỗng gửi thêm tin nhắn mới.

Chữ Ứng: “Phát trực tiếp hết nhanh quá.”

Đây là ý gì?

Túc Nghệ: “Vừa hết, chân vẫn đang còn đau QAQ anh xem em quay trực tiếp à?”

Ngô Tuyết liếc thấy cái “QAQ” cô gõ thì hết sức xem thường.

*QAQ: mặt khóc rưng rưng đáng yêu, mỗi chữ Q là một bên mắt có nước mắt

Bên kia không đáp chuyện này mà lại ông nói gà bà nói vịt: “Chiều mai anh về.”

Túc Nghệ: “Thế, cùng nhau ăn cơm nhé?”

Túc Nghệ nường nường: “Anh cũng phải nghỉ ngơi đi, em nghe giọng anh hình như rất mệt [chú thỏ nhỏ ử rử. jpg]”

Chữ Ứng nhắm tính thời gian, vết thương giãn dây chẳng đáng ra phải khỏi rồi.

Anh gửi tin nhắn âm thanh: “Mai anh qua đón em.”

Tablet trước mặt anh vẫn còn đang mở trang web phát trực tiếp.

Bên cạnh tên tài khoản là số vàng anh mới bảo trợ lý nạp vào, không ngờ tới lúc gửi quà thì phòng phát trực tiếp đã đóng.

Chữ Ứng day day hai bên sống mũi, môi bỗng bật ra một tiếng cười thật khẽ.

“Cậu có xem phát trực tiếp không?”

Trợ lý ngồi ở ghế phó lái ngẩn ra một lúc mới hiểu là anh hỏi mình: “Thỉnh thoảng có xem một ít các show ăn uống, kích thích cảm giác thèm ăn.”

Chữ Ứng trả tablet lại: “Lấy tiền vàng này mà dùng.”

Trợ lý giật mình nhìn mấy vạn tiền vàng: “Ngài không cần sao?”

“Ừ.” Anh mới xem bình luận, Túc Nghệ sẽ không xuất hiện ở phòng phát trực tiếp nữa.

Anh mở Weixin của một người tên là “A Mễ quán nắn xương khớp”.

Chữ Ứng: “Chiều mai tôi dẫn một người tới.”

*quán nắn xương khớp () tên tiếng Anh của liệu pháp là bone-setting. Đây là một phương pháp điều trị chỉnh hình của y học cổ truyền Trung Hoa, sư phụ nắn xương khớp là một người biết võ và am hiểu y học cổ truyền, áp dụng để điều trị các chấn thương như bong gân, bầm tím, gãy xương, trật khớp, hình thức điều trị kết hợp uống, bôi, nắn, bấm, bất động. Video thị phạm nắn xương khớp: <https://www.youtube.com/watch?v=MTd-2zAYd78>

**

Nhờ phúc của Lương Bác, phòng đối diện cửa sổ nhà Túc Nghệ lại mọc lên đầy máy ảnh.

Hai gã thợ săn ảnh thay phiên nhau túc trực, một tên mới đến thay, miệng lẩm bẩm: “Chuyến này không biết phải canh bao lâu.”

Lần trước anh ta ngồi canh Túc Nghệ hai tháng ròng, đến một tấm ảnh nên hồn cũng chẳng chụp được.

“... Cậu ca,” người mới được thay phiên đập vai anh ta, “Kia kia, là Túc Nghệ đúng không?”

Cầu ca vội vàng nuốt hết cơm trong miệng, nghiêng người sang nhìn.

Rèm cửa sổ vốn kéo kĩ bỗng được mở ra, một người phụ nữ đắp mặt nạ bước tới bên cửa sổ, đầu tiên là duỗi thắt lưng, sau đó là vận mình rồi nhìn thẳng về phía máy ảnh khoe răng, còn làm dấu tay chữ V nữa chứ.

Mẹ kiếp, cô ta nghĩ là đang chụp ảnh du lịch à?

Cầu ca cảm thấy mặt mũi của cầu tử bị anh ta làm mất hết rồi!

*cầu tử: tiếng lóng gọi paparazzi

Từ sau buổi ghi hình ngày hôm qua, tâm tình của Túc Nghệ tốt vô cùng.

Từ loa điện thoại để bên cạnh, Ngô Tuyết vẫn còn đang dặn dò: “Em phải cẩn thận một chút, đừng để bọn cầu tử chụp được, đừng có cả ngày mặc một chiếc hai dây rồi phát điên trong nhà.”

Túc Nghệ: “Thế hay là em mặc một cái áo bông thật to đi trong nhà nhé?”

“Bớt lảm lời đi,” Ngô Tuyết nói, “giờ chị chỉ mong cô mau mau đi quay phim đi để đỡ ngày ngày bày việc ra cho chị.”

Được, tâm trạng tốt đẹp đã bị Ngô Tuyết phá hoại thành công, chỉ còn chưa tới một phần năm.

Cúp điện thoại, cô lại vẫy tay thêm mấy cái với ống kính đối diện, ý tứ là “hôm nay chỉ chụp đến đây thôi” rồi quay người vào phòng, tiện tay kéo luôn rèm lại.

Thời gian hẹn là bốn giờ, để cầu tử không chụp được hình Chữ Ưng, cô xuống trước lượn một vòng, cắt đuôi họ.

Cô vừa đeo kính râm, khẩu trang, mở cửa ra thì đụng ngay phải Lương Bác từ thang máy đi ra.

Lương Bác lúc này đang hối hận muốn chết, say rượu làm gì mà chẳng được, tại sao lại đến cửa nhà Túc Nghệ để nếm mùi thất bại, lại còn bị cánh truyền thông chụp được ảnh, bị đồng nghiệp nhân cơ hội bôi xấu, khiến anh ta không thể không diễn vở kịch tình thâm.

Chạm mặt Túc Nghệ khiến anh ta thấy hơi ngượng.

“Ừm... anh đặt một bàn, cùng ăn cơm với nhau nhé?” Anh ta hỏi, “Tiện thể tâm sự chuyện gần đây.”

Túc Nghệ vừa nghe cái lý do lý trấu này liền biết ngay nhất định ở một góc nào đó đang có máy ghi âm.

Cô phì cười, đang định đáp trả thì điện thoại trong túi đổ chuông, là chuông Weixin.

“Anh ở dưới nhà.”

Túc Nghệ giật mình: “Sớm thế?”

“Ừ,” giọng Chữ Ưng trầm ổn, “em cứ từ từ chuẩn bị, không vội.”

Lương Bác bị vút ở một bên đầy ngỡ ngàng, lại mở miệng một lần nữa: “Tiểu Nghệ...”

Túc Nghệ ngó lơ anh ta, nói với điện thoại: “Em xuống ngay đây, nhanh thôi, chờ em mười lăm... mười phút.”

Lương Bác bước tới gần: “Tiểu Nghệ, em cho anh vào ngồi trước đã.”

Túc Nghệ xì một tiếng, che điện thoại lại bảo: “Muốn ném thử mùi bị điện giật thêm lần nữa à?”

Lương Bác: “...” Hóa ra anh ta đúng là bị điện giật thật! Mới đầu anh ta còn tưởng là mình nằm mơ!

Sao có thể có người phụ nữ thô lỗ tới vậy!

Lương Bác được fan cưng nựng nhiều, giờ lại liên tiếp bị Túc Nghệ cho ăn quả nhục, nhất thời không mặt dày nổi, mặt hết trắng lại xanh, được một lúc thì tự về.

Túc Nghệ quay lại nói chuyện tiếp, nói mấy câu không thấy bên kia đáp gì mới nhận ra là người ta đã kết thúc cuộc gọi từ lúc nào.

Cô đeo khẩu trang kín mít, nghênh ngang ra khỏi nhà, trong lòng không ngừng nghĩ kế làm thế nào để cắt đuôi cầu tử.

Mà lại không để Chữ Ưng phải chờ lâu.

Đang mãi nghĩ thì thang máy đã tới. Cửa thang máy từ từ mở ra, Túc Nghệ đang định bước vào thì ngẩng đầu lên nhìn rồi ngay luôn người ra.

Người đàn ông trong thang máy mặc tây trang màu đen, tóc chải ngược ra sau, rõ ràng là mới dứt ra khỏi

công việc.

Túc Nghệ nhìn đã mắt rồi mới chớp chớp mắt hỏi: “Sao anh lại lên đây?”

Chữ Ứng bình thản đáp: “Mới rồi có người ở đây à?”

“Vâng, nhưng bị em đuổi đi rồi.” Túc Nghệ đứng ngoài thang máy, căng thẳng liếc trái nhìn phải rồi vẫy vẫy tay dặn anh: “Anh xuống bãi đỗ xe chờ em trước đi, em cắt đuôi cầu tử đã rồi tới tìm anh sau...”

Còn chưa nói hết, người đàn ông trong thang máy đã vươn bàn tay dày rộng tới kéo Túc Nghệ vào trong thang máy. Để tránh đụng đến cái chân bị thương của cô mà cánh tay anh còn dùng lực nâng lên khiến Túc Nghệ thực sự có cảm giác ngỡ như mình được ôm eo.

Cửa thang máy đóng lại, người đàn ông ấn nút xuống tầng một rồi hỏi: “Tháo băng rồi à?”

Túc Nghệ dần ra không ứ hứ gì, mặt đỏ bừng.

Phen này, phen này, thôi thì chín bỏ làm mười, cũng coi như là cô đã được ôm ôm bế bồng lên cao rồi!!!

Tác giả có chuyện muốn nói:

Cái kiểu làm tròn chín bỏ làm mười của cô, thầy giáo dạy Toán mà nghe thấy là ăn đòn đấy:)

15. Chương 15

Thấy cô không nói gì, Chữ Ứng hỏi lại một lần nữa.

Túc Nghệ hồi thần đáp: “Vâng, tháo rồi.”

Nói xong, hình như nhớ ra gì đó, cô cho tay vào túi lục lọi một hồi, lấy ra được một chiếc khẩu trang màu đen.

“Mới đây, em chưa dùng lần nào đâu.” Cô vừa nói vừa đeo nó cho Chữ Ứng.

Chữ Ứng giữ cổ tay cô lại: “Làm gì vậy?”

Túc Nghệ: “Đạo này em đang bị cầu tử theo, anh đừng để bọn họ chụp được.”

Chử Ứng nhú mày: “Chụp được thì sao?”

“Thì anh sẽ bị cầu tử bời xấu...” Chưa nói hết câu, Túc Nghệ đã lập tức ngậm miệng.

Sao cô lại quên mất, người đàn ông này thực sự rất có năng lực, đêm hội từ thiện lần trước, chỉ sau một đêm mà toàn bộ tin tức có liên quan về anh đều đã được xóa sạch sẽ.

Chử Ứng không nói gì.

Anh tháo khẩu trang xuống, cực kỳ tự nhiên đeo lại nó lên mặt Túc Nghệ che mất nửa khuôn mặt của cô, chỉ còn lộ ra một đôi mắt sáng lấp lánh.

Cửa thang máy mở ra, anh ôm thắt lưng Túc Nghệ, nửa như nhấc người lên.

“Sẽ không để em ngã nữa.” Chử Ứng đưa mắt nhìn thẳng phía trước, “Sợ thì túm tay áo anh.”

Đầu tiên Túc Nghệ phát hoảng, sau đó ồ lên một tiếng, không chút khách khí ôm ngay lấy cổ người đàn ông.

Bàn tay cô lạnh, cổ đàn ông nóng.

Tay Chử Ứng đặt trên cặp quần cô, tuy cách da một lớp vải nhưng Túc Nghệ vẫn cảm thấy nóng như thiêu như đốt.

Thắt lưng nóng, tay cũng nóng, ngay cả đôi môi đằng sau khẩu trang cũng nóng.

Tuy chỉ thoáng qua trong chớp mắt nhưng đây đúng thực sự là khẩu trang Chử Ứng từng đeo.

Chuyện này thì cô không hề chín bỏ làm mười chút nào.

Sau khi lên xe, Chử Ứng liếc cô, nhắc nhở: “Dây an toàn.”

Túc Nghệ ngoan ngoãn thắt vào: “Giờ chúng ta đi ăn cơm ạ?”

Giờ mới ba rưỡi, nhà hàng có lẽ còn chưa mở.

Chữ Ưng: “Tôi mới đi.”

“Vâng.” Túc Nghệ gạt đầu rồi ngồi yên, không hỏi tiếp xem anh định đưa mình đi đâu.

Cô cảm thấy, giờ dù Chữ Ưng đem cô đi bán cô cũng sẽ cười tủm tủm bỏ tiền gửi vào ngân hàng cho anh.

Chữ Ưng tất nhiên không đem cô đi bán, xe rẽ trái quẹo phải rồi đi vào một con đường nhỏ.

Hai bên đường có mở đủ loại quầy hàng để ăn, để chơi, cần gì cũng có, hơn nữa lại đang là cuối tuần nên đường phố rộn ràng tấp nập, hầu hết là thanh niên trẻ trung phơi phới yêu đời.

Từ trước tới giờ, Túc Nghệ chưa từng đi qua con đường này lần nào, nhìn gì cũng thấy mới mẻ, mặt gần như dán lên cửa kính.

Xem suốt một hồi, cuối cùng cô không nhịn được hỏi: “Chúng ta tới đây để dạo phố ă?”

Chữ Ưng: “Không phải.”

Túc Nghệ rút đầu khỏi cửa kính, vội vàng mở điện thoại, bật định vị vị trí hiện tại của mình rồi chụp màn hình lưu lại.

Người nhiều, xe lại to nên đi như rùa bò, chân Chữ Ưng gần như không rời khỏi chân phanh.

Xe quay đầu rẽ, dừng lại trong bãi đỗ xe của một tiểu khu nào đó.

Bãi đậu xe của tiểu khu kiểu này hầu hết đều là thuộc sở hữu tư nhân, Túc Nghệ nhắc: “Chỗ này hình như là bãi đậu tư nhân.”

Vừa dứt lời liền thấy một người đàn ông đứng rìa bãi đỗ cười tủm tủm vẫy tay với họ.

Biết thắc mắc của cô, Chữ Ưng giới thiệu: “Sư phụ nắn xương khớp.”

Mặt tiền quán nắn xương khớp không rộng, bên trong chỉ kê hai chiếc giường và một băng ghế gỗ dài.

Sư phụ nắn xương khớp đứng trước giá rượu thuốc hỏi: “Sao lại trọ vậy?”

Túc Nghệ: “Đi giày cao gót bị trọ ă.”

Thực ra chân của cô đã khỏi bầy, tám phần, chẳng qua lúc Chữ Ứng hỏi đến thì không nhận được kẻ khổ làm nũng.

Không ngờ anh lại dễ tâm, còn đưa cô tới cả quán nắn xương khớp.

Chữ Ứng ngồi cạnh cô: “Anh xem nắn giúp cô ấy một chút, bị thương lâu rồi, bình thường bị thương giãn dây chẳng đáng ra phải khỏi rồi.”

Túc Nghệ ngoan ngoãn ngậm miệng không dám hé răng.

“Chà, giờ mấy cô gái trẻ trẻ đều rất chú trọng vẻ ngoài,” sư phụ nắn xương khớp tỏ vẻ đã nhìn quen chuyện này, không cần nghĩ nhiều, lấy ngay một bình rượu thuốc để trên giá xuống, “thích đẹp thì cũng được thôi nhưng có cần phải đi đôi cao như vậy không, tôi đã tiếp không biết bao nhiêu cô gái bị tẹo thế này rồi.”

Sư phụ nắn xương khớp kéo một chiếc ghế tròn tới, vỗ vỗ lên mặt ghế: “Nào, cháu gái, đặt chân lên đây nào.”

Túc Nghệ nghe lời làm theo.

Nhìn thấy chân Túc Nghệ, Chữ Ứng rút ra kết luận.

Cô gái này, toàn thân đều rất trắng.

Chân của cô trắng trẻo, nếu nhìn lâu còn có thể thấy cả mạch máu dưới da.

Chữ Ứng nhìn lướt qua rồi chuyển mắt đi chỗ khác.

Sư phụ nắn xương khớp xoa rượu thuốc lên chân cô: “Cháu gái, cháu đi giày cao gót thường xuyên quá, còn tiếp tục như vậy, chân sẽ bị biến dạng đấy.”

Túc Nghệ tì đầu lên đầu gối, ậm ờ nói: “Thật vậy ạ? Nhưng công việc của cháu cần phải đi, không làm khác được. Sẽ xấu lắm sao ạ?”

“Tất nhiên là xấu rồi.” Động tác mát xa của sư phụ rất thuần thực, “Toàn bộ các ngón đều sẽ vẹo vọ.”

Túc Nghệ cả kinh: “Kinh thế! Có cách nào phòng ngừa hay tránh được không ạ?”

“Có thì có. Thế này, để tôi dạy cho cháu một chiêu, sau này lúc tháo giày cao gót ra thì cứ y theo cách tôi dạy mà làm một lượt.”

Túc Nghệ vội vàng gật đầu: “Vâng ạ.”

Chữ Ứng bật cười.

“Lạ nhỉ.” Đang ấn dờ thì sư phụ bỗng buồn bực bảo, “Tôi xoa bóp lâu vậy rồi mà sao không thấy cháu kêu tiếng nào, bình thường đám con gái bị trẹo chân mà tối chỗ tôi là đã khóc om sòm lâu rồi. Chẳng lẽ là do tôi ấn nhẹ quá?”

Túc Nghệ vội vàng gân cổ lên rên mấy tiếng.

Mát xa xong, sư phụ tiễn bọn họ ra tận cửa: “Lần sau nhớ cẩn thận một chút, đừng để bị trẹo nữa nhé.”

“Vâng, cảm ơn thầy ạ.” Túc Nghệ cười cười vâng dạ, trong lòng thầm than khổ.

Chân cô vốn không còn đau, tại sao bị sư phụ nhấn nhấn mấy cái, giờ lại bắt đầu đau...

Sư phụ trở vào nhà, Chữ Ứng mới lên tiếng: “Sao lại nói dối?”

“Dạ??” Túc Nghệ tròn mắt như chú hồ ly bị giật mình.

Chữ Ứng: “Không phải chân đã sớm khỏi rồi sao?”

Túc Nghệ bật thốt: “Sao anh biết?”

Nói xong liền hối hận, ngậm chặt miệng lại.

Chữ Ứng từng đi làm nhiệm vụ nhiều, chút thương nhỏ, đau nhức nhỏ cũng từng bị nhiều, lúc đầu thì vốn không dám chắc nhưng xem cảnh mát xa vừa rồi thì không còn gì không chắc nữa.

Thấy anh không nói gì, Túc Nghệ đành thành thật khai: “Vốn không đau mấy nữa nhưng ban nãy sư phụ nhấn một cái, giờ lại đau.”

Chữ Ứng nhin cười hỏi: “Vậy à?”

“Thật đấy.” Túc Nghệ tỏ vẻ tủi thân, tay vịn vào vai anh, giơ chân lên, “Không tin anh xem đi, sư phụ tay khỏe lắm, đổ rồi này.”

Chữ Ứng gật đầu: “Đau thì đừng đi dạo nữa vậy, về thôi.” Nói xong, anh xoay người định đi.

Chưa đi được mấy bước đã bị người đằng sau níu chặt lại.

Túc Nghệ chớp chớp mắt: “Thực ra... cũng không đau lắm.”

16. Chương 16

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Từ lúc ở trên xe, Túc Nghệ đã lưu địa chỉ chỗ này.

Hầu hết mọi người đều thích đi dạo trung tâm thương mại lớn, thương hiệu nhiều, chất lượng tốt nhưng Túc Nghệ thì ngược lại, cô thích những quán hàng lề đường trong ngõ nhỏ này hơn.

Còn Chữ Ưng thì là kiểu người hoàn toàn lánh xa hai chữ “dạo phố”.

Với chừng đó thời gian, chẳng thà bảo anh chạy thêm mấy vòng còn hơn. Chữ Ưng cúi nhìn đôi mắt lấp lánh ánh sáng của Túc Nghệ.

Thôi thì, dạo thì dạo vậy.

Túc Nghệ xoay xoay đầu nhìn trái nhìn phải, rời khỏi quán nấn xương khớp đi thẳng tới tiệm tạp hóa đối diện.

Sau đó mang về hay cây ốc quế Cornetto.

Cô gơ hay cây kem trước mặt Chữ Ưng: “Anh thích ăn sô-cô-la hay là dâu tây?”

Mày Chữ Ưng nhúu chặt lại thành rãnh, thái độ cự tuyệt hết sức rõ ràng.

Đang định mở miệng thì để ý thấy đôi mắt đối phương nhìn chăm chăm vào vị sô-cô-la bên tay phải, trông như sợ bị người ta chọn mất.

Tay phải bị chọn.

Người đàn ông cầm cây ốc quế Cornetto vị sô-cô-la gọi: “Đi thôi.”

Túc Nghệ: “...”

Kem là kỷ niệm từ thuở ấu thơ, đến giờ ăn lại, mùi vị đã được làm ngon hơn nhiều. Chữ Ưng cắn một miếng, miệng lạnh lạnh man mát.

Nhớ tới bữa đi ăn ma lạt nắng, Túc Nghệ chỉ được ăn mỗi rau củ, Chữ Ưng nhắc: “Kem có nhiều calo lắm nhé.”

Túc Nghệ bĩu môi: “Em biết.”

Cô bóc vỏ ốc quế, không ăn, chỉ cầm điện thoại chụp một tấm.

Cổ ý vờ như vô tình chụp luôn cả đôi giày da của người đứng bên.

Chụp xong, Túc Nghệ xúc một thìa kem nhỏ rồi ném phần còn thừa vào thùng rác ven đường.

Cô kéo khẩu trang xuống cằm, liếm từng tí từng tí một kem trong thìa.

Chữ Ưng càng nhìn càng muốn cười, xem cô ăn kem, cảm giác kem cũng ngon hẳn ra.

Túc Nghệ hỏi: “Vị sữ phụ nấn xương khớp ban nãy là bạn anh à?”

Chữ Ưng: “Ừ.”

“Cũng là chiến hữu ạ?”

“Không phải,” Chữ Ứng đáp, “tình cờ quen.”

Túc Nghệ đảo mắt: “Quen lúc đi làm nhiệm vụ à?”

Cô thể mà đoán đúng.

Cái quán trước cửa vị sư phụ này ban đầu là quán lớn nhất trấn của bọn anh, nhiều đồ đệ theo học, tay nghề tốt, nhiều người từ trong thành phố không quản đường xá xa xôi, đi xe tìm tới tận cửa nhờ ông nấu bóp cho. Kết quả, trấn chẳng may gặp phải lở đất, không chỉ nuốt chửng quán mà còn chôn vùi cả người ở dưới.

May mà bị vùi không bao lâu thì được lực lượng cứu hộ tới cứu ra. Chữ Ứng là đội trưởng đội cứu hộ lúc đó.

Chữ Ứng không đáp, Túc Nghệ cũng không hỏi lại, ăn hết kem liền kéo ngay khẩu trang lên.

Hai người đều có vóc dáng cao ráo, Chữ Ứng còn mặc tây trang nghiêm túc khác hẳn với mọi người xung quanh nên rất bắt mắt giữa đám đông.

Đi ngang qua một quán bán đồ trang sức trang trí cửa hàng bằng màu hồng.

Túc Nghệ đi vào trước, Chữ Ứng chần chờ một chút rồi cũng vào theo.

Cửa hàng rất bé, lối đi chỉ một người đứng đã chật chỗ mất một nửa, nghiêng người ra mới có thể đi qua, khoảng cách giữa hai người quá gần, không gian trong quán cũng khá bí, Chữ Ứng có thể ngửi thấy rõ mùi thơm thoang thoảng trên người Túc Nghệ, cụ thể là mùi gì thì anh không biết nhưng rất dễ chịu.

Túc Nghệ cầm một cái băng đô, đứng trước gương ướm thử rồi quay lại hỏi: “Trông đẹp không?”

Băng đô hình tai thỏ, trong đầu Chữ Ứng bắt gặp hồi tưởng lại hình ảnh cô trong buổi phát trực tiếp ngày hôm qua.

Anh gật đầu: “Đẹp.”

Túc Nghệ cười, thử một cái hình tai gấu: “Cái nào đẹp hơn?”

Chữ Ứng im lặng một hồi rồi đáp: “Không biết.” Anh lấy cái băng đô tai thỏ vừa rồi bỏ vào trong giỏ ban này nhân viên dúi vào tay anh: “Mua cả.”

Lúc tính tiền, Chữ Ứng tự nhiên đứng ra trả.

Túc Nghệ đeo luôn băng đô tai thỏ lên.

Mua được hai cái băng đô giá mười hai đồng mà trông cô còn vui hơn lúc kí được hợp đồng đại diện thương hiệu đầu tiên.

Vừa ra khỏi cửa hàng không bao lâu thì điện thoại Chữ Ứng reo lên.

“Nghe điện thoại chút.”

Túc Nghệ gật đầu: “Vâng.”

Chữ Ứng cầm điện thoại lại một góc tương đối yên tĩnh đứng, Túc Nghệ đứng tại chỗ chờ anh, cũng lấy điện thoại ra xem, quả nhiên, có mấy cuộc gọi nhờ của Ngô Tuyết và rất nhiều tin nhắn trên Weixin.

Ngô Tuyết: “Em không ở nhà à???”

Ngô Tuyết: “OK, em được lắm, chuyện Lương Bác còn chưa xử lý đã lại nhảy ra một người đàn ông thân bí nữa.”

Ngô Tuyết: “Gọi điện thoại cho chị.”

Đang nghĩ xem phải đáp thế nào thì phát hiện ra có mấy người đứng chắn đường trước mình.

Cô ngẩng đầu lên nhìn, là ba người đàn ông.

Ba tên để quả đầu HKT, mặc quần bó sát, tai đeo cả loạt đinh, áo khoác caro, không có đứa nào là tóc màu đen, đứa nào đứa nấy đều lùn hơn Túc Nghệ, chẳng có chút khí thế gì.

“Em thử ới,” thằng đứng giữa tóc vàng cười khàn khạch, “một mình à?”

Hồi nay có những đứa giữa ban ngày ban mặt cũng dám bày trò lưu manh rồi hả?

Túc Nghệ thần nhiên đáp: “Không phải.”

“Ồ, có phải hay không cũng không sao hết.” Thằng tóc vàng ngoắc ngoắc ngón tay gọi thằng tóc xanh lá, thằng tóc xanh lá nhận được chỉ thị, lập tức cúi đầu móc móc gì đó trong túi.

...

Lúc Chữ Ứng quay lại thì thấy Túc Nghệ đang bị mấy thằng con trai vây quanh.

Anh cau mày, bước nhanh tới.

Mới tới gần chỗ họ thì nghe thấy giọng của thằng tóc vàng.

“Thật vậy sao chị, làm vậy có thể vào quán to thật sao?”

Vì đeo khẩu trang nên giọng của cô hơi khó nghe: “Tin hay không thì tùy.” Nói xong, cô quay người định đi, thằng đứng sau vội cản hờ lại.

“Đừng đừng đừng, chị, bọn em nghe chị, chị nói với bọn em đi.”

Túc Nghệ cười hừ một tiếng, quay người lại nói tiếp: “Từ học viện Tóc Đẹp ra, tất nhiên mới đầu thì không thể làm thợ cắt ngay được, trước tiên chỉ gọi đầu cho người ta, nhận tiền thưởng thêm thôi, qua tầm nửa năm, một năm, quen rồi thì mới được theo thợ chính học nghề...”

Cô nói rất trôi chảy thoải mái.

Mấy thằng con trai nghe rầm rập, thỉnh thoảng lại chêm vào một câu “hóa ra là vậy”, “chị thật là lợi hại”.

“Gọi ai là chị hả?” Túc Nghệ vẫy tay, “Nói xong rồi đấy, đi đi. Đúng rồi, cầm tờ bướm này theo này.”

Nhận tờ bướm quảng cáo của tiệm làm tóc, mấy gã trai cảm ơn rồi rít rồi bỏ đi.

Chữ Ứng xem hết xong mới thông thả cất bước lại gần.

Thấy anh tới, Túc Nghệ liền cười, hoàn toàn không còn chút đáng dấp chị đại như mới rồi.

Cô không nhắc tới chuyện vừa rồi, Chữ Ứng đi được mấy bước thì hỏi cô: “Em bắt đầu quay phim từ hồi bao tuổi vậy?”

“Hai mươi.” Túc Nghệ nghe nhắc chuyện này thì cũng nhớ ra một việc, quay sang hỏi: “Năm nay anh bao nhiêu tuổi rồi?”

Chữ Ứng: “Hai mươi tám.”

Túc Nghệ thả chậm bước chân, xòe ngón tay ra đếm.

Chữ Ứng nghiêng đầu: “Sao thế?”

Tính toán xong xuôi, Túc Nghệ cười tủm tỉm lắc đầu: “Không có gì.”

Đi dạo chưa được một tiếng, điện thoại của Chữ Ứng đã kêu tám lần.

Lúc hai người hai tay trắng trơn từ quán bán đồ điểm tâm đi ra, điện thoại của anh lại réo lên một lần nữa.

Chữ Ứng không tránh mặt Túc Nghệ nữa, đứng nghe luôn, giọng điệu chẳng mấy tốt lành: “Có mỗi một cái hạng mục có cần gọi cho tôi nhiều vậy không, làm vậy khiến tôi cực kỳ nghi ngờ năng lực làm việc của các anh đấy.”

Anh đã quen ra lệnh, lúc nói những lời này, giọng điệu bất giác trở nên nghiêm khắc hẳn.

Nhân viên ở đầu kia meo máo muốn khóc, Túc Nghệ đứng bên nghe giọng anh đến lặng cả người.

Giọng điệu quen thuộc, giống hệt năm đó.

Cô nhõn cười nhìn xung quanh xem có còn cửa hàng nào có thể đi dạo được không.

Tuy ven đường có nhiều cửa hàng nhưng đều có chủ quán đứng trông trước cửa.

Giờ quản lý rất nghiêm, các quán vỉa hè gần như đã bị dẹp sạch, muốn bày hàng cũng phải đợi đêm hôm khuya khoắt.

Vậy nên quán hàng rong cách chỗ họ không xa xuất hiện trên con đường này trông khá nổi bật. Cũng không thể gọi đó là quán, một bà cụ, một cái xe đẩy tay, trên xe bày bán rất nhiều đồ trang sức, bên hông có một tấm biển nhỏ ghi dòng chữ “3 đồng một chiếc.”

Trước xe có hai nhân viên quản lý đô thị đang đứng.

Túc Nghệ thôi cười, không chút do dự đi về phía đó, đôi tai thổ rung rung lên theo nhịp bước của cô, nhìn từ sau lưng trông rất đáng yêu.

Người trong điện thoại gọi: “Alo? Alo? Boss, anh còn nghe máy không?”

Chỉ Ứng cúp luôn điện thoại, đi theo sát sau cô.

Bà cụ chấp hai tay như cầu xin, van nài, miệng đang lẩm bẩm nói gì đó.

Túc Nghệ đến gần nghe thấy bà nói:

“Đâu còn cách nào khác, tôi thực sự không còn cách nào khác.” Tóc tai bà rối bù, mi mắt ươn ướt, “Thằng cháu tôi muốn đi học, nhà không còn ai, tiền tôi nhận hằng tháng cũng chỉ đủ nuôi miệng hai bà cháu, không đi học thì sau này thằng bé biết làm sao bây giờ?”

Nhân viên quản lý đô thị là hai người thanh niên trẻ, họ tỏ vẻ khó xử, một trong hai người nói: “Bà ơi, chúng cháu cũng không còn cách nào khác, quy định không cho phép bán hàng như vậy.”

“Bà không đi.” Bà cụ lẩm bẩm nói thật nhỏ, “Bà không thể đi được, con ơi.”

Hai nhân viên quản lý đô thị lúng túng, hai người trao đổi khe khẽ với nhau rồi bỏ ra năm trăm đồng đưa bà:

“Bà ơi, bà cầm tiền này rồi mau thu sạp về đi.”

“Bà ơi, cháu nhà bà bao tuổi rồi ạ?” Một giọng nói hơi khó nghe bỗng vang lên sau lưng.

Ba người quay lại nhìn, là một cô gái cao gầy đeo khẩu trang lớn, ăn mặc giản dị nhưng đẹp.

Bà cụ nhìn đăm đăm cô: “Cháu tôi đang học lớp hai.”

Túc Nghệ lấy cuốn sổ nhỏ từ chỗ nhân viên quản lý đô thị không biết dùng để ghi gì, xé một tờ giấy trắng, mượn cây bút, viết gì đó lên đấy.

“Bà à, đây là địa chỉ và số điện thoại.” Túc Nghệ đưa tờ giấy tới tận tay bà cụ, “Bà liên lạc với người ta, nói là cháu bảo bà gọi, đây là tên của cháu,” cô chỉ vào hai chữ ghi bên dưới rồi nói tiếp, “cháu sẽ sắp xếp cho cháu bà đi học, miễn phí, không mất tiền.”

Bà cụ ngạc nhiên: “Miễn phí hả?”

“Vâng.” Túc Nghệ giúp bà thu biển sạp, “Giờ bà mau về nhà đi, chuẩn bị sẵn các thứ cháu bà cần đem đến trường trước đi.”

Bà cụ vừa kinh ngạc vừa do dự: “Cháu gái à, không phải cháu cố ý lừa bà về đây chứ?”

“Không phải đâu, bà ơi, cô này là ngôi sao đấy.” Một trong hai người quản lý đô thị nhận ra cô, “Lợi hại lắm, cô ấy nói được thì nhất định là được.”

Bà cụ chảy nước mắt giàn giụa: “Thật sao? Cảm ơn cháu gái, thực sự cảm ơn cháu, bà dập đầu lạy cháu...”

Túc Nghệ hoảng hốt, chưa kịp đưa tay ra ngăn bà lại thì người đứng bên đã giúp cô đỡ bà lên.

“Nhà cụ ở đâu,” Chữ Ứng thu đồ trang sức treo ở ngoài xếp vào trong xe đẩy rồi bảo, “chúng cháu đưa cụ về.”

17. Chương 17

Trên đường về, bà cụ vẫn liên tục cảm ơn rồi rít.

Chữ Ứng đi trước đẩy xe, Túc Nghệ đi bên cạnh bà cụ, cô bảo: “Bà không cần cảm ơn cháu, giờ trong nước áp dụng chế độ giáo dục bắt buộc, vốn không cần phải đóng học phí.”

“Tôi biết,” bà cụ thở dài, “nhưng họ nói tôi không có hộ khẩu địa phương gì gì đó, tôi nghe chẳng hiểu, nói tới nói lui, tóm lại là không cho cháu tôi đi học.”

Đứa cháu nhà bà cụ trông gầy còm hơn những đứa trẻ cùng tuổi, nhìn thấy họ về thì thỏ thẻ gọi một tiếng chào anh chào chị rồi chạy lại chỗ bà: “Bà ơi, mai để cháu đẩy xe đi bán cho, cháu đẩy được đấy.”

Bà cụ là một bề trên tốt, đứa trẻ cũng là một người cháu hiếu thuận, một già một trẻ trở thành chỗ dựa của nhau.

Túc Nghệ không nói thêm gì, chào tạm biệt rồi ra về.

Cô ghi nhớ địa chỉ căn nhà, Chữ Ưng đi ra gọi: “Về đi.”

**

Vào xe, Túc Nghệ bật dàn âm thanh trong xe lên.

Cô phát hiện ra Chữ Ưng không thích nghe nhạc lúc lái xe, cũng chưa từng thấy anh bấm còi, thói quen lái xe tốt đến lạ.

Cô kể lại chuyện của bà cụ cho Ngô Tuyết nghe rồi gửi địa chỉ cho chị ấy.

Túc Nghệ nường nường: “Với cả lúc trời lạnh, nhớ giúp em mua chăn bông với chút đồ ăn tới nhé.”

Ngô Tuyết: “Cứ đưa thẳng tiền mặt không phải là xong à, gì mà phiền phức thế?”

Túc Nghệ nường nường: “Không được. Cho đồ.”

Ngô Tuyết: “Biết rồi, cô đã nghĩ xong chốc về giải thích với chị thế nào chưa?”

Túc Nghệ không trả lời, quay đầu đi ngâm nga theo nhạc.

Chuyện vừa rồi thực ra không ảnh hưởng gì tới cô, người đáng thương trên thế giới này có rất nhiều, hễ gặp một người lại buồn một trận thì còn sống làm sao được?

Đèn đỏ, Chữ Ưng dừng xe hỏi: “Đưa em về nhà nhé?”

“Chúng ta trao đổi số điện thoại đi.” Túc Nghệ quay sang nhìn vào mắt anh, nói một câu không liên quan, “Cứ trò chuyện qua Weixin mãi bất tiện lắm.”

Làm cho họ cứ như là yêu qua mạng vậy.

Cô không muốn yêu qua mạng với Chữ Ưng, cô muốn yêu đương nghiêm túc với Chữ Ưng, yêu kiểu một lời không hợp thì hôn ngay một cái ấy.

Chữ Ưng đã quen với tốc độ chuyển chủ đề của người trước mặt đây, anh mở khóa điện thoại, đưa máy qua: “Lưu đi.”

Mắt Túc Nghệ lập tức sáng hẳn lên.

Cô liếm liếm môi, nhanh nhẹn nhận lấy điện thoại.

Điện thoại của họ là cùng một kiểu!!!

Bỏ qua sự thực là điện thoại của mình là hàng đại chúng, Túc Nghệ vô cùng vui vẻ, nhập số điện thoại vào xong, do dự giây lát lúc nhập chú thích tên rồi nhanh chóng gõ mấy chữ, bấm lưu lại.

Cô không xem lung tung trong điện thoại Chữ Ứng, lưu xong liền cầm chắc trong tay, mãi tới lúc về đến bãi đỗ xe dưới nhà mới lưu luyến bỏ điện thoại vào trong hộc.

Đang chuẩn bị xuống xe thì phát hiện ra cảm giác rung rung rất nhỏ của động cơ xe bỗng biến mất... anh tắt động cơ rồi.

Chữ Ứng tháo dây an toàn, xuống xe trước cô.

“Anh đưa em lên.”

Túc Nghệ chỉ hận không thể chia nhỏ một bước thành ba bước.

Trong lúc chờ thang máy, cô dựa lưng vào tường, hơi ngước đầu lên nhìn anh: “Dạo này anh bận à?”

Cô vẫn đang đeo băng đô tai thỏ, hai tay chắp sau lưng, áo đằng trước bị kéo căng ra, nút áo trên cùng không cài, làn da trắng ngần và đường cong xương quai xanh đẹp mắt cứ thế đập vào mắt người đàn ông.

Chữ Ứng đáp: “Không bận.”

Túc Nghệ sắp phải đi đóng phim cũng cười khúc khích đáp: “Em cũng không bận.”

Ngô Tuyết mà nghe thấy chắc muốn đánh người.

Vào thang máy, Túc Nghệ còn đang nghĩ làm thế nào để mở lời cho lần hẹn kế tiếp thì ting một tiếng, tới nhà rồi.

... Trong phim, cảnh chỉ cần nam nữ chính bước vào thang máy là thang máy sẽ đi mãi không thấy lên tới nơi đúng là lừa đảo.

Chữ Ứng ra khỏi thang máy, đứng tại chỗ, định chờ Túc Nghệ vào nhà rồi thì sẽ đi ngay.

Túc Nghệ nhập mật mã, kéo một bên cánh cửa, ngoái lại hỏi: “Anh vào uống chén nước mật ong chứ?”

Đằng sau cửa có người trả lời: “Xin đừng, cảm ơn.”

Túc Nghệ: “...”

Ngô Tuyết đứng trước lối vào nhà, khoanh hai tay trước ngực, bước ra tới tận cửa, vẫy tay chào Chủ Ứng: “Chủ tổng, đã làm phiền anh chăm sóc cô ấy rồi.”

Chủ Ứng nhú mồm, không nói gì cả, quay lưng bước vào thang máy.

Túc Nghệ tựa vào cửa, tha thiết nhìn theo cánh cửa thang máy từ từ đóng chặt.

Ngô Tuyết hỏi: “Cô còn không vào đi, đứng trước cửa làm gì nữa?”

Túc Nghệ hỏi: “Chị từng nghe tới hòn vọng phu chưa?”

“... Giờ chị chỉ hận không thể đập nát tảng đá nhà cô ra đây.” Ngô Tuyết đáp, “Cô có biết nửa ngày nay, công ty gọi cho cô bao nhiêu cuộc điện thoại không?!”

Túc Nghệ vào nhà, thay dép lê: “Hình tượng nghệ sĩ của em cũng có phải là thiếu nữ trong sáng thánh thiện gì đâu, yêu đương thì đã làm sao? Cả chuyện này mà công ty cũng quản lý à?”

“Bất kể cô có là hình tượng kiểu gì, cô cũng không thể hai ngày liên tiếp dính scandal với hai người đàn ông chứ?” Ngô Tuyết đau lòng nhức óc, “Một là ngôi sao, một là ông chủ lớn, trên mạng đã tam sao thất bản thành bao nhiêu kiểu rồi cô có biết không? Tình yêu tay ba, đập chậu cướp hoa, chân đạp hai thuyền,... Fan của Lương Bác đang rầm rập tấn công weibo của cô kia kìa!”

“Ồ hay, chuyện này là do bọn họ sai.” Túc Nghệ ngồi xuống sofa, “Là Lương Bác chủ động gắn ghép với em, bọn họ công kích em làm gì? Giờ phút này không phải là nên lý trí ngừng hâm mộ, rời fandom, nói tạm biệt sao?”

Ngô Tuyết: “...”

Túc Nghệ đăng nhập nick phụ vào weibo của mình xem thử.

“Phát tởm! Chân đạp hai thuyền, bị phát hiện sợ mất ông chủ lớn kia nên bèn phải sạch sẽ quan hệ với Lương Bác nhà chúng ta trong buổi trực tiếp! Con khốn! Rác rưởi!”

“Tôi xem tướng của Túc Nghệ rồi, mi nhân đới yêu, ngạch đầu bão mãn, là tướng mạo điển hình của phụ nữ khắc phu, không giữ nữ tặc.”

*mi nhân đới yêu, ngạch đầu bão mãn: mặt mũi yêu mị, trán dô

“Phản đối loại phụ nữ khốn nạn, hãy đuổi nó khỏi giới giải trí! Đừng làm bẩn mắt tao!!”

Túc Nghệ tỏ vẻ nhạt nhẽo: “Nhóm fan này kém quá, còn chửi chằng ác bằng mấy anti-fan ngày thường vẫn hay vào weibo em cạnh khoe.”

Ngô Tuyết đứng dậy, gõ nhẹ đầu cô: “Tình hình của em và Chữ Ứng hiện tại là thế nào?”

Nghe nhắc tới hai chữ kia, vẻ thờ ơ trên mặt mới rồi liền bay biến mất tăm tăm tích, cô nằm ngang trên sofa, hai chân dài gác lên tay vịn, mắt nhắm lại, cười nhe răng.

“...” Ngô Tuyết đưa cốc nước mật ong tới sát tận mặt cho cô, “Được rồi, đừng cười ngây ngô nữa.”

Túc Nghệ mở mắt ra hỏi: “Đúng rồi, sao chị lại tới đây?”

Ngô Tuyết chống cằm đáp: “Nói cho em một tin tốt.”

“Dạ?”

“Không chỉ mình chị tới,” Ngô Tuyết đáp, “mà hành lý cũng tới cùng chị luôn.”

???

Túc Nghệ bật thẳng người ngồi dậy.

“Chị xin với công ty, ngoài em ra, những nghệ sĩ khác chuyển hết lại cho người khác.” Ngô Tuyết nói tiếp, “Lưu Minh Hạo cầu hôn chị rồi. Chị phải tân trang lại căn hộ. Lưu Minh Hạo về ở với cha mẹ anh ấy, chị đến chỗ em, đến lúc đó, cùng em đi phim trường luôn, tiện thể giám sát em sát sao hơn chút.”

Túc Nghệ vốn đang ủ rũ, Ngô Tuyết tới đây thì từ nay trở đi, tỉ lệ cô có thể lên đi trộm đầu đó lập tức hạ xuống chỉ còn 1%.

Nhưng sau khi nghe nốt về sau, khuôn mặt vui sướng lập tức lặn át biểu cảm huyệt hăng.

“Thật ư?” Túc Nghệ đứng dậy ngồi xuống cạnh chị, “Anh ta cầu hôn như thế nào? Chờng nào đi lĩnh giấy chứng nhận? Tháng mấy làm hôn lễ? Không được, em nhất định phải được làm phù dâu.”

“Em có thể hỏi từng câu một thôi được không?” Ngô Tuyết bật cười, “Thì là gọi điện thoại cho chị, bảo là cha mẹ anh ấy đang giục, hỏi chị đã muốn kết hôn chưa.”

Túc Nghệ ngẩng đầu, tỏ vẻ bất mãn: “Chỉ đơn giản vậy thôi? Nhẫn đâu?”

“Anh ấy bảo sẽ bù sau, đã ở cùng nhau lâu như vậy còn để ý chút chuyện hình thức đó làm gì.”

Lông mày Túc Nghệ nhíu chặt.

Cô mấp máy môi muốn nói gì đó nhưng một tiếng âm báo điện thoại nhẹ nhàng vang lên cắt ngang, là Weixin Lý Mẫn gửi tin nhắn tới.

Lý Mẫn: “Nhận được vai diễn, chúc mừng [cười to].”

Túc Nghệ nường nường: “Cám ơn đạo diễn, chờng nào thì quay ạ?”

Lý Mẫn: “Đang định báo đây, thứ Tư tuần sau khai máy nhé.”

Hôm nay đã là thứ Bảy, Túc Nghệ giặt mình, nhắn lại: “Nhanh vậy ạ?”

Lý Mẫn: “Đạo cụ các thứ đều đã chuẩn bị xong hết rồi, chẳng qua là vai diễn của em lằng nhằng mãi không quyết được lại còn bắt ngờ vẽ thêm một nhân vật mới nữa, chứ không thì thời gian khởi quay sẽ còn sớm nữa.”

Túc Nghệ nường nường: “Thêm nhân vật nào vậy ạ?”

Lý Mẫn: “Nữ phụ, tỷ muội với em trong phim, có điều em cứ yên tâm, cũng chỉ là nhân vật làm nền cho em thôi.”

Túc Nghệ cười một tiếng, chẳng trách Lý Mẫn lại nhắn tin cho cô.

Ngô Tuyết thấy cô thay đổi biểu cảm bèn hỏi: “Sao thế?”

” Phim “Sóng ngầm” thứ Tư tuần sau khai máy.” Túc Nghệ nói, “Xuất hiện thêm một vai nữ phụ nữa.”

Ngô Tuyết ngồi thẳng lưng lên: “Nữ phụ thế nào?”

Túc Nghệ: “Cũng là một nữ tử thanh lâu.”

“Gi thế này, bọn họ có ý gì vậy?” Giọng Ngô Tuyết lớn tiếng hẳn lên, “Thế chẳng phải là cướp đất diễn của em sao?”

Đúng vậy, đừng thấy Lý Mẫn bảo là nhân vật làm nền mà tưởng, nói đi nói lại thì rốt cuộc Túc Nghệ vẫn phải chia bớt cảnh diễn với người ta, hơn nữa, nếu nhân vật còn có cùng thiết lập thì độ đặc biệt của nhân vật Thu Cơ cũng sẽ giảm đi nhiều.

Túc Nghệ nường nường: “Tìm ai diễn vậy ạ? Kịch bản mới chừng nào có thể gửi cho em được?”

Lý Mẫn: “Mai sẽ gửi cho em, thực ra cảnh diễn của em cũng không khác lúc đầu là bao, cảnh diễn viết thêm lúc trước chuyển sang cho nhân vật mới, vừa hay giảm bớt gánh nặng lời thoại cho em. Nhân vật mới do Từ Thiên Lam diễn.”

“Từ Thiên Lam đúng là có bản lĩnh.” Ngô Tuyết xem nội dung trò chuyện, chắc lưỡi bảo, “Đường này không được thì lập tức nghĩ ra được đường khác, bội phục. Em đừng nhần lại gì vội, để giờ chị gọi điện cho công ty, bảo công ty tìm phía đoàn làm phim đàm phán, lúc ký kết hợp đồng, bọn họ không nhắc tới điểm này, phen này là phía họ đuối lý.”

Túc Nghệ ngăn điện thoại của chị lại.

“Không cần, cô ta muốn diễn thì cứ để cô ta diễn.” Túc Nghệ không hề che giấu sự khinh thường qua giọng nói, “Cô ta quyết tâm phải tham gia cho kỳ được, có ngăn e cũng không xong.”

Ngô Tuyết nói: “Không ngăn được mãi thì cũng phải được vài ngày.”

“Chỉ ít hôm thì có ích gì.” Túc Nghệ đứng dậy, búi tóc lên, đi vào phòng tắm, “Chuyện này ở trong giới cũng đâu phải ít, cứ thoải mái đi. Hơn nữa, cô ta cũng chẳng cướp nổi vai diễn của em.”

18. Chương 18

Chữ Ứng trở lại xe, màn hình điện thoại vừa mới sáng lên, hiển thị dăm cuộc gọi nhỡ.

Anh kiểm tra lượng pin còn lại, khởi động xe, không vội đi ngay mà gọi lại cho một người trước.

“Sao giờ anh mới nghe điện thoại!” Giọng nữ ở đầu bên kia gắt gỏng.

Chữ Ứng: “Làm gì đấy?”

“Nghe mẹ bảo gần đây anh đi họp ở nhiều nơi lắm,” cô gái cười hì hì, “có mua quà về cho em không vậy?”

“Không có.”

“Được lắm, tôi xin trân trọng thông báo với quý ngài, quý ngài đã để mất một cô em gái hoạt bát đáng yêu rồi.”

Chữ Ứng thản nhiên đáp: “Thật tốt quá.”

“...” Chữ Khê cụt hứng, “Mẹ bảo em nói với anh mai về nhà ăn cơm.”

Cúp điện thoại, Chữ Ứng tiện tay kiểm tra danh bạ, tìm kiếm số mới được thêm vào.

Anh không cần phải mất công tìm lâu vì kéo xuống một chút liền thấy ngay một chuỗi tên rất dài.

“Bạn thả ngày ngày đều đợi anh liên lạc.”

Đôi môi người đàn ông hơi cong lên một chút, rất khó để nhận thấy. Anh khóa màn hình điện thoại lại rồi cho xe rời khỏi bãi đỗ.

...

Ngày hôm sau, Chữ Ứng quay về nhà cũ.

Lúc về tới nhà, hai người phụ nữ trong nhà đang ngồi trên sofa cắn hạt dưa, chẳng biết đang nói chuyện gì.

Cha của Chữ Ứng thì ngồi ngoài rìa sofa đọc báo giấy.

Chữ Khê nhận ra anh về, thờ ơ, hờ hững chào một tiếng: “Anh à.”

Mẹ của Chữ Ứng quay đầu ra nhìn: “Về rồi đấy à? Chờ một chút, ngồi xuống trước đã, cơm vẫn chưa nấu xong.”

Chữ Ứng ngồi xuống sofa đối diện với ông Chữ, tiện tay nhặt một tờ báo lên xem.

Hai gã đàn ông cổ lỗ sĩ, bảo không phải cha con ai mà tin.

Chiều hết quảng cáo, bộ phim hai mẹ con đang chờ xem cuối cùng cũng bắt đầu.

Thói quen xem báo giấy của Chữ Ứng đã bị bỏ bê từ lâu, giờ đối mặt với trang giấy chỉ chít những chữ là chữ này thật lòng không muốn đọc cho lắm.

“Ta không sao, chàng đừng xen vào...” Giọng nữ nghẹn ngào khe khẽ như nói thầm, “Nhất định là nàng ấy đã hiểu lầm chúng ta, ngày mai ta sẽ đi xin lỗi nàng ấy.”

Giọng nói này cực kỳ quen tai.

Ngày hôm qua còn mới ở cạnh anh đòi trao đổi số điện thoại.

Bỏ tờ báo xuống, khuôn mặt Túc Nghệ xuất hiện ngay trước mắt.

Mái tóc dài mềm mại đen óng xòa tung trên vai, môi nói lời chịu thua, nhận sai, một bên khuôn mặt nhỏ nhắn có hằn một dấu tay rất rõ, khóe mắt hồng hồng, là minh họa sống động hoàn mỹ của bốn chữ “điềm đạm đáng yêu”.

“Chàng hãy đối xử thật tốt với nàng ấy, ta chỉ cần nhìn chàng từ đằng xa là đã hạnh phúc lắm rồi.” Nói xong, cô ngẩng đầu lên, đôi môi đỏ nặn ra một nụ cười gương gạo, “Chúng ta vẫn là bằng hữu, thế là đủ rồi.”

Chữ Ứng đang mải mê xem thì bỗng một cái gối ôm phi thẳng tới màn hình tivi, suýt nữa thì xô đổ cả màn hình.

“Aaaaa!!!” Chữ Khê hét lên, “Sao cô ta lại xấu xa như vậy! Thật đáng ghét! Đồ tiểu tam chết tiệt!”

“Cẩn thận một chút chứ, đừng làm đổ tivi.” Bà Chữ liếc con gái một cái rồi đồng tình, “Người đàn bà này thật xấu xa, hôm qua còn mới thấy ban thưởng rượu độc cho người ta ở kênh khác, nay sang kênh này lại hóa thành tiểu tam.”

Bên cạnh bỗng có một tiếng cười khe cụt lủn.

“Anh cười gì thế?” Chữ Khê bĩu môi, chỉ vào Túc Nghệ trong tivi hỏi, “Đàn ông các anh có phải rất thích loại đàn bà giả tạo này đúng không?”

“Nói cái gì đấy,” bà Chữ nạt con gái, “con gái lớn rồi, sao có thể nói năng tùy tiện thế được?”

Chữ Ứng không buồn ngoảnh đầu nhìn: “Thất tình à?”

Bị nói trúng tim đen, Chữ Khê lập tức xẹp xuống như quả bóng bị xì hơi: “Miễn bàn luận, phiền lắm!”

Nói xong, cô cầm điện thoại lên chọc chọc thật mạnh mấy cái.

“Aaaa, con mở weibo cũng thấy cô ta này, quả nhiên, mẹ, xem này, cô ta ở ngoài đời cũng là loại bắt cá hai tay đấy!” Chữ Khê giờ điện thoại ra cho mẹ xem.

Bà Chữ cầm điện thoại xem thử: “Ôi, ôi, thật đúng là...”

Chữ Ứng nhú mày, mở app weibo từ ngày tải xuống xong chưa mở một lần ra.

Anh kéo một lúc mới nhìn thấy bài Chữ Khê nói, đi kèm với bài viết là chín tấm ảnh.

Tấm đầu tiên là ảnh chụp màn hình buổi cô phát trực tiếp, phụ đề bên dưới là “Anh ấy không phải người trong giới”, còn có thể nhìn thấy cả tên Lương Bác xếp đầu bên bảng người tặng quà.

Tám tấm còn lại... là ảnh chụp Túc Nghệ ở bãi đỗ xe.

Trong ảnh, cô mặc một chiếc áo sơ mi dáng rộng màu trắng kẻ sọc xanh đứng dựa vào một người đàn ông, người đàn ông có vóc dáng cao to, vai rộng chân dài, mặt được làm mờ, vẽ thêm một mũi tên ghi... “con của ông trùm giới kinh doanh”.

“Con của ông trùm?” Chữ Khê cười khẩy, “Gã này chắc cũng chẳng ra sao, mặt phải làm mờ, chưa biết chừng là do đây nếp nhăn. Còn cả cái biệt hiệu này nữa chứ, truyền thông tưởng giờ vẫn còn là thập niên 80, vẫn còn mốt gả vào cửa nhà phú hào à?”

Chữ Ứng bỗng bất ngờ hỏi: “Dạo trước em bảo muốn mở quán bar phải không?”

Mắt Chữ Khê lập tức sáng lên, giọng nhõng nhẽo: “Phải ạ, anh, anh giúp em nhé? Em nhất định sẽ làm trâu làm ngựa, giúp anh vượt lửa băng sông.”

Chữ Ứng: “Năm mơ cũng đừng hòng.”

Chữ Khê: “???”

Mặc kệ Chữ Khê la hét, Chữ Ứng đứng dậy bỏ ra ngoài gọi điện thoại cho trợ lý.

Trợ lý nghe máy rất nhanh: “Chữ tổng.”

“Tài khoản weibo đã đăng ký xong chưa?”

Trợ lý đáp: “Xong rồi ạ, tôi sẽ gửi mật khẩu sang điện thoại cho ngài ngay.”

“Còn nữa.” Giọng Chữ Ứng đều đều, “Xử lý hết mấy tấm ảnh trên weibo kia đi.”

**

Túc Nghệ cố nuốt một miếng rau khổ thái, mùi vị khó chịu phát buồn nôn.

*rau khổ thái là một loại lá cây thân thảo thuộc họ cúc có vị đắng, ăn được, dùng làm thuốc chữa hạ sốt, kháng viêm, phòng ngừa và điều trị thiếu máu v.v... ngoài ra còn có khả năng ức chế tế bào bạch cầu lympho T nên còn có tác dụng trong phòng ngừa, điều trị ung thư. Nghĩa đen của “khổ thái” là rau đắng nhưng khác với rau đắng thường gọi ở Việt Nam.

“Tiểu Tuyết Tuyết, em sắp ngất rồi.”

“Đừng,” Ngô Tuyết thay một bộ đồ thể thao, “tập thể dục thêm hai tiếng nữa rồi cả ngất.”

Túc Nghệ thấy mình thật đúng là chơi ngu thì phải chịu.

Hôm qua cô phải hứa hẹn, thẻ thốt sẽ không nói lung tung trên weibo mãi, chỉ còn thiếu chưa thẻ độc, mới được trả lại weibo.

Sau đó Ngô Tuyết bảo, vừa hay lâu lắm rồi không đăng bài, hay là tiện thể đăng gì đó đi.

Vậy là Túc Nghệ mở album ra tìm ảnh.

Gần như không một chút do dự, Túc Nghệ liền chọn ngay tấm ảnh cô cầm kem Cornetto dính kèm một câu “Ăn kem cho mau lớn [gấu mèo]”. Sau khi bị Ngô Tuyết nhìn thấy, Túc Nghệ bị giáo dục tư tưởng gần nửa tiếng đồng hồ rồi lại một lần nữa bắt đầu chế độ ăn kiêng, tập thể dục hằng ngày.

Sắp bắt đầu quay rồi, cẩn thận kiểm điểm lại, Túc Nghệ cảm thấy thời gian qua đúng là mình đã thả cửa bản thân quá mức, nào kem, nào ma lạt năng, là một nghệ sĩ sao có thể như thế?

Vậy nên Túc Nghệ ngoan ngoãn ăn rau, ngồi một lúc chờ tiêu hóa rồi theo Ngô Tuyết đi tập thể dục.

Phòng tập thể dục do khu chung cư tự xây dựng. Vì trong khu có nhiều người nổi tiếng nên việc quản lý khá nghiêm ngặt, ngoài gia đình trong khu, không cho phép ai khác vào, bỏ tiền cũng không được. Vậy nên, lúc họ tới, trong phòng chỉ có lác đác một hai người.

Chạy bước nhỏ trên máy nửa tiếng, mồ hôi không đổ là mấy. Ngô Tuyết vắt khăn lên cổ cô.

“Mệt à? Sao trông chẳng hăng hái gì thế?”

Túc Nghệ lắc đầu, mệt cũng chẳng sao nhưng hôm nay quả thực tâm trạng cô chẳng lấy gì làm tốt đẹp.

Ban nãy đọc một loạt bình luận, đám người đó mắng cô thì thôi đi, lại còn mắng cả Chữ Ưng.

Tất nhiên là bọn họ không biết thân phận thật của anh nhưng câu nào cũng gán cho Chữ Ưng đủ loại biệt hiệu, nào là “đồ mắt mù”, “lão già”, “kim chủ”, Túc Nghệ thấy rất buồn bực.

Có trời mới biết cô đã phải nhắm bao nhiêu lần “Tam tự kinh” mới nhẫn nhịn được.

*Tam tự kinh: bài học chữ vỡ lòng

Ngô Tuyết ngồi dưới đất, không biết đọc thấy gì trong điện thoại mà bỗng đứng dậy, vồ vồ vào thân máy chạy: “Ồi, đừng chạy nữa, tạm dừng chút đi.”

Túc Nghệ ấn tạm dừng, lau mồ hôi: “Sao vậy ạ?”

“Mau mở weibo đi.” Ngô Tuyết giục, “Follow lại Chữ Ưng.”

Túc Nghệ ngạc nhiên: “Anh ấy có weibo ạ?” Cô nhớ lần trước tìm không thấy cơ mà.

Ngô Tuyết bảo: “Ừ, hình như vừa lập.”

Túc Nghệ phen này không còn tâm tư đâu tập thể dục nữa.

Cô vội vàng mở weibo, nhập hai chữ Chữ Ưng vào thanh tìm kiếm.

Kết quả tìm kiếm đầu tiên là một nick không có ảnh đại diện, một chữ V vàng nho nhỏ nằm dưới góc, nhấp vào xem, bên dưới ảnh đại diện là dòng giới thiệu vắn tắt: CEO Chữ Thị.”

*Chữ V: ý nghĩa giống dấu tích cuối nick trên facebook

Người đang theo dõi: 1

Trong danh sách chỉ có mình cô.

Trang chủ có một bài chứng thực người dùng của Weibo và một bài like.

27 phút trước anh ấy đã thích: Túc Nghệ V: Ăn kem cho mau lớn [gấu mèo]

Túc Nghệ vui vẻ bấm theo dõi lại, sau đó gửi tin nhắn riêng cho Chữ Ưng một chuỗi mặt gấu mèo thật dài.

Không ngờ đối phương lập tức nhắn lại.

Chữ Ưng V: “Ơi?”

Cô quả thực có thể tưởng tượng ngay ra giọng Chữ Ưng khi nói từ này.

Giọng nói quyến rũ làm trái tim cô rung lên.

Hết cứu, hết cứu rồi.

“Tiểu Tuyết ơi.” Túc Nghệ chìa một tay về phía Ngô Tuyết.

Ngô Tuyết nắm lấy tay cô: “Làm gì đấy?”

“Mau đỡ em dậy,” cô đáp, “em cảm thấy mình còn có thể chạy thêm mười tiếng nữa.”

Ngô Tuyết: “...”

Túc Nghệ ở trong phòng tập suốt cả buổi chiều.

Đến lúc về, Ngô Tuyết vừa lau mồ hôi cho cô vừa bảo: “Chữ thị ra tay đúng là khác hẳn.”

Túc Nghệ vốn đang mệt không thở nổi, vậy mà vẫn còn thở ra được một câu: “Sao ạ?”

Ngô Tuyết chặc lưỡi: “Công ty PR loay hoay nửa ngày không giải quyết được tin đồn, Chủ thị gọi vài cuộc điện thoại, ảnh liền bị gỡ xuống hết.”

Về tới nhà, Túc Nghệ ngâm mình trong bồn tắm, hưởng thụ mát xa bằng tia nước, điện thoại để bên mình, đọc lướt lướt kịch bản nhanh như gió.

Lý Mẫn không lừa cô, nhân vật Thu Cơ không sửa nhưng nhân vật mới thêm vào cũng có được không ít cảnh diễn.

Trong các cảnh có Thu Cơ, nàng ta xuất hiện một nửa, tuy phần lớn chỉ đứng làm nền nhưng thỉnh thoảng cũng có cơ hội nói một, hai câu thoại.

Đúng là phát mệt.

Lúc Lý Mẫn đưa kịch bản tới, hai người trò chuyện với nhau một lúc lâu.

Việc này không thể trách Lý Mẫn được, thêm nhân vật mới, hoặc là do biên kịch, hoặc là do phía nhà đầu tư, dù sao cũng không thể đổ cho Lý Mẫn.

Di động kêu ting một tiếng, Túc Nghệ gần như lập tức không còn muốn xem kịch bản nữa, quảng kịch bản sang một bên, cầm điện thoại lên.

Chủ Ứng: “Ở bên ngoài.”

Túc Nghệ xem giờ, đã mười rưỡi rồi.

Cô còn chưa kịp nhấn lại thì cửa phòng tắm bị mở ra.

Ngô Tuyết đứng ngoài cầm tay nắm cửa, mặc quần áo chỉnh tề: “Chị ra ngoài một chuyến.”

Túc Nghệ: “Trễ thế này rồi chị còn đi đâu?”

Ngô Tuyết: “Lưu Minh Hạo uống say, đang ở quán bar, chị qua đó xem xem.”

Túc Nghệ không chút do dự đáp: “Em đi cùng chị.”

Ngô Tuyết xua tay: “Đừng, chẳng có gì to tát đâu, hôm nay cô chạy cả ngày chưa mệt à?”

“Không được, muộn lắm rồi, em lo lắm.” Túc Nghệ nói xong liền đứng dậy, lau người rồi mặc một bộ quần áo thường ngày.

Cô đeo khẩu trang, mũ và kính râm vào rồi đi ra: “Đi thôi.”

19. Chương 19

Ngô Tuyết xuống lấy xe, Túc Nghệ bọc người kín mít chui vào trong xe.

Ngô Tuyết vẫn lo lắng: “Đạo này có nhiều phóng viên theo đuôi em lắm, tốt nhất là em đừng đi, mình chị đi cũng được.”

“Đừng nói nữa, mau cho xe chạy đi.” Túc Nghệ nghịch điện thoại, giục chị, “Nhanh nhanh xử lý xong đi rồi về ngủ.”

Tới chỗ quán bar, Túc Nghệ xuống xe nhìn rồi chặc lưỡi: “Anh bạn trai của chị thật có tiền.”

Chỗ này Túc Nghệ chưa tới bao giờ nhưng có nghe tiếng.

Nghe nói một băng ghế ngồi cũng phải đặt chỗ trước hai tuần may ra mới có chỗ, có áp mức tiền rượu tối thiểu phải mua, đừng nói là với đồng lương cảnh sát ít ỏi của Lưu Minh Hạo, cho dù là Ngô Tuyết tới đây ngồi một lần cũng phải xót ruột.

Ngô Tuyết không nói gì, hai người dắt nhau vào trong quán.

Mười một giờ, đúng lúc nhộn nhịp nhất của quán bar, đèn bên trong tối mù mù, đèn đủ màu chiếu vào mặt mọi người, có cảm giác suy đồi đầy dụ hoặc.

Bản DJ sôi động ồn ào làm đầu Túc Nghệ ong lên.

Ngô Tuyết gọi mấy cuộc điện thoại xong, vẻ mặt rất khó chịu: “Anh ấy không nghe.”

“Chị qua đằng đó tìm đi.” Túc Nghệ chỉ đại hai hướng, “Em tìm bên này.”

“Không được.” Ngô Tuyết nói, “Ở đây đông người, chúng ta cứ đi chung với nhau đi.”

Túc Nghệ tránh khỏi tay chị: “Đã bao lớn rồi, chẳng lẽ em còn có thể đi lạc được hay sao.”

Túc Nghệ đi tìm trong nhà vệ sinh trước.

Nhiều người uống say xong đều gục ở trong toilet. Túc Nghệ đi nhanh, còn chưa tới nhà vệ sinh đã va phải người khác.

Là một cô gái trẻ, dáng người nhỏ nhắn, bất ngờ bị va phải, ngã ngồi luôn xuống nền nhà.

Túc Nghệ chìa tay định đỡ: “Cô không sao chứ? Xin lỗi, tôi sốt ruột quá.”

“... Không sao, cô đi đi.” Gò má cô gái đỏ hồng, hất tay cô ra, tự mình đứng dậy, “Sau này đi đứng cẩn thận vào... Sao cô cao thế?”

Túc Nghệ không muốn lãng phí thì giờ, xin lỗi xong là bỏ đi luôn.

Không ngờ bị người đằng sau túm chặt lại: “Khoan khoan, khoan khoan, cô cứ thế đi luôn à?”

Túc Nghệ đứng lại, chẳng hiểu ra sao: “Không phải cô bảo được đi rồi sao?”

Cô gái đáp: “Truyền cho tôi chút bí kíp làm sao cao được vậy đi.”

Khắp quán bar toàn là mùi rượu, Túc Nghệ không phân biệt được mùi rượu là bốc ra từ băng ghế bên cạnh hay là từ người cô gái trước mặt.

Cô nhú mào, cất bước bỏ đi.

Chưa đi được mấy bước, ngoái đầu lại nhìn thì đã thấy mấy thằng con trai cười tít mắt vây cô gái kia lại, kéo cô ta vào trong toilet.

Toilet nam.

Cô gái tỏ vẻ khó chịu, đẩy đám người ra, vung tay tát tên cầm đầu hai bạt tai.

Tên đó ngẩn ra giây lát rồi lại càng ra sức kéo mạnh hơn.

Cái quán bar rách gì thế này, giá thì rõ đắt mà an ninh lại kém vậy à?

Túc Nghệ cúi túi xách đang đeo ra, cầm trong tay, xông về phía đó.

“Chúng mày làm gì đấy?”

Đám đàn ông nhất tề ngoảnh đầu lại nhìn.

Một tên trong bọn hỏi: “Chúng tôi bạn bè chơi với nhau thôi, dì có ý kiến gì hả?”

Dì???

Túc Nghệ không thể tin nổi, nhìn nhìn lại ngoại hình của mình.

Lúc ra ngoài đi vội quá lại sợ bị nhận ra nên mặc vội một cái áo đen dài tay và quần jeans, quần áo kín như bưng.

OK, coi như các người mù.

“Tao là chị nó đây.” Túc Nghệ nói cực kỳ tự nhiên, tiến lại gần hơn để đỡ cô gái, “Sao chưa bao giờ thấy nó nói có đám bạn nào như lũ mày?”

Cả đám liếc nhìn nhau, không mắc mưu này, này bọn chúng đã hỏi rồi, con bé này đi một mình, thất tình uống rượu giải sầu.

“Dì à, tránh ra đi, đừng có cản đường.” Một thằng phẩy tay.

Hình như cô gái bị sờ chỗ nào đó, chân khua khoắng đá loạn lên, nhưng vì say nên chẳng có chút lực nào: “Mẹ kiếp, chúng mày sờ đâu đấy? Cút cút cút!”

Túc Nghệ không buồn nói thêm câu nào nữa, lập tức cầm túi xách nhè người một thằng trong đám đập lấy đập để.

Thằng đó gào lên: “Đệt mợ mày! Mày điên à!”

Bọn chúng đang chuẩn bị phản đòn thì gáy cả đám bị người ta đập liên một loạt.

Túc Nghệ ngoái ra sau nhìn, Ngô Tuyết vừa chạy tới, sau lưng còn có cả Lưu Minh Hạo đang đứng ngơ ngác.

Cô mở miệng, chưa kịp nói gì thì một bóng người quen thuộc mạnh mẽ xâm nhập tầm nhìn của cô.

Thân người một mét chín, dù đứng ở đâu cũng đều hút sự chú ý.

Người đàn ông đi xuyên qua đám người, đèn chiếu lên mặt anh, ngũ quan sắc nét được tôn lên cực kỳ điển trai.

Mặt anh đánh lại, túm cổ áo thằng cầm đầu, tung ngay một quyền...

Túc Nghệ sững sờ, giờ thì cô tin cái câu cửa miệng “Tao đập mày một phát chết luôn” rồi, bởi vì thằng đó đang nằm bẹp dưới đất không nhúc nhích người dậy nổi, cái răng bị rụng mất nổi bần bật trên sàn nhà màu đen.

Cô vội vàng chạy lại ngăn anh tung nắm đấm lần hai.

“Đừng!” Cô níu tay anh, “Đừng đánh!”

Chữ Ứng nhú chặt lông mày, bàn tay giữ tay anh vừa nhỏ vừa lạnh, lửa giận trong lòng anh dịu đi một chút.

Anh đi tới trước mặt cô gái kia, mặt khó dăm dăm, giọng gằn xuống.

“Mau đứng lên đi.”

Cô gái ngồi quỳ dưới nền nhà không biết là do sợ hay là bị ngã, xem ra đã tỉnh táo lại ít nhiều, nước mắt đến giờ mới trào ra.

Người đi sau Chữ Ứng tiến tới, chế trụ nốt mấy thằng kia.

Thế trận này trông chẳng khác gì xã hội đen, đám kia nhanh chóng cầm thin thít, không dám cự quạ.

“Khóc cái gì?” Chữ Ứng nói, “Đứng lên.”

Chân cô gái kia mềm nhũn, phải túm ống quần anh để đứng dậy, tử thân gọi một tiếng: “Anh ơi...”

...

Cửa quán bar.

Về mặt Chữ Ứng vẫn khó dăm dăm như ban nãy, mấy tên kia đã bị đưa về đồn, trong túi bọn chúng có thuốc, căn bản không cần Chữ Khê đi làm lời chứng thì cũng đã đủ để bọn chúng vào nhà đá ngồi chơi.

Túc Nghệ đeo khẩu trang kín mít, chăm chú quan sát cô gái trước mặt.

Không ngờ cô ấy lại là em gái của Chữ Ưng.

Thái độ của Chữ Ưng rất nghiêm khắc, đây coi như là lần đầu tiên Túc Nghệ thấy anh nổi giận, cảm giác giận dữ bao trùm toàn thân, trông đáng sợ hơn thường ngày rất nhiều.

Anh nghiêm giọng bảo: “Tự em nghĩ xem phải ăn nói thế nào với cha mẹ đi.”

Chữ Khê hoảng sợ: “Anh, anh giúp em giữ bí mật đi được không?”

Chữ Ưng chế giễu: “Em còn biết là cha mẹ sẽ lo lắng à?”

Chữ Khê ù xù, quay người vừa đi vừa khóc chui vào trong xe.

Xe đi rồi, Chữ Ưng mới xoay người lại.

Không đợi Chữ Ưng hỏi, Túc Nghệ đã tự giác khai báo: “Bạn trai Tiểu Tuyết Tuyết uống say, chị ấy đi một mình khiến em lo lắng nên mới đi theo cùng.”

Ngô Tuyết đứng bên gập đầu, vất vả đỡ người Lưu Minh Hạo rồi bảo: “Không được rồi, dạo này anh ấy lại béo thêm rồi, chị không đỡ được, Tiểu Nghệ, em tự lái xe về trước đi, chị gọi xe đưa anh ấy về nhà đã.”

Túc Nghệ: “Không sao đâu, chị lấy xe chở anh ấy về đi, em gọi xe là được.”

Cuối cùng, Túc Nghệ như nguyện được ngồi vào xe Chữ Ưng.

Cô dựa vào lưng ghế, trầm nghĩ không biết dạo này vận số thế nào mà có thể gặp người đàn ông này hai ngày liên tiếp.

Đang ngồi ngẩn ra thì người ngồi bên lên tiếng.

“Tay có đau không?”

Túc Nghệ sửng sốt: “Gì cơ?”

Chữ Ưng: “Đánh người, tay có đau không?”

“...” Hóa ra là bị anh ấy thấy mất rồi sao!

Lúc đó tối như vậy! Anh ấy cũng nhìn được hả?!

Cô hắng giọng: “Không đau, thực ra em chỉ cầm túi đập nhẹ mấy cái, không hề động thủ.” Mấy chữ cuối cố gắng nhấn giọng thật mạnh.

Chữ Ứng cảm thấy Túc Nghệ thật là có bản lĩnh.

Bất luận cảm xúc đang sôi trào thế nào, tán gẫu với cô mấy câu xong cũng liền bình thường trở lại.

Về tới khu nhà, vẫn giống như hôm qua, anh tiễn người về tới tận cửa.

Túc Nghệ cực kỳ không nỡ vẫy tay chào anh.

Người đàn ông lại có vẻ chưa định về ngay, anh đút một tay vào túi rồi hỏi: “Thứ Tư có rảnh không?”

Túc Nghệ chớp chớp mắt nhìn anh.

Chữ Ứng hỏi tiếp: “Cùng ăn cơm nhé?”

Mắt Túc Nghệ sáng lên chỉ trong khoảnh khắc: “... Thứ Tư phim ”Sóng ngầm” khai máy.”

Hai chữ “thất vọng” được cô viết rõ mồn một trên mặt như chỉ sợ người đàn ông không hiểu.

Chữ Ứng ừ một tiếng nhẹ nhàng rồi giục cô: “Vào nhà đi.”

**

Lần đầu tiên Chữ Ứng hẹn cô! Đã tiêu tùng! Như vậy đấy!!

Lúc Túc Nghệ tới Thượng Hải, cả người vẫn còn chìm trong dòng cảm xúc bi thương.

Chuyến này quay, mất tận gần ba tháng.

Tận ba tháng cô không được nhìn thấy Chữ Ứng.

An Tuyền đi theo sau cô hỏi: “Chị Nghệ, chị không sao chứ? Trông sắc mặt chị hơi kém đấy.”

Túc Nghệ đứng thẳng lưng lên lắc đầu: “Không sao hết.”

Ngô Tuyết: “Đi thôi, xe chắc đã tới rồi đây.”

Lên xe, Túc Nghệ nhắm mắt lại định ngủ bù, nghe người ngồi bên thở dài một tiếng thật mỏng manh.

Cô mở mắt ra nhìn: “Chị sao vậy? Từ sau tối hôm đó cứ thấy chị là lạ.”

Sau tối đó, cô hỏi chuyện Ngô Tuyết đưa Lưu Minh Hạo về, chị đều chỉ đáp một hai câu chiếu lệ rồi cho qua.

Ngô Tuyết nhìn ra ngoài cửa sổ: “Không có gì.”

“Đám cưới đã chọn được ngày chưa? Chúng ta chuyến này chắc phải mất mấy tháng, không ảnh hưởng tới ngày tốt của chị chứ?” Cô cười vui vẻ hỏi.

Ngô Tuyết: “Không đâu, cô mau ngủ bù một giấc đi, tối nay đoàn phim tổ chức liên hoan đấy.”

Đoàn phim bố trí ở tại một khách sạn bốn sao, ngay gần phim trường, điều kiện ăn ở tương đối thoải mái.

Túc Nghệ vừa tới được khách sạn liền vùi đầu ngủ quên trời đất.

Đến lúc cô dậy, mắt nhắm mắt mở kiểm tra điện thoại.

Màn hình có một thông báo từ weibo.

[Chữ Ưng share weibo @Túc Nghệ // Mỗi ngày chụp một ảnh ven đường: Kỳ này nội dung ảnh là Thỏ nữ lang, hahahahahahaha!!!]

*Chữ sau dấu // là bài đăng gốc, “Mỗi ngày...” là tên nick, Thỏ nữ lang cũng giống như cách gọi Mưu nữ lang, Tinh nữ lang trong thực tế nhưng thỏ ở đây chỉ là con thỏ

Hàng mi cô chớp chớp chớp.

...

?

!!!?

Nháy mắt tỉnh cả người!

Sau đó túm chặt điện thoại, mở khóa màn hình, vào weibo, kiểm tra các bài @, một chuỗi hành động liền mạch.

Bài weibo gốc đăng hai tấm ảnh.

Trong ảnh, Túc Nghệ đeo tai thỏ, Chữ Ưng xách một túi mua hàng, không nhìn thấy bên trong có gì.

Nhưng cô biết, trong túi là băng đô tai gấu, cái băng đô đó giờ đang nằm ngay trong vali hành lý của cô kia kìa.

Bài share này của Chữ Ưng có tới tận hai nghìn bình luận.

“Dáng người này, chân này, không phải Túc Nghệ, tao ăn cứt.”

“... Sao tao thấy ngọt chết đi được thế nhỉ???”

“Lợi hại, vậy nên cái mũ xanh phen này nên chụp cho Lương Bác hay cho Chữ tổng đây?”

Giờ cứ nhìn thấy cái tên Lương Bác này Túc Nghệ lại thấy buồn nôn.

Từ sau bữa đuổi Lương Bác trước cửa nhà đi, anh ta rất chăm chỉ bày trò làm màu với weibo của Túc Nghệ, tự biên tự diễn một đề tài lên hot search.

Túc Nghệ cảm thấy người này chỉ làm ngôi sao nổi tiếng nhờ đông fan thật quá lãng phí nhân tài, giải ảnh để năm nay trao cho anh ta đi được không?

*ảnh đế: tên gọi người được giải nam diễn viên chính xuất sắc nhất của các giải thưởng điện ảnh - truyền hình ở Trung Quốc. Tương tự, giải ảnh hậu là giải cho nữ diễn viên chính xuất sắc nhất. (Hiểu nôm na là ông hoàng, bà hậu của màn ảnh:D)

Còn chưa nghĩ ra nên bình luận gì dưới bài đăng thì chuông cửa đã kêu lên đình tai không ngừng.

“Em và Chữ Ưng đã xác định quan hệ rồi à?” Ngô Tuyết vừa vào cửa liền hỏi.

Túc Nghệ: “Không ạ...”

“Thế anh ta làm vậy trên weibo là thế quái nào?” Ngô Tuyết nói xong liền lật chăn của cô lên, “Em còn ngủ à! Mau dậy ăn cơm.”

Túc Nghệ quyết định sẽ suy nghĩ cẩn thận nên bình luận gì trên đường đi sau. Cô chọn đại một bộ đồ trong vali thay vào rồi theo Ngô Tuyết ra khỏi phòng.

Trong lúc chờ thang máy.

“Chị Nghệ, khéo vậy, chị cũng ở khách sạn này à?”

Một giọng nói mềm mại vang lên ngay bên sườn.

Quay đầu lại nhìn, đúng là Từ Thiển Lam ăn mặc yêu kiều quyến rũ và Lâm tỷ, người đại diện của cô ta.

20. Chương 20

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tâm trạng Túc Nghệ đang tốt, chỉ cười chào lại, không nói gì.

Lúc ra khỏi cửa, Ngô Tuyết cứ luôn miệng giục, hơn nữa lần này chỉ là một bữa tiệc bình thường trước khi khởi quay, nói dăm ba câu chuyện về nội dung phim, không có sự xuất hiện của truyền thông nên cô chỉ mặc áo phông trắng và quần jeans xám bình thường, góc áo phải nhét trong quần, thân hình đẹp lung linh và đôi chân dài miên man cực kỳ bắt mắt.

Từ Thiển Lam mặc một chiếc váy đỏ hai dây, tay cầm ví cầm tay của một thương hiệu lớn, trang điểm kỹ càng, không giống đi tiệc mà giống chuẩn bị đi thảm đỏ hơn.

Lâm tỷ đi đằng sau cô ta cười chào hỏi: “Tiểu Nghệ à, lâu lắm không gặp.”

Túc Nghệ liếc nhìn chị ta một cái, không cười nổi, hờ hững dạ một tiếng.

Bốn người cùng nhau vào thang máy.

Đứng trong thang máy, mùi nước hoa trên người Từ Thiển Lam càng trở nên nồng nặc hơn, Túc Nghệ cố nhịn thở, cửa thang máy vừa mở liền lao ngay ra ngoài.

Xe đoàn phim sắp xếp cho đang chờ ở ngoài. Vì các diễn viên đều ở tại khách sạn này nên bố trí liền mấy chiếc, ai xuống trước vào ngồi trước, xe đầy thì đi.

Chiếc đầu tiên vừa khéo đang trống hai chỗ, Túc Nghệ đang định lên ngồi thì một bóng người màu đỏ đi vượt qua mặt.

Chân Từ Thiển Lam đã đặt lên xe rồi mới vờ như nhớ ra gì đó, quay đầu lại bảo: “Chị Nghệ, em với chị lên trước đi, để Lâm tỷ và cô ấy ngồi xe sau.” Nói xong, cô ta đánh cảm về phía Ngô Tuyết, ra dấu “cô ấy” trong miệng mình là người đó.

Lý Mẫn, nam chính, nam phụ và hai người đại diện của họ ngồi trên xe đều im lặng nhìn sang phía này.

Túc Nghệ đáp: “Không cần, cô và người đại diện của cô cứ đi trước đi.”

Xe phóng bụi chạy đi, Túc Nghệ lên chiếc xe sau, chào hỏi tài xế: “Bác tài, chúc buổi chiều tốt lành, cơm nước gì chưa ạ?”

Có lẽ là không ngờ người nổi tiếng lại thân thiện chào hỏi mình, bác tài ngẩn ra một chốc rồi mới gật đầu: “Chưa ăn cơ, chờ các cô xong mới đi ăn.”

Túc Nghệ ngồi vào góc trong hàng cuối cùng, vắt chéo chân, tay chống đầu, mỉm cười share bài Chữ Ưng đăng lên weibo.

[Túc Nghệ V: /gấu mèo /tim // Chữ Ưng: @Túc Nghệ]

Hai người cứ như đang chơi ngôn ngữ của người câm vậy, một câu cũng không nói thêm.

Ngô Tuyết ngồi xuống cạnh cô, còn chưa kịp ngồi ấm chỗ thì điện thoại đã kêu ting lên một tiếng, sức chú ý của chị dồn hết vào màn hình.

Sau khi nhìn thấy rõ nội dung, chị quay sang nhè thắt lưng người ngồi bên nhéo một nhéo.

“Cô coi chị là chết rồi đấy hả? Trước khi share bài không thể nói trước với chị một tiếng được à?” Ngô Tuyết nói.

Túc Nghệ: “Nói với chị, chị đâu có cho em đăng.”

“Cũng thông minh đấy.” Ngô Tuyết cười mỉa một tiếng, “Nếu lỡ sau này cô với Chữ Ưng không thành thì cứ ngồi chờ bị người ta cười vào mặt đi.”

Túc Nghệ vẫn tĩnh bơ.

Cô thực sự không thấy sao cả, chỉ cần Chữ Ưng chịu đi một bước, cô có phải đi 999 bước cũng không sợ mệt.

Năm phút sau, một cô gái trẻ khác lên xe. Cô gái này mặc một chiếc váy trắng, tết tóc hai bên, là nữ chính của phim, tên là Trình An An, một diễn viên trẻ vừa mới ra mắt, tốt nghiệp chính quy, cha mẹ đều là diễn viên kỳ cựu, xuất thân xem như là khá tốt, rất phù hợp với thiết lập nhân vật của nữ chính của “Sống ngầm”, nghe nói là nhân vật chủ chốt đầu tiên xác định được người diễn.

Giọng Trình An An rất mềm mại: “Chị Nghệ, chào chị ạ.”

Túc Nghệ cười lại với cô ấy: “Chào em.”

Trình An An ngồi xuống rồi quay người lại, vẻ mặt hơi hơi thẹn thùng: “Chị Nghệ ơi, em với chị thêm Weixin nhau nhé được không? Thực ra em vẫn luôn rất thích chị.”

“Tất nhiên là được.” Túc Nghệ đưa điện thoại qua cho cô ấy quét mã QR.

Một chốc sau lại tới thêm hai diễn viên phụ và một phó đạo diễn nữa, xe đầy chỗ liền chạy tới khách sạn.

Bữa tiệc được tổ chức ở một khách sạn lớn.

Túc Nghệ chờ mọi người tới, sau khi ai vào chỗ nấy rồi thì trên bàn vẫn còn trống bốn ghế nữa.

Nam chính của “Sống ngầm”, một gián điệp ngầm, là một người đàn ông tuổi gần bốn mươi, từng nhận giải ảnh đế, tên là Ngô Kha. Anh cười hỏi: “Sao còn trống mấy chỗ thế kia?”

“Là do phía đầu tư cũng muốn tới dự đó mà.” Phó đạo diễn cũng cười đáp lại, “Chờ thêm một chút, vừa mới gọi báo đang trên đường tới rồi.”

Ngồi rảnh rỗi Túc Nghệ mới phát hiện ra là thiếu mất một người. Cô nghiêng đầu sang hỏi Ngô Tuyết: “An Tuyền đâu ạ?”

Ngô Tuyết nói: “Bảo là bụng khó chịu, ở lại khách sạn nằm nghỉ rồi.”

“Hai người đang thì thầm gì vậy?” Từ Thiển Lam ngồi kế bên cười nói xen vào, chỉ một câu đã làm mọi người đổ dồn hết lại nhìn bên này.

Ngô Kha nói: “Tiểu Nghệ hôm nay ăn mặc giản dị thật.”

“Phải đấy.” Từ Thiển Lam chỉnh chỉnh lại dây váy rồi bảo, “Chị Nghệ đẹp, mặc gì nhìn cũng xinh.”

Túc Nghệ thoải mái đáp lại: “Đâu đẹp bằng An An đâu, thanh thủy phù dung, tuổi trẻ thật là tốt.”

*thanh thủy phù dung: lấy ý từ câu thơ “Thanh thủy xuất phù dung” của Lý Bạch tả đoá sen mọc lên từ trong nước trong, đẹp giản dị, tự nhiên, không cần phải cầu kỳ tô vẽ thêm gì nữa.

Cô không phải diễn viên chính, chẳng mong cướp phần nổi bật của người khác, cũng không thích người khác soi mói, nói đến mình.

Trình An An cười ý nhị: “Em hôm nay là học theo cách ăn vận của chị Nghệ trong phim ”Mới không bằng cũ” đấy, em cũng cảm thấy rất đẹp.”

Túc Nghệ: “...”

Đúng rồi, chẳng trách ban nãy cô thấy sao mà quen mắt thế, chẳng phải chính là tạo hình vai diễn tiểu tam của cô đó sao.

Trình An An này đúng là fan của cô thật sao?

Cửa lớn mở ra, trước thấy một người phục vụ đứng mở cửa xuất hiện rồi sau mới thấy một người đàn ông mặc tây trang đi giày da bước vào.

Tóc của anh được chải gọn gàng ra sau đầu, đang chỉnh lại khuy áo ở cổ tay.

Túc Nghệ tròn mắt xong liền giật mình, vội vàng quay đầu đi, giọng điệu nghiêm túc: “Tiểu Tuyết Tuyết, mau che cho em, em vào nhà vệ sinh thay đồ.”

Vẻ mặt của Ngô Tuyết đúng là một lời khó nói hết.

Chữ Ứng liếc một cái liền nhận ra ngay cái đầu nhỏ đang co đầu rụt cổ lại kia.

Lý Mẫn đứng dậy chào hỏi: “Chữ tổng.”

Đạo diễn đã đứng rồi, những người còn lại tất nhiên cũng phải đứng lên theo. Phó đạo diễn mỉm cười: “Chữ tổng, nào nào, mời ngài ngồi đây.”

Túc Nghệ đứng dậy, mặt vẫn cảm xuống sàn nhà.

“Không ngẩng nổi đầu à?” Người đàn ông đi tới gần bàn, giọng điệu trên ghẹo.

“...” Túc Nghệ ngẩng đầu lên, cười ngu ngơ với anh, so với người ban nãy mới ngồi trên ghế bắt chéo chân đúng là hai người khác hẳn nhau.

Lý Mẫn hỏi: “Ngài và Tiểu Nghệ quen nhau à?”

“Ừm,” Chữ Ứng nhìn người trước mặt, tủm tỉm cười, “rất quen.”

Lý Mẫn không hay xem weibo nhưng diễn viên quanh bàn thì đều là khách quen của weibo cả, ai cũng biết màn tung hứng của hai người trên đó hôm nay.

Giờ Chữ Ứng nói câu này, quan hệ của hai người cơ bản đã được chứng thực.

Nhưng đương sự Túc Nghệ thì không cảm thấy như vậy. Người quen Chữ Ứng nhiều lắm, chỉ riêng những chiến hữu cô từng gặp mặt cũng đã đầy một xe tải.

Mục tiêu của cô rất kiên định... phải làm người quen thân thiết nhất đó đó của Chữ Ứng.

Chữ Ứng không phải chỉ đi một mình, ngoài hai vị trợ lý còn có một người đàn ông mặc tây trang thẳng thớm ngồi cạnh Chữ Ứng.

Phó đạo diễn giới thiệu Chữ Ứng xong liền chuyển sang giới thiệu vị kia: “Đây là Kỳ tổng, phó tổng giám đốc của công ty giải trí Chữ thị.”

Kỳ tổng cười một vòng với cả bản người. Túc Nghệ nhạy cảm phát hiện đối phương dừng lại khi nhìn Từ Thiển Lam lâu hơn một chút.

Cô chau mày, ngồi yên chờ đồ ăn được mang lên, tay giấu dưới gầm bàn giống tụi học sinh nghịch điện thoại.

Phía đối diện nhanh chóng có tiếng điện thoại kêu ting một tiếng.

Chữ Ứng lấy điện thoại ra, cúi xuống nhìn.

Túc Nghệ nường nường: “Sao anh lại tới đây?”

Anh cứ thế mặc kệ phó đạo diễn ngồi bên thao thao bất tuyệt, cầm điện thoại nghịch, tỏ vẻ chẳng ngại một ai.

Phó đạo diễn cũng rất thức thời, xoay người sang tán gẫu với Kỳ tổng.

Chữ Ứng: “Không phải đã nói sẽ mời em ăn cơm sao.”

Túc Nghệ nường nường: “!!!? Anh từ Bắc Kinh chạy tới Thượng Hải để mời em ăn cơm?”

Chữ Ứng: “Không thể à?”

Túc Nghệ nường nường: “Không thể nào!”

Túc Nghệ nường nường: “Em mặc kệ, bữa này không tính, anh phải mời em bữa khác. [Đồ heo thối.jpg]”

Chữ Ứng: “Được thôi.”

Trên bàn, Từ Thiển Lam nghiêng đầu, trước ngực cảnh xuân vô hạn, duyên dáng hỏi: “Kỳ tổng, lần này các ngài tới...”

Kỳ tổng: “Công ty có một chi nhánh ở đây, nay tới mở hội nghị, tiện thể đến xem tiến độ của mọi người.”

Cảm giác vui vẻ của Túc Nghệ lập tức bốc hơi phần lớn.

Thực ra, nghĩ lại là hiểu, Chữ Ứng quản lý một công ty lớn như vậy, sao có thể vì mời cô ăn cơm mà chạy tới Thượng Hải chứ? Nhưng lúc nhận được đáp án, trong lòng vẫn khó nén nổi một chút thất vọng.

Chậc, người đàn ông này còn biết cả đồ con gái cơ à?!

Không được, không thể, đừng thế, vốn đã đẹp trai rồi, không thể lại thêm cả điểm cộng kỹ năng tán gái nữa!

Túc Nghệ nường nường: “[ôi, đàn ông. jpg]”

Nhìn thấy khuôn mặt châm biếm của nhân vật trong ảnh, Chữ Ứng thực sự rất muốn xem thử trong điện thoại của cô gái này rốt cuộc có bao nhiêu gói nhãn dán.

Đồ ăn được đưa lên đủ, đề tài câu chuyện cuối cùng cũng vào chính sự.

“Tiểu Nghệ.”

Đến tận lúc có ai đó gọi tên cô, Túc Nghệ mới dứt mặt ra khỏi màn hình điện thoại, người gọi cô là Lý Mẫn. Túc Nghệ khóa màn hình điện thoại lại: “Đạo diễn ạ, sao vậy ạ?”

“Sao ăn cơm mà cứ nghịch điện thoại mãi thế?” Lý Mẫn bảo, “Kịch bản đã xem kỹ rồi chứ?”

Túc Nghệ đáp: “Kỹ rồi ạ, thưa cô giáo, không tin cô giáo cứ rút một đoạn bắt em đọc thuộc đi ạ.”

Cả bản cười ầm ầm.

Ngô Kha nói: “Tiểu Nghệ thật hài hước.”

“Tôi mà là cô giáo của em thì chuyện đầu tiên tôi làm chính là tịch thu điện thoại ngay lập tức.” Lý Mẫn cười, “Được rồi, đừng nghịch nữa, nói chuyện nghiêm chỉnh đây. Nói trước nhé, lúc trước cũng đã nói với mọi người cả rồi, bất luận là diễn vai gì trong phim, người trong đoàn phim chúng ta tuyệt đối không được xen kẽ lịch trình đóng phim với tham gia hoạt động khác.”

“Tôi thì trước nay không hề xen kẽ lịch như vậy, rất dễ phân tâm, ảnh hưởng tới diễn xuất.” Từ Thiển Lam nói xong lại xoay xoay con người, “Nghe nói chị Nghệ khi trước thường hay diễn xen lịch như vậy, thế mà vẫn phân tán làm tốt cả đôi bên được, thật quá lợi hại.”

Túc Nghệ quay sang mỉm cười: “Đúng là lợi hại như vậy đấy.”

“...” Những lời nghĩ sẵn để nói đều không thể nói tiếp được, Từ Thiển Lam ngậm ngùi im miệng.

Giữa bữa ăn, Túc Nghệ đứng dậy đi vệ sinh một chuyến.

Không ngờ đi ra ngoài lại gặp một vị người quen cũ, đối phương rõ ràng là đến tìm cô, đứng bên ngoài, vừa thấy cô liền cười giả lả đầy giả tạo: “Dạo này hợp đồng đóng phim đến liên tục nhỉ, trước xin chúc mừng em nhé.”

Vị người quen cũ này chính là Lâm tỷ, người đại diện của Từ Thiển Lam đồng thời cũng chính là người đại diện đầu tiên của Túc Nghệ.

“Em xem em đấy, trước hồi ở với chị còn khăng khăng một mực như vậy, giờ chẳng phải cũng chơi mảnh này hay sao?” Lâm tỷ cười mỉa mai, “Em mà chịu sớm một chút thì tuyệt đối không chỉ có chút thành tích như hiện giờ, Ngô Tuyết quá non, không nâng em vụt sáng nổi đâu.”

Túc Nghệ dừng chân, xoay người lại.

“Người tài giỏi như chị sống ở thời này thật là đáng tiếc,” cô không buồn che giấu sự khinh thường, mỉa mai lại, “dù sao giờ người như chị người ta toàn gọi là ma cô, đâu có dễ nghe như cái tên “tú bà” thời xưa.”

*ma cô: kẻ làm nghề dẫn gái điếm cho khách làng chơi (từ này là tiếng Việt nhé)

21. Chương 21

Trở lại bàn tiệc, Ngô Tuyết lau miệng, nghiêng người qua hỏi: “Em không chọc Lâm Hà tức chết đấy chứ?”

Lâm Hà là tên của Lâm tỷ.

“Chị mở thiên lý nhân đấy à?” Túc Nghệ uống một ngụm nước.

Ngô Tuyết cười: “Dạo trước chị ta có ý liên hệ với em mà.”

Túc Nghệ: “Sao em không biết?”

“Vì chị ngăn lại.” Ngô Tuyết gấp miếng thịt thăn rán sốt chua ngọt từ bát cô sang bát chị ấy rồi nói tiếp, “Sợ cô cảm sùng cho chị đấy. Bảo này, cái thứ này toàn là bột mì cả thôi, đừng ăn.”

Túc Nghệ lưu luyến nhìn chăm chăm theo miếng thịt.

Quay đầu lại mới phát hiện đĩa thịt thăn rán sốt cà chua vừa khéo xoay đến đúng trước mặt mình.

Chữ Ứng thu tay lại, vẻ mặt thản nhiên: “Ăn chút đi.”

Thấy Túc Nghệ cười tủm tỉm gấp thịt ăn, cả bàn người bất giác có cảm tưởng vừa bị tọng cả một vốc “cầu lương” vào họng.

Lúc Lâm Hà quay về, mọi chuyện đã bình thường trở lại, chị ta vừa ngồi xuống liền nâng chén rượu lên

đứng dậy: “Lam Lam vẫn là người mới, có thể tham gia đoàn phim lớn như thế này, thực sự phải cảm ơn phía mọi người đã ưu ái.”

Từ Thiển Lam cũng đứng dậy theo ngay, lúng túng cười: “Vâng, trước xin kính đạo diễn Lý một ly.”

Lý Mẫn không ham hồ trò xã giao kiểu này nhưng không muốn phim còn chưa quay mà quan hệ với diễn viên đã sứt mẻ, bèn nâng chén nhấp hai nhấp với Từ Thiển Lam.

“Cả biên kịch nữa...”

Từ Thiển Lam cứ thế nâng chén kính hết đạo diễn tới diễn viên chính, từ diễn viên chính tới phía nhà đầu tư.

Cuối cùng, cô ta cũng kính rượu đến Chử Ứng.

Chử Ứng chẳng buồn nhìn lại: “Không cần, tôi không uống.”

Giọng điệu của anh chẳng mấy thân thiện, Từ Thiển Lam lâm vào thế khó, lúng túng cầm chén rượu, đưa mắt nhìn Lý Mẫn cầu cứu.

Kỳ tổng đảo tròn mắt một vòng rồi cười mở nói: “Ngài ấy xưa nay không uống rượu, không sao, có lòng là được rồi.”

Từ Thiển Lam chúc rượu một vòng, gò má hây hây đỏ, ngượng ngùng quay về chỗ ngồi của mình.

Túc Nghệ chống cằm, thờ ơ ngồi xem.

Một bữa liên hoan của đoàn làm phim đang yên đang lành bỗng biến thành tiệc uống rượu tiếp khách, bao năm rồi, Lâm Hà này vẫn cứ y như vậy, chẳng thấy khác gì.

Điện thoại bỗng rung lên một tiếng.

Chử Ứng: “Em đừng kính rượu.”

Chử Ứng: “Tửu lượng của em kém lắm.”

Túc Nghệ dè gón trở lên môi, bật một tiếng cười khẽ.

Túc Nghệ nường nường: “Không sao, uống say thì anh có thể đưa em về khách sạn.”

Chữ Ứng: “Không say cũng sẽ đưa em về.”

“Tiểu Nghệ cười gì thế?” Ngô Kha hỏi.

Túc Nghệ cố nhin cười, lắc lắc đầu: “Không có gì ạ.”

“Anh thấy cả kịch bản này, nhân vật đáng chờ mong nhất là của em đấy.” Ngô Kha cười mỉm chỉ với cô, “Rất thích thú.”

Túc Nghệ đáp: “Đúng vậy, em cũng rất thích nhân vật của mình.”

“Trong đó có mấy cảnh em quyến rũ anh,” Ngô Kha nửa đùa nửa thật, “rất chờ mong màn thể hiện của em.”

Ngô Kha là một người cực kỳ mâu thuẫn. Nếu bảo anh ta EQ cao, vậy thì màn ăn ý qua lại giữa Chữ Ứng và Túc Nghệ ban nãy đã rõ ràng ràng như vậy, anh ta lại còn vẫn đắm đầu vào trêu ghẹo cô; nếu bảo anh ta EQ thấp, vậy thì từng lên giường với vô số nữ minh tinh như thế nhưng lại giới quan hệ với truyền thông tới mức chưa từng bị vạch mặt.

Vì có một người đại diện nhạy tin, Túc Nghệ cũng từng được nghe phong thanh về chuyện của anh ta.

Cô cười đáp: “Anh là tiền bối lão làng, được diễn cùng anh là vinh hạnh của em.”

Bỗng có tiếng bàn ghế dịch chuyển ma sát rít lên chói tai.

Mọi người đổ dồn lại nhìn, Chữ Ứng tự nhiên như không, chùi miệng mấy cái rồi bảo: “Tôi nhớ không nhầm thì Từ... không phải đã bị thay rồi sao?” Anh giữa chừng phải dừng lại mấy giây vì không nhớ nổi tên của cô diễn viên kia.

“Là tôi sắp xếp cô ấy vào.” Kỳ tổng ngồi bên cười đáp, “Trình độ diễn xuất của Tiểu Lam không tồi, diễn viên giỏi không thể để lãng phí được.”

Chữ Ứng liếc nhìn ông ta, giọng điệu không có gì đặc biệt nhưng nghe xong lại cảm thấy rất áp lực: “Lần sau, bất kể là chuyện gì, đều phải xin phép qua tôi trước.”

Bị nói trước mặt nhiều người như vậy, về mặt Kỳ tổng có phần sượng sùng.

Xong bữa tiệc, mọi người lũ lượt theo đuôi Chữ Ứng rời khỏi phòng ăn.

Túc Nghệ đi cuối đoàn người, sợ anh cứ thế đi về mất nên vội vàng lấy điện thoại ra gửi tin nhắn cho anh.

Đoàn người phía trước bỗng dừng lại.

Chữ Ứng quay người lại, giọng trầm ấm: “Lại đây.”

Hai người, giữa ánh mắt kinh ngạc của mọi người, cứ thế sánh vai nhau ra về.

Phó đạo diễn hỏi: “Xem ra quan hệ của Tiểu Nghệ và Chữ tổng quả thực rất tốt nhỉ?”

Ngô Tuyết giật giật khóe môi: “Quả thực không tồi...”

Lâm Hà xanh mặt leo lên xe.

Từ Thiển Lam vừa ngồi xuống liền mở miệng hỏi ngay: “Túc Nghệ và Chữ Ứng thực sự đang ở bên nhau à?!”

Lâm Hà đáp cộc lốc: “Không biết.”

“Sao cô ta móc nối được vậy chứ?” Giọng điệu của Từ Thiển Lam cũng khá khó chịu, “Không phải chị bảo không móc nối được với anh ta sao?”

Trước khi móc nối với Kỳ tổng, bọn họ đã nghe ngóng được tin thái tử gia của Chữ thị đã xuất ngũ, trở về mới mấy tháng đã được sắp xếp cho ngồi ghế to.

Ban đầu Lâm Hà muốn móc nối với Chữ Ứng nhưng cuối cùng, đành nói là móc nối, nói lên nói xuống mãi, đến số điện thoại của anh ta cũng không xin được, vậy nên đành phải chuyển sang phương án khác, đi tìm Kỳ tổng.

“Tôi không móc nối được. Túc Nghệ có bản lĩnh, có ưu thế của mình, chịu chơi bỏ vốn gốc, trách gì tôi hả?” Lâm Hà hừ một tiếng, liếc xéo đối phương, “Không thì cô cũng đi sửa môi cho giống Túc Nghệ đi, môi cô mỏng quá, tô son vào trông rõ chán.”

Từ Thiển Lam cắn cắn môi, chần chừ đáp: “... Biết rồi.”

**

Chữ Ứng lái một chiếc Benz G65 tới, là xe tạm thời do chi nhánh của công ty chuẩn bị cho anh.

Chỗ kính chiếu hậu treo một miếng phật bài. Túc Nghệ gầy gầy nghịch nó, tiện tay bật nhạc, từ lúc lên xe, môi không lúc nào thôi cười.

Chữ Ứng hỏi: “Cười gì thế?”

Túc Nghệ trêu: “Cười anh đường đường là ông chủ lớn mà lái chiếc xe còn chẳng đắt bằng của nhân viên.”

Chữ Ứng cũng cười: “Em cũng biết về xe hả?”

“Biết chứ,” Túc Nghệ đáp, “xe việt dã là em đều biết hết.”

Chạy khỏi bãi đỗ xe, ngay gần đó là ngã tư đường, hơi tắc một chút. Chữ Ứng chống một tay lên mép cửa sổ hỏi: “Thích xe việt dã hả?”

Cửa sổ xe không đóng, gió buổi tối thổi vào rất mát, tóc Túc Nghệ bay phần phật ra sau.

Chủ của xe này treo phật bài trong xe nhưng list nhạc thì toàn là heavy metal, Túc Nghệ lắc lư đầu theo điệu nhạc.

“Thích,” cô cười, giọng nói theo gió thổi vào tai Chữ Ứng, “giống như anh vậy, rất thích.”

Mãi một hồi không thấy ai đáp lại câu nào, Túc Nghệ mới cười cười quay đầu sang: “Anh đáp lại câu gì đi chứ, làm em xấu hổ quá đi...”

Càng nói về cuối câu, giọng càng nhỏ lại.

Chữ Ứng đang nhìn cô, ánh mắt đầy ý trêu tức.

“Khỏe hả?” Anh hỏi, “Có muốn thử không?”

*khỏe - thích: chơi từ nhiều nghĩa

.....

Túc Nghệ sợ chảy máu mũi, vội vàng khịt khịt mấy cái: “Thử chứ!! Em muốn thử!!!”

Mười phút sau, Túc Nghệ ngồi vào chỗ ghế lái.

“.....”

Chủ Ưng nhíu mày: “Thế nào, không biết lái à?”

“... Biết,” cô lí nhí mở miệng, “anh bảo là thử cái này à?”

“Không thì em nghĩ là cái nào?” Chủ Ưng hỏi, “Chiếc của anh hả?”

Không phải chiếc của anh.

Là anh cơ!!!

Bà đây muốn thử anh!!!

Tức quá!

Túc Nghệ thẳng cổ nghiêm mặt, chỉnh lại ghế ngồi, nhấn chân ga, xe phóng vù đi.

“Chậm thôi,” Chủ Ưng chau mày, khoanh hai tay trước ngực, “đi quá giới hạn tốc độ mất đấy.”

“Không quá đâu,” vô lăng xoay một chút, vượt xe, “Chưa tới 50 dặm, chúng ta nhiều lắm chỉ mới bốn chín thôi.”

Chủ Ưng giảm tiếng nhạc: “Đừng đi quá, nguy hiểm lắm.”

Tiếng cười khúc khích của Túc Nghệ văng vẳng trong xe: “Vâng, thưa huấn luyện viên.”

Xe về tới khách sạn, hữu kinh vô hiểm.

Đang chuẩn bị chạy vào chỗ đậu xe tạm thời của khách sạn thì Chủ Ưng bảo: “Chạy xuống bãi đỗ xe ngầm đi.”

Túc Nghệ ồm một tiếng, đánh tay lái rẽ.

Dừng xe, Chủ Ưng cởi dây an toàn: “Tắt động cơ đi.”

Túc Nghệ ngoan ngoãn tắt động cơ rồi xuống xe: “Em lên nhé.”

Chữ Ứng không nói gì, như thể vừa sức nhớ ra, đi vòng ra sau xe.

Túc Nghệ lưu luyến đi mấy bước lại ngoái đầu về nhìn, anh đang loay hoay đằng sau cốp xe lấy gì đó.

Anh chống một bên tay, đường nét cơ bắp trên cánh tay cân xứng, chắc khỏe.

Túc Nghệ bất giác nuốt nước bọt, đấu tranh nội tâm ba giây rồi đứng hẳn lại.

Cô vuốt hết tóc từ đằng trước gọn ra sau rồi lấy dây thun trong túi ra cột lại.

Cuối cùng đi lộn ngược trở về.

Cô đi lại đằng sau xe, đứng trước mặt Chữ Ứng.

Khom người, tháo dây giày trắng ra rồi thất lại.

Chữ Ứng lấy được đồ gì đó từ sau cốp xe, quay đầu ra nhìn: “Em...”

Một cảm giác ảm áp dừng trên gò má phải.

Chữ Ứng trước đây, lúc làm nhiệm vụ, dù ăn phải một phát đạn, mặt cũng không đổi sắc, thế mà giờ trên mặt bỗng xuất hiện một kỳ tích, anh trở mất ra hai giây.

Môi của cô rất mềm, khi cả cơ thể kề sát lại gần, hương thơm tràn ngập trong cánh mũi.

Cô gái thơm xong, không nói thêm câu nào... co giò bỏ chạy.

Trong lúc chạy, tóc đuôi gà không ngừng lắc lư qua lại trước tầm nhìn của Ứng đội, không lọt ra ngoài khung hình chút nào.

...

Túc Nghệ xông vào thang máy, cuống quýt nhấn đóng cửa.

Hôn hôn!! Hôn!!!

Hôn!!!

Má Túc Nghệ đỏ ửng, xoa tóc ra, ngơ ngẩn cào cào mấy cái.

Còn chưa hết sung sướng, điện thoại trong túi bỗng ting một tiếng làm Túc Nghệ giật bắn mình.

Bật sáng màn hình lên xem.

[Chữ Ưng: Bạn nhận được một tin nhắn mới.]

Để đảm bảo riêng tư, cô đã cài đặt chế độ khóa hiển thị màn hình, không thể đọc được nội dung tin nhắn từ các phần mềm chat.

Túc Nghệ di đầu ngón tay sang nút Home, tới tới lui lui vòng vo hai ba lượt.

Không thể, không được.

Cô không dám xem.

Lại ting thêm một tiếng nữa.

Túc Nghệ cuống lên, quăng điện thoại vào lại trong túi.

... Giả vờ như người đi vắng, mai đi nhận sai sau được không?

Về tới phòng khách sạn, cô nhảy tót vào phòng ngủ, móc trong ba lô to ra một chiếc ipad.

Tối nay cô quyết tâm không xem điện thoại, làm một đêm chuẩn bị để hồi sinh.

Mở khóa ipad, tiện tay mở weibo, chuẩn bị đăng status ăn mừng.

Tài khoản đăng nhập trên ipad là nick phụ của cô, theo dõi rất nhiều tài khoản, ngay trang đầu là một bài viết đang rất được chú ý.

weibo này không đặt tên V: 158cm và 192cm đúng là chênh lệch chiều cao dễ thương nhất, lúc nào cũng có thể nhào vào lòng bạn trai để ôm hôn, bế bổng lên cao ~ [hình ảnh]

Con gái vóc người thấp đúng là rất dễ thương, như Ngô Tuyết chẳng hạn, 1m59, bình thường Túc Nghệ rất thích xoa đầu chị ấy rồi ôm vào trong lòng xoa xoa.

Nhưng bình luận đứng top thì lại không mấy thân thiện.

Muốn ôm ôm: Phải đấy, phải đấy, thật đau lòng cho mấy bạn gái cao, bạn trai cũng chẳng dễ tìm hahahaha!

Túc Nghệ hừ một tiếng, gõ nhoay nhoáy đáp trả.

Nhất Túc: Cao thì đã làm sao, nếu muốn hôn trộm người ta chẳng phải là dễ như trở bàn tay hay sao?

Vừa đắc ý dào dạt nhấn gửi thì chuông cửa kêu lên một tiếng.

Xem thử giờ, đến giờ này thì chắc là Ngô Tuyết tới đưa mặt nạ rồi.

Túc Nghệ vô tư đi mở cửa, tiện tay khóa màn hình ipad lại rồi ngẩng đầu lên.

Người đàn ông ngoài cửa đang nhú mào với cô.

.....???

Túc Nghệ bắt ngờ tròn mắt, lén lút đưa tay ra sau cửa, định đóng cánh cửa lại.

Nhưng người đối diện nhanh hơn cô nhiều, một bàn tay dày rộng tiến về phía cổ cô, giữ chặt sau gáy, buộc cô phải tiến về phía trước.

Còn chưa kịp nói gì, môi đã bị bịt kín.

Người đàn ông hôn không mấy thành thạo, mài mài qua lại cánh môi của cô.

Trong đầu Túc Nghệ vang lên chín mươi chín tiếng pháo nổ.

Là loại pháo mà lúc bay tới đỉnh sẽ kêu “đùng” một tiếng...

Chú thích:

*thịt thăn rán sốt chua ngọt (): thịt thăn thái con chì, dần mềm, ướp hạt tiêu, trứng, đem tẩm bột rồi rán ngập dầu 2 lần, lần đầu để chín, lần hai để giòn, sau đó đảo trên bếp với sốt chua ngọt pha từ sốt cà chua, đường trắng và nước, có thể thêm chút bột để sốt sệt hơn. Cách làm: <https://www.youtube.com/watch?v=KfUOt0JLBKM>

22. Chương 22

Đến tận khi mọi người đàn ông rời đi rồi, cô hằng còn ngơ ngác.

Chữ Ứng nửa cười nửa không hỏi: “Ngốc rồi à?”

“...” Túc Nghệ chớp chớp mắt đáp, “Vừa nãy em vẫn chưa phát huy tốt, có thể làm lại một lần nữa không?”

Vừa nói xong, một thứ gì đó được nhét vào trong tay, người bất ngờ bị dúi về phía trước, cúi đầu xuống nhìn, là một quả dưa hấu sọc.

... Vừa nãy bọn họ đã ôm cái thứ quý này hôn nhau hả?

Túc Nghệ cảm thấy trải nghiệm hôn môi thật là tệ!

Cô hỏi: “Vừa nãy anh chính là đi lấy cái này hả?”

“Ừ,” Chữ Ứng đáp, “chạy nhanh như vậy làm gì.”

Mặt Túc Nghệ lại đỏ rực lên, lắp bắp hỏi: “Sao anh biết số phòng của em?”

“Chị nói đấy.” Giọng Ngô Tuyết thanh linh vang lên phía bên trái, chị mới từ phòng mình ra, cười đều bảo, “Sao em có thể bỏ Chữ tổng ở bãi đỗ xe vậy hả?”

Câu nói này, phiên dịch ra chính là: có cái gì mà không thể nói cho xong ở bãi đỗ xe đi?!

Túc Nghệ im thin thít một hồi không nói năng gì. Ngô Tuyết nhìn nhìn, cô nghệ sĩ nhà mình đang để mặt một không trang điểm, thế mà má vẫn tự động có hiệu ứng thêm má hồng.

Túc Nghệ hỏi: “Anh vào không?”

Ngô Tuyết: “...”

“Không,” Chữ Ứng xem đồng hồ, “chốc nữa phải đi gặp bạn.”

Sao cái người này có lăm bạn vậy?

“Đi đi.” Túc Nghệ tựa người vào cạnh cửa, bối rối mấp máy môi một hồi mới nhả ra được một câu, “Lái xe cẩn thận nhé.”

Chữ Ứng đáp: “Câu này em giữ lại để cảnh tỉnh chính mình đi.”

“... Ồ.”

Người đàn ông xoay người đi được mấy bước thì Túc Nghệ bỗng hỏi to: “Anh, anh sẽ chịu trách nhiệm chứ?!”

Giọng nói rất thiếu tự tin.

Chữ Ứng khựng chân đứng lại, phá lên cười.

“Ừ.”

Ngô Tuyết: “???”

Đến tận khi cửa thang máy từ từ đóng lại, Ngô Tuyết mới quơ quơ tay trước mặt Túc Nghệ: “Mau hoàn hồn lại cho chị.”

Túc Nghệ cúi đầu, mặt mày đầy ý xuân: “Tiểu Tuyết Tuyết, làm sao bây giờ, hình như em yêu rồi.”

Ngô Tuyết giật giật khóe môi: “... Vào trong rồi nói.”

Quay vào phòng, Túc Nghệ lập tức cầm điện thoại lên xem.

Chữ Ứng: “Chạy cái gì thế?”

Chữ Ứng: “Phòng số bao nhiêu?”

Và một cuộc gọi nhớ của anh.

Ngô Tuyết ngồi xuống bảo: “Mau mau vứt cái mặt ngu của ngu này đi cho chị.”

Túc Nghệ mím môi nhin cười, làm bộ nghiêm túc, nhanh tay gửi cho Chữ Ứng một nhãn dán.

“Vì thành phần đoàn phim này tương đối hoành tráng, lễ khởi quay ngày may sẽ có không ít người bên truyền thông tới, dù chụp có xấu họ cũng sẽ không sửa giúp em đâu.” Ngô Tuyết bỏ mặt nạ xuống bàn, “Tôi nay phải điều chỉnh trạng thái cho tốt, tình yêu tình báo gì để sau rồi nói.”

Túc Nghệ hỏi: “Mấy tháng tới chị đều ở lại đoàn phim với em hả?”

“Ừ,” Ngô Tuyết đáp, “Giữa chừng có thể sẽ bay về vài ngày để xử lý chút chuyện.”

Túc Nghệ lại treo lên vẻ mặt chờ mong: “Phòng tân hôn? Chọn ngày cưới? Gặp người lớn?”

Cô thực lòng thấy vui thay cho Ngô Tuyết, từ hai năm trước Ngô Tuyết đã nhắc với cô về chuyện muốn kết hôn nhưng không biết vì sao mãi chưa thấy Lưu Minh Hạo nhắc tới, ngay cả người lớn bên nhà anh ta cũng chưa từng gặp.

“Đừng tò mò chuyện của chị.” Ngô Tuyết đáp, “Em với Chữ Ứng thế là thành rồi hả?”

Túc Nghệ ngoẹo đầu tựa vào sô pha: “Không biết, chắc vậy?”

“Chắc vậy? Hai người là trẻ con chơi đồ hàng đấy à?” Ngô Tuyết thấy quả dưa hấu cô ôm trong lòng bèn dặn, “Tôi nay không được ăn, béo đấy.”

“Không ăn đâu.” Túc Nghệ cười, “Em muốn đặt nó lên đầu giường ngủ.”

Ngô Tuyết: “...”

Túc Nghệ rất vui nhưng cũng có hơi tiêng tiếc, nếu Ngô Tuyết xuất hiện muộn một chút, liệu có phải họ còn có thể hôn thêm lần nữa không?

Chữ Ứng mãi không thấy trả lời Weixin, chắc là đang lái xe. Túc Nghệ nằm ngang trên sô pha, vui vẻ lướt weibo tiếp.

Sau khi lướt hết bài weibo đang nổi, cô mới phát hiện ra Lương Bác theo dõi mình.

Để tạo đề tài thảo luận mà hết unfollow rồi lại follow, nghĩ cô là máy tạo đề tài đấy à?

Làm cô phải bối rối tự hỏi, địa vị của cô tuyệt đối chẳng có gì cao, Lương Bác bị ám đầu hay mù mắt mà cứ điên cuồng quần lấy cô vậy?

“Tên Lương Bác này bị điên phải không?” Cô hỏi Ngô Tuyết, “Nhiều nữ minh tinh nổi tiếng vậy anh ta không tìm lại cứ tìm em kiếm chuyện làm gì chứ.”

“Em đang khinh thường chị hay đang khinh thường chính mình vậy hả?” Ngô Tuyết hờ hững đáp, “Khả năng thu hút đề tài thảo luận của em cao hơn mấy ngôi sao đang nổi khác nhiều, chốc chốc lại thấy nào bắt cá hai tay, nào lộ hàng, nào bị ném trứng, dân marketing cũng chẳng dám làm vậy đâu. Lẽ khởi quay ngày mai, không biết là có bao nhiêu phóng viên xếp hàng để phỏng vấn bà đâu thưa bà.”

Túc Nghệ: “... Em thực sự không phân biệt được chị đang khen em hay đang châm chọc em nữa.”

Bài weibo đang nổi có nội dung thế này.

Báo tường giải trí V: Lương Bác lại follow Túc Nghệ một lần nữa, phải chăng là nhin đau tha thứ? Đỉnh đầu của fan Lương Bác đã đổi sang màu của thứ tha!

Túc Nghệ chắc một tiếng, di di ngón tay, dùng nick chính đăng bài weibo thứ hai trong ngày.

[Túc Nghệ V: Ngại ghê, với Lương chỉ là quan hệ bạn bè, đầu các bạn vẫn là màu đen, yên tâm.]

Vì tin đang rất hot nên chẳng mấy chốc đã có thêm không ít bình luận.

Nhóm hỗ trợ truyền thông của fan Túc Nghệ: “Từ chối gán ghép! Không mời /gấu trúc!”

Đừng dính lấy Nghệ của ta hị hị: “Như tên weibo, dạo này đám fan của Lương Bác chuyên công kích tôi, nhân đây tôi muốn nói rõ, mắng thần tượng của tôi, được thôi, mắng tôi? Không được phép.”

Túc Nghệ bị đùa buồn cười lẫn lộn, trả lời lại dưới bình luận.

Túc Nghệ V: “Xem ra bạn có thể từ bỏ ”fan” tịch được rồi /mỉm cười”

**

Lúc nhìn thấy Weixin, Chữ Ưng vừa mới tới quán bar.

Túc Nghệ nường nường: “[ăn dưa cũng là cách yêu anh.jpg]”

Anh tìm thử trong gói biếu cảm mình có một hồi, nhờ vậy mà phát hiện ra những tấm ảnh có đều là do Túc Nghệ gửi cho.

Hơn nữa anh chỉ lưu, chưa từng dùng bao giờ.

Lưu Tỉ đang an vị ở một góc, thấy anh tới liền liềm mạng vẫy tay gọi.

Chữ Ứng đi qua đó. Lưu Tỉ ngồi ở một bàn lớn, hai người ngồi có vẻ rất trống, cực kỳ khiến người khác chú ý khi khách tới ngày càng đông lên.

“Ông tới rồi.” Lưu Tỉ cười hề hề, rót rượu cho anh, chạm cốc một cái, “Nào, nếm thử đi, rượu này tuyệt lắm đấy.”

Chữ Ứng không buồn nhìn cốc rượu lấy một lần: “Sao ông lại tới đây?”

“Tôi hả? Tôi theo đuổi một cô em.” Anh ta đáp chẳng thẹn thùng chút nào.

Chữ Ứng rõ ràng là chẳng có hứng thú với trò chơi ái tình của anh ta, anh gõ ngón trỏ lên miệng cốc rượu để trên bàn hỏi: “Ông có gói biếu cảm không?”

Lưu Tỉ vừa làm một hộp rượu, còn tưởng mình nghe nhầm: “Gì cơ?”

Chữ Ứng lặp lại: “Gói biếu cảm.”

Đầu tiên, mặt Lưu Tỉ đại ra, rồi như bừng tỉnh, búng tay một cái thật kêu, trộm nghĩ người anh em của anh ta da mặt thật là mỏng.

“Có, ông muốn gói biếu cảm quốc tịch nào?”

“...” Cái này mà cũng có chia quốc tịch sao? Chữ Ứng nhú mày, do dự rồi đáp, “Trung Quốc là được.”

Lưu Tỉ mở điện thoại, vùi đầu tìm một hồi rồi liền đó, một loạt hơn chục tiếng âm báo của điện thoại liên tục vang lên trong túi Chữ Ứng.

Anh vô tư mở ra xem rồi khựng lại.

Hơn chục tấm ảnh động, hình hai người, một nam một nữ, tóc đen da vàng, đang làm cái chuyện không tiện tả ra.

“Ứng tử, thế nào? Tôi còn có video nữa, loại vài phút đấy, hay là gửi luôn cho ông cả tập nhé? Mấy chục GB cơ...” Lưu Tỉ vừa nói vừa gửi, rồi bỗng phát hiện ra mấy tấm gửi sau đều hiện một dấu chấm than nhỏ.

[Bạn chưa phải là bạn bè với anh ấy (cô ấy)]

“?” Anh ta ngơ ngác ngẩng đầu lên, “Sao ông lại kéo tôi vào danh sách đen hả?”

Chữ Ứng chẳng buồn đáp.

“Không phải ông bảo có việc cần gặp mặt nói trực tiếp à?”

“À phải, suýt thì quên.” Người uống say thường phản ứng chậm hơn bình thường, lập tức quên ngay chuyện mình bị cho vào danh sách đen, “Túc Nghê hình như đang ở Thượng Hải quay phim, ông giúp tôi hẹn cô ấy ra ngoài ăn một bữa được chứ? Tôi không thân với cô ấy, mà mời chưa chắc được nể mặt.”

Chữ Ứng nheo mắt: “Người ông muốn theo đuổi là cô ấy à?”

“Không phải.” Lưu Tỉ xua tay, hồn nhiên không biết mình vừa suýt chết, “Tôi tìm cô ấy có chút chuyện quan trọng cần thảo luận...”

“Tìm tôi chỉ vì việc này thôi à?”

“Đúng vậy.” Lưu Tỉ nháy mắt, “Đại sự đời người, không thì tôi tự dưng chạy tới Thượng Hải làm gì? Ngày này, đừng đi chứ.”

Chữ Ứng đến đầu cũng không buồn ngoái lại.

**

Hôm sau, Ngô Tuyết qua gõ cửa, vừa mở cửa đã bị giật mình.

“Cái mắt thâm quầng này của cô, hôm qua cô đi ăn trộm nửa đêm à?”

Túc Nghê ngáp một cái.

Pha kích thích tối hôm qua quá mạnh, đi ngủ cũng phải quay mặt nhìn quả dưa hấu để trên tủ đầu giường... kết quả là cả đêm không ngủ được.

Cuối cùng, thợ trang điểm phải đánh một lớp che khuyết điểm thật dày dưới mắt mới miễn cưỡng coi như có thể vác mặt đi gặp người khác.

Nguồn tin của Ngô Tuyết luôn rất chuẩn, các kênh truyền thông có tên tuổi đều cho người tới đưa tin, lúc cô tới, mọi người cơ bản đã tới đông đủ.

Vừa xuống xe, cô liền nghe thấy một giọng gọi vui mừng: “Chị Nghệ.”

Nghiêng đầu nhìn sang, là Trình An An. Cô ấy đã thay xong phục trang, tết hai bím tóc, tay ôm sách, trông cực kỳ giống nữ sinh thời Dân quốc.

Ổng kính truyền thông ồ ạt quay qua.

Túc Nghệ cũng cười: “Chào buổi sáng nhé, An An.”

“Tiểu Nghệ, mau tới đây.” Lý Mẫn gọi cô, “Sắp bắt đầu phỏng vấn rồi.”

Túc Nghệ đi qua đó, Từ Thiển Lam đứng gần cô nhất bảo: “Cuối cùng chị cũng tới rồi, còn thiếu mỗi chị thôi đây.”

Túc Nghệ xem thử giờ: “Chắc là tôi không đến muộn chứ.”

“Không đâu.” Lý Mẫn xếp cô ngồi cạnh Trình An An, “Em chưa bao giờ đến muộn cả.”

Giờ dâng hương vẫn chưa tới, diễn viên thì đã tới đông đủ, phía đoàn phim và truyền thông bàn nhau đẩy vụ phỏng vấn lên làm trước.

Trước mặt Ngô Kha và Trình An An tụ tập rất đông các nhà báo nhưng trước mặt có nhiều mic nhất lại là Túc Nghệ.

Cô nhìn những tay phóng viên như hùm như hổ trước mặt, trộm nghĩ hôm qua Ngô Tuyết nói gở cấm có sai.

“Túc Nghệ, lần thứ hai hợp tác với đạo diễn Lý Mẫn, có gì muốn nói không?”

Túc Nghệ cười cười: “Không có, hết thấy đều không cần nói.”

Lý Mẫn ngồi nhận phỏng vấn ngay cạnh cô, nghe thấy thế liền quay đầu sang, hai người nhìn nhau cười.

“Nghe nói vai diễn lần này của cô vô cùng đặc biệt, có thể chia sẻ một chút với chúng tôi không?”

Túc Nghệ vờ như rất bất đắc dĩ: “Nếu chia sẻ thì đạo diễn Lý sẽ nổi giận với tôi mất.”

Mọi người lao xao tỏ vẻ thông cảm.

Trong tập phóng viên có ai đó lên tiếng: “Túc Nghệ, bài weibo cô đăng hôm qua là cãi nhau nói lẫy với Lương Bác sao?”

Túc Nghệ khó hiểu đáp: “Tôi và bạn bè luôn luôn hòa ái, sao lại cãi nhau chứ?”

“Cô và Lương Bác không phải quan hệ tình yêu?” Vị phóng viên nọ tiếp tục hỏi, “Vậy trước đây, trong buổi phát trực tiếp, nói về người trong lòng, chẳng lẽ là đã sắp xếp trước với Lương Bác? Dù sao hai người cũng nhờ chuyện này mà độ hot tăng thêm không ít.”

23. Chương 23

“Vị phóng viên gì ơi,” Túc Nghệ mở miệng gọi, “Làm phiên lần sau làm phỏng vấn phải kiểm tra kỹ lại các câu hỏi, tôi vẫn luôn nói rất rõ ràng rằng đối tượng tôi thích là người ngoài giới. Được rồi, đề tài này dừng lại tại đây. Tiếp theo tôi sẽ chỉ trả lời các câu hỏi về đề tài phim ảnh.”

Tay phóng viên vẫn rất bình tĩnh: “Cô không nói là ai thì sao tôi có thể tin là không phải đây?”

Đến lúc này thì nụ cười của Túc Nghệ không còn thân thiện nữa, mặc kệ Ngô Tuyết đứng sau ra sức kéo gấu áo, cô vẫn nói: “Tôi cần anh tin để làm gì?”

Tay phóng viên có vẻ ngượng, sửa lời lại: “Ý tôi là fan của cô.”

“Từ lúc nào mà anh lại là đại diện cho fan của tôi vậy?” Túc Nghệ cười nhạo, “Fan của tôi rất tin tưởng tôi, không phiền anh phải quan tâm.”

Đám phóng viên còn lại câm nín, máy ghi âm giờ còn cao hơn mặt.

Sau khi phỏng vấn kết thúc, Ngô Tuyết muốn đi chữa cháy. Nghệ sĩ của cô nhắm hai mắt ngồi trang điểm, thông thả nói: “Khỏi đi đi, thời gian đó chẳng thà để nghĩ xem tối nay ăn gì còn hơn.”

Bình thường Ngô Tuyết quản lý chuyện ăn uống của cô rất nghiêm khắc nhưng bắt đầu quay phim rồi thì khác, trong thời gian quay phim, cho dù ăn uống tẩm bổ thể nào thì lần nào quay xong cũng bị sụt mất

mấy cân, không biết là thể chất thần kỳ kiểu gì nữa.

Ngô Tuyết giờ điện thoại lên bảo: “Giờ cô càng ngày càng giỏi quá nhỉ, cãi nhau với phóng viên thành chuyện thường như cơm bữa rồi phải không?”

“Chị không nhận ra à?” Túc Nghệ hỏi, “Tay vừa này chính là người lần trước làm mờ ảnh rồi bảo em bị lộ hàng đấy.”

Ngô Tuyết hỏi: “Lúc đó nhiều nhà báo như vậy, sao chị nhận ra được! Nói xem, sao em lại biết là tên đó?”

Túc Nghệ hừ một tiếng: “Tất nhiên là do em từng đi điều tra rồi.”

... Đúng là cực kỳ ghi thù.

Thợ trang điểm đang vẽ đường mắt mèo cho cô, điện thoại để trên bàn bỗng kêu, cô he hé mắt nhìn màn hình điện thoại rồi vội bắt lấy tay thợ trang điểm bảo: “Chị xinh đẹp ời, để em trả lời tin nhắn một cái rồi chúng ta tiếp tục nhé, được không?”

Vì đường sá xa xôi, đi lại, ăn ở đều phải tiền nên Túc Nghệ không mang theo thợ trang điểm riêng, đoàn phim sắp xếp cho cô một thợ trang điểm lành nghề, lần trước Túc Nghệ tới Thượng Hải làm việc cũng chính người này đã trang điểm cho.

Chị thợ trang điểm nhún nhún vai cười: “Tùy cô thôi.”

Túc Nghệ đang định thò tay lấy điện thoại thì An Tuyền đã lấy giúp đưa cho cô.

Tối hôm qua, cô và Chử Ứng nói chuyện tới tận mười hai giờ đêm, giờ nghỉ lại thì cũng không phải nói chuyện gì đặc biệt, cô quần lấy anh hỏi những chuyện thú vị trong bộ đội, ngại gửi tin nhắn âm thanh phiền phức nên gọi thẳng sang cho anh... đây cũng là một nguyên nhân lớn khiến tối qua cô ngủ không yên.

Giọng nói ấm áp của đối phương, cách kể chuyện gọn gàng, súc tích khiến cô nghe rất mê say.

Nghỉ lại thì mình đúng là đồ ngựa mồm, nghe kể chuyện xong, xem đồng hồ thấy đã mười hai giờ liền thuận miệng làm một câu anh muốn đi ngủ chưa.

Sau đó nói đôi câu qua quýt rồi cúp máy, một câu chúc ngủ ngon mắc nghẹn ngang cổ họng cũng không nói ra miệng được.

Trong khung chat là tin nhắn buổi sáng Túc Nghệ gửi cho anh.

Túc Nghệ nường nường: “Đã dậy, ra ngoài làm việc đây ạ [hôm nay lại thêm một ngày tinh thần phơi phới nữa.jpg]”

Chữ Ứng: “Ừ.”

Ừ???

Chỉ một chữ ừ?!

Cô nghĩ ngợi đôi chút rồi quay ra trước gương chụp một tấm ảnh.

Túc Nghệ nường nường: “Em đang làm việc. [hình ảnh]”

Chữ Ứng: “Tốt.”

Cuộc trò chuyện... kết thúc.

Túc Nghệ bỏ di động xuống đùi: “... Trang điểm tiếp thôi ạ.”

Thợ trang điểm vẽ cho cô một mắt mèo tương đối đơn giản, phần đuôi hơi kéo lên một chút, đôi mắt quyến rũ thực sự rất hút hồn.

Nghĩ đi nghĩ lại lại thấy không được, chờ thợ trang điểm tô xong son môi, cô lại cầm điện thoại, mở hiệu ứng làm đẹp, chụp thêm một tấm.

Đang chuẩn bị gửi cho anh thì đối phương đã gửi trước cho cô một tấm.

Ở trên đường, người đàn ông mặc quần cộc áo phông trắng, hình như vừa chạy xong, thân áo trước hơi ướt.

Đi sau là một câu: “Vừa vận động xong.”

Túc Nghệ nhấn lại một câu không đầu không đuôi: “Cùng nhau không.”

Chữ Ứng: “Được, chờ em đóng máy.”

Túc Nghệ rất muốn nói, vận động mà em và anh đang nói có lẽ không phải là cùng một loại.

Cô nuốt nước bọt, lưu ảnh về máy rồi vội vàng che điện thoại lại, cứ như thể sợ người ta nhìn mất phần vậy.

Việc quay phim không thể bảo chờ được, Túc Nghệ đành tỏ vẻ tội nghiệp gửi cho anh một câu “Chốc nữa nói chuyện sau nhé” rồi ngoan ngoãn cất điện thoại cẩn thận, tiếp tục hóa trang.

Thợ trang điểm bảo: “Tôi thực sự rất thích trang điểm cho cô, có làm hỏng thì cũng vẫn đẹp.”

“... Đừng.” Túc Nghệ nói, “Làm hỏng bị Lý Mẫn nhìn ra là lại đuổi em vào trong trang điểm lại đây.”

Thợ trang điểm buồn cười: “Tôi biết, yên tâm đi, kiểu trang điểm tôi đã trao đổi kỹ với biên kịch rồi, nhất định sẽ vẽ cho cô thật đẹp.”

Trước bước trang điểm cuối cùng, Túc Nghệ vào thay trang phục.

Nhân vật của cô trong “Sóng ngầm” là một danh kỹ thượng đẳng chuyên hầu hạ đàn ông có tiền có quyền, tên là Thu Cơ, chuyên kiếm tiền ngầm bằng cách mua bán tin tức, sau khi gặp nam chính, hai người có thiện cảm với nhau nhưng chỉ trách xuất thân thấp hèn của cô gái này nên đã để lỡ nhau. Cuối cùng nam chính và nữ chính thiện lương trong sáng ân ái bên nhau trọn đời, còn cô ta, trong một lần truyền tin bị lộ, đã bị một súng bắn chết.

Trang phục lúc mới xuất hiện của cô là sườn xám màu trắng và xanh lam, thân trên đỏ màu như vẩy mực, dưới vạt có thêu hoa lan.

Từ phòng thử đồ bước ra, ngay cả Ngô Tuyết cũng phải giật mình.

Để hợp với nhân vật, trang phục của Từ Thiên Lam là sườn xám xẻ cao, nghiêng người là sẽ lộ hết đùi nhưng Túc Nghệ thì không.

Sườn xám bao trọn lấy thân hình hoàn hảo của cô, một bên chân trắng ngần như ẩn như hiện, hai tay thon dài đặt hờ lên nhau ở ngang eo, kết hợp cùng mỹ nhan của cô, đúng là y chang người bước ra từ gia đình Dân quốc quyền quý.

“Tốt lắm.” Biên kịch không biết đứng ở cửa từ lúc nào, hai mắt tỏa sáng, “Đúng là... hoàn mỹ.”

Ông ta cực kỳ để tâm kịch bản phim này, riêng hôm nay đã lượn qua lượn lại ở phim trường rất lâu.

Từ Thiên Lam vừa hay cũng từ phòng hóa trang chung đi ra, biên kịch nhìn cô ta một cái, nhân vật bỗng đâu xuất hiện này vốn dĩ ông ta rất phản đối nhưng bên phía nhà đầu tư cứ cương quyết đòi hỏi như vậy, hơn nữa cũng có nhiều người tới khuyên ông, chỉ là một nhân vật phụ thôi mà, ông nghĩ lại rồi cũng đồng ý.

Mặt cô ta hình như vừa bơm, vẫn còn hơi sưng sưng. Dem hai người ra so với nhau, chẳng khác gì kim cương và cục đá, chênh lệch quá rõ ràng.

Biên kịch vội vàng nhìn qua chỗ khác, bảo với Túc Nghệ: “Đi nào, ra trao đổi về cảnh diễn với đạo diễn Lý nào.”

Lý Mẫn đang bố trí cảnh quay, thấy họ tới liền quay sang hỏi: “Xem lịch chưa? Cảnh đầu là của em đấy.”

“Xem rồi ạ.” Túc Nghệ trêu, “Nào có ai lại xếp cảnh mở màn cho nhân vật phụ chứ.”

Lý Mẫn nói: “Vậy nên em phải thể hiện cho tốt vào, cảnh này trực tiếp quyết định tâm trạng quay phim cả ngày hôm nay của cô đấy.”

Cảnh phim đầu là cảnh quay đầu tiên, không phải cảnh đầu tiên khi ra phim. Đoạn này quay cảnh Thu Cơ từ phòng bước ra ngoài lan can, nhẹ nhàng liếc nhìn băng quơ, câu hồn vô số đàn ông.

Chuẩn bị xong xuôi đâu đấy, Túc Nghệ đứng trong phòng, hít sâu mấy hơi.

Thợ quay phim ngồi trên ghế di động cười bảo: “Đừng căng thẳng, đẹp lắm rồi, nháy đại mấy cái là có đàn ông chịu theo cô ngay.”

Túc Nghệ cười, nháy mắt mấy cái với ống kính.

Lý Mẫn đứng dưới cầm loa hét lên với cô: “Tiết kiệm điện đi, đừng có phóng hết mắt nhé!”

Năm phút sau, chính thức quay.

Sau một tiếng action, Túc Nghệ cúi đầu, tay nhẹ nhàng cầm quạt tròn để trên bàn, lúc đôi mắt ngược lên, đôi mắt sáng sủa.

Cô tao nhã đứng dậy, đầu ngón tay chạm nhẹ lên vành tai một cái rồi mới thong thả bước ra ngoài phòng.

Bên ngoài, phía lan can, có không ít diễn viên mặc sườn xám đang đứng, ngoại hình khá ổn, thực ra trước nay những cảnh nhân vật xuất hiện như thế này, các diễn viên quần chúng thường sẽ không muốn người đẹp nhưng vì Thu Cơ trong phim này là đóa hoa hút mắt nhất giữa muôn hoa nên Lý Mẫn và phó đạo diễn đã thảo luận với nhau, cảm thấy Túc Nghệ có thể đảm nhiệm được vai trò này nên mới cố ý tìm những diễn viên quần chúng có diện mạo đẹp làm nền.

Túc Nghệ tất nhiên không phụ sự mong đợi của mọi người.

Cô bước tới gần lan can, từ từ hạ người, ngồi xuống thành lan can, sườn xám tôn lên những đường cong, các diễn viên bên dưới phối hợp ngẩng đầu lên nhìn.

Đầu tiên cô nhoẻn miệng cười, liền đó giơ quạt tròn lên, đặt hồ bên môi, che nụ cười đi.

Đôi mắt long lanh kia khi cười lên ngập tràn quyến rũ, không khó tưởng tượng khuôn mặt đằng sau quạt động lòng người biết nhường nào.

Ngô Tuyết nhìn các diễn viên đứng sau máy quay, trầm nghĩ, nhìn đi, đây là quân át chủ bài của bà đây đây.

Khoan nói những người khác, chỉ nói Trình An An thôi, xem đến đỏ bừng luôn cả khuôn mặt.

“Cut!”

Lý Mẫn hô một tiếng: “Qua!”

Túc Nghệ nghe vậy liền đứng ngay dậy, tuy chỉ là tầng hai nhưng lan can này tương đối thấp, lúc cô ngồi xuống có cảm giác như có thể ngã xuống bất kỳ lúc nào, đúng là khiếp vía.

Cô vịn lan can, hét xuống bên dưới: “Chờ em với, cho em xem phát lại một lần.”

Cô từ từ bước xuống cầu thang, chân đi dép bệt màu đen, chạy thẳng tới chỗ màn hình, xem phát lại một lần nữa.

Cô nhìn nhìn rồi nhú mào: “Chỗ này có phải là làm chưa được tốt không?” Cô chỉ vào động tác đầu ngón tay của mình.

Lý Mẫn cũng nhìn theo, quả thực, lúc đưa quạt lên, ngón tay hơi cứng.

“Nếu làm ngón tay cong cong kiểu lan hoa chỉ chắc sẽ tốt hơn nhỉ?” Túc Nghệ lẩm bẩm xong rồi nói, “Quay lại thêm lần nữa đi ạ.”

Nói xong, cô quay người lên lại tầng hai.

Trình An An cảm thán: “Chị Nghệ thật sự... tuyệt quá!”

Lý Mẫn tỏ vẻ đồng tình: “Đúng thế.”

Lần này, cuối cùng Túc Nghệ cũng xem như vừa lòng, cả đám người đứng chung một chỗ thực sự là nóng, xem xong, cô vội lùi ra sau mấy bước, tay gầy gầy nghịch khuyen tai.

Chữ Ứng đứng ở đằng xa nhìn vào, thấy cô nàng đứng ngu ngơ nghịch vành tai so với dáng vẻ quyến rũ vạn người mê ban nãy hệt như là hai người.

Sau đó, hình như nghĩ ra gì đấy, cô đi vội tới chỗ trợ lý lấy điện thoại.

Chưa đầy hai phút, điện thoại của anh liền reo lên.

Một cô gái như vậy, thực sự là khiến người ta khó lòng kháng cự.

Anh bỗng nhớ tới hôm qua, lúc ở trên xe, cô bảo thích xe việt dã.

Lúc đó, anh thực sự đã muốn mua cho cô một chiếc việt dã.

Cảnh diễn tiếp theo không có vai của Túc Nghệ, cô ngồi cạnh Lý Mẫn, thông thả nhìn nhân viên đoàn phim chuẩn bị cảnh quay.

Tuy biết nếu có tin nhắn thì sẽ có âm báo nhắc nhở nhưng cô vẫn không nhin được cứ cách chục giây lại xem điện thoại một lần.

Đang lúc cô chuẩn bị bật sáng màn hình một lần nữa thì bỗng một bàn tay dày rộng xuất hiện trước mắt cô, như là sợ làm xấu lớp trang điểm của cô đi nên chỉ chạm rất khẽ khàng, từ từ che mắt cô lại.

24. Chương 24

Tay đàn ông rất to, gần như che mất nửa khuôn mặt của cô, lòng bàn tay có vết chai, còn có cả mùi bột giặt trên người.

Túc Nghệ ngửa đầu nhìn lên, bắt lấy cánh tay người đàn ông, cơ thể dựa sát vào lưng ghế, Chữ Ứng còn cảm nhận được cả cái nhắm mắt của cô, hàng lông mi quẹt vào lòng bàn tay ngựa ngựa.

Mọi người xung quanh ngậy ra nhìn họ.

Về mặt của Ngô Tuyết như muốn nói “Bọn thanh niên trẻ tuổi đúng là thật lắm trò”.

Chữ Ưng để yên cho cô giữ tay mình rồi hỏi: “Sao biết là anh?”

Túc Nghệ mở mắt ra, lông mi lại quét vào lòng bàn tay anh một lần nữa, sau đó nhếch môi bảo: “Bữa sau sẽ mua cho anh một chai sữa tắm cùng loại với em.”

Chữ Ưng bật cười, từ từ mở tay ra, Túc Nghệ dựa lưng vào lưng ghế, ngửa đầu lên nhìn anh, đôi mắt lấp lánh niềm vui: “Sao anh lại tới?”

“Đi thăm phim trường.” Chữ Ưng nói ngắn gọn, ngồi xuống cạnh cô.

Các diễn viên và những nhân viên chủ chốt của đoàn hôm qua đều đã gặp anh, thấy anh tới liền lại chào.

Phó đạo diễn bước tới, mặt mày tươi rói: “Sao Chữ tổng lại tới đây, nói sớm một chút thì tôi đã đi đón ngài rồi, chúng tôi vừa quay xong cảnh đầu tiên, chỗ này đang hơi bừa bộn...”

“Đến đây xem xem,” Chữ Ưng nói, “rất tốt.”

Chẳng biết là khen dựng cảnh tốt hay cảnh quay đầu tốt.

Phó đạo diễn thấy hai người ngồi gần nhau, gắng nhịn không hỏi gì, quan hệ giữa nghệ sĩ và ông chủ lớn thực sự rất nhạy cảm, ông ta sợ giẫm phải mìn.

Thế nhưng, rõ ràng có người không biết sợ. Từ Thiển Lam đứng cạnh môi suy nghĩ, hạ quyết tâm, sửa lại chỗ tà sườn xám xẻ rồi uốn éo đi tới chỗ đạo diễn, giả bộ muốn xem diễn rồi vờ tỏ ra bất ngờ: “Chữ tổng? Ngài tới phim trường thăm chị Nghệ đó sao?”

Cô ta rất muốn biết có đúng là Túc Nghệ và Chữ Ưng đang ở bên nhau hay không. Cô ta vẫn luôn cho rằng không có mấy người đàn ông có thể từ chối phụ nữ đưa tới cửa, loại mà đến số điện thoại cũng không cho như Chữ Ưng thì đến tám, chín phần mười là đã có vợ hoặc là bạn gái.

Không ngờ Chữ Ưng chỉ thờ ơ liếc cô ta một cái, chẳng thèm đáp lại tiếng nào.

Khóe môi cô ta gượng cười gần một phút đồng hồ rồi xấu hổ tự thu về.

Túc Nghệ mặc kệ cô ta, nghiêng đầu hỏi người ngồi bên: “Không phải anh bảo đang vận động cơ mà?”

“Ừ,” Chữ Ưng đáp, “lúc gửi cho em là vừa xong.”

Cảnh diễn tiếp theo là của hai nhân vật chính, cảnh của Túc Nghệ phải thêm vài cảnh nữa mới tới. Bỗng

lóc lên một ý nghĩ, cô hỏi: “Ban nãy có xem cảnh đầu à?”

Chữ Ứng nói: “Có xem.”

“Thế nào,” Túc Nghệ nghiêng đầu nhìn anh, cười ngọt ngào ngốc nghếch, đầu còn cái vể quẹo rũ mới rồi, “em diễn trông đẹp chứ?”

Hai người trò chuyện khe khẽ với nhau, mặt Từ Thiển Lam hết trắng lại xanh, bỗng nảy ra ý mới, cô ta đột nhiên hỏi: “Chị Nghệ, anh Lương Bác bữa trước có tìm em hỏi địa chỉ quay phim của bọn mình, là định tới tìm chị sao?”

“Lam Lam,” Lâm Hà lên tiếng, kịp thời ngăn chủ đề này lại, “sắp đến cảnh của cô rồi đấy, mau đi trang điểm lại đi.”

Hai người kẻ xướng người hoạ, vút vấn đề này lại bỏ chạy.

Đi chưa bao xa, Lâm Hà đã mở miệng trách khế: “Cô đi trêu chọc Chữ Ứng làm gì vậy?”

“Em đâu có trêu chọc anh ta.” Từ Thiển Lam bĩu môi, “Chẳng qua em chỉ không muốn để Túc Nghệ nhạt được của hời thôi.”

“Phim vừa mới quay, khó khăn lắm mới có được vai diễn này, cô đừng có tự nghịch dại mà làm mất mát nhé.” Lâm Hà đang quản lý rất nhiều nghệ sĩ, không thể ngày nào cũng ở Thượng Hải chờ Từ Thiển Lam quay phim được, mới hờ ra có năm phút đồng hồ, cô ta liền làm ngay một chuyện ngu ngốc, nếu mà đi đi rồi thì thật đáng lo, “Mai tôi về Bắc Kinh nửa tháng. Nửa tháng này cô đừng có sinh sự gì đấy, tập trung quay phim thôi, có làm được không?”

Từ Thiển Lam hiểu, ngụ ý của đối phương là bảo cô “ngoan ngoãn” ngồi yên.

Cô không hiểu, dựa vào cái gì mà Túc Nghệ có thể ngênh ngang ngồi cạnh đạo diễn xem chỉ đạo cảnh quay và lại có Chữ Ứng tới phim trường thăm cô ta.

Hơn nữa, chuyện Lương Bác vừa rồi đâu phải cô nói dối, đúng thực là Lương Bác có từng hỏi cô địa điểm quay phim mà.

Cả thế giới chắc đều nghĩ là cô bôi xấu Túc Nghệ ấy nhỉ?

Thấy cô không đáp, Lâm Hà giục: “Nghe thấy chưa?”

Từ Thiển Lam cúi đầu, giọng điệu cực kỳ miễn cưỡng: “Biết rồi.”

“Còn nữa,” Lâm Hà mở tin nhắn ra bảo, “Kỳ tổng bảo cô tối nay tới tìm ông ta.”

...

Túc Nghệ hoàn toàn không ngờ Chữ Ứng sẽ tới phim trường thăm cô, từ nãy đến giờ, mỗi lúc nào cũng cười, đến tận khi xong cảnh diễn thứ hai, cô mới nhớ ra, đi vòng quanh người Chữ Ứng kiểm tra một vòng.

Chữ Ứng nhú mày: “Sao thế?”

Túc Nghệ nói: “Đi hai tay không tới thăm phim trường hả?”

Lần đầu đi thăm phim trường, Chữ Ứng không biết là còn phải nhiều chuyện như vậy: “Muốn ăn gì?”

Túc Nghệ cười khanh khách giơ tay lên, xòe ra trước mặt anh.

Rõ ràng chỉ mới quen nhau không lâu nhưng giữa hai người dường như có một sự ăn ý nhất định, Túc Nghệ chưa cần nói, Chữ Ứng đã đặt điện thoại vào lòng bàn tay cô.

Túc Nghệ lên mạng, nhập thứ đang nghĩ trong đầu vào.

Năm phút sau, Chữ Ứng cầm lại xem, trên màn hình là đủ các thể loại, dâu tây, đồ uống của thương hiệu nào đó, kem Cornetto, có thể thấy là toàn những thứ cô thích ăn.

“Tiểu Nghệ,” Lý Mẫn rời khỏi cuộc thảo luận, giờ mới phát hiện thấy Chữ Ứng, cô chào hỏi qua loa rồi lại chuyển sang nhìn Túc Nghệ, “Đi trang điểm lại đi, cảnh tới xong là tới cảnh của em đấy.”

Thực ra lớp trang điểm của Túc Nghệ vốn chưa bị phai nhưng đạo diễn nổi tiếng nào cũng có một hai điểm kỳ quái như vậy khi quay phim. Điểm kỳ quái của Lý Mẫn chính là bất kể lớp trang điểm có phai hay không, trước khi bắt đầu quay đều bắt họ phải đi trang điểm lại, cho dù chỉ cầm bông phết qua loa mấy cái thôi cũng được.

Túc Nghệ từng hợp tác với cô, không cần phải nói nhiều, đứng dậy bảo: “Em qua phòng hóa trang đây.”

Đợi cho bóng người con gái biến mất sau lớp cửa phòng hóa trang, Chữ Ứng mới thu mắt về, cúi đầu, mở khóa điện thoại, vào baidu tra hai chữ “Lương Bác”.

Mở đại mấy trang tin tức mới nhất về Lương Bác, đôi mắt anh trầm xuống nhưng ngoài mặt thì không nhìn ra thay đổi gì.

Một tin nhắn mới tới.

Chữ Khê: “Anh ơi, anh đi Thượng Hải rồi à?”

Chữ Ứng phớt lờ tin nhắn, tiếp tục nhìn màn hình, được một lúc thì Chữ Khê gọi điện tới.

Anh nhúu mày, tắt chuông, đứng dậy đi ra ngoài rồi mới nghe máy: “Gì đấy?”

“Anh...” Chữ Khê dài giọng, “Em cũng muốn đi Thượng Hải!”

Tay cầm điện thoại của Chữ Ứng khựng lại, anh hỏi: “Đi Thượng Hải làm gì?”

“Lâu lắm rồi em chưa đi Disney.” Từ sau chuyện lần trước, Chữ Khê bị phạt, không nhốt cô ở nhà nhưng tịch thu hết tiền của cô lại... thế với nhốt thì có khác gì nhau!

“Ồ,” Chữ Ứng hỏi như bình thường, “chơi vui lắm hả?”

Chữ Khê lập tức hào hứng: “Siêu vui luôn!”

Tút tut.

Đầu kia đã ngắt máy.

Chữ Khê:???

Người đàn ông giơ cổ tay lên xem giờ rồi quay người đi vào phim trường.

Lúc vào tới, Túc Nghê đang diễn, dáng người cô cao gầy, rất hợp mặc sườn xám, nói năng dịu dàng, nhỏ nhẹ, ngữ điệu rất chuẩn.

Túc Nghê quay liền hai cảnh mới xong việc. Trong lúc quay phim, cô không dám nhìn sang phía có Chữ Ứng, sợ diễn sai, giờ nhìn thì Chữ Ứng đã đi đâu mất.

Ngô Tuyết bảo: “Anh ta bảo phải đi họp, đi rồi.”

Túc Nghê mở điện thoại, đọc tin nhắn Chữ Ứng gửi.

Chữ Ưng: “Chiều có cuộc họp.”

Túc Nghệ nường nường: “Vây chừng nào rảnh thì lại tới tìm em nhé? Hầu như em đều ở phim trường. [ngồi ngoan. jpg]”

Chữ Ưng: “Ừ.”

Nhận được tin nhắn trả lời, Túc Nghệ mới cất điện thoại đi, nghiêng người dựa vào người Lý Mẫn cùng xem phát lại với cô.

Diễn viên vẫn đang chuẩn bị, Lý Mẫn khó lắm mới có lúc rảnh rỗi tán gẫu với cô mấy câu: “Bắt đầu yêu từ hồi nào vậy?”

Túc Nghệ nắm hai tay trước ngực: “Ngay khoảnh khắc nhìn thấy anh ấy.”

Ngô Tuyết đứng đằng sau phì cười: “Em là người từ Học viện nhạc kịch ra đấy à?”

Ba người mới nói chuyện được một chút thì điện thoại của Ngô Tuyết đổ chuông, vì vẫn chưa bắt đầu quay nên chị liền đứng luôn đó nghe điện thoại.

Nói được mấy câu, chị cúi xuống nhìn Túc Nghệ.

Túc Nghệ đang gặm táo, chờ chị gọi xong mới hỏi: “Sao vậy ạ?”

Ngô Tuyết nói: “Có một show truyền hình muốn mời em.”

“Không phải em đã nói là không nhận show truyền hình rồi sao.”

“Người ta ra giá cao lắm.” Ngô Tuyết xòe ngón tay, “Hơn nữa còn bảo chỉ cần em muốn, những điều kiện không vừa lòng đều có thể bàn lại.”

Túc Nghệ vẫn không thấy hứng thú, thuận miệng hỏi: “Show gì mà rộng tay vậy?”

“Show hẹn hò, kiểu hai mình tình giả vờ là người yêu ấy.”

Túc Nghệ ngừng tay: “Để em đoán nhé, vị khách mời nam còn lại là Lương Bác?”

Ngô Tuyết xoa đầu cô: “Thông minh lắm.”

“Chị bảo giờ dân mạng nghĩ thế nào vậy nhỉ?” Túc Nghệ tỏ vẻ khó hiểu, “Người ta thừa nhận yêu đương thì bảo là làm trò mèo câu khán giả, người ta phủ nhận yêu đương, vẫn bảo là làm trò. Không được, chúng ta phát thông cáo mời luật sư đi.”

Ngô Tuyết bật cười: “Có ai lại vì chuyện này mà lôi luật sư ra nói chuyện chứ?”

“Sao không thể,” Túc Nghệ đáp, “chẳng lẽ công ty cứ để mặc vậy cho anh ta thích giở trò thế nào cũng được sao? Tiểu Tuyết Tuyết, chị cũng biết em không thích kiểu nổi tiếng thế này mà.”

“Thôi thôi, cái show kia để chị chối thay cô.” Ngô Tuyết đáp, “Thực ra chị cũng không thích cô lên show truyền hình lắm.”

Túc Nghệ không ngẩng đầu lên: “Tại sao?”

Ngô Tuyết nói: “Cái kiểu diễn viên dễ kích động như cô chỉ hợp với loại có kịch bản sẵn mà thôi.”

Túc Nghệ: “...”

Giờ cơm chiều, Túc Nghệ ngồi một mình trong phòng hóa trang, đang nhặt thịt mỡ trong hộp cơm ra thì cửa bị mở, liền đó, trước mặt bỗng có thêm mấy cái túi giấy.

Ngẩng đầu lên nhìn, là một người đàn ông lạ mặt mặc tây trang, vẻ ngoài lịch sự.

“Chào Túc tiểu thư,” người đàn ông nói, “Chữ tổng đang vội, dặn riêng tôi tới đưa chút đồ cho tiểu thư.”

Túc Nghệ mở túi ra xem, một túi dâu tây và mấy chai đồ uống.

Trợ lý vừa đi chân trước, chân sau Ngô Tuyết liền vào phòng.

“Coi như là chị phục rồi.” Ngô Tuyết có vẻ vội vội vàng vàng, ngồi ngay xuống cạnh Túc Nghệ.

Túc Nghệ đang ăn dâu tây, ú ớ hỏi: “Sao vậy ạ?”

“...” Ngô Tuyết mở weibo của công ty, “Em tự xem đi.”

Túc Nghệ thờ ơ liếc xem thử rồi ngậy ra.

Bài đăng trên cùng của weibo công ty là một thông cáo.

Thông cáo: "Thời gian gần đây, trên mạng xuất hiện những tin đồn sai sự thật về Túc Nghệ, nghệ sĩ của công ty. Nay công ty xin được làm rõ, Túc Nghệ và Lương Bác không hề tồn tại mối quan hệ trên ngưỡng tình bạn, chúng tôi phản đối việc gán ghép có chủ đích, cảm ơn mọi người đã quan tâm tới Túc Nghệ. Mặt khác, nếu còn người vẫn tiếp tục tung tin bịa đặt, công ty chúng tôi sẽ áp dụng các biện pháp xử lý theo pháp luật.]

Ngô Tuyết nói: "Đăng thông cáo vì loại chuyện thế này, còn chỉ đích danh bên nam nữa, đúng là cũng chỉ có cô mới có."

"..." Túc Nghệ nhất thời cũng thấy hơi bất ngờ, "Công ty làm vậy là sao?"

"Chị vừa gọi điện thoại hỏi." Ngô Tuyết nói, "Ông chủ bảo là nhận được điện thoại của Chủ thị."

Túc Nghệ: "?"

"Đạo trước không phải công ty có bảo em ký một hợp đồng khác sao, bảo là do có công ty lớn muốn thu mua công ty ta." Ngô Tuyết nói nhẹ bẫng, "Hôm nay có nguồn tin nội bộ nói, chủ công ty lớn kia họ Chủ."

Túc Nghệ: "..."

"Chuyện đầu tiên đối phương làm sau khi tiếp quản chính là xử lý cái chuyện rách này của cô." Ngô Tuyết cảm thán, "Cuối cùng chị coi như cũng được biết... thế nào là "bá đạo tổng tài yêu ta" rồi."

Túc Nghệ không đáp, mở khóa điện thoại, nhanh chóng gửi cho Chủ Ứng một tin nhắn.

Túc Nghệ nường nường: "Chào ông chủ, đầm lưng cho ông chủ [giờ bắt đầu hầu ngủ nào.jpg]"

2 phút sau.

Chủ Ứng: "Đang vội, ngoan."

25. Chương 25

Túc Nghệ lên weibo, chia sẻ lại thông cáo, tranh thủ lúc phim còn chưa bắt đầu quay, đi đọc dạo các bình luận, có khen có chê.

"Làm quá, chuyện có bao lớn mà phải đăng thông cáo, lại còn bảo là không gán ghép."

“Nhưng Túc Nghệ quả thực vẫn luôn phủ nhận mà, chỉ có Lương Bác là luôn gây sự chú ý thôi, Túc Nghệ chẳng có chút động thái gì cả, hơn nữa sau khi thông cáo lên, mấy nick thương mại hóa kia lập tức liền xóa sạch những gì đã đăng, không phải chột dạ thì là gì.”

“Thật thương Lương Bác, phen này gặp phải loại phụ nữ cặn bã rồi.”

“Thương Nghệ của ta ghê, bị đũa mắt nào đu bám thì thôi, ngay cả bọn fan của mắt nào cũng không chịu tha cho nàng.”

“Mọi người chiến nhau rùm beng như vậy mà không ai phát hiện ra công ty chỉ làm sáng tỏ quan hệ giữa Túc Nghệ và Lương Bác, không làm sáng tỏ cái trùm gì gì kia hay sao...”

Nhịn đi, Túc Nghệ, mày phải nhịn, nhất định không được bấm like.

Túc Nghệ dè tay phải của mình lại, trong lòng không ngừng nhắc nhở bản thân.

Có trời mới biết cô muốn đăng cả chục cái weibo để tường thuật trực tiếp hiện trường đến thế nào, ví dụ như...

“Chào mọi người, hôm nay tôi và Chữ Ưng đã chụp chụp nhau đây.”

Vân vân và mây mây.

Chỉ nghĩ thôi, Túc Nghệ đã thấy vui vui rồi. Cô khóa màn hình điện thoại, lấy dâu tây trong túi, đứng dậy, An Tuyền ngồi bên ngẩng đầu lên: “Chị Nghệ đi đâu vậy?”

Túc Nghệ đáp: “Chị ra nhìn xem đã quay chưa.”

“Chị ngồi đi,” An Tuyền bỏ đũa xuống, nuốt vội miếng cơm, “để em xem cho, quay em lại vào gọi chị.”

“Không cần, em ăn đi, đúng lúc chị đang ách bụng, ra ngoài đi dạo một chút.” Túc Nghệ tiện tay bóc vài quả dâu tây, bỏ cạnh bát của cô ấy, “Ăn xong thì ăn hoa quả này.”

Lúc ra tới ngoài, Ngô Tuyết đang đứng cạnh cửa gọi điện thoại, thái độ không được tốt.

Thấy cô, Ngô Tuyết nhướn nhướn lông mày thay cho chào hỏi rồi đi ra chỗ khác xa hơn nói chuyện tiếp.

Thấy Ngô Tuyết không định để mình biết nội dung cuộc thoại, Túc Nghệ cũng không nán lại lâu, đi thẳng tới chỗ Lý Mẫn: “Đạo diễn, ăn dâu tây không ạ?”

“Cô không thích ăn thứ này.” Lý Mẫn và một miếng cơm vào miệng, chẳng hề có chút nhã nhặn nào, “Không phải em bảo đến giờ cơm sẽ đi ra ngoài sao?”

“Không đi nữa ạ,” Túc Nghệ chống cằm, “chắc bị cho leo cây rồi.”

Lý Mẫn lườm cô một cái: “Hôm nay em chỉ còn một cảnh nữa thôi, để cô sắp xếp lại, cho em quay trước.”

Túc Nghệ: “Tốt thế cơ ạ?”

“Cho em về sớm nghỉ ngơi còn không muốn à?”

Túc Nghệ cười: “Muốn ạ.”

Quay xong cảnh của mình, Túc Nghệ rời phim trường, đang chuẩn bị lên xe thì bị một người vừa xuống từ một chiếc xe màu đen gọi giật lại.

Là một người đàn ông gầy gầy lùn lùn.

Cô nhìn ra phía sau, người đàn ông này từ xe bảo mẫu xuống, vậy chắc không phải là fan, cô đứng lại hỏi: “Có việc gì?”

“Tôi là người đại diện của Lương Bác,” người đàn ông cười, “có thời gian tâm sự chút chứ?”

“Không...”

“Có.” Ngô Tuyết ngắt lời cô, đẩy cô vào trong xe trước, “Hai chúng ta tâm sự.”

Đừng thấy Ngô Tuyết thấp mà tưởng, chị ấy thực sự rất khỏe, hơn nữa cô cũng chẳng muốn nói gì với người đại diện của Lương Bác, vào xe chui xuống ghế sau ngồi.

Mười phút sau, Ngô Tuyết lên xe.

“Tán gẫu gì vậy?”

“Còn có thể tán gẫu chuyện gì nữa.” Ngô Tuyết đóng cửa xe lại, “Bảo chúng ta phối hợp diễn trò, cho bên đó một bậc thêm để xuống, bảo là đồng nghiệp với đồng nghiệp phải giúp đỡ nhau.”

“Giúp quý gì.” Túc Nghệ vừa chơi Kaixinxiaoxiaole vừa nói, “Hôm nay thấy nhiều bạn trên mạng hiểu lý

lẽ phải nhờ Lương Bác giúp em, tâm trạng em đến giờ vẫn còn thấy rất dễ chịu đây này, đám anti-fan hay bình luận dưới bài của em cũng vơi đi không ít.”

“Thế đã là gì, có khi còn anti quá lâu lại bỗng trở thành fan nữa kia.” Ngô Tuyết nói xong liền đổi giọng, “Phải rồi, chỗ tiền bên phía chị của em, chị gửi giúp em rồi.”

“Vâng.” Màn này lại không qua được, Túc Nghệ chọn chơi lại rồi tiếp tục vùi đầu vào game, nhớ ra nên hỏi, “Đồ cho bà cụ kia đã chuyển qua đó chưa ạ? Sang tháng sau là lập thu rồi.”

Ngô Tuyết gật đầu: “Đưa cả rồi.”

An Tuyền từ ghế phó lái ló đầu ra: “Các chị đang nói chuyện gì vậy ạ?”

“Không có gì.” Ngô Tuyết dựa người vào đệm lưng, không nói thêm câu nào nữa.

**

Chữ Ứng vốn chỉ định ở lại Thượng Hải hai, ba ngày, kiểm tra hạng mục của công ty một chút, tiện thể gặp Túc Nghệ rồi sẽ về.

Không ngờ tới đây lại điều tra ra vấn đề, đành phải ở lại thanh tra kéo dài thêm.

Trong văn phòng, trợ lý pha cho anh một cốc cà phê, từ lúc cà phê được mang vào đến giờ, anh chưa hề đụng vào một giọt.

Ở bộ đội quen rồi, giờ không quen uống mấy thứ này.

Tiếng chuông điện thoại vang lên, người đàn ông nhìn sang màn hình, khóe môi gợn thành một đường cong rất nhẹ, sau đó anh tắt trang tài liệu trên máy tính đi, cầm điện thoại lên.

“Chữ Ứng, hôm nay anh có rảnh không?” Đầu bên kia khá yên tĩnh, không biết cô nàng trốn ở đâu gọi điện thoại cho anh.

Từ ngày Túc Nghệ bắt đầu quay phim tới nay, anh chỉ mới tới phim trường đúng một lần, lại còn phải vội vàng vàng về.

Anh cầm tờ lịch trình lên xem: “Sao thế?”

Túc Nghệ: “Nghe nói có một quán ăn rất ngon, chúng ta cùng đi thử nhé?”

Chử Ứng tựa lưng vào ghế, đang định nói thì bên kia có ai đó gọi tên Túc Nghệ, cô vội vàng bảo: “Đến lượt em diễn rồi, em cúp máy đây, anh làm việc thật tốt nhé.”

Cuộc gọi lập tức bị ngắt máy. Chử Ứng day day sống mũi rồi đứng dậy ấn nút gọi.

Trợ lý nhanh chóng đi vào: “Chử tổng, có chuyện gì sao ạ?”

Chử Ứng nói: “Để trống nửa ngày còn lại cho tôi.”

Trợ lý hỏi: “Đẩy cuộc họp với phòng nhân sự đi ạ?”

Họ vừa đến Thượng Hải thì sếp của anh ta liền nhận được một bức thư nặc danh tố cáo Kỳ phó tổng động tay vào một hạng mục nào đó nhưng chuyện này chỉ một mình Kỳ phó tổng thì nhất định không thể làm được, họ phải liên tục họp các phòng ban hòng tìm ra những kẻ dính líu, một mẻ tóm gọn, mấy ngày nay anh ta đọc báo cáo muốn ngắt luôn, chứ nói gì tới sếp lớn.

“Đẩy đi.” Chử Ứng đáp, “Không được thì ở lâu thêm mấy ngày, không sao cả.”

Trợ lý: “Vâng, tôi sẽ đi thông báo ngay.”

Tối gần giờ cơm, Chử Ứng đứng dậy, vắt áo vét trên tay, đi khỏi văn phòng.

Trên đường, chuông điện thoại réo lên inh ỏi, đến tận lúc dừng xe chờ đèn đỏ anh mới nghe máy, tên người gọi cũng không cần xem: “Ừm.”

“Ứng đội,” người đàn ông ở đầu kia nói bằng giọng nôn nóng pha lẫn nức nở, “Anh có thể cho tôi mượn một khoản tiền không?”

Nhận ra giọng đối phương, sau khi qua đèn xanh, Chử Ứng liền chuyển xe qua làn dừng khẩn cấp.

Anh hỏi: “Sao vậy, tay có vấn đề gì à?”

“Không phải,” người đàn ông sụt sùi, “bà xã tôi bị ung thư bạch cầu, chi phí phẫu thuật hơi đắt đỏ.”

Chử Ứng im lặng một chốc: “Huy Tử, ông là người Thượng Hải phải không?”

“Đúng vậy.” Giọng Huy Tử nghèn nghẹt, “Ứng đội, anh giúp tôi đi, sau này tôi nhất định sẽ trả đủ lại cho anh.”

“Được rồi.” Chữ Ứng khởi động xe, “Đang ở bệnh viện nào vậy?”

Huy Tử không ngờ chỉ mới gác điện thoại một lúc, đội trưởng của anh ta đã xuất hiện như Đức Phật giáng thế.

Chữ Ứng nhìn người phụ nữ nằm trên giường bệnh hỏi: “Tìm được tủy ghép chưa?”

“Tủy tìm đâu ra chứ, đành phải thử hóa trị trước xem sao.” Vành mắt Huy Tử nóng lên, “Ứng đội, tôi thật vô dụng, ngay cả tiền chữa bệnh cho vợ cũng không có.”

Chữ Ứng nói: “Dẫn tôi đi gặp bác sĩ chủ trị đi.”

Vừa đúng lúc bác sĩ chủ trị đang định tan ca, nghe lý do họ tới, ông bỏ túi xuống, giở hồ sơ bệnh án ra.

Chồng của bệnh nhân này là một cựu binh đã xuất ngũ, tuổi chưa lớn nhưng đã xuất ngũ, bảo là lính, tay còn thiếu mất mấy ngón, nhìn là biết do bị chặt, giờ thời thể yên ổn, đi lính coi như là chịu khổ nhưng cũng chưa thấy ai lại chặt mất ngón tay.

Hai người đàn ông ai nấy đều vóc dáng cao to, tráng kiện, đứng cạnh nhau, cửa ra vào liền kệt cứng.

Bác sĩ nói: “Quá trình hóa trị rất là cực khổ, mọi người nhất định phải khơi thông tâm lý thật tốt...”

“Bác sĩ,” Chữ Ứng ngắt lời ông, “phiền bác sĩ giúp chúng tôi tìm tủy cấy ghép.”

Từ văn phòng bác sĩ ra, Huy Tử quỳ gối xuống lạy, Chữ Ứng ngăn anh ta lại: “Làm gì thế?”

“Ứng đội,” Huy Tử không kiềm chế được cảm xúc, “tính cả bà xã tôi, anh đã cứu nhà chúng tôi hai mạng.”

“Tôi là đội trưởng của anh, tất nhiên phải lo lắng cho anh.” Chữ Ứng đáp, “Nếu thấy ngại thì sau này cố gắng sống cho tốt, nỗ lực kiếm tiền trả lại cho tôi.”

Huy Tử vẫn để tóc húi cua, cơ bắp khỏe mạnh, nhìn là biết chưa từng buông thả, anh ta gật đầu lia lịa: “Anh yên tâm, dù có phải đi làm cướp cũng nhất định sẽ trả cho anh.”

Chữ Ứng vỗ đầu anh ta một cái: “Có tay có chân, chỉ thiếu có mấy ngón đã muốn đi làm cướp rồi à? Muốn bị đánh hả?”

Huy Tử vừa khóc vừa cười: “Không làm cướp, tôi sẽ làm việc thật chăm chỉ.”

Từ chối lời mời cơm chiều của Huy Tử, Chữ Ứng quay về xe, chăm chú nhìn di động.

Không nhận được tin nhắn hay cuộc gọi nhớ nào, đã hơn tám giờ tối.

Anh nhìn nhìn ảnh đại diện hình chú thỏ nhỏ trên màn hình, sau đó khởi động xe, cho xe chạy nhập vào làn.

**

“Được rồi, sao mấy bữa nay cứ đeo cái mặt như ”khí phụ” vậy?” Cảnh hôm nay đã quay xong, Ngô Tuyết lại chỗ Túc Nghệ, néo néo mặt cô.

“Đừng néo, rơi hết phấn ra đấy.” Túc Nghệ trề môi lâu bầu, “Chẳng phải đúng là khí phụ hay sao?”

Ngô Tuyết cười nói: “Khí phụ là từ chỉ phụ nữ thời xưa bị chồng ruồng rẫy, đừng nói tới chồng, cô đã có bạn trai rồi sao?”

Một câu “Có rồi” đã ra đến miệng lại bị nuốt trở vào.

Chữ Ứng có tính là bạn trai không?

“Hai người đã xác nhận quan hệ chưa?” Nhìn thấu suy nghĩ của Túc Nghệ, Ngô Tuyết tiếp tục hỏi, “Đã xác định là đang yêu đương rồi chứ?”

Hôn có tính là đã xác định quan hệ không?

Cô đắn đo rồi hỏi: “Thế nào mới coi là đang yêu đương?”

“Thì là một bên chủ động tỏ tình, bên kia đồng ý.”

“...” Về mặt Túc Nghệ hết sức rầm rối, cô từng tỏ tình mấy lần nhưng hình như Chữ Ứng chưa từng nói là đồng ý.

Thế là tâm trạng của cô lại càng down.

Về tới khách sạn, Túc Nghệ vừa đi vừa mò thẻ phòng, ngẩng đầu lên nhìn mới thấy có một người đàn ông đang đứng ngay trước cửa phòng mình.

Thoạt tiên cô giật mình, sau đó đi tới trước mặt anh hỏi: “Sao anh lại ở đây?”

“Tìm em.” Chữ Ứng có vẻ mệt, nói khản tiếng, “Có phải là tới muộn rồi không? Qua mất giờ cơm chiều rồi.”

Túc Nghệ quẹt thẻ mở cửa: “... Không muộn, đến sao không gọi cho em?”

“Sợ em đang quay,” anh đáp tự nhiên, “dù sao thì cứ đứng ở đây là sẽ đợi được em.”

Túc Nghệ cầm tay nắm cửa khựng lại.

Sau đấy, cô bất ngờ quay người, dựa lưng vào cánh cửa, hỏi anh: “Chữ Ứng, anh có thể yêu đương với em không?”

Nụ hôn trước đó dù tính hay không tính cũng đều không sai.

Cô có thể bỏ nhiều thời gian hơn với Chữ Ứng, nụ hôn trước không tính, cô sẽ cố gắng ở nụ hôn sau, hôn sau nữa, sau nữa nữa nữa...

Không đợi cô đếm xong, eo bỗng bị một bàn tay to túm, Chữ Ứng áp cô lên cửa, hơi thở đàn ông bao chặt lấy cô.

Lông mày anh hơi nhíu lại: “Không phải chúng ta đang yêu đương rồi sao?”

Túc Nghệ dựa người vào mặt cửa, hai mắt chớp chớp.

Người đàn ông đang muốn hôn thì một đôi tay bé nhỏ áp lên hai bên má của anh.

Túc Nghệ cười tí mắt, ôm mặt anh, chụt chụt, mỗ lên môi anh mấy cái.

Chữ Ứng bật cười vì bị hôn, để cô hôn một lúc mới giữ đầu cô hôn lại.

26. Chương 26

Người đàn ông mài môi của cô, động tác có thể coi là dịu dàng, có thể thấy là đang rất nỗ lực khắc chế, anh đưa tay ra sau thắt lưng chặn tay nắm cửa giúp cô.

Túc Nghệ nhin cười, tự dằn lòng lúc đang hôn không được nhe răng, cô đang chuẩn bị nhắm mắt thì bỗng cảm thấy môi không còn trên môi nữa...

???

Hết, hết rồi???

Chữ Ứng kéo người cô dậy, đỡ cô đứng thẳng lên rồi nhanh chóng tách nhau ra, bỏ túi đồ to dưới chân xuống bàn.

“Dâu tây.” Giọng anh rất bình thường.

Giờ cô không hề muốn ăn dâu tây một chút nào hết đâu, ơ kìa!

Người đàn ông thấy cô vẫn còn đứng đực ra: “Sao vậy?”

Túc Nghệ vụng trộm liếm liếm môi: “... Không có gì.”

“Ăn tối chưa?”

Cô nghĩ nghĩ rồi hỏi lại: “Anh ăn chưa?”

“Vẫn chưa.”

Mới ăn xong cơm hộp ở đoàn phim và vài quả dâu tây, Túc Nghệ trình trọng đáp: “Em cũng chưa ăn.”

Cô mở app nhà hàng, kéo một mạch, hình một mâm hải sản thập cẩm thu hút sự chú ý của cô, cô nuốt nước miếng hỏi: “Chúng ta đi ăn tôm hùm đất nhé?”

“Ừ.”

Ăn tôm hùm đất mà đeo khẩu trang thì rất phiền phức, cô đeo đại một chiếc kính râm và đội mũ thể thao vào.

Không ngờ vừa kéo cửa ra thì đụng ngay phải Ngô Tuyết, tay chị còn đang cầm một chiếc chén sứ.

“Sao em lại ra đây, khéo quá, chị có chén chí mà phù này...” Ngô Tuyết còn chưa nói xong, nhìn thấy người đứng sau Túc Nghệ, lập tức im bật, mất một lúc mới nói được: “... Chữ tổng, chào buổi tối.”

Chữ Ưng gật gật đầu, coi như chào lại.

Ngô Tuyết chuyển sang nhìn Túc Nghệ, lập tức cười được ngay: “Đang muốn đi đâu đây?”

Túc Nghệ ho khẽ một tiếng: “Đi ăn cơm tối ạ.”

Cô nghệ sĩ nhà mình vừa mới ăn xong một hộp cơm to ở đoàn làm phim giờ lại muốn đi ăn nữa, Ngô Tuyết bực lắm: “Em...”

Mới nói được một chữ, Túc Nghệ đã liều mạng nháy nháy mắt.

Thế là Ngô Tuyết đành phải giật giật môi sửa lời: “Mang thêm một người có phiền không? Vừa hay tôi cũng chưa ăn.”

Quán tôm hùm đất đó không ở gần, phải đánh xe đi. Túc Nghệ vừa ngồi vào ghế phó lái thì nhận được tin nhắn ân cần hỏi han trên Weixin từ vị hành khách ngồi ghế sau.

Ngô Tuyết: “Vừa ăn xong một suất cơm hộp hai mươi sáu tệ, giờ lại muốn đi ăn khuya, em muốn làm chị tức chết hay muốn chính mình béo chết hả?”

Túc Nghệ nường nường: “Em chẳng qua chỉ muốn đi hẹn hò thôi, nghề phụ của chị là bóng đèn hay sao!”

Ngô Tuyết: “Em tưởng là chị muốn à? Phóng viên ngồi chực quanh em đông như vậy, ngay cả khẩu trang em cũng không đeo là sao?”

Túc Nghệ không nhấc lại, bỏ điện thoại vào túi rồi tì khuỷu tay lên hộp bỏ đồ, hai mắt nhìn thẳng vào Chữ Ưng, đáy mắt sáng lấp lánh.

Biết đang bị nhìn, Chữ Ưng hỏi: “Sao?”

“Gần đây hình như anh khá bận.” Túc Nghệ vẫn giữ nguyên tư thế cũ, “Em muốn nhìn anh nhiều một chút.”

Tốc độ xe chậm lại một chút.

Hiếm khi mới phân tâm một lần lúc lái xe, Chữ Ưng để rảnh ra tay phải, muốn xoa tóc cô, không ngờ vừa đưa tay ra đã bị Túc Nghệ nắm.

Mười ngón đan chặt.

Túc Nghệ chỉ nắm chưa tới ba giây rồi nhanh chóng thả tay anh ra, cười tươi rói: “Được rồi, lái xe nghiêm chỉnh đi.”

Ngô Tuyết thật hối hận vì đã đi theo, không biết giờ xuống xe có còn kịp không.

Quán hải sản nằm kẹt giữa một loạt cửa hàng quần áo giày dép nên rất dễ tìm.

Ba người chọn một chỗ ngồi trong góc, Chữ Ứng cầm thực đơn, nhìn quét qua một lượt: “Hai suất tôm hùm đất, hơi cay là được.”

Nhân viên phục vụ là một cô gái trẻ, vừa ghi vừa trộm ngắm anh: “Ngài muốn phần lớn hay phần nhỏ?”

“Phần lớn.”

Ngô Tuyết vội hỏi: “Chữ tổng, hai phần có nhiều quá không?”

Chữ Ứng vẫn đang nhìn thực đơn: “Không phải cả hai đều chưa ăn cơm sao?”

Ngô Tuyết đành phải cười gượng: “... Vâng, đúng vậy, có điều sức ăn của Túc Nghệ ít lắm, hai phần có lẽ ăn không hết.”

Cuối cùng vẫn gọi hai phần.

Phục vụ vừa đi thì điện thoại của Chữ Ứng liên đồ chuông... Thực ra lúc ở trên xe đã réo nhiều lần lắm rồi, chẳng qua anh đều ngắt máy hết.

Anh đứng đờ đờ nghe máy: “Ừm.”

“Bố khỉ, sao ông liên tục ngắt điện thoại tôi gọi thế hả?” Giọng đàn ông ở đầu kia rất to, “Đại ca, đang đâu vậy, lần trước chuyện tôi nói với ông có quá lắm không? Hạnh phúc cả đời của tiểu đệ phụ thuộc cả vào đại ca đó.”

Chữ Ứng nhăn nhó dịch điện thoại ra xa tai: “Chẳng liên quan.”

Lưu Tỉ rất hiểu tính thẳng anh em nối khố của mình, cái điệu nói chuyện này là đang muốn đập máy rồi đây, anh ta vội la lên: “Đừng mà, để tôi gặp mặt nói trực tiếp đi, ông đang ở đâu?”

Đúng lúc này, có mấy vị khách bước vào nhà hàng, nhân viên phục vụ ở cửa rao: “Muốn ăn tôm hùm đất...”

Những nhân viên phục vụ ở bên ngoài khác lập tức hô nói: “Hãy đến Hương Nghi Giai!”

Đầu kia lập tức cúp máy.

Túc Nghệ thính tai, trí nhớ tốt, nghe một cái liền đoán ngay ra giọng Lưu Tỉ, cô hỏi: “Anh ta muốn tới à?”

Ngô Tuyết thuận miệng hỏi: “Ai vậy?”

“À, một người bạn của Chữ Ưng.” Túc Nghệ đổ nước ấm tráng bát đĩa sạch sẽ một lần rồi lấy bát đĩa của Chữ Ưng sang, “Tên là Lưu Tỉ.”

Ngô Tuyết sững sốt: “Chữ ”tỉ” nào thế?”

Chữ Ưng đáp: “Tỉ trong ”ngọc tỉ”.

Người ngồi bên im bật.

Tôm hùm đất còn chưa được đưa lên, Ngô Tuyết bỗng đột ngột đứng dậy, tiếng chân ghề rít lên chói tai: “Tôi bỗng nhớ ra có chút việc, về trước nhé.”

Túc Nghệ tỏ vẻ khó hiểu: “Chuyện gì mà gấp vậy?”

Ngô Tuyết nói: “Phải gọi mấy cuộc điện thoại, dạo này có nhiều tài nguyên tìm tới cửa lắm, tôi phải về sắp xếp một chút.”

“Em mới bắt đầu quay chưa bao lâu, có mời thì em cũng không thể nào đi được, cứ từ chối hết là xong.”

Ngô Tuyết kề sát vào tai cô nói nhỏ: “Mẹ kiếp, em có muốn được hẹn hò riêng tư không hả?!”

Chắc, người này, sao lại nói tục chứ?

Túc Nghệ tỉnh bơ nói tiếp: “Vậy giao toàn quyền cho chị đấy, đi đường cẩn thận nhé.”

Ngô Tuyết đi rồi, Túc Nghệ liền dịch ghế lại gần chỗ Chữ Ưng.

Tôm hùm đất lên rất nhanh, cô đeo bao tay vào, xách một con tôm lên: “Em bóc cho anh nhé? Em bóc thạo lắm đấy.”

Vừa nói xong thì con tôm hùm đất trong tay đã bị người ngồi bên lấy mất.

Động tác của anh rất thuần thực, nhanh thoăn thoắt, mấy phần tôm đã được bỏ vào bát cô: “Ăn đi.”

Lúc Lưu Tỉ đến liền được một phen hoảng hồn bởi núi vỏ tôm trước mặt Chữ Ứng.

Anh ta nhanh chân ngồi xuống cạnh Chữ Ứng, sợ anh chạy mất: “Ông đi ăn tôm hùm đất tẻ cay sao không gọi tôi?!”

Chữ Ứng chẳng buồn nhìn anh ta: “Giờ tôi không gọi không phải ông cũng tự tới rồi đấy thôi?”

Lưu Tỉ không hề để bụng, thấy có Túc Nghệ liền cười cực kỳ thân thiết: “Sao em bóc tôm mà không đeo bao tay, lát nữa tay ám mùi đấy.”

Vừa nói xong thì thằng anh em nhà anh ta liền cực kỳ tự nhiên bỏ thịt tôm vào bát Túc Nghệ.

Ồ?!

Anh ta chơi với Chữ Ứng từ hồi mặc quần yếm tới giờ, cảm có bao giờ được Chữ Ứng gấp cho một miếng đồ ăn nào!

Anh ta tròn mắt: “Ồi, không phải, hai người... chẳng lẽ là?”

Túc Nghệ nhích người lại gần Chữ Ứng, cười khúc khích.

Lưu Tỉ không giống Chữ Ứng, trong Weixin của anh ta có một nhóm được phân loại riêng, số nữ minh tinh trong đó không dưới năm mươi người, giới giải trí có động tĩnh gì anh ta đều nắm rõ như lòng bàn tay. Đạo gần đây tin đồn về Túc Nghệ có thể nói là nhiều như được mùa. Tên Lương Bác thế nào thì không biết nhưng anh ta chỉ liếc một cái là nhận ra ngay tên “trùm” ở bãi đỗ xe kia chính là Chữ Ứng, vốn còn định hỏi cho rõ nhưng Weixin của anh ta đã bị người ta kéo vào danh sách đen rồi. Thật không ngờ hai người này đúng là đang ở bên nhau thật!

“Chúc mừng chúc mừng, chuyện tốt thế này phải khai rượu mới được.” Lưu Tỉ vẫy tay gọi nhân viên phục vụ lấy mấy chai Thanh Đảo rồi hất hất cằm với Túc Nghệ: “Nghệ Nghệ, không ngại anh làm bóng đèn chứ?”

Chữ Ứng lườm anh ta một cái: “Gọi là chị dâu.”

“Chị dâu.” Lưu Tỉ có việc nhờ người nên gọi ngọt xớt, biết rõ rồi còn hỏi, “Sao chị lại tới Thượng Hải thế này?”

Túc Nghệ nghe gọi vậy liền muốn thưởng hồng bao ngay cho Lưu Tỉ: “Đi quay phim.”

Lưu Tỉ cầm một con tôm hùm đất lên huých huých tay Chữ Ứng, thuận miệng hỏi: “Hai người ai theo đuổi ai?”

Túc Nghệ vừa định đáp thì anh đã mở miệng trước: “Tôi.”

“Chắc chắc,” cả trái tim Lưu Tỉ lúc này đều hướng về Túc Nghệ, “chị dâu đúng là mắt mù.”

Anh mới là đồ mắt mù.

Túc Nghệ thầm đáp trong lòng, cũng thủ tiêu luôn hồng bao định thưởng cho Lưu Tỉ.

Rượu lên, Lưu Tỉ đặt một chai trước mặt Túc Nghệ rồi hai tay dâng điện thoại của mình tới trước mặt cô, trên màn hình mở sẵn một mã QR: “Chị dâu, thêm bạn bè trên Weixin chứ?”

Lần trước gặp nhau ở nhà hàng đã bỏ qua mất, từ đó tới giờ vẫn chưa gặp lại, bằng không anh ta đã chẳng tới mức phải chạy đi tìm Chữ Ứng.

Hai người vừa thêm bạn bè xong, Chữ Ứng bất ngờ đứng dậy.

“Đi vệ sinh.”

Chữ Ứng đi rồi, Lưu Tỉ chuyển mông, ngồi sang cạnh Túc Nghệ: “Chị dâu à, tối muộn thế này chị còn tới đây, người đại diện cũng mặc kệ chị sao?”

Túc Nghệ đang định đáp thì điện thoại có âm báo tin nhắn.

Chữ Ứng: “Ra ngoài.”

“Người đại diện của tôi vừa về.” Túc Nghệ nhanh chóng đứng dậy, xách túi lên đi, “Tôi cũng đi vệ sinh.”

Mới vừa về?!

Lưu Tỉ sững sốt, chớp mắt liền quên mất muốn hỏi gì tiếp, đến khi hồi thần thì trên bàn đã chỉ còn sót lại mỗi mình anh ta.

Anh ta làm một hộp rượu.

Không sao, chờ chị dâu về rồi hỏi tiếp.

...

Túc Nghệ ngồi vào xe thắt dây an toàn: “Bỏ lại mình anh ta ở đó thực sự không sao chứ?” Tuy hỏi vậy nhưng khuôn mặt tươi rói đã bán đứng cảm xúc thật của cô rồi.

“Mặc kệ hần.” Chữ Ứng nói, “Muốn đi đâu?”

Túc Nghệ xem giờ, chín rưỡi, về thì sớm quá, cô không mang khẩu trang, đi chỗ đông người không được tiện.

Đang rầu lòng thì một tòa nhà lớn lướt qua cửa sổ xe, mặt tiền sáng lấp lánh dòng chữ: Rạp chiếu phim XX.

Trước sảnh rạp chiếu phim, Chữ Ứng nhét tờ bướm giới thiệu phim vào tay cô: “Xem gì đây?”

“Tiên sinh, ngại quá,” nhân viên bán vé lên tiếng nhắc, “trong nửa giờ tới, rạp chúng tôi chỉ có một suất chiếu, những phim khác phải chờ ít nhất một tiếng trở lên.”

Túc Nghệ đến cả thông tin phim cũng không cần xem nữa: “Vậy chọn phim đó đi.”

Mua suất bông rồi vào phòng.

Họ chọn chỗ ngồi ở khúc giữa, lúc vào trong, cả khán đài không một bóng người, đến tận lúc sắp chiếu mới có một đôi tình nhân đi vào ngồi đằng trước họ.

Có lẽ vì ít người nên ngay cả quảng cáo, rạp chiếu phim cũng không phát, phát thẳng luôn phim. Mở đầu phim là một nhóm học sinh trung học xúm lại với nhau định mời bút tiên.

Hóa ra là phim ma nội địa à? Túc Nghệ ngáp một cái.

Trong quá trình mời bút tiên, nhạc phim từ từ chuyển sang giai điệu căng thẳng để dọa người, đúng chuẩn mô típ thường thấy của phim “ma” nội địa.

Để tạo không khí, nhạc càng ngày càng nhỏ lại, cô gái ngồi ghế trước thì thầm nói “em sợ lắm”, “nhạc nên đáng sợ quá”, Túc Nghệ đứng đưng hút một hơi coca.

Lâu lắm không uống, đã quá.

Trong phim, cây bút đám học sinh nữ đang cầm bắt đầu chuyển động, sau hơn nửa phút, một người nghịch ngợm trộm hé mắt nhìn, khung hình bỗng rung lên, thành linh một cô gái tóc trắng xuất hiện ngay bên cạnh bạn nữ đó.

“Á!” Cô gái ngồi ghế trước rúc vào lòng bạn trai, nức nở bảo, “Đáng sợ quá, kinh thật đấy... hức hức...”

Người bạn trai xoay người ôm bạn gái mình, cúi đầu dỗ dành: “Cưng đừng sợ, có anh đây rồi, đừng khóc, đừng khóc.”

... Ồ???

Còn có kiểu này nữa à???

Mắt Túc Nghệ lập tức sáng lên.

Cô ngồi thẳng lưng, nín thở, nghiêm túc xem phim.

Rất nhanh, đoạn nhạc gây căng thẳng kia lại bắt đầu.

Mắt gần chục giây, cuối cùng cũng tới một đoạn cao trào nhỏ, cô gái áo trắng lại xuất hiện một lần nữa trên màn ảnh.

Cơ hội tới rồi!

Túc Nghệ không cần suy nghĩ, nhắm mắt rúc người vào lòng người bên cạnh...

Không hề chui được vào trong một lồng ngực dày rộng ấm áp như trong tưởng tượng.

Phương hướng bị sai lệch, cô... đụng đầu vào cánh tay người đàn ông.

..... Cứng quá.

..... Đau quá.

Có cảm giác đang bị ai đó nhìn trên đỉnh đầu, cô thầm nghĩ, liệu không biết có cái lỗ nào có thể cho cô chui vào ngồi trốn một lúc được không.

Đang định rụt đầu về thì người đàn ông bỗng đưa tay ôm cổ cô.

Tay kia tiến quân về phía tóc, chuẩn xác đáp xuống chỗ đầu cô bị đụng, nhẹ nhàng xoa xoa.

Giọng Chữ Ưng nghe vừa buồn cười vừa bất lực.

“Có ngốc hay không chứ?”

Chú thích:

*rượu trắng Thanh Đảo: Thanh Đảo là tên một địa danh không phải một nhãn hiệu, loại này có giá từ vài trăm ngàn đồng tiền Việt tới vài triệu.

*chí mà phù: còn gọi là chè mè đen

27. Chương 27

“... Em sợ.” Bị bắt được quả tang, đã diễn thì phải diễn cho trót, Túc Nghệ quyết định phải tiên phát chế nhân, “Tay anh cứng quá.”

Lúc cụng phải rất đau, Túc Nghệ buồn bực hừ khê một tiếng, đôi tình nhân ngồi trước lập tức ngoái đầu lại nhìn mấy lượt.

Chữ Ưng: “Xin lỗi, bạn gái làm ồn.”

Mặt Túc Nghệ đỏ tới tận mang tai.

Xem hết phim, ra khỏi rạp, Túc Nghệ đứng giữ cửa bên ghế phụ hỏi: “Hay là để em lái?”

Chữ Ưng đi tới chỗ cô, nhét cô vào ghế phó.

Lần này xe không chạy vào trong bãi đỗ mà dừng lại trước cửa khách sạn.

Túc Nghệ vẫn ngồi, hỏi anh: “Chùng nào anh về Bắc Kinh?”

“Phải một thời gian nữa,” Chữ Ưng đáp, “đoàn phim hôm nào thì nghỉ?”

Túc Nghệ lấy điện thoại ra kiểm tra rồi quay mặt qua, trịnh trọng thông báo: “Thứ Bảy và thứ Tư tuần

sau, bình thường em cũng có thể xin phép được.”

Câu này mà để Lý Mẫn nghe được chắc tức chết.

Chữ Ưng gật đầu: “Thứ Bảy tới đón em.”

“Vâng.” Túc Nghệ cười, không hỏi xem đi đâu, quay người định xuống xe, đặt tay lên tay nắm cửa lại khựng lại, nuốt nuốt nước bọt, quay đầu hỏi dò: “... Hôn tạm biệt nhé?”

“Cốc cốc cốc.”

Bảo vệ khách sạn tới gõ cửa sổ, cách một lớp kính, tiếng nghe không được rõ: “Tiên sinh, chỗ này không thể đậu lâu.”

Túc Nghệ bất giác quay ra nhìn cửa sổ, người ngồi bên giữ mặt cô lại, rồi một ngụm hôn chuồn chuồn lướt nước chạm lên môi cô.

Đến tận lúc xe đi rồi, Túc Nghệ mới hồi thần, che môi đi vào trong khách sạn.

Chưa đi được mấy bước đã gặp người quen ở đại sảnh, kẻ kéo cô vào bày trò diễn kịch tạo scandal nửa tháng nay sao có thể không quen cho được?

Lương Bác rõ ràng là cố ý chờ cô, thấy cô tới liền đứng ngay đây.

“Túc Nghệ, chúng ta nói chuyện đi.” Giọng điệu Lương Bác có vẻ sốt ruột, rõ ràng là khó chịu vì phải chờ đợi nhưng không dám thể hiện ra mặt.

Túc Nghệ dừng chân đứng lại, xoay mặt qua cười: “Được.”

Lương Bác cứ tưởng đối phương sẽ từ chối, trố mắt ra chớp chớp. Độ trước, phòng làm việc của anh ta đã tung ra rất nhiều tin tức về anh ta và Túc Nghệ, còn liên hệ với không ít nick thương mại trên mạng, kết quả là, mấy ngày gần đây, các nick thương mại lớn lần lượt bị kiện, có người tìm tới tận cửa nói chuyện, còn nói nếu không xử lý chuyện này thì sẽ tung bằng ghi âm lúc thỏa thuận với nhau ra.

*nick thương mại: nick có đông người theo dõi, nhận tiền để đăng bài theo ý người khác, tổ lái dư luận.

Mới đầu thì chuyện này cực kỳ dễ xử lý, cùng lắm là giải thích, làm sáng tỏ, lặng lẽ lặn khỏi hot search, việc này coi như qua, giờ nick thương mại lại muốn quay ra cắn ngược bọn họ, không giải quyết được chuyện thừa kiện thì tình cảnh của anh ta sẽ cực kỳ nguy ngập.

“Chúng ta lên phòng cô nói đi, chuyện này có hơi phức tạp.” Nói xong, anh ta liền định đi ấn thang máy.

“Không cần.” Túc Nghệ vẫn không nhúc nhích, đứng nguyên tại chỗ, “Có việc gì thì nói luôn ở đây đi.”

Lương Bác bặm môi, tính tình anh ta không tốt, trước đây ít nhiều nhờ có công ty gây dựng hình tượng mà mới hot lên được, giờ người đại diện nhờ đi nhờ lại, bảo anh ta nhất định phải khống chế cảm xúc, nói chuyện tử tế với Túc Nghệ.

“Được.” Anh ta đáp, “Tôi cũng không quanh co lòng vòng nữa, cô nói đi, chuyện này phải thế nào mới chịu?”

Túc Nghệ giả bộ không biết: “Chuyện gì?”

Lương Bác: “... Chuyện giả vờ ghép đôi.”

“Ồ... việc này thì anh không nên tới hỏi tôi.” Cô nhú mày, “Không phải chính anh tự chọn hay sao? Ghép đôi, mua bình luận, đều do mình anh tự biên tự diễn mà.”

“Cô...” Lương Bác nhú mày, “Cô nói đi, muốn gì, tiền hay tài nguyên? Có điều, tài nguyên tôi kiếm được chỉ e không bằng vị bạn trai kia của cô.” Nói đến cuối câu, giọng điệu còn tỏ ý mỉa mai.

Nếu là người khác, anh ta đã chẳng phải nôn nóng như vậy nhưng đối phương lại là Chử thị, chẳng biết làm thế nào mà Túc Nghệ lại leo lên được chiếc thuyền lớn này.

Túc Nghệ cười khẩy lại: “Ngại quá, cả hai thứ tôi đều không thiếu, chuyện này từ đầu chí cuối tôi không hề tham dự vào, anh tìm tôi cũng vô ích.”

Lương Bác: “Đạp đổ tôi thì có lợi gì cho cô?”

“Ấy chứ, tôi và anh không thù không oán, không có chút xíu quan hệ nào, ngày sau lỡ anh có bại, tôi cũng không gánh cái tội này đâu.” Túc Nghệ chẳng buồn nói thêm nữa, cất bước bỏ đi.

Không ngờ đối phương bất thành linh thô bạo kéo ngược tay của cô lại.

Cánh truyền thông bám theo Túc Nghệ không lúc nào thiếu, tất nhiên anh ta không đời nào động thủ, anh ta cười gằn một tiếng: “Tôi tới tìm cô là nể mặt cô, cùng cho nhau bạc thang để xuống, cô tưởng là tôi không có cách à? Việc này mà vỡ lở, cùng lắm thì tôi mất một chút fan, bồi thường một chút tiền nhưng cô phải biết rằng... trong cái giới này, muốn bôi nhọ một người phụ nữ rất đơn giản, nhất là loại người xuất thân nghèo khó như cô, ngay bộ phim đầu đã là nữ phụ của phim lớn...”

“Bốp...”

Tiếng bạt tai văng vẳng giữa đại sảnh khách sạn.

Khách đi ngang và nhân viên đều dừng lại nhìn.

Lương Bác bị tát lệch mặt, máu nóng dồn lên não, vẻ mặt kinh ngạc như là vẫn chưa ý thức được chuyện vừa xảy ra.

Anh ta quay mặt lại, to tiếng: “Cô dám đánh tôi?!” Nói xong, anh ta vung tay lên định đánh trả.

“Bốp...”

Lại thêm một bạt tai.

Hai bên trái phải đỏ hồng đối xứng, Lương Bác ngậy ra.

Anh ta hoàn toàn không ngờ Túc Nghệ bỗng lại khó chơi như vậy, càng không ngờ cô ta có gan tát thêm lần hai.

Cứ thứ hai này, Túc Nghệ đánh không hề nường tay, dùng hết sức bình sinh, đánh xong tay cũng đau.

Lương Bác hồi thần, lại vung quyền lên: “Cô...”

Nắm đấm của anh ta còn chưa giáng xuống, cánh tay đã bị người đằng sau túm chặt, bả vai bị ghì xuống, chưa kịp cả nhìn xem ai đánh mình thì đã nằm rạp dưới đất, lưng bị người ta ghì đầu gối đè xuống, anh ta đau quá la oai oái.

Túc Nghệ ngậy ra nhìn người ở trước mặt: “Sao anh lại quay lại?”

Hỏi xong cũng liền tự hiểu ra luôn. Người đàn ông đang ghì Lương Bác đeo một túi xách nhỏ màu trắng bằng nhung, trông có vẻ cực kỳ bất tiện nhưng lại đáng yêu đến bất ngờ.

Lực tay của Chủ Ứng không hề nói ra: “Em để quên túi trên xe.”

Bảo vệ nhanh chóng có mặt. Chủ Ứng đứng dậy, Lương Bác vẫn nằm bẹp dưới đất rên rĩ.

Bảo vệ thấy Túc Nghệ trông quen mặt, rồi lại thấy Lương Bác, lập tức hiểu ra, nâng Lương Bác dậy rồi hỏi

nhỏ: “Ngài không sao chứ? Có cần giúp gọi cảnh sát tới không?”

Lương Bác tức không chịu nổi nữa, chẳng nói chẳng rằng liền vung quyền định đấm vào mặt Chữ Ứng nhưng bị người đại diện đứng ra giữ chặt tay.

Lương Bác vung tay ba lần không đấm nổi một cú, khỏi phải nói là cảm thấy bực dọc cỡ nào.

Người đại diện vừa cười vừa cúi đầu xin lỗi: “Xin lỗi Chủ tổng, cậu ta uống vào chút rượu, nóng đầu, xin lỗi, xin lỗi! Để tôi dẫn cậu ta đi!”

Lương Bác từng chụp không ít ảnh khoe cơ bắp, tám múi, đường nhân ngư, cái gì nên có đều có đủ nhưng đó chỉ là nhờ tập thể hình mấy bữa trước khi chụp mà ra, hàng trang trí, không luyện nữa là chẳng bao lâu sẽ mất, nói tóm lại thì chẳng khác gì gối thêu hoa, một tên đàn ông lớn tướng mà ngậy ra bị người đại diện nói lời là lời đi mất.

Chữ Ứng xoay người, cởi túi xách ra, đeo lên người Túc Nghệ.

Túc Nghệ nhin cười hỏi: “Sao anh lại đeo nó?”

“Cầm thì không tiện.” Đánh người.

Túc Nghệ bật cười, tiếng cười trong veo, mềm mại nữ tính.

Lần nào cô cũng vậy, vừa mới hùng hùng hổ hổ dạy dỗ người khác xong, lác người một cái liền cười với anh ngọt ngào như thiếu nữ mới yêu lần đầu.

Cả hai mặt đều rất hấp dẫn.

Chữ Ứng đi ấn thang máy.

Túc Nghệ dừng cười, hỏi: “Xe anh đậu ở kia à?”

Nhắc vậy Chữ Ứng mới sực nhớ, ban nãy xuống xe vội quá, xe còn đang đậu trước cửa khách sạn.

Xoay người lại nhìn, quả nhiên, bảo vệ đang sốt ruột tìm chủ xe.

“Được rồi, anh về đi.” Túc Nghệ nói, “Em tự lên được.”

Cô nói xong liền bước vào thang máy, vẫy tay với anh, tới lúc cửa thang máy đóng lại mới vội vàng bổ sung một câu: “Cuối tuần nhớ tới đón em!”

Chữ Ưng nhẹ cười, anh đáp: “Ừ.”

**

Ra khỏi thang máy, Túc Nghệ mở điện thoại ra xem, gần mười hai giờ, không có tin nhắn nào.

Cô ngẫm nghĩ rồi đổi hướng rẽ sang phòng Ngô Tuyết.

Chưa kịp ấn chuông thì cửa đã mở trước, Ngô Tuyết vẫn mặc nguyên bộ đồ ban nãy, chưa thay áo ngủ, tay cầm bật lửa và bao thuốc, giật mình nhìn Túc Nghệ: “Sao vậy?”

“Lời này phải để em hỏi chị mới phải.” Túc Nghệ liếc nhìn bao Trung Hoa trong tay chị.

Đoàn phim chỉ sắp xếp phòng ở cho diễn viên còn nhân viên riêng của họ thì phải tự lo. Ngô Tuyết và An Tuyền ở chung một phòng đôi.

Chị nhẹ tay khép hờ cửa lại rồi bảo: “An Tuyền ngủ rồi, ra đằng cửa sổ nói đi.”

Phòng của Ngô Tuyết nằm ngay cuối hành lang, bên cạnh là cửa sổ.

Chị châm thuốc, làm một hơi, nhả khói ra phía ngoài cửa sổ: “Chơi vui chứ?”

“Cũng được.” Túc Nghệ đáp, “Nói đi, sao vậy, bình thường chỉ cần quá mười giờ là chị toàn vội vội vàng vàng kéo em về mà.”

“Không phải là tại sợ phá hoại nhân duyên của cô hay sao?” Ngô Tuyết cười, “Chữ tổng còn chẳng để ý, chị sợ gì? Người bị chụp có phải chị đâu.”

Ngô Tuyết tránh nặng tìm nhẹ, Túc Nghệ thấy chị không muốn nói thêm nên cũng không hỏi lại nữa.

Cô vỗ vỗ đầu Ngô Tuyết: “Tiểu Tuyết Tuyết à, có việc thì nhất định phải nói với em, em làm chỗ dựa cho chị.”

Ngô Tuyết cười vui vẻ: “Thôi đi, bình thường không phải toàn là chị chống lưng cho cô cả sao? Trước kia, đi tiệc, cô cứ bảo không đi là một mực không chịu đi, chị phải nói bao nhiêu lần xin lỗi mới về được người ta đó. May mà cô còn biết phấn đấu, giờ công ty chẳng dám xếp bữa loại chuyện kiểu này cho cô

nữa.”

Túc Nghệ ôm chị, bị sắc khói thuốc: “Vâng vâng vâng, chị đúng là nữ thần của em, bỏ tất cứu khổ cứu nạn, đầu năm tết đến em không đi bái Phật nữa, em bái chị nhé.”

“Hứ hứ, nói linh tinh,” Ngô Tuyết mắng, “có thể nói cái gì đó tốt lành hơn không hả? Chị đang còn sống sờ sờ đây, cô bái cái gì mà bái?”

Hai người trò chuyện với nhau một lúc, Ngô Tuyết hút hết điếu thuốc, dụi đầu tàn lọc, vút vào thùng rác, thuận miệng hỏi: “Ban nãy không gây ra chuyện gì chứ?”

Túc Nghệ chột dạ lắc đầu: “Không hề, chỉ đi xem phim thôi.”

Ngô Tuyết gật gật đầu, đuổi cô về: “Về phòng đi, mai còn phải quay phim nữa, ngủ muộn, tối uống ít nước thôi, mai mặt phù lên đấy.”

Túc Nghệ vâng dạ, nhanh chân chuồn về phòng.

...

Sáng sớm tinh mơ ngày hôm sau, Túc Nghệ đang trang điểm ở phim trường thì điện thoại liên tục đầy thông báo tin mới nổi.

Tuyệt tình! Túc Nghệ tát Lương Bác!

Kinh hoàng! Lương Bác ghé thăm Túc Nghệ buổi tối bị một người đàn ông thần bí đánh!

28. Chương 28

Ngô Tuyết đang ở ngay bên cạnh, cùng đọc hai tin này với cô.

Lúc đọc xong hàng tít, Túc Nghệ đã chuẩn bị sẵn tinh thần sẽ phản đòn lại thế nào rồi, không ngờ nội dung bên trong hoàn toàn khác hẳn cái tít.

Ảnh minh họa bài báo là hình chụp ở sảnh khách sạn ngày hôm qua, chụp rất rõ động tác vung tay tát người của cô.

Dưới đó, không ngờ lại là ảnh chụp bài viết đoàn đội Lương Bác gửi cho nick thương mại và kèm theo ảnh chụp nội dung trao đổi của hai bên, còn có một vị tự xưng là ông chủ Lưu tiết lộ tin tức đêm Lương Bác xuống lầu dưới tìm Túc Nghệ là vì mở tiệc ở nhà riêng, say rượu đi xuống đó, vô tình bị chụp, nói tóm lại, cả bài báo đều xoay quanh vấn đề “Lương Bác thuê người bày trò gán ghép”, cuối cùng, còn tốn một phần ba độ dài bài viết để tóm tắt sơ qua về Túc Nghệ từ trước tới nay, tiện thể ngầm ám chỉ “người đàn ông thần bí tối qua là ông chủ mới của Chữ thị”.

Túc Nghệ: “?”

Ngô Tuyết đứng sau lưng chỉ huy: “Kéo xuống dưới đọc bình luận đi.”

“Hội fan tuyên truyền tỉnh XX của Lương Bác: Không thể nào, tin rác!”

“Ha ha ha lầu trên có phải bị kích động quá nên đầu đập vào tường rồi chứ gì?”

“Fan của Nghệ cầm dao xông vào, giữa giữa móng tay cho chủ thớt rồi lại đi ra ngoài.”

“Có phải vì cái tôi để ý khác người lắm không, sao tôi cảm thấy thân thủ của ông chủ mới của Chữ thị được phết đấy chứ nhỉ.”

Bình luận này nhận được gần một trăm phản hồi, đều là thảo luận về Chữ Ứng, nào cao, nào khỏe, nào là ảnh chụp tra từ baidu ra.

Túc Nghệ bấm vào viết phản hồi.

“Anh ấy đã có...”

Mới gõ được một nửa thì điện thoại bị cướp mất.

Ngô Tuyết: “Tịch thu, mau mau trang điểm đi.”

Túc Nghệ chặc lưỡi: “Em không viết vậy nữa, chị trả điện thoại lại cho em đi, em muốn share bài, tiện thể hỏi thăm xem Lương Bác hôm qua có vui vẻ không.”

Ngô Tuyết hỏi: “Hôm qua xảy ra chuyện lớn như vậy sao không nói với chị?”

“Em nói thế nào được,” Túc Nghệ kê mặt vào gương lau son môi bị lem, “nói với chị là em tặng Lương Bác hai bạt tai sao? Em sợ chị ném thẳng em ra ngoài cửa sổ mất.”

“Làm gì tới mức đó,” Ngô Tuyết cầm điện thoại, tiếp tục kéo xuống xem weibo, “Lương Bác phen này bị ngã đau rồi. Không nói tới Chữ thị thì bao nhiêu nhà khác cũng đang điên cuồng đăng thông cáo, giờ đếm ra nhà anh ta đã từng ngỏ lời làm chuyện này với tận bảy nữ minh tinh rồi.”

Tâm trạng Túc Nghệ đang rất tốt, nhắm mắt lại cho thợ trang điểm dặm phấn.

Cảnh đầu không phải của cô, trang điểm xong, thề thốt hứa hẹn với Ngô Tuyết sẽ không phản hồi linh tinh trên mạng mới được trả lại điện thoại, cầm đi ra ngoài phòng hóa trang.

Phòng hóa trang được phân theo thứ bậc của diễn viên, cả đoàn phim chỉ có ba phòng hóa trang đơn, nam nữ chính mỗi người một cái, cái còn lại là của Túc Nghệ. Mới từ phòng hóa trang ra, Túc Nghệ liền gặp Ngô Kha đang quay về phòng hóa trang, vẻ mặt rất khó chịu.

Thấy cô, Ngô Kha cười, thân thiết gọi: “Tiểu Nghệ, anh thấy em càng ngày càng đẹp đấy.”

Ngô Kha có thể cư xử rất nhiều phụ nữ không phải là không có cái lý của nó, lúc nào anh ta cũng có sẵn rất nhiều lời ngon ý ngọt, lần nào gặp cũng phải khen cô dặm ba câu.

Túc Nghệ cười: “Cảm ơn ạ, Kha ca quay xong rồi à?”

“Vẫn chưa.” Ngô Kha đáp, “Cut mấy lần, đạo diễn Lý đang nổi cáu, bảo anh vào trang điểm lại.”

Lý Mẫn là người nóng tính, lúc Túc Nghệ quay bộ phim đầu tiên, có mấy lần bị mắng phải chui vào trong chăn khóc trộm nên chuyện này cũng chẳng có gì bất ngờ, quả nhiên, mới đi ra thêm mấy bước đã loáng nghe thấy tiếng Lý Mẫn.

“Cái vẻ mặt vừa rồi của cô, đến chỗ tôi đúng là sai lầm, sang phim trường bên kia mà diễn vai tiên nữ đi.” Lý Mẫn chống nạnh, “Tôi bảo cô diễn ngoài màn trong cứng chứ không phải bảo cô diễn nhàn hoa gió thổi qua liền đổ rạp!”

Mắt Trình An An ngân ngấn nước mắt, cô bé gạt đầu, lí nhí đáp: “Vâng, em biết rồi ạ, thưa đạo diễn.”

“Chỉ mình cô phải quay lại mấy lần, thời gian của bao nhiêu người bị lãng phí, chỉ có hai ba đoạn mà cũng không nhớ lời thoại, có một chút vậy mà cũng không thuộc được à?”

Túc Nghệ đang định lại đó thì nghe thấy bên cạnh có tiếng người lẩm bẩm.

“Có người nâng đỡ thật là tốt, một chút kỹ năng diễn xuất cũng chẳng có mà vẫn được nhận ngay vai nữ chính.”

Người đang ngồi bên cạnh là Từ Thiện Lam, hai tay chống cằm, cười mĩa mai.

Túc Nghệ liếc cô ta một cái rồi định đi luôn, ai ngờ lại bị đối phương gọi lại.

“Chị Nghệ,” Từ Thiện Lam đứng dậy, bỗng dưng nắm tay Túc Nghệ, “xin lỗi nhé.”

Túc Nghệ im lặng rút tay ra: “Gì cơ?”

“Thực ra địa chỉ khách sạn là em cho Lương Bác,” cô ta nói, “em thực sự không biết hóa ra quan hệ của hai người lại là như vậy.”

“Tôi và anh ta chẳng có quan hệ gì cả.” Túc Nghệ cười, không muốn nói nhiều với cô ta, “Được rồi, tôi nhận lời xin lỗi.”

Nói xong, không nhìn Từ Thiện Lam, Túc Nghệ đi thẳng.

Lý Mẫn có vẻ mắng đã nguôi bớt cơn giận: “Có thể quay cho tử tế được không, được thì quay lại luôn, không được thì cô đi cầm kịch bản đọc lại đi, để tôi quay cảnh khác.”

Túc Nghệ lặng lẽ đi tới chỗ màn hình, nhờ nhân viên bật cho cô xem lại.

Mới xem được một chút thì Lý Mẫn trông thấy cô, xua tay bảo: “Thôi, để đến chiều quay, tự xem lại lời thoại đi, không thì nhờ Tiểu Nghệ chỉ cho, giờ tôi không rảnh, chuẩn bị quay cảnh tiếp đi.”

Túc Nghệ sững sốt: “Em?”

Trình An An lại ngoan ngoãn nghe lời, cầm kịch bản tới, mặt trông rõ đáng thương: “Chị Nghệ, chị có tiện không?”

“Tiện thì tiện nhưng tôi không có bản lĩnh đó.” Túc Nghệ đáp, “Tôi đã diễn nữ chính bao giờ đâu, biết chỉ thế nào?”

“Hay lắm, đổi nhân vật thôi mà đã không diễn được rồi hả?” Lý Mẫn nói xong liền bỏ đi tìm nhân viên phụ trách bố trí cảnh quay.

Nhìn Trình An An đứng trước mặt mình, Túc Nghệ cảm thấy hơi khó xử: “An An à, tôi quả thực không chỉ được.” Trước nay cô chưa từng chỉ người khác diễn bao giờ.

“Không sao ạ.” Trình An An khụt khịt mũi, ngồi xuống cạnh cô, bỗng nhiên hỏi, “Chị Nghệ, sao các vai chị

diễn toàn là nữ phụ ác độc cả vậy?”

“Làm gì có tại sao gì,” Túc Nghệ đáp, “bộ phim đầu tiên của tôi đã là loại vai này rồi, các kịch bản tới sau này hầu hết cũng đều là loại này.”

Trình An An hỏi: “Không tính chuyện đổi loại khác sao ạ?”

Thực ra Túc Nghệ không có mưu cầu gì vai nữ chính, cô nói: “Không phải là có tính hay không mà phải xem kịch bản, không phải tôi muốn diễn gì thì diễn đó.”

“Nói điều.” Lý Mẫn không biết quay lại từ lúc nào, “Dạo trước tôi có một kịch bản hay, là gì thì tôi không nói đâu, tóm lại là nhân vật đó ban đầu muốn để con bé này diễn, thế mà nó cố sống cố chết không chịu, giữ nữ chính của phim đó đã nhận tới mấy giải rồi đấy, đang hot lắm.”

Túc Nghệ không giải thích gì, chỉ cười: “Năm nay cô còn tìm em nữa thì em nhất định sẽ nhận.”

Vừa nói xong thì chuông điện thoại kêu, nổi bật giữa phim trường yên ắng.

Cô cúi đầu nhìn màn hình, là một số lạ nhưng là của một người quen.

Cô tắt chuông điện thoại, nhìn chăm chăm màn hình mấy giây rồi mới đứng dậy: “Em đi nghe điện thoại ạ.”

Ngoài hành lang gió lớn, tóc của cô đã được cố định nếp, chỉ có chút đuôi là bị gió nhẹ nhàng thổi lên bay bay.

Cô tựa thất lưng vào rào chắn, một tay chống người một tay nghe điện thoại: “Chuyện gì?”

“Em à, em yêu rồi hả?” Giọng phụ nữ ở đầu kia nói hơi to.

Túc Nghệ hỏi lại: “Tìm tôi có việc hả?”

“Đang hỏi em cơ mà,” người phụ nữ kia nói, “em yêu rồi hả? Là ngôi sao lớn hay là ông chủ lớn...”

Túc Nghệ ngửa đầu trợn mắt nhìn trời định đập máy.

“Chừng nào thì dẫn về nhà, chị nạt nó cho em,” người phụ nữ cười giả lả, “với này, Tiểu Bảo mấy ngày nay cứ liên tục đòi em đây, hỏi em lúc nào mới về gặp nó.”

Ngón tay cầm điện thoại của cô cứng lại: “Tiểu Bảo đâu?”

“Đang ở ngay cạnh chị đây này, ôi! Đã bảo đừng đụng vào cơ mà! Đắt lắm đấy!” Người phụ nữ la lên rồi có tiếng bật tai.

“Túc Cầm!” Túc Nghệ la lớn.

Có tiếng bé trai khóc nức nở.

Túc Cầm quay lại nói tiếp: “Con nít không nghe lời là phải đánh, nó đã lớn thế rồi, càng ngày càng thêm bực, mà chị chăm con trai chị, em đừng có xía vào!”

“Được thôi.” Túc Nghệ tức quá hóa cười, “Thế chị chăm đi, đừng bảo em gửi tiền cho chị nữa.”

Túc Cầm nghe vậy, vội vàng áp điện thoại lên tai đứa trẻ: “Đừng khóc nữa, điện thoại của dì này, mau nghe đi.”

Tiểu Bảo nấc lên mấy tiếng: “Nghệ Nghệ, dì, dì dạo này, có, có bận không?”

Túc Nghệ mềm lòng, giọng dịu hần đi: “Không bận, Tiểu Bảo có bận không?”

“Tiểu Bảo, có, có hơi bận.” Thằng bé nói đứt từng câu, “Đi học, ở trường có giao, bài tập.”

“Vậy Tiểu Bảo học chăm chỉ vào nhé, rảnh dì sẽ về.” Túc Nghệ hỏi thêm, “Ở trường có ai bắt nạt Tiểu Bảo không?”

Đầu kia im lặng một lúc rồi mới rụt rè đáp: “Không, không có...”

Chưa nói được mấy câu, điện thoại đã bị Túc Cầm lấy lại.

Túc Cầm: “Được rồi, chị gọi tới là để nói với em chuyện này, gần đây chị chơi mạt chược, vận may không được tốt, lỡ tay thua hết tiền học phí kỳ sau của Tiểu Bảo mất rồi, em gửi nữa nhé.”

“Năm vạn, mới có bao lâu, chị đã tiêu hết rồi à?!” Túc Nghệ đứng thẳng người dậy.

“Vận may không tốt mà, mau gửi đi, sắp nghỉ hè rồi, trường học đòi phải nộp học phí trước khi nghỉ.” Túc Cầm nói, “Thế nhé, chị phải đi nấu cơm đây, lần sau về em nói chuyện với thằng bé sau nhé, cước điện thoại đắt chết đi.”

Cúp điện thoại, Túc Nghệ tức tới nổi thở hổn hển, ngực không ngừng phập phồng.

Giờ cô đang rất muốn quay vào phòng hóa trang cướp thuốc lá của Ngô Tuyết làm mấy hơi cho hạ hỏa.

Tiểu Bảo là cháu ngoại của cô, lúc Túc Cầm mang thai, không biết ăn lung tung gì mà con sinh ra, chỉ số thông minh thấp hơn người bình thường, nói chuyện hay lắp bắp, năm nay đã mười tuổi, con người ta đã lên lớp bốn, lớp năm, thằng bé thì chỉ mới học lớp một.

Một thằng bé ngốc như vậy, thế mà lúc Túc Nghệ gặp chuyện không may còn biết ôm chặt lấy đùi cô, không cho người ta lôi cô đi, cuối cùng còn bị mẹ ruột nó đập một cú lặn lông lốc cù chiêng.

Nghĩ tới tiếng bạt tai ban nãy, lòng cô lại sôi ruột.

Mãi một hồi lâu, cô mới gửi tin nhắn cho Ngô Tuyết bảo chị gửi cho Túc Cầm hai vạn.

Gửi tin nhắn xong, cô do dự một chút rồi bấm gọi điện thoại.

Người đàn ông nghe máy rất nhanh: “Ừm?”

Giọng cô buồn buồn: “Chữ Ứng.”

Chữ Ứng bỏ bút xuống: “Sao vậy?”

“Không có gì,” nghe được giọng nói này, trái tim cô bỗng thấy bình yên hơn, “đang bận ạ?”

“Không bận.” Chữ Ứng ra dấu cho trợ lý, trợ lý nhanh chóng rời khỏi văn phòng. Anh cúi đầu, hỏi tiếp: “Đang ở phim trường à?”

Túc Nghệ cúi đầu “ừm” một tiếng.

Đầu kia im lặng một lúc.

“Thứ Sáu xin nghỉ phép đi.”

Túc Nghệ ngạc nhiên: “Dạ?”

Chữ Ứng nhìn điểm du lịch trên màn hình bảo: “Anh đặt khách sạn rồi, chúng ta đi sớm một chút.”

29. Chương 29

“Cái gì, em muốn xin nghỉ?” Lý Mẫn bị bất ngờ.

Túc Nghệ ngồi cạnh cô, cười tươi: “Vâng ạ, xin nghỉ một ngày.”

Không thể trách Lý Mẫn phản ứng mạnh được vì ngay cả Ngô Tuyết ở đằng sau cũng giật mình, đừng nói là vì việc riêng, trước đây, dù có sốt, Túc Nghệ cũng không xin nghỉ, mặt sốt đỏ bừng thì đánh phấn vào rồi diễn, không ai khuyen được.

“Được thì được thôi.” Lý Mẫn xem lịch quay treo ở bên, “Hôm đó em chỉ có một cảnh, chuyển sang Chủ nhật quay là được.”

Quay về phòng hóa trang, Ngô Tuyết hỏi: “Thứ Sáu làm gì thế?”

“Hẹn hò ạ.” Túc Nghệ cầm điện thoại, để An Tuyền tẩy trang cho mình, “Nói trước nhé, chị không được đi theo.”

Ngô Tuyết bảo: “Thứ Bảy là ngày nghỉ rồi, sao không để muộn một ngày hẵng đi.”

Túc Nghệ nói: “Thứ Bảy em cũng muốn hẹn hò.”

Ngô Tuyết ồ một tiếng, quay người đi thu dọn đồ đạc, bỗng nghĩ ra nên lại quay lại hỏi: “Ý em là tối thứ Sáu em sẽ đi qua đêm, thứ Bảy mới về hả?!”

Mắt Túc Nghệ cong tí như vầng trăng non.

Ngô Tuyết: “...”

Tối hôm thứ Năm, Túc Nghệ gọi Ngô Tuyết sang phòng mình.

Lúc Ngô Tuyết vào, suýt thì bị sặc cà phê: “... Cô đang làm gì thế?”

Túc Nghệ đứng trước giường, chỉ mặc một chiếc váy ngủ ren hai dây màu đen, ở trong mặc bra, cảnh xuân trước ngực phơi ra quá nửa, váy chỉ che được tới hết hông, đôi chân dài trắng nõn nà cân đối, nhìn một phát không sót chút nào.

Không chỉ trên người, trên giường vẫn còn bày vài chiếc áo ngủ gợi cảm kiểu dáng màu sắc khác nữa.

“Chị tới rồi, mau qua đây.” Túc Nghê vừa nói vừa đi vào phòng tắm soi gương rồi lại đi ra, “Bộ này thế nào?”

Ngô Tuyết không có tâm trạng ngắm nghía gì nhiều, vội vàng la lên: “Rèm cửa đã kéo kĩ chưa đấy?”

“Kéo rồi,” Túc Nghê đáp, “mau chọn giúp em đi.”

Ngô Tuyết nhìn cô bằng vẻ mặt phức tạp: “Đồi phong bại tục!”

Túc Nghê: “?”

Ngô Tuyết: “Vật đổi sao dời!”

Túc Nghê: “??”

Ngô Tuyết: “Tổn hại lễ giáo!”

“???” Túc Nghê kéo kéo thân váy, chiếc váy này vốn ngắn, kéo cũng chẳng dài thêm được, “Bảo chị sang giúp chọn đồ chứ đâu phải là sang đọc thuộc thành ngữ.”

Ngô Tuyết thấy Túc Nghê lúc này chính là vai hồ ly tinh trong bộ phim hay nhất của cô, còn Chữ Ưng chính là tiểu tăng nhân sắp bị ăn sạch sành sanh.

Chị hỏi: “Hai người tính toán tới đâu rồi?”

Túc Nghê đáp: “Không biết.”

“Không biết?” Ngô Tuyết chống hông hỏi, “Thế lỡ cô bị bán thì chị đi đâu tìm cô đây?” Nghĩ lại lại thấy không đúng nên sửa, “Mà không, gia nghiệp của Chữ thị lớn như vậy, có thể nào thì cũng là cô bắt cóc Chữ Ưng mới phải, chị cảnh cáo cô nhé, đừng có mà làm xằng làm bậy.”

“Chị đúng là bạn tâm giao của em.” Túc Nghê khen ngợi rồi lại giục, “Mau giúp em chọn đi mà.”

Ngô Tuyết chọn cái kiểu dáng bảo thủ nhất, dài nhất: “Lấy cái này đi.”

Túc Nghê bỏ váy ngủ vào vali.

Ngô Tuyết định mở miệng nói gì đó nhưng lời đã ra tới miệng lại nuốt về.

Chị có thể cho Túc Nghệ rất nhiều lời khuyên trên phương diện công việc nhưng về mặt cuộc sống, Túc Nghệ vẫn luôn hiểu rõ hơn chị nhiều.

Từ lúc gia nhập giới giải trí tới nay, mục tiêu vẫn luôn cực kỳ rõ ràng, ngay từ lúc còn là người mới đã biết chọn lựa kịch bản, không muốn diễn thì có dâng tới tận cửa cũng không quay, không hề lơi là trong công việc, từ chối tất cả những bữa tiệc có mục đích, cuối cùng vẫn nổi tiếng được tới mức này, loanh quanh trong cái giới này bao năm, chị cũng chỉ mới gặp mỗi mình Túc Nghệ là như vậy.

Chuyện tình cảm cũng giống y như cách cô ấy xử sự làm người, xác định ai thì chính là người đó.

“Tiểu Tuyết Tuyết,” Túc Nghệ đang dọn dẹp, bỗng quay đầu sang, hai má đỏ bừng, “em có gì khác... cần phải chú ý không?”

Ngô Tuyết bứt ra khỏi dòng suy nghĩ, nghe xong chẳng hiểu gì: “Gì cơ?”

“Thì là, chuyện qua đêm,” Túc Nghệ đáp, “có phải chú ý gì không?”

“... Có.” Ngô Tuyết nói xong liền đứng dậy, đi vào phòng tắm, cầm một chiếc hộp nhỏ để cạnh chai sữa tắm ra nhét vào trong vali của cô, “Nghệ diễn vẫn còn dài, không thể để gặp phải trở ngại gì được.”

**

“Chữ tổng, đây là vé vào cửa,” trợ lý đưa hai tấm vé cho Chữ Ứng, “khách sạn cũng đã được đặt bằng điện thoại của ngài rồi.”

Chữ Ứng gật đầu: “Ừ, vát vả rồi.”

Sau đó nhận vé, đóng cửa sổ lại, cứ thế rời đi.

Trên xe yên tĩnh, gặp đèn đỏ, anh đưa tay bật nhạc.

Máy vẫn đang dừng ở bài hát lần trước Túc Nghệ bật, người con gái bờ môi cong cong, lắc lư đầu theo điệu nhạc bỗng hiện ngay ra trong đầu anh.

Tâm tình lập tức thoải mái hẳn.

Vừa chạy vào bãi đỗ xe của khách sạn liền nhìn thấy Túc Nghệ đang tựa lưng đằng sau một gốc cột, đeo

kính đen, tóc đen hơi xoăn, áo trắng lộ vai và quần jeans vừa vặn, đeo túi xách nhung màu trắng, bên cạnh còn có để một vali 26 inch sắc sỡ.

Trông không giống đi chơi hai ngày mà giống đang vội chuyển nhà hơn.

Nghe thấy tiếng xe, Túc Nghệ vội cất điện thoại đi, ngẩng đầu lên thấy chiếc xe Benz quen thuộc, môi lập tức nở nụ cười.

Trong cốp xe, một chiếc vali to đùng và một chiếc ba lô thể thao nhỏ màu đen dựa sát vào nhau.

Chữ Ứng liếc nhìn chiếc vali rồi hỏi: “Người đại diện của em núp ở trong đó đấy à?”

Túc Nghệ đáp: “Vốn đúng là vậy nhưng bị em phát hiện nên đã đuổi ra ngoài rồi.”

Tiếng cười khê của Chữ Ứng lọt vào tai cô nghe tê tê ngứa ngứa.

Túc Nghệ nghiêng đầu gần lại phía ghế lái lướt Weixin, bỗng nghĩ ra hỏi: “Đúng rồi, có phải anh có nuôi một con Husky phải không?”

“Ừ, nó ở nhà cha mẹ anh.” Chữ Ứng hỏi, “Muốn xem à?”

Túc Nghệ gật đầu: “Vẫn luôn muốn nuôi nhưng không rảnh.”

Chữ Ứng nói: “Bữa khác sẽ dắt tới cho em xem.”

“Vâng.” Túc Nghệ hỏi, “Tên là gì ạ?”

Chữ Ứng: “Khê Khê.”

Túc Nghệ đang xem bài An Tuyền đăng trong vòng bạn bè được đặt tên là “Điểm báo bạn trai ngoại tình”, thuận miệng đáp: “Tên rõ con gái, không phải là tên của cô nào đấy chứ?”

Chữ Ứng nói: “Sao em biết?”

Túc Nghệ dừng tay: “?”

Chữ Ứng nhin cười, nói tiếp: “Em gái anh tên là Chữ Khê, chớ là nó mua đấy.”

“ ... ”

Hết một bài, bài mới lại tiếp tục phát. Túc Nghệ ngân nga một lúc mới thấy lạ.

Cô nhìn vào màn hình: “Đổi đĩa rồi à?”

“Ừ,” Chữ Ứng hỏi, “không phải em thích anh ta à?”

Trước đây Túc Nghệ luôn nghe đi nghe lại bài của anh ta.

Trong đĩa nhạc, giọng nam đang hát ngọt ngào.

“Anh đang nhẹ nhàng cảm nhận từng phút giây quyến rũ nồng nàn, mẫu người con gái anh mong ước, em đều có đủ ~”

“Vâng.” Túc Nghệ di đầu ngón tay dịch sang cánh tay của Chữ Ứng, gõ gõ theo nhịp bài hát, cười tươi rói: “Còn thích anh hơn.”

**

Tới nơi, Túc Nghệ nhìn thấy ngay một tòa thành với những chóp nhà nhọn hoắt.

Công viên giải trí Disney.

Chữ Ứng dừng xe xong thì mở cửa xe giúp cô.

Túc Nghệ gần như là nhảy bật xuống.

Nói ra thật xấu hổ, cô đã ngoài hai mươi tuổi, kiếm được rất nhiều tiền nhưng lại chưa bao giờ tới công viên chủ đề kiểu này để chơi.

Lúc muốn đi thì không rảnh, lúc rảnh lại không muốn ra khỏi nhà đi du lịch, thế là cứ kéo lê mãi tới tận giờ.

Chữ Ứng chẳng lẽ là thiên sứ hay sao?!

Túc Nghệ kéo tay anh đi thẳng tới lối vào: “Mua vé chưa?”

Chữ Ứng đưa vé cho cô.

Người đông nên phải xếp hàng để vào, hai người đứng chung một chỗ, nam thanh nữ tú, dáng người cao ráo, nổi bật giữa đám đông.

Vào được bên trong, Túc Nghệ kéo anh sang một bên, lục túi mò mẫm một lúc, lấy ra được một chiếc bình nhỏ.

Cô đổ một chút ra tay xoa xoa rồi vỗ lên mặt người đàn ông.

Chữ Ứng giật mình nhưng không tránh: “Là gì thế?”

Túc Nghệ thoa rất cẩn thận: “Kem chống nắng.”

Chữ Ứng: “... Anh không sợ ăn nắng.”

“Em biết,” Túc Nghệ đáp, “giờ anh là ông chủ rồi, không phải là lính nữa, bị cháy nắng nhân viên cười cho đấy.”

Chữ Ứng bật cười: “Làm gì có ai dám cười anh.”

Nói xong, anh im lặng khom người xuống để cô thoa được tiện hơn.

Ngay khi vào công viên liền bắt gặp một loạt gian hàng.

Chữ Ứng lơ đãng quét nhìn một gian hàng nào đó rồi kéo cô gái đi cùng vào trong.

Anh bảo: “Ồ đây chờ anh.”

Túc Nghệ không hiểu động cơ của anh nhưng vẫn đồng ý: “Ừ.”

Cửa hàng đầy ắp thú bông, cô lại gần một con gấu khổng lồ, sờ trái nắn phải một hồi mới thôi, đang định tấn công sang con thú bông tiếp theo thì bỗng tóc bị người ta đụng vào.

Cô ngẩng đầu, vừa hay trước mặt là một tấm gương.

Chữ Ứng đứng sau lưng, nhìn vào gương, tập trung chỉnh lại vị trí băng đô trên đầu cô.

Cuối cùng, cô mua một cái băng đô khác đeo cho Chữ Ưng, cái băng đô đeo trên đầu anh trông cực kỳ bé nhỏ, Túc Nghệ càng nhìn càng thấy buồn cười.

Ra khỏi cửa hàng, Chữ Ưng hỏi: “Muốn chơi gì?”

Túc Nghệ mở bản đồ trên app Disney, liếc một cái liền chọn được ngay điểm đến.

Họ sẽ đi chỗ hấp dẫn hạng nhất ở đây, Tron Lightcycle Power Run.

Hai người coi như may mắn, lúc đến vừa vừa là giờ mở cửa, người xếp hàng không quá đông, hai người nhanh chóng lên được xe.

Tên gọi nghe oai vậy thôi chứ thực ra chính là chơi tàu lượn siêu tốc trên xe máy.

Túc Nghệ lấy dây cột gọn tóc lại, úp người vào thân xe, môi hồng răng trắng giữa không gian thiếu sáng trông đầy nổi bật.

Hai người đàn ông đằng sau nhỏ giọng thì thầm.

“Mày xem thất lưng của cô ta kìa, mẹ kiếp, mảnh thật đấy.”

“Cái chân này tao có thể chơi được vài chục năm.”

“Lát nữa xong đi xin số nhé?”

Túc Nghệ vẫn đang nằm úp, tiếng nói chuyện nhao nhao xung quanh, cô vốn chẳng chú ý nghe, nhìn sang người đàn ông ở bên.

Chữ Ưng thì lại nghe rất cẩn thận.

Mãi anh mới dần được suy nghĩ đầy bạo lực trong lòng lại, quay đầu sang nhìn chạm phải ánh mắt của cô.

Thiết bị an toàn vẫn chưa hạ xuống, Chữ Ưng bất thành linh ngồi thẳng người lên.

Túc Nghệ chớp chớp mắt mấy cái, đang định hỏi thì anh đã lấy tay chống vào thân xe, cúi người xuống hôn một cái bên môi cô.

Tiếng ồn ào xung quanh nhỏ hẳn đi.

Giọng Chữ Ứng trầm ấm: “Đừng sợ.”

“...” Cô không sợ mà?

Vô duyên vô cớ được một cái hôn, tim Túc Nghê đập nhanh, bên môi ấm nóng, ngẩn ngơ đáp: “Vâng.”

Thiết bị an toàn được cố định chắc, xe bắt đầu chuyển động.

Gió tấp vào mặt, cả cơ thể theo quán tính lao về phía trước, có cảm giác như có thể rơi xuống bất cứ lúc nào nhưng cô lại thấy vô cùng an toàn.

Mỗi lần lao xuống, Túc Nghê lại hét lên mấy tiếng nhưng đều bị tiếng hét chói tai như lợn bị chọc tiết của hai tên đàn ông đằng sau át hết đi.

Chơi xong trò này, Túc Nghê xuống xe, Chữ Ứng vuốt tóc giúp cô.

Lúc ra bên ngoài, cô gái đi cạnh nhận nhầm cô là người đi cùng mình nên quay sang cười hỏi: “Sướng nhỉ?! Ôi... xin lỗi, nhận nhầm người.”

Túc Nghê cười lắc đầu: “Không có gì.”

Sướng à?

Cũng chưa kích thích bằng một nụ hôn của Chữ Ứng.

Chú thích:

*đoạn bài hát, câu “Anh đang nhẹ nhàng cảm nhận từng phút giây quyến rũ nồng nàn, mẫu người con gái anh mong ước, em đều có đủ” là một câu trong bài “Ngọt ngào” của Jay Chou, bản dịch câu này t lấy từ đoạn vietsub trong vid này.

https://www.youtube.com/watch?v=__mOTqGSzG84

30. Chương 30

Trong công viên Disney có không ít trò chơi nhưng tiếc là trò nào cũng phải xếp hàng, họ mới chơi được mấy trò thì đã đến giờ cơm chiều.

Trước khi đi ăn cơm chiều, hai người chơi trò cuối cùng, cướp biển vùng Ca-ri-bê.

Trò cướp biển này là đi thuyền thám hiểm, đèn trong đây không được sáng lắm, mọi người lên thuyền đều phải chú ý dưới chân, tiện nhất là để làm chuyện xấu.

Túc Nghệ và Chữ Ứng là những người đầu tiên lên thuyền, cô chọn chỗ ngồi cuối cùng, ngồi vào chỗ rồi ôm lấy cánh tay Chữ Ứng.

Người đàn ông lặng lẽ chớp mắt rồi cong khuỷu tay để cô ôm được tiện hơn.

Thuyền nhanh chóng bắt đầu di chuyển, hai cô gái ngồi đằng trước, từ lúc bắt đầu lên thuyền liền không ngừng tự sướng.

“Cậu giơ tay ra xa một chút đi,” cô gái bên trái nói, “chụp cả anh đẹp trai đằng sau vào nữa!”

“Tay tớ chỉ dài có vậy thôi, không thì cậu chụp đi!” Cô gái bên phải đưa điện thoại cho bạn.

Cô gái bên trái chỉnh chỉnh một hồi rồi bảo: “Không được, cứ chụp phải cả cô gái ngồi cạnh anh ấy.”

Túc Nghệ nhếch môi.

Các cô cũng biết là cạnh anh ấy có người à?

Cô lấy điện thoại ra, giơ lên cao, kéo khẩu trang xuống, tựa vào Chữ Ứng gọi: “Anh chàng đẹp trai ơi, có thể hân hạnh cho xin một kiểu không?”

Chữ Ứng nhướn cười nhìn về phía điện thoại.

Ánh sáng quá yếu, cô di ngón tay, định bật đèn flash, mới sờ được nút thì người bỗng bị va vào và có tiếng trẻ con hét lên. Chữ Ứng vội vàng giang hai tay ôm chặt thắt lưng của cô.

Lực va không lớn nhưng tiếng động tạo thành thì không nhỏ. Túc Nghệ bị giật mình tuột tay rồi nghe thấy “bùm” một tiếng.

Túc Nghệ ngơ ngác nhìn bàn tay trống không của mình.

Thằng nhóc nghịch ngợm chừng ba lăm bốn mươi cân và phải cô vẫn còn đang ầm ĩ.

Mẹ thằng bé lôi nó về, quát bảo: “Mau xin lỗi anh chị đi!”

Thằng bé bị quát, mắt ngân ngấn nước mắt, ngoan ngoãn nói: “Xin lỗi ạ.”

Chữ Ứng không nói gì, thấy người ngồi bên không có phản ứng gì bèn cúi xuống hỏi: “Bị đau à?”

“...” Cô tủi thân quay người lại, “Điện thoại của em bị rơi xuống nước rồi...”

Vẻ mặt cô ngơ ngác không biết phải làm sao.

Thấy Chữ Ứng tủm tỉm cười, cô lại càng tủi thân hơn: “... Anh còn cười!”

“Không cười.” Chữ Ứng mím môi.

Túc Nghệ dựa vào lưng ghế, ngồi im lặng một lúc rồi bỗng nói: “Sau này điện thoại sẽ không bị vớt lên chứ nhỉ... May mà em không có lưu thứ gì không nên lưu trong điện thoại.”

Vừa nói xong, quang cảnh hai bên bỗng thay đổi... thuyền “chìm” vào dưới đáy biển, xung quanh là cảnh biển sâu, có quái vật, có thuyền đắm và kho báu đủ loại.

Chữ Ứng đang định nói gì đó thì người ngồi bên bỗng bổ nhào vào lòng anh.

Run.

Anh nhú mào, áp tay lên đầu cô: “Sao thế?”

Cơ thể cô mềm mại, mùi hương trên người thơm nức, giọng thổ thổ: “... Em hơi sợ biển sâu.”

Sớm biết có màn này thì đã không chơi.

Một con bạch tuộc khổng lồ xuất hiện ngay cạnh thuyền, mọi người hét ầm lên, Túc Nghệ nhắm chặt hai mắt, tai cảm thấy ầm ập.

Anh bịt tai giúp cô.

Xung quanh bỗng yên tĩnh hẳn lại, cô có thể cảm nhận được hơi ấm từ lòng bàn tay của anh và nghe rõ tiếng tim đập trong lồng ngực, thỉnh thoảng thỉnh thoảng, từng nhịp rộn ràng.

Cuối cùng thuyền lắc mạnh, Chữ Ứng ôm chắc cô, chẳng hề cảm thấy xóc nảy chút nào.

Ra khỏi nhà hải tặc, cô mới bình thường lại, đang còn tiếc chiếc điện thoại thì có ai đó đứng bên kéo góc áo của cô, cô quay đầu sang nhìn.

Là thằng bé nghịch ngợm ở trên thuyền, mặt béo tròn quay: “Chị ơi, ban nãy em va phải chị, em xin lỗi ạ.”

Túc Nghệ nhoẻn cười: “... Không sao.”

“Mẹ em bảo hình như điện thoại của chị bị rơi vào nước rồi.” Thằng bé nghĩ ngợi một hồi rồi móc trong túi ra hai tờ mười đồng nhăn nhúm, “Chị ơi, em đền cho chị một cái.”

Lần này thì Túc Nghệ cười thật sự, mẹ thằng bé cũng lại nói xin lỗi mấy lần, tỏ ý xin được bồi thường một phần, Túc Nghệ lập tức xua tay từ chối.

Cặp mẹ con nhà nọ đi rồi, Chữ Ứng mới nói lỏng tay ôm eo cô: “Khá hơn rồi chứ?”

Bên hông bỗng trống không, hai chữ tiếc nuối viết rõ rành rành trên mặt Túc Nghệ: “Vâng.”

Cô vốn muốn mượn điện thoại của Chữ Ứng để gọi cho Ngô Tuyết báo chuyện mất điện thoại nhưng vì không nhớ số của chị ấy nên đành thôi.

Từ bé cô đã không nhạy cảm với các con số, ngay cả số điện thoại của mình cũng phải mất rất lâu mới miễn cưỡng nhớ được mà lúc đọc còn lúng ta lúng túng.

Chữ Ứng lấy điện thoại tải app Disney rồi đưa cho cô: “Xem xem còn muốn đi đâu nữa.”

Túc Nghệ chần chờ một chút rồi cầm điện thoại của anh: “Chúng ta đi tìm công chúa chụp ảnh rồi đi ăn cơm nhé.”

Chưa tìm thấy công chúa mà thấy Mickey trước.

Mọi người xung quanh xúm lại chụp với Mickey, Mickey đi về phía Túc Nghệ, gọi cô chụp chung.

Nhiếp ảnh gia Chữ tiên sinh mở máy ảnh trên điện thoại, tách tách hai tiếng đã chụp xong luôn.

Túc Nghệ còn chưa tạo dáng xong: “...”

Đi lại xem ảnh, cô trong hình thậm chí còn không mở mắt, Túc Nghệ nghiêng răng cười: “Anh chờ em nháy mắt xong rồi cả chụp được không?”

Chụp với Mickey xong, Túc Nghệ lại đi tìm công chúa Bạch Tuyết.

Lần này xem lại hình, công chúa được chụp rất đẹp.

Còn cô, thì vẫn nhắm mắt.

“... Anh cố ý chống đối em đấy phỏng.” Cô nói, “Chụp cô ấy rõ đẹp còn chụp em thì rõ xấu!”

Chữ Ứng liếc tấm ảnh: “Đâu có.”

Túc Nghệ vẫn đang phóng to ảnh lên xem: “Gì cơ?”

Chữ Ứng: “Không đâu, em đẹp mà.”

OK.

Túc Nghệ vừa lòng rồi.

Nhà hàng trong công viên không chỉ đắt mà còn cực kỳ đông người, đi dạo qua mấy chỗ đều thấy không hợp khẩu vị.

Trời trở tối, hai người vẫn chưa tìm được tới chỗ ăn.

Đi dạo thêm một lúc thì thấy một nhà hàng trang trí kiểu bộ lạc, còn chưa tới gần đã ngửi thấy mùi, cô quay sang định hỏi Chữ Ứng.

“Ứng đội?”

Một giọng nói xa lạ có vẻ ngập ngừng không chắc chắn.

Theo tiếng người nói nhìn lại, là một người đàn ông tóc húi cua ăn mặc quần áo bình thường, làn da đen nhẻm, trông vẫn còn trẻ tuổi.

Chữ Ứng hơi nhíu mày một chút gần như không thể nhìn ra được.

“Đúng là anh...” Người đàn ông cười, muốn nói gì đó nhưng rồi khựng lại trước cái nhìn của Chữ Ưng, anh ta nhìn Túc Nghệ rồi nói: “Lâu lắm không gặp, thế anh cứ chơi tiếp đi, tạm biệt.”

Túc Nghệ nhìn theo bóng lưng anh ta, chưa hiểu ra sao: “Bạn anh à?”

Chữ Ưng: “Ừ.”

Túc Nghệ đi vào trong nhà hàng: “Sao vội vậy nhỉ?”

“Chắc là có việc.” Chữ Ưng đưa thực đơn cho cô, “Em gọi trước đi, anh đi vệ sinh.”

Túc Nghệ đắm chiêu nhìn theo bóng lưng Chữ Ưng.

**

Dưới tàng cây, người đàn ông ngồi trên băng ghế, nói rất nhỏ: “Báo cáo, khu B không phát hiện đối tượng khả nghi.”

“Ở đây làm gì vậy?”

Thấy Chữ Ưng tới, người đàn ông giật mình, đứng dậy định chào, tay giơ tới nửa chừng thì bị Chữ Ưng ngăn lại.

Chữ Ưng nói: “Trả lời.”

“Rõ,” người thanh niên đứng thẳng, “nhận nhiệm vụ, có tin báo ”Ngải Lão” sẽ tiến hành giao dịch ma túy ở Disney, cấp trên lệnh cho chúng tôi tới hỗ trợ.”

Chữ Ưng thông thả gọi: “Lưu Dương.”

Lưu Dương: “Có!”

“Tôi đã không còn là đội trưởng của cậu nữa rồi, cho dù là tôi hỏi thì cậu cũng không được tùy tiện tiết lộ nhiệm vụ cho tôi biết, cậu ở trong đội đã bao lâu, ngay cả điều này cũng không biết à?”

Lưu Dương lúng túng: “Trong lòng em, anh vĩnh viễn là đội trưởng.”

“Bớt lý sự đi.” Chữ Ưng ngồi xuống băng ghế, “Đã có nhiệm vụ sao không sơ tán đám đông? Để quần

chúng ở lại đây làm con tim cho bọn nó chọn à?”

“Không thể sơ tán được, đội trưởng,” Lưu Dương đáp, “chúng em cũng mới nhận được tin báo, băng này hai tháng gần đây nổi lên mạnh mẽ, thủ đoạn ác độc, nếu chúng em bất ngờ sơ tán mọi người, chưa kể tới khả năng bọn chúng thừa cơ tẩu thoát mà rất có khả năng còn bắt cóc con tin, ép chúng ta phải rút lui, cuối cùng thì an toàn của con tim cũng không được đảm bảo.”

Qua đoạn nói chuyện này, có thể nhận thấy, đã từng xảy ra chuyện tương tự.

Nói xong, Lưu Dương dè dặt hỏi: “Ứng đội, cô gái vừa rồi là chị dâu à?”

“Ừ,” Chữ Ứng đáp, “diện mạo của Ngải Lão có gì đặc biệt không?”

“Không có, chỉ biết là nữ, người nước ngoài.” Lưu Dương nói xong mới sực nghĩ ra, “Không đúng, Ứng đội, anh hỏi em cái này làm gì?”

Chữ Ứng không đáp, đứng dậy định bỏ đi.

“Ôi ôi, Ứng đội,” Lưu Dương vội giữ tay anh lại, “anh đừng, ả đó tám phần là có mang súng đấy, anh đi lỡ gặp nạn thì sao?”

“Cậu có biết trong công viên này có bao nhiêu người không?” Chữ Ứng nhú mày, bỗng nghĩ ra gì đó, “Cậu vừa bảo Ngải Lão là phụ nữ nước ngoài à?”

Lưu Dương vội vàng gật đầu: “Vâng.”

Chữ Ứng nghiêm mặt lại vừa đi vừa nói: “Nói với họ, tập hợp toàn bộ tới khu chủ đề ”Thế giới mộng ảo” đi.”

Lưu Dương vội đi theo sau: “Tại sao ạ?”

“Có rất ít khả năng bọn chúng cải trang thành du khách vào đây, nếu công viên bất ngờ bị phong tỏa thì tỉ lệ tẩu thoát cực kỳ thấp,” Chữ Ứng nói, “cải trang thành nhân viên ở đây là an toàn nhất.”

Lưu Dương hỏi: “Thế làm sao anh xác định được ả ở khu chủ đề đó?”

“Nhân viên nào có thể ngang nhiên đi lại giữa đường mà lại không cần phải thao tác máy móc?”

Lưu Dương ngây người một chốc mới ngộ ra: “Là những cô công chúa đó!!!”

Anh ta lập tức liên lạc với tổ chức, bên kia cũng nhanh chóng có phản hồi.

Nhận được mệnh lệnh của cấp trên, Lưu Dương cản bước Chử Ứng lại: “Ồm, Ứng đội... nói trước, hiện giờ anh không phải thành viên trong đội chúng ta nữa, cũng chỉ là dân chúng bình thường, không được mạo hiểm, bọn em phải bảo vệ an toàn của anh.”

Chử Ứng nhú mồm: “Sau đó thì sao?”

“Thì là... anh không thể đi cùng em được.”

“Ai đi cùng cậu?” Chử Ứng đi vòng qua anh ta, “Tôi đi ăn cơm, giải quyết xong thì nhắn với tôi một tiếng.”

Túc Nghệ thấy anh về thì khá bất ngờ.

Chử Ứng nhìn bàn ăn trống không bèn hỏi: “Sao không gọi món, không phải đói rồi sao?”

“Em tưởng anh phải muộn chút nữa mới quay lại.” Túc Nghệ cười, gọi phục vụ tới, lật thực đơn hỏi: “Không có chuyện gì chứ?”

Chử Ứng: “Ừ, không có chuyện gì.”

Bữa cơm chiều đang ăn dở một nửa thì điện thoại của Chử Ứng sáng lên.

“Ứng đội, chuyện đã được giải quyết, không có quân chúng bị thương, cấp trên nhờ em chúc anh hẹn hò vui vẻ.”

Xem xong tin nhắn, anh phì cười, cất điện thoại vào lại túi.

Cơm nước xong, hai người kéo vali tới khách sạn.

Trợ lý chọn khách sạn của công viên giải trí Disney nằm ngay trong khu vui chơi, anh đi tới quầy báo số điện thoại đặt trước.

Nhân viên trực quầy kiểm tra rồi cười đáp: “Xin chào Chử tiên sinh, anh đã đặt trước một phòng suite Pháp sư, xin mời chờ, chúng tôi sẽ lập tức sắp xếp nhân viên mang hành lý lên cho anh.”

31. Chương 31

“Pháp sư?” Chữ Ứng nhú mày, “Một phòng?”

Nhân viên lễ tân gật đầu: “Đúng vậy, thông tin chúng tôi có là anh đã đặt phòng tối thứ Năm, một phòng suit Pháp sư.”

Túc Nghệ nhin cười, đi lại hỏi: “Ồn chứ, pháp sư?”

Chữ Ứng: “...”

Có nhân viên dẫn đường tới tận phòng, đưa tới cửa rồi mỉm cười rời đi.

Chữ Ứng xách vali, quẹt thẻ mở cửa.

Vừa mở cửa phòng, có thứ gì đó từ từ bay ra, theo bản năng, anh đưa người che cho người phía sau.

Nhìn kỹ lại, hóa ra thứ bay ra là một quả bóng bay màu hồng nhạt.

Túc Nghệ cúi người len lên trước đẩy cửa ra, sững sốt nhìn cảnh tượng trong phòng.

Rất nhiều bóng bay trên trần nhà, cạnh cửa còn có hoa hồng xếp hình trái tim, thấp thoáng thấy trên bàn có bày mấy chai rượu vang và thú bông.

Cảnh cầu hôn kinh điển.

Sắc mặt Chữ Ứng chẳng mấy khi mới kích động được một lần, mắt hơi nheo nheo lại, lông mày cau chặt, vẻ mặt hoang mang.

Cuối cùng Túc Nghệ không nhin nổi nữa, tì lên vai anh, cười rũ rượi.

Chữ Ứng nghiêng đầu nhìn cô, tóc cô rung rung theo nhịp cười, mùi tóc càng thêm rõ ràng, vành tai lấp ló.

Anh vỗ nhẹ đầu cô mấy cái: “Trợ lý đặt, đừng cười.”

Một câu mệnh lệnh, nói bằng giọng cười. Túc Nghệ thẳng người lên, cười càng tươi hơn, bước vào phòng trước.

Kết quả, vào rồi mới phát hiện ra chỗ sai.

Phòng này, sao lại có hai phòng ngủ!!!

Cô sang xem thử phòng đầu tiên, trên giường sạch sẽ, chỉ là phòng ngủ bình thường, còn trên chiếc giường ở một gian khác lại bày đầy hoa hồng, còn xếp một đôi gấu nhỏ ôm ấp nhau.

Thế rồi cuộc tại sao lại là phòng ngủ đôi chứ?!

Quả nhiên, Chữ Ứng lại hỏi: “Muốn ngủ phòng nào?” Nói xong, anh cũng vào lần lượt xem thử rồi nói, “Phòng này có thể nhìn được toàn cảnh.”

Phòng nào không quan trọng, quan trọng là muốn ngủ với anh!

Túc Nghệ trơ mắt nhìn anh kéo vali của cô vào gian phòng ngủ có thể nhìn được toàn cảnh.

Chữ Ứng đi ra, thấy cô vẫn còn đứng: “Sao?”

Ngập ngừng bên môi một hồi, đến khi nói ra miệng lại thành: “Điện thoại bị mất, sợ Ngô Tuyết không liên lạc được với em sẽ sốt ruột.”

Chữ Ứng đưa điện thoại cho cô.

Trước đây cô từng đọc một bài viết khá nổi trên weibo nói rằng hiện giờ điện thoại có liên kết với các công cụ thanh toán nên nhiều đàn ông không cho bạn gái mình nghịch điện thoại, tất nhiên, còn có một bộ phận đàn ông, là do trong điện thoại của họ có tin nhắn ái muội với người khác...

Nhưng Chữ Ứng thì không cần nói tới câu thứ hai đã mở khóa điện thoại đưa liền cho cô, không buồn chớp mắt.

Túc Nghệ không nhận: “Em không nhớ số của Ngô Tuyết.”

“Trong máy anh có.”

Túc Nghệ ngạc nhiên: “Sao anh lại có được?”

Chữ Ứng đáp: “Không phải cô ấy là người đại diện của em sao? Trước đây từng có gọi cho anh, tiện tay lưu luôn.”

Cô ồ một tiếng, trong lòng mừng thầm, đưa tay nhận điện thoại.

Lần trước lưu số điện thoại cô nhập thẳng số vào rồi lưu, không lục xem danh bạ nên lần này mở ra mới biết, tên trong danh bạ của Chữ Ứng đều cực kỳ ngắn gọn... ngoại trừ cô, tên của những người khác đều chỉ có một chữ, hơn nữa cũng không có nhiều số, không như Túc Nghệ, đã không nhớ số điện thoại lại còn quen nhiều người, danh bạ chắc phải dài gấp mười.

Tuy danh bạ chỉ có ít người nhưng cô phải tìm một hồi lâu mới tìm ra số của Ngô Tuyết.

... Bởi vì Chữ Ứng lưu tên chị là “Kính”.

Cô đi ra ngoài ban công.

Ngô Tuyết nghe máy rất nhanh: “Chữ tổng à, chào anh, có chuyện gì vậy?”

“Tiểu Tuyết Tuyết.”

Người ở đầu bên kia lập tức đổi giọng: “Cuối cùng em cũng liên lạc với chị rồi hả, chị còn tưởng em bị Chữ tổng bán thật rồi cơ đấy, đang định gọi 110 đây.”

Túc Nghệ hoàn toàn không tin: “Vậy à, sao em thấy chị nhận điện của Chữ Ứng nghe giọng rõ thân thiện cơ mà.”

“Chứ chẳng lẽ chị lại chửi ầm lên với anh ta à? Thế thì chẳng những không tìm được em về mà chị còn mất việc luôn, mất nhiều hơn được.” Ngô Tuyết nói xong liền quay ra hỏi: “Nói đi, cả ngày nay làm gì sao không nhận điện thoại, chơi vui quá hả?”

“Chơi đúng là vui thật.” Túc Nghệ tựa người vào lan can ngắm phong cảnh, cười thật tươi, “Nhưng không phải là không nghe điện thoại của chị. Điện thoại của em bị rơi xuống nước rồi.”

“Gi?” Ngô Tuyết khựng lại hỏi, “Rơi xuống nước thì nhặt lên lau đi rồi dùng tiếp chứ.”

“Không nhặt được, rơi xuống sông trong khu vui chơi.”

“...” Ngô Tuyết hỏi, “Em không biết liên hệ với nhân viên vớt giúp em à? Đường đường là một minh tinh, điện thoại sao có thể vứt lung tung được?”

“Là trò đi thuyền, còn có màn chìm xuống đáy biển sâu nữa, chị cũng biết mà, em sợ biển sâu, lúc tỉnh táo lại thì đã ra ngoài rồi.” Túc Nghệ đáp, “Không sao đâu, sẽ không bị phát hiện đâu mà, có bị phát hiện cũng không sao, trong điện thoại của em rất sạch sẽ, đến ảnh tự sướng cũng chẳng có mấy hình.”

Ngô Tuyết ở đầu bên kia tụng kinh một thôi một hồi, Túc Nghệ nghe đến phát oải, quay đầu lại nhìn trong phòng, đúng lúc người trong phòng đang làm động tác nhún vai thả lỏng cổ, cơ bắp trên cánh tay như ẩn như hiện.

Cơn buồn ngủ lập tức không cánh mà bay, cô quay đầu đi nói vào điện thoại: “Được rồi, Tiểu Tuyết Tuyết à, em cúp máy đây, chị mua giúp em một chiếc điện thoại khác đi.”

“Vội thế, chị đã nói xong đâu.” Ngô Tuyết chặc lưỡi, “Mua của hãng nào?”

“Gì cũng được.”

Bỏ lại câu này, Túc Nghệ nôn nóng cúp máy, quay vào phòng.

Chử Ứng đang ngồi trên sofa gọt táo, thấy Túc Nghệ vào liền tiện tay dứt cho cô: “Gọt xong rồi à?”

Túc Nghệ ăn miếng táo, ứ ớ ừm một tiếng, trả điện thoại lại cho anh.

Cô ngồi xuống cạnh Chử Ứng, cầm điều khiển mở ti-vi, màn hình đang phát “Người đẹp và quái vật”.

Túc Nghệ không có hứng thú với truyện cổ tích, nghiêng đầu dựa lên vai Chử Ứng: “Chúng ta khai chai vang đỏ nhé?”

Chử Ứng cúi xuống nhìn cô: “Muốn uống à?”

Túc Nghệ lập tức gật đầu.

Chử Ứng thôi nhìn cô, buông lời từ chối: “Không được.”

“???”

“Tửu lượng của em kém lắm.”

“Uống rượu vang sao say được.” Túc Nghệ cãi, “Hơn nữa tửu lượng của em cũng rất tốt, lần trước cùng ăn cơm với đoàn phim, không có ai làm em quá chén được đâu nhé.”

Tuy cô không đi tiệc xã giao nhưng mỗi lần liên hoan tiệc rượu lúc phim bấm máy thì không thể trốn được.

Chử Ứng cúi đầu: “Hay bị mời uống lắm hả?”

“Cũng thường.” Túc Nghệ đáp, “Lần trước có một nhà sản xuất còn mời em tận mấy tuần rượu đế.”

Chữ Ứng đã từng được mục sở thị tửu lượng của cô, đừng nói rượu đế, rượu thường uống hết một tuần là cũng đã say rồi, anh không nói gì, im lặng chờ câu phía sau.

Túc Nghệ cười ranh mãnh: “Anh đoán em ứng phó thế nào?”

Chữ Ứng cực kỳ nhiệt tình tiếp chuyện: “Thế nào?”

“Em uống hai chén thì đi vệ sinh một lần để nôn ra,” cô ngẫm nghĩ, “đi bốn năm lần thì phải, các ngôi sao nữ khác đi nôn là để giảm béo còn em thì là để chuốc say ông ta, cuối cùng ông ta uống say bí tỉ, không biết trời trăng gì nữa, thật đã biết mấy.” Kể đến đoạn này, cô cười cực kỳ khoái chí.

Nụ cười của Chữ Ứng tắt ngúm, vờ như lơ đãng hỏi: “Nhà sản xuất nào thế?”

“Quên mất rồi.” Túc Nghệ đáp, “Bộ phim ấy sau đó em cũng không được nhận, phim mới bắt đầu quay chưa được bao lâu thì ông ta và vợ kéo nhau ra tòa ly dị, vì ông ta có con riêng bên ngoài nên thẩm phán phạt ông ta mất khá nhiều tiền, không còn tiền nữa nên phải thoái vốn.”

Kể đến khúc này, cô thức thời dừng câu chuyện, cô tối để ngủ với anh, không phải để kể chuyện!

Phòng chỉ có một phòng tắm lớn, cô ngồi thẳng lưng, nghịch quả táo trong tay: “Anh tắm trước chứ? Em vẫn chưa ăn xong táo.”

Chữ Ứng lấy quần áo trong ba lô thể thao màu đen của mình rồi vào phòng tắm.

Túc Nghệ lập tức rón rén trở về phòng, mở vali, lấy chiếc váy ngủ cô chọn cả đêm và chai sữa tắm nhỏ dùng khi đi du lịch ra.

Cô vắt váy ngủ lên xô pha, trong phòng tắm bắt đầu có tiếng nước chảy, cô rón rén tới gần, gõ cửa cười trộm.

Tiếng nước ngừng: “Sao thế?”

“Đưa cho anh chai sữa tắm cùng loại với em.” Cô nghiêm chỉnh đáp.

Bên trong có tiếng bước chân, người đàn ông mở cửa ra, nửa ngực để trần, bên dưới quần khăn tắm, trên người đầy vệt nước, chảy từ trên ngực chảy vào trong khăn tắm, không thấy điểm tận cùng.

Đứng một lúc, đôi phương vẫn cầm chai ngậy ra nhìn nửa người trên của anh, Chữ Ứng tủm tỉm cười: “Hửm?”

Túc Nghệ giật mình, bịt ngay mũi lại, lời thoại ban nãy đã chuẩn bị sẵn đều quên bég hết, nhét chai sữa tắm vào tay anh rồi vội vàng xoay người bỏ chạy.

Trước nay cô không hề nghiệm màn cơ bắp này.

Từ hồi gặp Chữ Ứng liền bắt đầu mê, dáng người anh cực kỳ chuẩn tam giác ngược, cơ bắp cân đối, mạnh mẽ, hoàn toàn khác với những vị huấn luyện thể hình cơ bắp còn to hơn đầu, nói chuyện thì eo éo!

Cẩn thận nghĩ lại thì hình như vị chuyên gia trang điểm gay của cô cũng có cơ bắp cực kỳ khoa trương.

... Xem ra trước đây cô không thích cơ bắp cũng là có nguyên nhân.

Trong phòng tắm, Chữ Ứng đặt chai sữa tắm lên thành bồn rửa mặt, liếc nhìn thoáng qua thấy bên bồn rửa tay có bày rất nhiều hộp nhỏ.

Khách sạn nào cũng thường hay bày đồ kế hoạch hóa gia đình ở trong phòng tắm nhưng số lượng ở đây... có vẻ hơi nhiều, đoán phát liền biết là “hành vi thiếu hiểu lòng người” của tay trợ lý rồi, có hai thương hiệu, một trong hai thương hiệu này còn có rất nhiều loại.

Anh nghĩ một chốc rồi cất quá nửa chúng vào ngăn chứa đồ dưới bệ rửa.

Tắm rửa xong, vừa kéo cửa phòng tắm ra liền thấy Túc Nghệ đứng cách đó không xa ôm áo ngủ và một đồng chai chai lọ lọ.

Giờ thì Chữ Ứng biết trong cái vali to tướng kia chứa những gì rồi.

Túc Nghệ hơi căng thẳng, ban nãy cô còn định gọi điện thoại nhận cứu trợ từ bên ngoài nhưng rồi nhận ra mình căn bản không hề biết mật mã mở khóa màn hình của Chữ Ứng, sớm biết thế, ban nãy đã không cúp máy vội như vậy, phải linh giáó từ Ngô Tuyết một hồi mới phải.

Chữ Ứng tới gọi: “Ngần người gì thế, đi tắm đi.”

Có lẽ là vì vừa tắm nước nóng xong, giọng của anh vô cùng quyến rũ.

Lúc bước vào phòng tắm, chân Túc Nghệ đã mềm nhũn ra.

Cô ngẩng đầu nhìn gương, phát hiện ra hai bên gò má đã đỏ hồng, trông qua cực kỳ giống như trứng phải xuân được.

Thôi, dù sao cũng chẳng sai, Chữ Ứng với cô mà nói thì có khác gì xuân được biết đi đâu.

Cô tắm cực kỳ cẩn thận, sấy khô tóc xong, đứng trước gương, nhìn một đồng hồ mình mang vào, bắt đầu bôi rồi.

Có bôi sữa dưỡng thể hay là không đây? Không biết thứ này có ăn được hay không nữa.

Cô đứng tần ngần một hồi lâu, vừa hạ quyết tâm cầm chai sữa dưỡng thể lên thì bỗng cảm thấy cơ thể có chút khác thường.

“.....”

Phòng khách.

Chữ Ứng đang định gọi điện cho trợ lý thì điện thoại của Chữ Khê tới.

“Anh!” Giọng Chữ Khê rất lớn tiếng, “Em phản đối chuyện hôn sự này!!!”

Chữ Ứng: “?”

“Anh với Túc Nghệ ở bên nhau phải không?!” Chữ Khê nói, “Em thấy tin rồi, hai người giờ đang ở Disney!”

Chữ Ứng thờ ơ hỏi: “Rồi sao nữa?”

“Không được, em không thích cô ta, em không cần cô ta làm chị dâu em.” Chữ Khê kêu lên oai oái, “Anh, anh quên rồi sao, cô ta là đồ bắt cá hai tay! Lương Bác, còn cả tên trùm cứt chó nào đó nữa...”

“Chữ Khê.”

“Sao? Em vẫn chưa nói xong.”

Chữ Ứng nói: “Tên trùm đó là anh.”

“.....”

“Trước em bảo cha khóa thẻ của em phải không?” Giọng điệu của Chữ Ứng vẫn không đổi, “Vây mấy tháng này em nhớ ăn tiêu tiết kiệm nhé.”

Chữ Khê đang định cầu xin tha thứ thì liền nghe thấy ở đầu bên kia có một giọng nữ.

“... Chữ Ứng.”

Chữ Ứng quay đầu nhìn, Túc Nghệ cúi đầu đi ra, nhìn anh bằng vẻ mặt bất lực.

“Sao?”

Vẻ mặt của Túc Nghệ rất kỳ lạ, cô nghĩ đi nghĩ lại mãi rồi mới tìm ra được một cách nói uyển chuyển: “Em... em chảy máu.”

Chữ Ứng cúp điện thoại, đứng dậy định đi lại gần: “Cho anh xem.”

“Không không không được!” Túc Nghệ tròn mắt, vội vàng xua tay, “Anh không thể xem được!”

Chữ Ứng nghiêm mặt: “Trong túi anh có đồ cầm máu.”

“Không phải! Không phải!” Túc Nghệ không còn cách nào khác, thấy anh đang định vào phòng liền hét lên: “Em, em có họ hàng tới!”

Chữ Ứng đứng lại, vẫn không hiểu gì: “Họ hàng nào?”

Anh là đầu đất à?!

“... Bà dì.”

Chữ Ứng chuyển này đã hiểu ra.

Bộ sưu tập các biểu cảm của Ứng đội, ngày hôm nay đã được làm phong phú thêm một biểu cảm nữa.

Lần đầu tiên anh biết thế nào là luống cuống tay chân, đứng đực ra một hồi lâu mới hỏi: “Cần anh làm gì không?”

“... Em không mang thứ đó.” Trước nay thời gian hành kinh của cô luôn chuẩn, còn chuẩn hơn đồng hồ báo thức cơ, thế mà, nè đúng tháng này, nó lại tới sớm bốn ngày!

Cô nói tiếp: “Anh có thể...”

Chử Ứng lập tức đáp: “Anh đi mua giúp em.”

Túc Nghệ vội gọi anh lại: “Đợi đã!”

Cô trở lại phòng tắm, lục trong túi tìm gì đó rồi lại quay ra cửa vẫy tay gọi anh.

Chử Ứng lại gần.

Túc Nghệ nói: “Đưa tay cho em.”

Chử Ứng chìa tay ra, sau đó thấy tay bị chọc chọc buồn buồn.

“Được rồi!”

Anh rút tay về nhìn.

Trong lòng bàn tay có một hàng chữ nhỏ, nét chữ đẹp và phóng khoáng.

“Thất Độ Không Gian dành cho thiếu nữ, mặt bông, dùng ban đêm 275mm”

Cuối dòng còn vẽ thêm một trái tim nho nhỏ.

**

Ứng đội đứng giữa quầy hàng rực rỡ muôn màu trầm ngâm.

Xung quanh đều là phụ nữ, đủ loại ánh mắt đang tụ lên người anh.

Nhân viên hướng dẫn mua hàng cuối cùng đành phải tiến tới hỏi: “Tiên sinh, xin hỏi có thể giúp được gì anh không?”

Chử Ứng mím môi, do dự một lát rồi mở lòng bàn tay cho cô ấy xem.

Nhân viên xem xong liền nhin cười, lấy hàng đưa cho anh.

Trên đường về khách sạn, điện thoại lại đổ chuông, trợ lý cung kính thưa: “Chữ tổng, vừa có một chùm ảnh của ngài và tiểu thư bị đăng lên mạng, có cần dùng tới pháp luật không?”

“Ảnh chụp đã xử lý chưa?”

Trợ lý vội đáp: “Vẫn chưa, giờ tôi sẽ xử lý ngay.”

“Không cần.”

Tay đang sắp sửa ngắt máy của trợ lý bỗng khựng lại giữa không trung, nghĩ đi nghĩ lại, cảm thấy không chắc lắm: “Ý ngài là...”

Giọng điệu Chữ Ứng vẫn vậy: “Tin tức nào cần xử lý, tin tức nào không, có thể phân biệt được chứ?”

Trợ lý lập tức gật đầu: “Có thể ạ!”

Quay về khách sạn, Túc Nghệ quần khăn tắm ra mở cửa.

Cô cầm bọc túi bóng anh đưa, lẩn nhanh như chớp vào phòng tắm.

Chữ Ứng bật cười, ngồi xuống sô-pha, vừa lấy điện thoại ra liền thấy ngay một loạt tin nhắn Chữ Khê gửi tới.

Chữ Khê: “Anh! Anh làm em thất vọng quá! Không ngờ anh cũng là tên đàn ông ưa hình thức!”

Chữ Khê: “Cho dù không cho em tiền tiêu vặt, em cũng vẫn phải nói! Anh có còn nhớ chị Nhược Lâm ven hồ Đại Minh không?!”

Chữ Khê: “[tôi phản đối cuộc hôn nhân này. jpg]”

Anh đang định tắt khung chat thì đằng sau bỗng có tiếng Túc Nghệ: “Đang nói chuyện à?”

Trong thời gian Chữ Ứng đi siêu thị, cô đã trở lại bình thường rồi... bà dì này có đũa cũng chẳng đi nên chỉ còn nước chấp nhận thôi.

Cơ hội vẫn còn nhiều, lần sau cô nhất định phải phải Bá Vương ngạnh thượng cung!

*Bá Vương ngạnh thượng cung: một cách nói chỉ chuyện cường gian

Cô vòng ra đằng trước sô pha, cuộn người ngồi xuống.

“Ừ, với em gái anh.” Chữ Ứng thấy sắc mặt cô không tốt lắm bèn hỏi, “Không thoải mái à?”

Túc Nghệ gật đầu, nũng nịu nói: “Bụng hơi đau.”

Hồi nhỏ cơ thể cô không được chăm sóc tốt nên đến kỳ thường xuyên bị đau bụng.

Chữ Ứng chau chau mày, có vẻ định đứng dậy, người bên cạnh giữ anh lại: “Đi làm gì vậy?”

“Quay lại siêu thị,” anh nói, “mua túi chườm nóng.”

“Không cần,” Túc Nghệ nói, “đừng đi, không đau lắm đâu.”

“Không xa đâu.”

“Thực sự không nghiêm trọng vậy mà.” Túc Nghệ nói xong, bỗng nảy ra một ý, đôi mắt sáng lên tinh ranh, ho một tiếng, nói tiếp: “Thực ra không nhất định là phải có túi chườm nóng, còn một cách khác.”

Chữ Ứng hỏi: “Cách gì?”

Túc Nghệ ngẩng đầu, nhìn anh bằng ánh mắt đầy tội nghiệp, nắm tay anh lắc lắc.

“Anh xoa xoa cho em đi.”

...

Túc Nghệ mặc một chiếc quần jeans chỉ vừa vừa che hết mông, nửa người trên là váy ngủ ren màu đen.

Bàn tay to của đàn ông đặt trên bụng cô, nhẹ nhàng xoa.

Cô gồi lên đùi Chữ Ứng, trông đầy thỏa mãn mỉm cười nhìn anh.

Biết cô nhìn, Chữ Ứng đưa tay che mắt cô lại: “Nhìn gì.”

Túc Nghệ đẩy tay anh ra: “Em nằm chán quá.”

Vừa dứt lời, lập tức thu hoạch được điện thoại của Chữ Ưng +1.

Mở khóa một cái vào mạng liền thấy ngay khung chat Weixin.

Vì anh chưa trả lời nên tin nhắn của Chữ Khê vẫn còn nằm lại trên màn hình.

Túc Nghệ đọc đoạn chat, đuôi lông mày nhướn lên.

Cô mở baidu, tải một gói biểu cảm về.

Chữ Ưng: “[người ta trai tài gái sắc trời sinh một đôi, há có thể để cho yêu quái người tới phản đối?.jpg] ”

Gửi biểu cảm đi xong cô mới ngược mắt hỏi: “Nhược Lâm là ai?”

Chữ Ưng nhú mày, cố hết sức nhớ lại, mất một lúc lâu mới thấy trả lời: “Hình như là hàng xóm gần nhà hồi nhỏ?”

Túc Nghệ ấy thế mới hài lòng.

Chữ Khê: “?”

Chữ Khê: “Anh à, phụ nữ nhìn phụ nữ rất chuẩn, anh nhất định phải tin em.”

Chữ Ưng: “Phụ nữ? Người cô như vậy cùng lắm chỉ đáng là học sinh trung học thôi.”

Chữ Khê: “???”

Chữ Ưng: “Tôi là chị dâu tương lai của cô đây. Bớt xem phim truyền hình, chăm chỉ luyện đề đi.”

Chữ Khê: “Hứ, cô coi lại mắt mình đi, tôi lên đại học rồi! Cô đừng tưởng hiện giờ đang ở bên anh tôi mà có gì ghê gớm hơn người, cô nghĩ là sau này cô có thể bước vào cửa nhà chúng tôi sao? [thật mạnh mẽ. jpg]”

Chữ Ưng: “[hun hơi chết cô hun hơi chết cô. gif]”

Chữ Khê: “...”

Nghe thấy tiếng cười, Chữ Ưng cúi xuống nhìn định hỏi, trông thấy cảnh sắc bên dưới, lập tức ngừng lời.

Túc Túc Nghệ vắt sang một bên, cổ vấy ngủ rộng thùng thình, có thể thấy thấp thoáng áo ngực đen bên trong, cảnh đẹp bên dưới được miêu tả rất sinh động, ngực trái có một chấm ruồi nổi bật trên nước da trắng ngần.

Thấy bàn tay trên bụng ngừng lại, Túc Nghệ bỏ điện thoại xuống, ló mặt ra nhìn, bày tỏ thắc mắc.

Chữ Ứng chuyển mắt đi chỗ khác, tiếp tục xoa, một luồng tà hỏa âm thầm nhen nhóm trong lòng.

Túc Nghệ hoàn toàn không hay biết, tiếp tục tố cáo: “Em gái anh được lắm, đang cãi em đây này.”

Chữ Ứng cười: “Con bé nói gì?”

Túc Nghệ thuật lại lời của cô bé từ đầu chí cuối rồi hỏi: “Em có được phản đòn không?”

Thực ra cô đã phản đòn rồi.

Chữ Ứng nói: “Được.”

Túc Nghệ vừa lòng, vừa gõ điện thoại vừa nói thầm trong bụng: “Giờ em cãi lại rồi, sau này anh nhất định phải cưới em, không thì em sẽ kinh khủng lắm đấy.”

Chữ Ứng không nhin được lại nhìn cô thêm nửa giây rồi bỗng tịch thu điện thoại của cô.

Túc Nghệ chớp chớp mắt hỏi: “... Làm gì vậy, không phải mới đó mà anh đã đổi ý rồi chứ?”

Chữ Ứng không nói gì, ném điện thoại tới cuối sofa, nâng cao gáy cô lên.

Rồi hôn.

Túc Nghệ lần này phản ứng rất nhanh nhẹn.

Những lần trước cô đã chịu đủ rồi... người đàn ông này lần nào cũng chỉ hôn chuồn chuồn lướt nước một chút rồi bỏ chạy. Cô lập tức vươn tay, vòng chặt cổ Chữ Ứng lại, nụ hôn ngày càng sâu hơn.

Lần này Chữ Ứng cũng không hề có ý chỉ lướt qua mấy giây.

Anh mút nhẹ mấy cái rồi tách môi cô, tiến quân thần tốc.

Túc Nghệ chẳng mấy chốc đã bị hôn tới thần trí điên đảo, chùn tay không nín chặt nổi cổ người đàn ông nữa, mềm nhũn áp lên ngực anh.

Tròn hai phút, nụ hôn này mới bị tiếng chuông điện thoại lọt ở khe tay vịn sô pha vang lên cắt ngang.

Chữ Ứng buông người trong lòng ra, tóc cô bị rối, hai má đỏ hồng, môi sưng mọng, rất giống như vừa bị xx xong.

Anh đứng dậy, khàn giọng bảo: “Anh đi vệ sinh.”

Đến tận lúc cửa phòng tắm bị đóng lại, Túc Nghệ mới hoàn hồn.

Cô hít sâu mấy hơi rồi vì tiếng điện thoại ồn quá nên cầm lên để tắt âm đi.

Màn hình hiện tên người gọi là “Chữ Khê”.

Cô nhướn lông mày, từ tắt âm chuyển tay thành nghe máy.

Chữ Khê: “Anh! Anh đọc đoạn chat chưa?! Không thể để cô ta kiêu ngạo được, rước vào nhà sẽ làm em... và mẹ tức chết mất!”

“Em gái à,” giọng Túc Nghệ thỏ thẻ, nghe là biết vừa có chuyện gì xảy ra, “giờ này người lớn đều có việc khác phải làm, có ý kiến gì thì để mai nhé, ngoan.”

32. Chương 32

Chữ Khê bị chặn họng mãi không thốt nên lời: “Cô, cô...”

Trong phòng tắm có tiếng nước chảy, Túc Nghệ dựa lưng vào sô pha: “Tôi tôi cái gì?”

“Đám nghệ sĩ nữ các cô lúc nào cũng muốn tiếp cận anh tôi!” Chữ Khê nổi cáu, “Anh tôi không giống các người, anh ấy không chơi cái trò của người trong giới các người đâu!”

Túc Nghệ cười: “Giới chúng tôi có trò gì cơ?”

“Hầu ngủ lấy tài nguyên gì đó...”

Túc Nghệ đứng dậy, bỏ nho vào miệng: “Mấy thứ linh tinh này cô nghe ở đâu ra thế?”

“Linh tinh, linh tinh gì chứ,” Chữ Khê càng nói giọng càng nhỏ, “không phải tôi nghe tin vĩa hè là được, đó đều là chuyện tôi đã tự mình kinh qua!”

Túc Nghệ lén nhìn cửa phòng tắm, vẫn còn đang đóng, cô hạ giọng nói thật nhỏ, tỏ vẻ bất ngờ: “Cô ngủ với nghệ sĩ nam???”

Chữ Khê hoảng hốt: “Cô nói bậy gì thế!”

“... Không phải cô nói là cô đã tự mình kinh qua rồi sao?”

“Là bạn trai cũ của tôi, không phải tôi!”

“Cái gì?” Túc Nghệ ngồi thẳng lên, “Không phải cô mới học đại học thôi sao, bạn trai cô bao tuổi rồi mà đã ngủ với nữ minh tinh?”

“Anh ta lấy cái gì ra mà đòi ngủ với người khác?!” Nhắc tới chuyện này là Chữ Khê lại tức, hậm hực trả lời, “Cũng bằng tuổi tôi.”

Túc Nghệ ăn xong nho, cẩn thận suy nghĩ.

“Không phải anh ta là người bị ngủ đấy chứ?”

“...”

Hay thật, giờ bọn trẻ dám chơi quá.

“Lần trước cô đi quán bar cũng là vì chuyện này à?”

Chữ Khê ngơ ngác: “Sao chị biết chuyện tôi đi quán bar?”

Túc Nghệ không trả lời: “Vì một thằng cặn bã mà uống ra nông nổi vậy có đáng giá không chứ?”

Chữ Khê sững ra một chốc, suy nghĩ kỹ lại: “Cô gái đêm hôm đó là cô à?”

“Báo thù chưa?”

“Thù gì?”

Túc Nghệ không hiểu: “Không phải là sau khi bị phản bội, cô chỉ biết một mình ra quán bar giải sầu thôi đấy chứ?”

Chữ Khê nói: “Không thì tôi còn làm gì được nữa đây...”

Túc Nghệ tròn mắt.

Chắc lá gan của cô chỉ có gặp tôi mới to ra được thôi phải không?

Đang định nói thì tiếng nước trong phòng tắm bỗng ngừng lại.

Cô nói: “Anh cô sắp ra rồi, cô nhớ số Weixin của tôi trước đã, chờ rảnh tôi sẽ dạy cô.”

Chữ Khê thắc mắc: “Dạy tôi gì?”

“Có muốn trả thù thằng cặn bã kia không?”

Đầu bên kia im bật trong giây lát rồi nghe thấy tiếng xé giấy: “... Cô đọc đi.”

Cho số weixin xong, Túc Nghệ nói: “Được rồi, đi ngủ sớm đi, điện thoại tôi hỏng rồi, tạm thời không thể nhắn lại cho cô được. Còn nữa, tuy giới giải trí rất loạn nhưng không phải ai cũng bằng lòng làm những chuyện đó.”

Cúp máy, Chữ Khê thất thần nhìn dãy số weixin trước mặt.

Chữ Ứng từ phòng tắm ra, Túc Nghệ ngoan ngoãn dâng điện thoại lên: “Chữ Khê gọi điện cho anh, em lỡ tay nghe máy.”

Chữ Ứng vốn đang định ngồi xuống cạnh cô, chân bỗng đổi hướng, ngồi xuống cạnh sofa: “Con bé gây sự với em à?”

“Không ạ, mấy cô gái trẻ tầm tuổi đó vốn hay nghĩ linh tinh mà.”

Chữ Ứng nhắc nhở cô: “Con bé chỉ nhỏ hơn em có mấy tuổi thôi.”

Túc Nghệ ngừng đề tài: “Sao anh ngồi xa vậy?”

“Người đang lạnh.”

Sắp vào thu, tiết trời về đêm hơi lạnh, anh dội nước lạnh cả chục phút, người đã lạnh toát ra rồi.

Túc Nghệ chẳng để tâm, ngoắc ngoắc ngón tay gọi anh: “Lại đây, em cho anh hơi ấm.”

Tay Chữ Ứng rất lớn, Túc Nghệ phải dùng hai tay mới áp được.

Buổi tối, Túc Nghệ viện đủ mọi cớ để chui vào nằm chung ổ chăn với Chữ Ứng.

Trong thời gian hành kinh, chân cô rất hay bị lạnh, đắp chăn cũng chẳng ăn thua. Lưng cô dán lên ngực Chữ Ứng, chân co trước ngực, tay cầm ipad của Chữ Ứng lướt weibo.

“Tư thế ngủ sai rồi.” Chữ Ứng nói, “Nằm như vậy, lát nữa sẽ tê chân đấy.”

Túc Nghệ có thể cảm nhận rõ độ rung lồng ngực khi anh nói chuyện.

Cô ngoan ngoãn duỗi chân dịch vào trong, tình cờ đụng phải cẳng chân anh, cô giật mình, còn chưa kịp rút về đã bị kẹp lại.

“Chân lạnh thế?”

Túc Nghệ bật cười rồi nhích lại gần hơn, ngửa đầu lên hỏi anh: “Chúng ta có giống hai con thú nhỏ đang sưởi ấm cho nhau không anh?”

Nói xong, mỉm cười cúi xuống tiếp tục lướt weibo.

Mắt Chữ Ứng sâu thẳm, anh nhắm mắt lại tĩnh tâm.

Mấy bài tập rèn luyện định lực ngày trước đều vứt cho chó nhai hết rồi.

Túc Nghệ lướt lướt lướt, lướt tới một bài weibo mới đăng năm phút trước.

Lương Bác V: Xin lỗi, ba tháng tới đây, tôi sẽ hủy bỏ toàn bộ lịch trình liên quan, tập trung điều chỉnh lại bản thân.

Bên dưới dẫn link weibo của một phim truyền hình, chính là bộ phim Lương Bác nhận vai nam chính mới đây nhất, giờ đang tuyên truyền cho nam chính mới của họ.

Tuy bài weibo này tương đương với việc Lương Bác gián tiếp thừa nhận chuyện mình tự bày trò ghép cặp nhưng vì khéo dùng từ nên hình tượng ăn năn được đắp nặn rất hoàn hảo, các bình luận đang hot ở bên dưới đều là an ủi anh ta, mấy cái chiếm top thì lại càng đánh lạc hướng dư luận hơn.

“Bọn anti trộn to mắt ra mà nhìn cho rõ đi được không? Bài weibo này có chữ nào là thừa nhận không?”

“Bác Bác có phải là bị vị kim chủ kia của Túc Nghệ uy hiếp không nhỉ, lo quá.”

“Tuyệt đối chắc chắn là thế, ngay cả bộ phim lớn cực hot kia cũng tuyên bố thay người, giới giải trí thật là dơ bẩn, Bác Bác đừng buồn, bọn em mãi mãi ở bên anh!”

Túc Nghệ ngăn người, hỏi người ở sau lưng: “Anh làm à?”

Chữ Ứng liếc mắt nhìn màn hình, ừ một tiếng rồi ngồi dậy lấy điện thoại.

Tay trợ lý không ngờ giờ này rồi mà còn nhận được điện thoại của ông chủ, giọng giật mình nói to hẳn lên: “Chữ tổng có gì sai bảo ạ!”

“Bảo Lương Bác đăng lại bài weibo khác,” Chữ Ứng thờ ơ nói, “nói với anh ta, nếu còn luồn lách lươn lẹo câu chữ nữa thì không còn nước bàn lại nữa đâu.”

Anh nói rất nhỏ tiếng, lúc trở lại giường, Túc Nghệ đã ôm ipad ngủ rồi.

Chữ Ứng thò tay cẩn thận rút ipad ra khỏi tay cô, đặt lên má cô một nụ hôn.

**

Ngày hôm sau, Túc Nghệ được mặt trời gọi dậy.

Cô mắt nhắm mắt mở hé hé mắt ra nhìn, một tia nắng chiếu thẳng vào mắt rõ chói.

Sờ sờ xung quanh, trên giường đã không còn người, cô chớp chớp mắt mấy cái rồi ngồi dậy.

Điện thoại cố định ở đầu giường hiển thị giờ.

11:43

Sắp mười hai giờ rồi?!

Túc Nghệ hoàn toàn tỉnh hẳn, cào cào lại tóc, xỏ dép lê đi ra ngoài.

Chữ Ứng đang ngồi trên sofa nói chuyện điện thoại, thấy cô ra, anh vẫy tay gọi cô tới.

Túc Nghệ không qua đó, cô cầm đồ đi thẳng vào phòng tắm.

Lúc đi ra, Chữ Ứng đã cúp máy: “Sửa soạn một chút chúng ta đi ăn cơm thôi.”

“Sao không gọi em dậy?” Túc Nghệ cột tóc lên, mấy sợi tóc xoắn để rũ bên tai, trên mặt toàn là sữa rửa mặt.

Chữ Ứng nói: “Ngủ nhiều một chút cũng không sao.”

Túc Nghệ bĩu môi, lẩm bẩm: “Nhưng hôm nay phải quay về phim trường rồi mà.” Sẽ không được gặp anh nữa.

Cô đi lại chỗ anh, bất ngờ khom lưng xuống, thơm trộm một cái bên môi anh, sữa rửa mặt trên mặt dính một chút sang mặt anh.

Thế là cô mới chịu vừa lòng, đang định bỏ chạy thì bị người ta giữ lại.

Đáng tiếc giữ lại rồi... hình như cũng chẳng thể làm gì được.

Cuối cùng, hai người dắt nhau cùng vào phòng tắm rửa mặt.

Sửa soạn xong xuôi liền xuất phát thẳng tiến tới nhà ăn.

Vì các phòng chủ đề có nhà ăn riêng nên người dùng cơm không đông lắm, lúc họ vào, chỉ có mấy bàn đang dùng bữa.

Hôm qua tin về hai người đã lên weibo, chỉ cần có xem weibo thì đều sẽ biết Túc Nghệ đang ở Disney. Vừa ngồi xuống được một chút thì có người tới.

Là một cậu trai trẻ trông khoảng chừng mười bảy, mười tám tuổi, tay cầm giấy bút, đầu cúi rõ thấp, thẹn thùng nói: “Ừm, chào chị, chị là Túc Nghệ à?”

Túc Nghệ cười: “Chào em.”

“Em vẫn, vẫn luôn...” Cậu chàng lắp bắp một hồi mới nói trôi chảy được, “Em vẫn luôn rất thích chị, cực kỳ thích, chị có thể cho em xin chữ ký được không?”

“Tất nhiên là được.” Túc Nghệ nhận lấy giấy bút, ký tên mình rồi khiêm nhường đáp, “Cảm ơn em đã thích, hóa ra chị còn có cả fan trẻ tuổi đáng yêu như vậy.”

Chữ Ứng nhú mào, dao nĩa trong tay ngừng lại nửa nhịp.

“Tất nhiên rồi,” Cậu chàng đáp, “Đâu chỉ em, xung quanh em còn có mấy bạn khác cũng thích chị,” Cậu ta đỏ mặt, gom dũng khí nói, “Trong lòng chúng em, chị luôn là nữ thần!”

Cậu chàng đi rồi, Chữ Ứng mới cup mặt hỏi: “Nữ thần?”

Túc Nghệ nhin cười: “Em đây, sao, anh cũng là fan của em sao?”

Chữ Ứng nói: “Ừm, nữ thần, cũng ký cho anh cái tên đi.”

Túc Nghệ liếm liếm khóe môi, thương lượng: “Em có thể yêu đương với fan không?”

Vừa nói xong, miệng đã bị nhét ngay một miếng thịt bò.

Vì đường về khá dài nên từ giữa trưa đã phải khởi hành quay lại phim trường, trên mặt Túc Nghệ in lờ lờ hai chữ không vui.

Chữ Ứng mỉm cười: “Đừng trề môi.”

Túc Nghệ quay ngoắt đầu sang: “Có phải anh sắp về Bắc Kinh rồi phải không?”

“Ừ, mai.”

Môi cô càng trề hơn nữa.

Hai người về khách sạn Túc Nghệ ở trước, Chữ Ứng đem hành lý lên trên tầng xong thì trợ lý liền gọi điện thoại tới.

Để có thời gian trống, lịch trình đã phải sửa lại không ít, hai ngày tới, các cuộc họp của anh xếp dày chi chít.

“Chữ tổng, tôi đã điều tra rồi, hằng tháng, phó tổng đều chuyển cho vị quản lý kia một khoản tiền, không hề nhỏ.” Viên trợ lý nói, “Hơn nữa vị quản lý này trước đây chính là người phó tổng đề cử vào công ty, vì cả hai người đều không nhắc tới nên chỉ có quản lý phòng nhân sự mới biết chuyện này.”

“Ừ, chuẩn bị kỹ tài liệu, sáu giờ tối họp.”

Cúp máy, Túc Nghệ ngồi dưới sàn nhà sắp xếp hành lý, giục anh: “Đã 5 rưỡi rồi, không đi là bị muộn đấy, ông chủ lớn ạ.”

Chữ Ứng lại gần, ngồi xổm xuống trước mặt cô, nhẹ nhàng mỗ một cái.

“Hôn tạm biệt.”

Đầu đất đã được giác ngộ, đúng là cảm động cả đất trời.

Túc Nghệ hài lòng, tha thiết nhìn theo anh bước vào thang máy.

“Lại làm hờn vọng phu rồi.”

Ngô Tuyết ban nãy nhìn thấy hai người, căng chuẩn thời gian mới đi ra, đưa điện thoại mới cho Túc Nghệ.

Túc Nghệ mở hộp, hỏi chị: “Hai hôm nay không xảy ra chuyện gì chứ?”

“Có đấy, đại sự của giới giải trí luôn.” Ngô Tuyết cười khẩy, “Lương Bác sắp bị nổ cho tan xác rồi.”

Túc Nghệ chẳng thấy hứng thú mấy, ờ một tiếng rồi đi vào phòng.

“Em không sao chứ, sao đi hai ngày về mà mặt mày vẫn bất mãn thế kia?” Giữa hai người chẳng kiêng dè gì chủ đề người lớn, Ngô Tuyết đi theo sau lưng cô, thuận miệng hỏi: “Chữ tổng không được à?”

Túc Nghệ lập tức đứng ngay lại.

Không ai được phép nói người đàn ông của cô “không được” hết!

Cô bật thốt ra không chớp mắt: “Vớ vẩn! Người đàn ông của em là thiên hạ đệ nhất!”

33. Chương 33

Ngô Tuyết cười khẩy một tiếng: “Vâng, hay là để tôi đi in ra mấy tờ dán lên tường cho cô đỡ phải đứng đây gân cổ lên hét nhé.”

Nói xong, chị liền lôi tuột Túc Nghệ vào trong.

Túc Nghệ mở máy mới ra xem, Weixin, Weibo và trình phát các kiểu đều đã có đủ, chưa đầy hai phút, điện thoại liên tục đổ âm báo.

Bạn bè trong vòng bạn bè của cô có không ít nhưng phần lớn đều chỉ là bạn bè like dạo, ít khi cần phải nói chuyện công việc gì, hầu như không nói chuyện riêng, chuyện công việc cũng đều do Ngô Tuyết gánh, ai lại gửi cho cô nhiều tin nhắn như vậy chứ.

Cô dùng tay đang sắp xếp hành lý lại, dựa vào giường, cầm điện thoại đang sạc pin lên xem.

Lưu Tử: “Đang làm gì vậy? Có rảnh tâm sự không?”

Lưu Tử: “Sao cô không trả lời...”

Lưu Tử: “Cô đừng hiểu lầm, tôi không có ý đó với cô đâu, chẳng qua là chỉ muốn hỏi cô chút chuyện.”

Lưu Tử: “[cung hỉ phát tài, đại cát đại lợi]”

Lưu Tử: “Ôi, cô và Ưng Tử đi du lịch à? Thế thì cũng nên nói tôi một chút chứ.”

Túc Nghệ không mở hồng bao mà trả lại.

Túc Nghệ nường nường: “Xin lỗi, vừa bị mất điện thoại, có việc gì sao?”

Đối phương gần như nhấn lại ngay lập tức: “Mất điện thoại à? Hay là tôi đưa cô cái mới nhé? Tôi vừa khéo có người bạn mở cửa hàng điện thoại ở Thượng Hải đấy, có thể lấy cho cô kiểu mới nhất luôn.”

Túc Nghệ nường nường: “Không cần, tôi đã mua rồi, có chuyện gì vậy?”

Lưu Tử: “Thực ra cũng không có chuyện gì.”

Túc Nghệ nường nường: “[cung ly vì tình bằng hữu của chúng ta.jpg] Được, vậy tạm biệt.”

Lưu Tỉ: “... Không phải, thực ra là có chút việc, ờm, cô có thể cho tôi xem lịch trình mấy tháng tới đây của cô không?”

Túc Nghệ giật giật khóe môi, bị Ngô Tuyết ngồi đối diện nhìn thấy, chị hỏi: “Xem gì mà biểu cảm phong phú thế?”

“Có người đòi em cho xem lịch trình mấy tháng tới.”

“Ai?” Ngô Tuyết hỏi, “Chữ Ứng?”

“Không phải, là bạn của Chữ Ứng,” Túc Nghệ vừa soạn chữ vừa trả lời, “lần trước có nhắc với chị rồi đấy, tên là Lưu Tỉ.”

Ngô Tuyết bật thốt lên: “Em đừng cho anh ta!”

Túc Nghệ cúi đầu, không để ý lắm tới người ngồi bên: “Em biết, có điều chuyện này có gì mà phải hỏi, weibo fandom của em không phải ngày nào cũng cập nhật lịch trình cả sao, hơn nữa dạo này thì em đều ở phim trường cả mà...”

Túc Nghệ nường nường: “Chuyện này không thể nói được, người đại diện của tôi sẽ nổi giận [dán miệng]”

Lưu Tỉ: “Cũng phải, người đại diện của cô thật là giỏi, có đức có tài, cô thật là may mắn.”

???

Cô vừa phát hiện ra giữa cô và Lưu Tỉ chắc phải cách nhau cả Thái Bình Dương, thực sự không sao hiểu nổi người này suy nghĩ kiểu gì, đang định tắt khung chat thì đối phương lại gửi thêm tin nhắn mới.

Lưu Tỉ: “Phòng các cô ở cũng được nhỉ, có mấy gian phòng ngủ? Tôi vừa hỏi Ứng Tử nhưng ông ta không chịu nói với tôi.”

Túc Nghệ nường nường: “Sao anh biết chúng tôi ở loại phòng nào...”

Lưu Tỉ: “Ứng Tử có đăng trên vòng bạn bè mà.”

Túc Nghệ giật mình, không nhắn lại cho Lưu Tỉ, vội vàng bỏ đi xem vòng bạn bè của Chữ Ứng.

Bài được đăng cách đây nửa giờ, ba tấm, hai tấm là hình Túc Nghệ chụp chung với nhân vật hoạt hình... Không sai, chính là hai tấm nhắm mắt đó đó, tấm cuối cùng thì không biết anh chụp lúc nào, Túc Nghệ

đang cúi đầu cột tóc, vì gập đầu khá sâu nên gần như thành ra hai cằm.

... Cái thứ cảm giác vừa tức vừa buồn cười này thật không biết là sao nữa.

Cô bấm like rồi mở khung chat với Chữ Ưng.

Túc Nghệ nường nường: “Chụp em xấu thế!!!”

Chữ Ưng: “Không xấu.”

Túc Nghệ nường nường: “Sao nhắn lại nhanh vậy, không phải đang họp sao?”

Chữ Ưng: “Đang onl, giống em.”

Câu này nói chẳng rõ ràng gì nhưng Túc Nghệ thì hiểu ngay... Lần trước cũng đang họp, cô chơi điện thoại bị Chữ Ưng bắt quả tang.

Nhưng lần đó cô cùng lắm chỉ coi như là thành phần dự thính còn Chữ Ưng thì lại là người ngồi ở ghế chủ trì.

Túc Nghệ nường nường: “Ông chủ đi họp còn nghịch điện thoại, ảnh hưởng không tốt, em cũng có việc phải làm đây, anh tập trung họp đi.”

Chữ Ưng: “Ừ.”

Chuyện gẫu xong quay ra thì khung chat với Lưu Tỉ đã có thêm gần chục tin nhắn mới.

“Người đàn ông này gì mà có nhiều thứ để nói quá vậy.” Túc Nghệ vừa lẩm bẩm vừa đi tắt âm báo của weixin, định giả bộ như mình không online.

Ngô Tuyết nói: “Cứ kéo vào danh sách đen luôn đi cho rồi.”

“Không được, dù sao cũng là bạn của Chữ Ưng.” Túc Nghệ đứng dậy, duỗi thắt lưng, “Chị về đi, em đi tắm một cái, xem kịch bản rồi đi ngủ.”

Ngô Tuyết quay về phòng, An Tuyền vẫn chưa thấy về.

Hai ngày Túc Nghệ đi du lịch, An Tuyền giống như cũng nghỉ theo vậy, thường xuyên chẳng thấy bóng

dáng đâu, cũng đâu có nghe nói cô ấy có bạn bè thân thích gì ở Thượng Hải đâu.

Có điều đúng là có ở lại cũng không có gì để làm thật, chị lười chẳng muốn can thiệp vào chuyện sinh hoạt cá nhân của An Tuyền, nhắn cho An Tuyền một tin rồi nằm xuống ngủ.

**

Sáng hôm sau, mới sớm ra Ngô Tuyết đã sang phòng Túc Nghệ, hai người vừa ra khỏi cửa thì chạm mặt An Tuyền từ thang máy đi ra.

Túc Nghệ vẫn còn ngái ngủ, ngáp một cái: “Sao giờ em mới về?”

“Vâng ạ, xin lỗi ạ.” Tóc An Tuyền rối bù, mặt vẫn còn chưa tẩy trang, lớp trang điểm đã phai quá nửa, “Chị Nghệ giờ định đi phim trường luôn sao? Để em mang túi giúp chị.” Nói xong cô liền lại định cầm giúp túi cho Túc Nghệ.

Túc Nghệ tránh tay ra sau: “Không cần, em làm gì mà mặt bẩn, tóc rối vậy?”

“Em thấy chị không có ở đây nên ra ngoài đi dạo.” An Tuyền lí nhí đáp, “Không trễ việc chứ ạ?”

Túc Nghệ đánh giá cô ấy từ trên xuống dưới, không chỉ tóc mà quần áo cũng không chỉnh tề, cô phẩy tay: “Trễ rồi, mau đi tắm rửa đi rồi tự bắt xe tới phim trường, đừng để Ngô Tuyết cả ngày phải làm chuyện của trợ lý.”

An Tuyền tủi thân gật đầu, hỏi thẻ phòng của Ngô Tuyết rồi nhanh chóng quay về phòng.

Lên xe, Ngô Tuyết hỏi: “Em ghê gớm vậy làm gì, mới sớm tinh mơ, đâu có gì quan trọng đâu.”

“Làm gì có lý nhận lương mà lại ở không, nên khen thì khen, nên mắng thì phải mắng.” Túc Nghệ dựa người vào cửa sổ xe, nhắm mắt lại, “Bình thường sao chẳng thấy chị tốt tính thế.”

Ngô Tuyết nói: “Không phải là vì thấy nhà cô ấy tương đối khó khăn hay sao.”

“Người khó khăn nhiều lắm, tiền lương của cô ấy đã là hơn hẳn so với những người khó khăn khác rồi.” Thấy đề tài càng nói càng xa, Túc Nghệ lập tức đổi hướng: “Hai ngày vừa rồi Lý Mẫn có tìm chị không?”

“Không.” Ngô Tuyết đáp, “Nghe nói hai ngày nay cô ấy sắp bị Trình An An làm tức điên lên rồi.”

Quả nhiên, đến phim trường, đi ngang qua phòng hóa trang cách vách liền bắt gặp Trình An An đang đổ

mắt đọc kịch bản.

Có lẽ vì tiếng giày cao gót của Ngô Tuyết quá lớn, Trình An An lập tức quay ra nhìn họ, thấy Túc Nghệ, không hiểu sao, tự dừng mắt càng đỏ hơn.

“...” Túc Nghệ hơi chần chừ rồi vẫn hỏi, “An An, không sao chứ?”

Trình An An bưng tay che mặt, lắc đầu nguầy nguậy.

Ngô Tuyết nói nhỏ: “Em đừng hỏi, mau vào phòng hóa trang đi.”

Túc Nghệ không hiểu: “Sao thế?”

“Có ai lại muốn thần tượng nhìn thấy tình trạng thảm hại của mình chứ.” Ngô Tuyết nói, “Em không hiểu được cảm giác ấy đâu.”

“...”

Đúng là cô không hiểu.

Cô vào phòng hóa trang đánh phấn, nghĩ lại chuyện đó nên nói thêm: “Thế này đi, chị bảo An Tuyền trên đường đi mua chút hoa quả mang tới đây đưa sang phòng hóa trang cho An An giúp em.”

Ngô Tuyết gật đầu: “Được thôi.”

Vừa trang điểm xong thì có âm báo weixin.

Cúi đầu xuống thì thấy là: [Chữ Khê xin thêm bạn bè trên weixin, tin nhắn gửi kèm:.]

Cô chọn chấp nhận, đối phương nhanh chóng gửi tin nhắn tới.

Chữ Khê: “Lần trước chị nói... muốn dạy gì tôi?”

Túc Nghệ nường nường: “Cô nói với tôi trước đã, Nhược Lâm là ai?”

Tuy Chữ Ứng không nhớ người này nhưng Chữ Khê nhắc tới cô gái này chắc chắn là có nguyên nhân gì đó.

Chữ Khê: “???”

Túc Nghệ nường nường: “Chứ không lẽ cô nghĩ là tôi dạy không công à?”

Bên kia im lìm một lúc lâu rồi mới rề rà trả lời.

Chữ Khê: “Là hàng xóm cũ của nhà chúng tôi, ngoại hình siêu xinh xắn, tính cũng siêu tốt, nhà siêu có tiền, quan trọng nhất là chị ấy siêu thích anh trai tôi. Hồi xưa, ngày nào chị ấy cũng đi theo đuôi anh tôi, thanh mai trúc mã, trời đất tác thành.”

Vừa đọc xong thì người bên quay phim qua giục cô đi quay.

Túc Nghệ nường nường: “Cô nói hay lắm, cuộc trò chuyện lần này kết thúc ở đây.”

Lý Mẫn đang xem kịch bản, thấy cô tới, vẻ mặt giãn ra: “Cuối cùng em cũng quay lại rồi.”

“Em vắng mặt có hai ngày.” Túc Nghệ để yên cho nhà tạo mẫu tóc sửa tóc con cho cô, cười đáp, “Hai ngày nay việc quay phim không thuận lợi sao ạ?”

“Đừng nói nữa, nay coi như là biết, không phải người mới nào cũng dễ dạy như em, phim đã quay bao nhiêu lâu rồi mà em ấy vẫn còn chưa điều chỉnh được trạng thái.”

Túc Nghệ nói: “Ấy chớ, tư chất của em ấy tốt hơn em nhiều, hơn nữa trước đây em cũng bị cô mắng tận mấy tháng ròng cơ mà.”

Giữa lúc nói chuyện, Trình An An đi ra, cô bé đã trang điểm lại, mắt đã bớt đỏ, trông có vẻ khá ổn.

Cảnh đầu tiên là Túc Nghệ và Trình An An diễn chung.

Trình An An sắm vai người chính của nam chính, còn Túc Nghệ là diễn ngộ tình cờ của nam chính, nội dung cảnh này là Trình An An phát hiện ra sự tồn tại của Túc Nghệ, là lần đầu tiên cô gái ngây thơ trong sáng phải bùng nổ, Trình An An sẽ tát Túc Nghệ một lần.

Trình An An vừa mở miệng, Túc Nghệ liền biết cảnh này không qua được rồi.

Giọng đối phương thực sự rất to nhưng không hề thể hiện được sự lo lắng, cảm xúc diễn bằng mắt cũng không được kiểm soát tốt.

Quả nhiên, vừa nói hết được câu thoại đầu tiên, Lý Mẫn liền hô Cut.

“Cô tới đây để bắt tiểu tam, không phải tới bưng trà rót nước cho cô ta, cái điệu vừa rồi của cô, người không biết khéo lại tưởng là nha hoàn cãi lời tiểu thư đấy!”

Trình An An cúi đầu, lại bắt đầu rơi nước mắt: “Chị Nghệ, em xin lỗi.”

Túc Nghệ giật mình: “Em xin lỗi chị làm gì.”

“Hại chị phải quay lại lần nữa...”

Ôi.

Túc Nghệ thở dài, nhận khăn giấy người đứng bên đưa: “Đừng khóc, không sao, tiếp tục đi, phát huy thật tốt vào, lúc nói nhớ phải lo lắng chân thật một chút là được, có đôi khi, giọng nói cũng có thể làm thay đổi cảm xúc của bản thân.”

Quay lại thêm hai lượt nữa, cuối cùng cũng qua đoạn đó nhưng lại vướng ở đoạn sau.

Trình An An tát quá diễn, thực sự là quá lộ liễu.

Lý Mẫn nổi giận, Túc Nghệ vội nói chặn trước: “Quay lại lần nữa đi ạ.”

Lý Mẫn: “Được không? Hay là để cho Trình An An điều chỉnh lại trạng thái đi.”

“Không cần,” Túc Nghệ nói, “An An, chúng ta làm thật, em cứ tát thật đi, chúng ta tranh thủ một chút còn qua cảnh tiếp theo.”

Trình An An tất nhiên là không chịu, cô còn chưa kịp nói gì thì đã nghe thấy một giọng nam trầm ấm ở cách đó không xa lên tiếng.

“Không được.”

Túc Nghệ giật mình, nghiêng đầu nhìn, Chữ Ưng không biết tới từ lúc nào, đang đứng sau Lý Mẫn.

“... Nhưng cứ thế này thì rất lãng phí thời gian.” Túc Nghệ lí nhí nói.

“Trạng thái không tốt thì quay tới lúc nào tốt thì thôi, không tốt nổi thì thay người,” vẻ mặt Chữ Ưng hết sức bình thường, giọng điệu uy nghiêm, “Tôi là nhà đầu tư, tôi quyết.”

34. Chương 34

Đạo diễn quyết đoán gật đầu với nhà đầu tư.

“Tôi cũng thấy không thể đánh thật được.” Lý Mẫn nói, “Lát nữa em vẫn còn một cảnh nữa, mặt sưng lên thì biết làm sao?”

“Đâu có mảnh mai vậy đâu.” Túc Nghệ vừa lẩm bẩm xong liền hứng chịu cái nhìn của Chữ Ưng, lập tức đổi giọng: “Không đánh! Không đánh! Cùng lẩm thì quay thêm vài lần.”

Chữ Ưng nhú mày: “Lại đây.”

Túc Nghệ cười tủm tỉm đi lại chỗ anh, lúc đi qua người thợ trang điểm còn gọi nhỏ: “Lại dặm thêm phần giúp em với.”

Thế là Chữ Ưng quay đầu lại, vòng tay kéo cái người đang cần được dặm phần đi ra ngoài phim trường.

“Sao anh lại tới đây?” Ra khỏi phim trường, Túc Nghệ chớp chớp mắt hỏi, “Định dẫn em bỏ trốn à?”

Cánh má bị người ta véo nhẹ.

“Đi ngang qua, tiện thể qua xem.”

Túc Nghệ cầm tay anh, xem giờ trên đồng hồ: “Mới chín giờ, đi ngang qua là đi đâu?”

“Đi họp.” Chữ Ưng cúi đầu nhìn cô nghịch đồng hồ, ánh mắt đầy cưng chiều, “Ăn sáng chưa?”

Muốn hẹn cô đi ăn sáng sao?

May mà sáng nay không ăn nhiều, cô cụp mắt, ra bộ đáng thương: “Chưa ăn.”

Vừa dứt lời, người đàn ông liền rút tay về, đi về phía chiếc xe đậu cách chỗ họ không xa.

Chưa đầy hai phút sau, anh quay lại, tay cầm hai chiếc bánh bao to và một hộp sữa bò dúm vào tay Túc Nghệ: “Từ từ ăn, anh phải đi đây.”

Túc Nghệ nhìn theo đít chiếc xe việt dã, đứng ngây ra.

Tới đây chỉ để đưa cho cô hai cái bánh bao to???

... Tốt xấu cũng thơm một cái rồi cả đi chứ?

Trên xe việt dã, trợ lý rụt rè liếc nhìn gương chiếu hậu.

Họ vừa họp xong thì liền vội vã chạy tới đây, giờ lại quay về chỗ cũ để họp tiếp một cuộc nữa.

Có điều, sau khi gặp Túc Nghệ, trạng thái của ông chủ rõ ràng là đã tốt lên nhiều. Đang mải nghĩ, người ngồi ở ghế sau bỗng ngẩng đầu lên, viên trợ lý giật mình nhìn lảng sang chỗ khác, chuyên tâm lái xe.

Thấy Túc Nghệ quay về, người ở phim trường ai nấy đều ngạc nhiên... Mới đi còn chưa được năm phút mà?

Cô đi lại chỗ Lý Mẫn hỏi: “Quay tiếp cảnh vừa rồi chứ ạ?”

“Về nhanh thế?” Lý Mẫn cũng ngạc nhiên, “Cảnh kia đổi sang chiều rồi quay, để em ấy điều chỉnh lại tâm thế đã.”

Túc Nghệ nghiêng người xem lịch, cảnh của cô mãi cuối cùng, bèn quay về phòng hóa trang ngồi điều hòa cho mát.

An Tuyên thủng thẳng tới muộn, xách một giỏ hoa quả nhỏ: “Chị Nghệ, hoa quả mua về rồi ạ.”

“Ừ, em đưa sang bên phòng hóa trang của An An đi.”

Sau khi An Tuyên rời khỏi, Ngô Tuyết mới nói: “Không biết có phải trong nhà có chuyện gì không, dạo này thấy em ấy rất thấp thỏm.”

Túc Nghệ uống sữa bò rồi nói: “Dù sao cũng là người chị tuyến, chị thích là được.”

“Nói cứ như thể chị mở cửa sau cho người ta ấy, chị tuyến cô ấy qua con đường tuyến chọn thông thường đấy nhé.” Ngô Tuyết ngồi xuống đối diện cô, “Bánh bao với sữa bò này là thế nào đây? Sáng nay không phải đã ăn một bát cháo to rồi sao?”

Túc Nghệ nói: “Là bánh bao tình yêu đấy ạ.”

Ngô Tuyết đang định trêu nhưng nghĩ ra người tặng quà là ông chủ lớn của mình đành nghẹn lời lại.

Điện thoại kêu lên một tiếng.

Chữ Khê: “Rốt cuộc chị có định dạy tôi không vậy?!”

Giờ Túc Nghệ mới nhớ ra chuyện này.

Túc Nghệ nường nường: “Dạy. Nói nghe thử, bạn trai cũ của cô tên gì?”

Chữ Khê: “Chị hỏi cái này làm gì?”

Túc Nghệ nường nường: “Biết người biết ta.”

Chữ Khê: “... Đặng Minh Dương.”

Túc Nghệ vừa gõ chữ vừa hỏi người ngồi bên: “Chị có biết Đặng Minh Dương không?”

“Nghe hơi quen quen tai.” Ngô Tuyết neho mắt nghĩ một hồi, “Hình như là một ngôi sao nam nho nhỏ, sao thế?”

“Không có gì, đẹp trai chứ?”

“Sao chị nhớ được.” Đáp xong, Ngô Tuyết liền hỏi dồn: “Cô hỏi cái này để làm gì? Vừa ăn bánh bao tình yêu xong đã định ăn phở à?”

Túc Nghệ phì cười: “Phở phỉếc gì, trên đời này làm gì có ai đáng giá để em làm thế?”

Túc Nghệ nường nường: “Cô đường đường là thiên kim tiểu thư của Chữ thị, anh ta bị ám đầu hay gì mà lại để cho người khác giở trò với mình chứ?”

Chữ Khê: “Sao chị thô tục vậy! Anh ấy với tôi yêu nhau không phải vì gia thế của tôi, anh ấy vốn không biết nhà tôi làm gì.”

Túc Nghệ nường nường: “Cô lại còn nói đỡ cho thằng đó nữa à, thế thì cứ ôm cái nón xanh ngồi trong xó tiếp đi.”

Đầu kia im lặng một lúc lâu mới nhả lại một tấm hình.

Chữ Khê: “[đồ heo thối!.jpg]”

Với một cô gái trẻ thì gửi tấm hình này coi như là đã nhận mình xuống nước rồi, Túc Nghệ không tốn công võ mồm với cô ấy nữa.

Túc Nghệ nường nường: “Tôi đang ở phim trường, chờ tối về khách sạn sẽ nghiêm túc nghiên cứu tên bạn trai cũ này của cô sau.”

Chữ Khê: “Chị đang quay phim à? Phim gì?”

Túc Nghệ nhả tên phim.

Chữ Khê: “Hóa ra là chị đi Thượng Hải quay phim.”

Chữ Khê: “Tôi cũng muốn đi Thượng Hải nhưng thẻ và tiền mặt bị cha mẹ tịch thu hết rồi, hay là chị cho tôi mượn một chút đi, chờ có tiền tôi sẽ trả cho chị gấp đôi.”

Túc Nghệ nường nường: “Tôi thêm chỗ gấp đôi tiền ấy của cô à? Nói gì dễ nghe chút coi.”

Chữ Khê: “Chị dâu.”

Đúng là cực kỳ thức thời!

Túc Nghệ nường nường: “Tối đây cũng được nhưng cô phải ở chung phòng với tôi.”

Chữ Khê: “???”

Túc Nghệ nường nường: “Không lẽ cô gây ra chuyện gì thì tôi lại phải gánh thay cô à? Không nói chuyện nữa, tối cảnh của tôi rồi, cô có tối không?”

Chữ Khê: “... Tối!”

**

Chữ Khê tới Thượng Hải, Túc Nghệ đích thân đi đón.

Giờ chuyển bay Chữ Khê hạ cánh vừa hay tiếp giáp với giờ cất cánh của Chữ Ung, khéo nữa là sáng đó cô lại không có cảnh diễn, bèn xin phép đi tiễn Chữ Ung, tiện thể đón người.

Trước cửa kiểm soát an ninh, Chữ Ứng dừng bước: “Nếu nó gây sự, em cứ đuổi đi là xong.”

“Vâng.” Túc Nghệ đáp, “Anh yên tâm, con bé nằm trong tầm tay em mà.”

“Anh biết.” Chữ Ứng nhõn cười, “Anh chỉ sợ em quay phim mệt lại còn phải quan tâm nó.”

Từ sau vụ ảnh chụp ở Disney bị phát tán, hai người xem như chẳng còn phải kiêng dè gì nữa, lần này đi sân bay, Túc Nghệ quang minh chính đại ra bằng cửa chính của phim trường, nghênh ngang leo lên xe Chữ Ứng, khẩu trang trên mặt không phải để phòng truyền thông mà là phòng các fan nhận ra.

“Anh!”

Một giọng nói lãnh lút vang lên, chính là vị vừa mới ra khỏi cửa ra, tìm một hồi không được người, Weixin cũng không thấy trả lời, Chữ Khê.

Cũng may hai người này đều có vóc người cao ráo, rất dễ nhận ra ở sân bay, không thì không biết phải tìm tới năm nào tháng nào.

Cô nàng chạy lon ton tới chỗ họ, tỉ mỉ nhìn Túc Nghệ ngắm nghía một vòng.

Lần trước gặp ở quán bar, uống say rồi nên cô chỉ nhớ là Túc Nghệ cao.

Cô gái trước mặt đây mặc một chiếc áo trắng kiểu cơ bản cùng một chiếc quần jeans màu xanh lam, tỉ lệ cơ thể chuẩn phát khiếp, đôi mắt lộ ra ngoài khẩu trang cực kỳ hút hồn.

Không ngờ còn đẹp hơn cả trên tivi!

Cô nàng ho một tiếng: “Sao chị không trả lời Weixin? Có biết là tôi phải tìm mất bao lâu không!”

Chữ Ứng đứng đưng nói với trợ lý đứng sau: “Đi mua cho Chữ Khê một vé bay về Bắc Kinh.”

“Đừng đừng, anh, em sai rồi.” Chữ Khê trề môi, “Quý ngài mau lên máy bay đi, trễ là không tốt đâu.”

Túc Nghệ nghiêng người, tựa vào cánh tay Chữ Ứng, thấy dáng điệu nịnh nọt của Chữ Khê mới hơi hơi ngửa đầu lên bảo: “Sắp tới giờ rồi, qua cửa kiểm soát trước đi.”

“Ừ.” Chữ Ứng cúi xuống nhìn, “Cậu ấy sẽ đưa em về phim trường, tới nơi nhớ nhắn tin cho anh.” Anh vừa nói vừa chỉ người tài xế.

Túc Nghệ đứng thẳng người lên: “Nếu rảnh thì nhớ tới Thượng Hải thăm em nhé.”

Chữ Khê: “Anh tôi thực sự bận...”

“Được.” Chữ Ứng mím môi, nghĩ ngợi trong thoáng chốc, “Mỗi tuần đến một lần.”

Túc Nghệ hài lòng, cong môi cười: “Em được nghỉ cũng sẽ về Bắc Kinh thăm anh.”

Chữ Khê nhếch môi, tuy Chữ Ứng hồi trước quanh năm ở trong quân đội nhưng hai anh em từ nhỏ tới lớn, thời gian sống chung với nhau không phải là ngắn, từ trước tới nay, cô chưa từng thấy anh mình có cái vẻ mặt này.

Cái vị “thanh mai trúc mã” mà cô từng nhắc tới ấy, ngay cả một cái liếc mắt dư thừa anh cô cũng không cho đâu.

Túc Nghệ xua tay, giục anh: “Đi mau đi, đến nơi thì gọi cho em.”

“Ừ.” Chữ Ứng cực kỳ tự nhiên cúi đầu xuống, nghiêng mặt, thơm cô qua một lớp khẩu trang, “Anh đi nhé.”

“Khoan đã.” Túc Nghệ nín gót áo của anh, kéo khẩu trang xuống, “...Vừa rồi không tính.”

Miệng Chữ Khê lúc này hẳn là có thể nhét thêm một quả trứng ngỗng nữa.

Tiến Chữ Ứng xong, quay về xe, Túc Nghệ kéo khẩu trang xuống dưới cằm, hai chân bắt chéo, vui vẻ nghịch điện thoại.

“Chị...” Chữ Khê cuối cùng không nhịn được hỏi, “chị và anh tôi sao quen được nhau vậy?”

“Muốn biết à?” Túc Nghệ nhướn lông mày, “Không nói cho cô biết.”

Chữ Khê chặc một tiếng: “Dù sao thì chắc chắn là chuyện mới hai năm đổ lại đây, năm ngoái anh tôi mới xuất ngũ mà.”

Túc Nghệ từ chối bình luận thêm gì, quay sang hỏi: “Cô muốn về khách sạn hay muốn đi phim trường với tôi?”

Chuyến đi này của Chữ Khê thực ra chẳng có mục đích gì, chẳng qua chỉ là đơn thuần không muốn ở Bắc Kinh nữa, đau lòng, khó chịu.

Cuối cùng hai người cùng tới phim trường.

Lý Mẫn thấy cô về còn dẫn cả người tới thì khá là bất ngờ: “Đây là...”

“Em gái em.” Túc Nghệ đáp rất tự nhiên, “Tới thăm phim trường ạ.”

Chữ Khê: “Ai là em gái chị!”

Lý Mẫn không hỏi nhiều, gật đầu bảo: “Em đi thay trang phục đi, cảnh này xong là tới cảnh của em đấy.”

Túc Nghệ kéo Chữ Khê về phòng hóa trang.

“Cô ngoan ngoãn ngồi ở đây nhé, phạm vi hoạt động chỉ ở trong phim trường thôi, đừng đi lung tung.” Túc Nghệ vừa nói vừa cầm sườn xám vào phòng thay đồ.

Chữ Khê ngồi ngoài nói: “Chị dựa vào đâu mà đòi quản chế tôi?”

Túc Nghệ phì cười: “Được thôi, cô muốn đi thì cứ đi đi.”

Chữ Khê cảm thấy Túc Nghệ này đúng là người đã thành tinh.

Chị ta cho cô tiền mua vé máy bay, đúng vậy... nhưng chỉ vừa đủ tiền mua vé máy bay, không cho nhiều thêm một phân nào, giờ trên người cô vẫn không có xu nào như trước, ngay cả tiền thuê khách sạn cũng không có.

Túc Nghệ thay đồ xong đi ra, ngồi xuống để nhà tạo mẫu tóc làm tóc cho mình.

Thời gian tính vừa chuẩn, tóc vừa làm xong là có người vào giục ngay: “Chị Nghệ, tới chị rồi.”

Túc Nghệ đứng dậy: “Vâng, ra đây.”

Chữ Khê đi theo cô rời khỏi phòng hóa trang, Túc Nghệ cũng kẹ cho cô ấy theo.

Đi được một đoạn thì đụng mặt Từ Thiển Lam vừa quay xong. Cảnh diễn của Từ Thiển Lam không nhiều lắm, mỗi ngày chỉ có một hai cảnh, phần lớn đều là đứng làm nền, có điều lấy được vai diễn này không phải dễ, cô ta sợ làm Lý Mẫn không vui nên không dám xin nghỉ.

Thấy Túc Nghệ, cô ta nở nụ cười: “Chị Nghệ, tới cảnh của chị rồi à?”

Túc Nghệ ừ một tiếng.

Nhìn thấy rõ người tới, Chữ Khê khựng người lại, đợi chị ta đi rồi, cô ấy mới hậm hực nói: “Không ngờ cô ta cũng ở phim trường này!”

Thấy Chữ Khê nói nghiêng răng nghiêng lợi như vậy, Túc Nghệ giật thột: “... Người dùng quy tắc ngầm với bạn trai cô không phải là cô ấy đấy chứ?”

Không lý nào, Từ Thiến Lam đến chính mình còn chẳng lo nổi cơ mà.

“Không phải.” Chữ Khê nhìn quanh bốn phía, không tìm thấy người mình muốn tìm, quay lại hậm hực đáp, “Là người đại diện của chị ta!”

Túc Nghệ không nhịn được, phá lên cười.

35. Chương 35

Không ngờ chỉ một thời gian không gặp, năng lực nghiệp vụ sở trường của Lâm Hà đã nhiều như vậy.

“Chị cười gì?” Chữ Khê chẳng hiểu ra sao.

Túc Nghệ mất một lúc mới thôi cười được, vừa lắc đầu vừa nói: “Lát nữa quay phim đừng phát ra tiếng động gì, mà bị đuổi ra ngoài là tôi mặc kệ đấy nhé.”

Cảnh này cô diễn cùng Ngô Kha. Ngô Kha mặc một chiếc tây trang kiểu cũ đứng giữa cảnh dựng, thấy Túc Nghệ liền cười hỏi: “Tiểu Nghệ, vị bên cạnh em là?”

“Em gái.” Túc Nghệ cười khách sáo, nghiêng đầu nói, “Em sẵn sàng rồi.”

Cảnh diễn này chỉ có 2 phút, một đoạn đối thoại, trạng thái của hai người đều khá tốt, diễn trôi chảy một lần qua ngay.

Túc Nghệ diễn xong, quay về phòng hóa trang thay đồ, vội vàng chuẩn bị cho cảnh tiếp theo, lúc đi ra thì thấy Ngô Kha đang đứng cạnh Chữ Khê, không biết cười nói những gì.

Ngô Tuyết đi theo sau cô hỏi: “Em gái của Chữ tổng thì phải nhỉ?”

Túc Nghệ ồm một tiếng rồi qua đó.

Đúng lúc Ngô Kha vừa nói câu: “Mắt của em thật là đẹp.”

Không đợi Chữ Khê đáp lời, Lý Mẫn đã gọi với sang bên này: “Ngô Kha, lại đây, tôi nói một chút về cảnh cuối.”

“Đến đây.” Trước khi đi, Ngô Kha còn bỏ thêm một câu: “Em gái à, nói chuyện sau nhé.”

Nói chuyện cái đầu nhà anh ấy.

Ngô Kha vừa đi, Túc Nghệ liền bảo: “Cô vào phòng hóa trang chờ chị.”

“Làm gì chứ,” Chữ Khê chống cằm, “tôi đang muốn xem mọi người quay phim mà.”

Túc Nghệ nói trắng ra: “Sợ cô bị Ngô Kha ăn sạch sành sanh, tôi không biết phải ăn nói với anh cô thế nào.”

“Anh ta?” Chữ Khê tỏ vẻ nhăn nhó, “Chị yên tâm đi, tôi không thích trai già.”

“ ... ”

Ngô Tuyết tới đứng bên Chữ Khê giục cô: “Chị trông cho, cô mau đi quay đi, đạo diễn Lý đang giục rồi kìa.”

Diễn xong cảnh này, Ngô Kha tiếp tục đi tìm Chữ Khê nói chuyện, Túc Nghệ chưa kịp nói gì thì Từ Thiển Lam đã nhanh chân sấn tới chỗ này.

“Kha ca,” Từ Thiển Lam cười niềm nở, cô ta đã thay đồ của mình, mặc một chiếc váy hai dây màu hồng nhạt, nếu nhìn sát một chút thì sẽ thấy được không ít cảnh, “Cùng đi ăn cơm chứ? Em chờ anh nhé.”

Ngô Kha cười đáp lại: “Được, anh mời em.”

Ngô Kha có vẻ ngoài lịch sự, nho nhã, trông như một người làm văn hóa, đẹp kiểu tri thức, hoàn toàn không có chút liên tưởng nào tới hai chữ vua chịch, hơn nữa trình độ diễn xuất lại tốt, đoàn đội chống lưng mạnh, chẳng trách có nhiều em gái trẻ thích anh ta tới vậy.

Thấy vấn đề đã được Từ Thiển Lam giải quyết, Túc Nghệ không nán lại nữa, gật đầu chào hỏi rồi bỏ đi.

Lúc ra ngoài, hai người kia đã không còn ở chỗ cũ nữa, quay về phòng hóa trang thì bắt gặp Chữ Khê đang say mê nhìn Ngô Tuyết.

“Thật ư?” Chữ Khê hồi hộp hỏi, “Cô ấy thực sự đã sửa toàn bộ mặt sao? Fan của cô ấy suốt ngày khoe là mỹ nữ đẹp tự nhiên đấy.”

Ngô Tuyết hừ nhẹ một cái: “Công ty cô ta hàng năm không biết phải bỏ ra bao nhiêu tiền để mua tin bài đấy, hề có người đặt ra chất vấn là đội quân bình luận thuê liền ào lên tấn công, fan nhiều, anti-fan cũng nhiều.”

Túc Nghệ ngơ ngác: “Hai người đang nói ai vậy?”

Ngô Tuyết nhắc tên của một diễn viên nữ trẻ đang hot.

“Sao lại thích buôn chuyện về người khác như vậy,” Túc Nghệ ngồi xuống trước gương, cầm chai nước tẩy trang, tự tẩy trang cho mình, “phẫu thuật thẩm mỹ thì đã sao, ai chẳng muốn mình đẹp hơn, bình thường mà.”

Chữ Khê xùy một tiếng, nhích lại gần Ngô Tuyết hỏi nhỏ: “Có phải cô ấy cũng phẫu thuật thẩm mỹ không?”

Ngô Tuyết nghiêm túc trả lời: “Chuyện này thực sự là không.”

“Em lại muốn chỉnh đây,” Túc Nghệ ra vẻ khó xử, “đẹp quá cũng áp lực lắm.”

Chữ Khê: “Đúng là không biết xấu hổ.”

Ngô Tuyết phụ họa: “Phải đấy.”

Gõ cửa hai tiếng, An Tuyền đi vào, thấy Túc Nghệ đang tự tẩy trang bèn vội vàng chạy tới: “Chị Nghệ, để em.”

“Dạo này em làm sao vậy?” Túc Nghệ không ngừng tay mà hỏi, “Mấy hôm chị không ở đây, em xin nghỉ thì thôi, giờ chị đang ở ngay trong phim trường vậy mà em vẫn cứ chốc chốc lại biến mất một lúc là sao?”

“Xin lỗi chị,” An Tuyền vội vàng giải thích, “em vừa đi nghe điện thoại.”

Ngô Tuyết cũng phải xen vào: “Chị đã ngồi đây 20 phút rồi mà không thấy em, em đi gọi điện thoại bao lâu vậy? Chúng ta đang làm việc, việc công việc tư em phải phân chia rạch ròi.”

An Tuyền lại tiếp tục xin lỗi.

Túc Nghệ nghe thấy phiền, vừa hay cũng đã tẩy trang xong, cô đứng dậy, lấy khăn ướt lau mặt sạch sẽ rồi bảo: “Được rồi, sau này nhớ chú ý.”

Tuy không nói nặng nhưng bình thường cô hay diễn vai ác nên ấn tượng trong lòng người khác cũng tương đối nghiêm khắc hơn.

Chỉ một câu như vậy, mắt An Tuyền liền đỏ hoe, cô ấy gật đầu, im lặng cầm túi xách của Túc Nghệ, đi sau ba người rời khỏi phòng hóa trang.

“Chị Nghệ về à?” Từ Thiển Lam đứng ở cửa gần đó chờ Ngô Kha diễn xong, thấy Túc Nghệ ra thì cười giả tạo chào một tiếng.

Túc Nghệ gật đầu: “Ừ, tạm biệt.”

“Ôi,” Từ Thiển Lam tỏ ra ngạc nhiên, “sao cô khóc?”

Cô ấy muốn nói tới An Tuyền đi sau cùng.

An Tuyền giật mình, vội lắc đầu: “Không, không sao.”

Túc Nghệ liếc ra sau một cái, thực sự chỉ là muốn xem xem An Tuyền thế nào, không ngờ đối phương thấy cô nhìn, mắt lại càng đỏ hơn.

Túc Nghệ: “...”

“Đừng khóc,” Từ Thiển Lam bỗng lấy khăn giấy trong túi nhét vào tay An Tuyền, “chị Nghệ ngay cả đối với bản thân cũng luôn nghiêm khắc, cô làm việc với chị ấy thì cũng phải nghiêm túc một chút, nghĩ thoáng ra là được, kỳ thực chị Nghệ là một người rất tốt.”

An Tuyền vội xua tay: “Không phải, không phải, là chuyện của tôi, không liên quan gì tới chị Nghệ.”

Giọng cô nàng dè dặt, yếu ớt làm cho lời giải thích đâm ra có vẻ kỳ lạ.

Túc Nghệ nói: “Trợ lý của tôi không cần cô quan tâm, cô tự lo cho trợ lý của mình đi.”

Người Từ Thiển Lam lập tức cứng lại.

Đạo trước, trợ lý của Từ Thiển Lam lỡ tay làm đổ nước sôi lên người cô ta, bị cô ta tát cho hai bạt tai nhớ đời.

Sau chuyện này, Lâm Hà phải bỏ ra một khoản để bịt miệng cô trợ lý đó.

Nhưng chuyện này đâu phải chỉ họ biết, đoàn đội của Từ Thiển Lam cũng chẳng phải “đoàn kết” gì, tin này chẳng bao lâu đã lọt đến tai Ngô Tuyết.

Từ Thiển Lam cứ ngỡ mình đã giữ bí mật kỹ lắm rồi, nhất thời ngẩn ra rồi vội vàng phản bác: “Tôi vẫn luôn rất tốt với trợ lý của mình.”

Túc Nghệ cười xùy một tiếng, chẳng nói tiếp nữa, quay người rời khỏi phim trường.

**

Trở lại khách sạn, Túc Nghệ vừa về phòng liền gọi video call ngay cho Chữ Ứng.

Mất hơn chục giây đối phương mới nghe máy.

Góc máy quay cực kỳ oái oăm, canh ngay đúng hướng mà dù có ngồi ngồi như Phan An cũng không thể đẹp nổi.

May là Chữ Ứng đẹp trai hơn Phan An.

Túc Nghệ thầm tự sướng trong lòng, nhìn cảnh thành phố ngoài ô cửa sổ ở sau lưng anh, thuận miệng hỏi: “Ở nhà à?”

“Không,” Chữ Ứng đặt cốc xuống hỏi, “Chữ Khê có làm phiền em không?”

Đầu kia lập tức có tiếng Chữ Khê: “Không hề! Em rất là ngoan nhé!”

Túc Nghệ nhin cười, đi ra ngoài ban công mới nhỏ giọng nói tiếp: “Con gái còn trẻ dễ dỗ lắm.”

Chữ Ứng tỉnh bơ hỏi: “Thế em có dễ dỗ không?”

“Siêu... dễ dỗ.” Túc Nghệ nghiêm túc đáp, “Anh hôn em vài cái là nên làm gì em cũng quên mất luôn.”

Chữ Ứng nhú mày: “Dễ vậy sao?”

Túc Nghệ gật đầu: “Không tin lần sau anh thử xem.”

Vừa nói xong, đầu kia bỗng có tiếng cười.

Túc Nghệ ngạc nhiên: “Anh đang đâu vậy? Sao em nghe thấy có tiếng của người khác.”

Chữ Ứng nhin cười đáp: “Đang họp.”

Túc Nghệ: “???”

Chữ Ứng mở camera sau, lia một vòng.

Có hơn chục người đang ngồi quanh bàn dài, trước mặt là máy tính và tài liệu, biểu cảm thống nhất một cách kỳ lạ, mắt nhìn thẳng đằng trước, vẻ như rất chuyên tâm, trên mặt mỗi người đều viết rõ “chúng tôi thực sự không nghe thấy gì hết, hai người cứ yên tâm”.

Túc Nghệ sửng sốt hai giây, tới giây thứ ba thì cúp máy.

Chữ Ứng bật cười khê một tiếng, gửi cho cô một tin nhắn rồi bỏ điện thoại vào lại túi, nụ cười lập tức biến mất không thấy tăm hơi: “Tiếp tục báo cáo.”

Không khí trong văn phòng lập tức chuyển từ thoải mái sang nặng nề.

Riêng viên trợ lý thì đã tập mãi thành quen.

Ông chủ của anh ta, đích thị là một quái vật chuyên gia thay đổi sắc mặt.

Túc Nghệ xách điện thoại trở vào trong phòng.

Ngô Tuyết không nhin được trêu: “Không phải chứ, chỉ gọi một cuộc điện thoại mà mặt đã đỏ thành ra vậy cơ à?”

Chữ Khê ngồi rúc trên sofa, tập trung nghịch điện thoại.

“Chắc là vẫn chưa tẩy trang sạch.” Túc Nghệ lấy tay che mặt, “Sao chị còn chưa về phòng?”

“Thì có việc cần nói với cô mà.” Ngô Tuyết lấy một quyển booklet nho nhỏ trong túi ra, “Em xem, chị mới in đây.”

[gallery]

“Gi cơ ạ?”

“Không phải sắp đến sinh nhật em rồi sao,” Ngô Tuyết nói, “đây là kế hoạch tổ chức tiệc sinh nhật mà công ty đã lên, em chọn một cái đi.”

Túc Nghệ giật mình: “Mới đó mà đã sắp tới rồi à?”

Cô mở ra xem, cả ba phương án đều na ná nhau, chỉ khác ở địa điểm tổ chức và tiết mục.

Thực ra hồi nhỏ cô không làm sinh nhật, từ hồi làm diễn viên rồi mới làm một chút, gọi là sinh nhật chứ thực ra là họp mặt fan, mỗi năm sẽ chọn mấy chục fan tới làm tiệc chúc mừng, coi như là phúc lợi của fan.

Cô chần chừ một chút rồi bảo: “Năm nay em muốn làm sinh nhật một mình.”

Ngô Tuyết nói: “Không hay lắm đâu, hằng năm em đều làm cùng fan mà, gần đây đã bắt đầu có nhiều fan vào weibo hỏi sinh nhật năm nay chừng nào mở đăng ký rồi đấy.”

“Đã là thời nào rồi,” Chữ Khê chẳng buồn ngẩng đầu lên, “còn mở tiệc sinh nhật hả? Muốn cảm ơn fan thì phát trực tiếp đi, vừa an toàn đảm bảo vừa không hạn chế số người tham dự.”

“Hay, chủ ý này được đấy.” Mắt Ngô Tuyết sáng lên, “Vừa hay gần đây có một phòng phát trực tiếp đang ra giá cao chào mời người nổi tiếng sử dụng dịch vụ phát trực tiếp.”

Nói xong, không đợi Túc Nghệ phản hồi gì, chị liền kích động đứng dậy ra ngoài gọi điện về cho công ty.

Túc Nghệ ngồi xuống cạnh Chữ Khê hỏi: “Phát trực tiếp thì cần phải làm những gì?”

Cô chỉ mới tham gia chuyên mục phát trực tiếp của tạp chí, có người dẫn chương trình dẫn chuyện, bảo cô một mình xoay sở phát trực tiếp thì quả thực cô không biết phải làm gì.

“Hát này, trò chuyện này, chơi trò chơi này,” Chữ Khê nhăn nhó đáp, “không phải chị chưa bao giờ xem phát trực tiếp đấy chứ?”

“Không được rồi, tôi hát không xuôi tai, nói chuyện thì còn được, chơi trò chơi thì...” Túc Nghệ bối rối, “tôi phát trực tiếp chơi pikachu hoặc là kim cương được không?”

Chữ Khê: “...”

36. Chương 36

Ở đầu bên kia, lúc cuộc họp kết thúc thì đã tám giờ tối.

Cô gái ngồi ở góc ngoài cùng bên phải nhẹ nhàng vận thất lưng, họ đã ngồi gần năm tiếng đồng hồ, thực sự mệt mỏi.

Tranh thủ lúc mọi người thu dọn tài liệu, cô nàng liếc mắt nhìn người đàn ông ngồi giữa phòng.

Những người khác ai nấy đều tỏ ra sức cùng lực kiệt nhưng ông chủ của cô thì vẫn ngồi thẳng tắp, suốt mấy tiếng đồng hồ ngồi họp, ngoại trừ cuộc gọi video lúc giữa chừng thì không hề nói một câu thừa thừa, ra lệnh hay đặt câu hỏi đều rất đơn giản, đúng trọng điểm.

Tuyên bố kết thúc cuộc họp, Chữ Ưng đứng dậy, sải bước rời phòng họp.

Cô gái thu tầm mắt về, lặng lẽ thở dài. Mọi người còn chưa kịp giải tán thì viên trợ lý của sếp quay vào báo.

“Chữ tổng nói mọi người đều đã vất vả, tối nay mời tất cả một bữa đại tiệc, thích gì cứ gọi, ngày mai mang phiếu tới thanh toán.”

Làm cho công ty lớn cũng chẳng ai thiếu gì một bữa tiệc, nghe thông báo xong, không thấy ai tỏ ra qua vui vẻ nhưng mọi người đều mở miệng đáp lời cảm ơn.

Mọi người tốp năm tốp ba rời phòng họp, một cô gái huých một cô gái khác đi bên cạnh, nhỏ giọng thì thầm: “Hôm nay được ngắm sếp lớn tận năm giờ đồng hồ, nhìn thôi cũng đã đủ no rồi.”

Từ ngày sếp mới nhậm chức tới nay, độ chăm chỉ của các nhân viên nữ tăng hẳn lên, có sếp vừa đẹp trai vừa có tiền, lại vẫn đang độc thân, đúng là người trong mộng của cả ngàn thiếu nữ.

Tiếc quá, giấc mộng thiếu nữ của họ, một tiếng đồng hồ trước đã vỡ vụn tan tành.

Cô gái kia không biết nghĩ ra chuyện gì lại nói tiếp: “Cô có xem tin trên mạng không? Có nhiều blogger nói Túc Nghệ là bạn gái của Chữ tổng lắm nhé, ban nãy nghe giọng, hình như đúng là Túc Nghệ thật.”

“Không biết nữa.” Cô gái đi cùng chỉ đáp một câu như vậy rồi xua tay, quay người đi, “Tôi thấy không khỏe, không đi tiệc nữa đâu, mai gặp nhé.”

Cô gái vừa xuống tới bãi đỗ xe thì tình cờ gặp Chữ Ứng đang chuẩn bị lên xe ra về.

Không kịp nghĩ nhiều, cô gái vội rảo bước tới gần.

“Chữ tổng!”

Chữ Ứng dừng động tác lên xe, im lặng chờ đợi câu tiếp theo của đối phương.

“Ồm,” cô gái vén tóc bên mang tai, ngượng ngùng nói nhỏ, “hôm nay tôi không lái xe tới, anh thấy có tiện cho tôi... đi nhờ một đoạn đường không?”

Ý tứ ám chỉ đã hết sức rõ ràng rồi, cô cho rằng, thời hiện đại, không thể câu nệ chuyện tới trước tới sau được, đàn ông tốt thì mọi người đều phải cố gắng giành giật, mỗi người có một bản lĩnh riêng, Túc Nghệ đẹp nhưng bằng cấp và gia cảnh nhất định không tốt bằng cô.

Chữ Ứng nhú mày: “Thế cô còn xuống bãi đỗ xe làm gì?”

Cô gái bị bất ngờ: “Dạ?”

“Tôi đã xem qua sơ yếu lý lịch của cô rồi.”

Khóe môi cô gái mỉm cười: “Tôi rất vinh hạnh được...”

“Nghiên cứu sinh cao học mà một chiếc chìa khóa cũng quên mang,” giọng anh dừng dừng, “thế buổi sáng cô tới đây thế nào?”

“...”

“Tự bắt xe về đi, tôi là sếp của cô, không phải là tài xế.” Chữ Ứng liếc nhìn cô gái, “Còn chuyện gì khác không?”

Thái độ của đối phương hết sức nghiêm khắc, giọng cô gái bất giác nhỏ lại: “Không ạ...”

“Vậy tránh ra.”

Chiếc xe cứ thế phóng ra khỏi bãi đỗ xe, đám đồng nghiệp đứng hóng chuyện bấy giờ mới ló đầu ra, thản nhiên như không đi lấy xe.

Đúng là mất mặt! Sao lại có loại đàn ông thế này chứ! Bạn gái anh ta nhất định là khổ muốn chết!

Cô gái tức giận giậm giậm chân rồi đi về phía xe của mình.

...

Chữ Ứng lái xe trở về nhà cũ, mấy hôm trước anh đã hứa với mẹ hôm nay sẽ về nhà ăn cơm.

Vừa bước qua cửa đã thấy một bóng người quen thuộc ngồi trên sô pha, nhăn nhó ăn điểm tâm ngọt.

“Ứng Tử, ông về rồi à.” Lưu Tử ngẩng đầu lên khỏi đồ ăn, “Tôi chờ muốn chết.”

Chữ Ứng tỉnh bơ cởi áo vét đưa cho dì giúp việc: “Ông tới làm gì?”

“Con nói chuyện với Tiểu Tử kiểu gì vậy, người ta đặc biệt tới đây tìm con mà.” Mẹ Chữ Ứng ra khỏi phòng gọi, “Nào, vừa khéo, lại ăn cơm thôi.”

Trên bàn cơm, cha Chữ Ứng vừa gấp thức ăn vừa hỏi han: “Công ty thế nào?”

“Cũng tạm.”

“Nghe nói con cho Kỳ Liêm nghỉ rồi hả?”

“Đáng lẽ phải cho nghỉ từ lâu rồi.” Chữ Ứng thoải mái đáp, “Công ty không còn người hay sao? Người như vậy mà cha cũng dám dùng.”

Ông Chữ nhíu mày: “Ai rồi cũng sẽ thay đổi, hiện giờ anh ta xấu không có nghĩa là anh ta sẽ không tốt lên.”

Lưu Tử gạt đầu phụ họa: “Bác nói đúng lắm!”

Ăn đến cuối bữa, bà Chữ mới bóng gió hỏi: “Phải rồi, Tiểu Ứng à, Nhược Lâm quay về rồi đấy, con biết không?”

“Không biết.”

“Con bé vừa về là liền hỏi thăm con đó,” bà Chữ cười, “có rảnh thì con đi thăm nó đi, ngồi tâm sự ôn chuyện với nhau.”

Lưu Tử nói: “Dì à, ý dì là bảo nó đi xem mắt hả?”

“Sao lại là xem mắt,” bà Chữ phản bác, “Nhược Lâm và Chữ Ứng quen nhau từ nhỏ, là thanh mai trúc mã mà.”

Chữ Ứng: “Không rảnh, không gặp.”

“Con gái nhà người ta mắt công vác mắt tới hỏi mẹ, con như vậy là không tốt lắm đâu,” bà Chữ nói, “đi gặp một chút cũng đâu mắt miếng thịt nào, thời gian thì chỉ cần sắp xếp là sẽ có.”

Chữ Ứng thản nhiên nói: “Con có bạn gái rồi.”

Một viên đá dẩy lên ngàn lớp sóng.

Cả bàn cơm lặng ngắt đi trong giây lát.

“Ai?” bà Chữ tròn mắt, ngay lập tức liền quên phắt cái vị tên Nhược Lâm kia, “Mau nói cho mẹ biết, là con cái nhà ai, có xinh không, có ngoan không?”

“Xinh. Ngoan.” Chữ Ứng nhoẻn cười, “Mẹ biết đấy.”

Bà Chữ hưng phấn hẳn lên: “Thật hả? Mau nói cho mẹ nghe đi.”

“Túc Nghệ.”

Lưu Tử hít một hơi thật sâu.

Thằng anh em này nhà anh ta thật là trâu bò, mới hẹn hò bao lâu đâu mà đã muốn mang về nhà rồi à?

Bà Chữ ngơ ngác, ngẩn ra nghĩ: “Ai cơ?”

Sau tiết mục quảng cáo, bộ phim cung đấu mà mỗi tối bà Chữ đều theo dõi lại bắt đầu lên sóng.

Chữ Ứng hát hát cảm: “Cô ấy.”

Bà Chữ nghiêng đầu nhìn theo, trên ti-vi đang phát đoạn mở đầu phim, các diễn viên lần lượt xuất hiện, mỗi gương mặt đều kèm theo giới thiệu tên.

Vị phi tử mà tối nào cũng làm bà tức giận rằng giận lợi nhanh chóng xuất hiện trên màn ảnh nhỏ, bên cạnh hiện lên mấy chữ.

Dung phi —— Túc Nghệ

Bà Chử: “???”

Bà còn chưa kịp hoàn hồn thì thằng con trai nhà bà đã đứng dậy: “Con ăn no rồi, mọi người cứ từ từ nhé.”

Nói xong, quay lưng đi thẳng lên tầng trên.

Lưu Tỉ biết mình mà không chuẩn thì kiểu gì cũng sẽ bị bà Chử túm lại thăm vấn nên mặc kệ là đã ăn no hay chưa no, anh ta liền vội vàng lễ phép chào rồi bám theo đuôi Chử Ứng.

“Ôi đệt, anh em à, ông trâu bò thật đấy, mới đó mà đã công khai với người nhà rồi à?” Biết người dưới nhà không nghe được, Lưu Tỉ mới hỏi thêm: “Túc Nghệ biết không?”

“Liên quan quái gì ông.” Chử Ứng liếc anh ta một cái, “Nói đi, tìm tôi là có chuyện gì?”

Thấy đường tình cảm của thằng anh em suôn sẻ dễ đi như vậy còn đường của mình thì gió thét mưa gào, trong lòng Lưu Tỉ thấy thăm không để đâu cho hết.

“Ôi, đừng nói nữa, tôi bị cô gái yêu dấu của tôi đuổi về Bắc Kinh đấy.”

Chử Ứng cầm điện thoại lên nhìn mấy cái: “Một thằng người hơn năm chục cân, cô gái nào đuổi nổi ông.”

Lưu Tỉ rầu rĩ nói: “Tôi mà nhẹ vậy à? À không phải, tôi đã khổ sở vậy rồi, sao ông vẫn còn nghịch điện thoại, hồi xưa ông có bao giờ nghịch điện thoại đâu.”

Chử Ứng mặc kệ ông ta, kiểm tra thông báo.

Túc Nghệ đăng một weibo mới 2 phút trước.

Túc Nghệ V: Một chiếc giường, hai con người. [hình ảnh]

Trong hình là một nửa gương mặt cô và thấp thoáng đằng sau có một bóng người nữa, Chử Ứng liếc một cái liền biết ngay là Chử Khê.

Anh kéo xuống xem, bình luận bên dưới cực kỳ thú vị.

“Đây là... công khai tình cảm?”

“Tôi đoán đằng sau là @Chữ Ưng”

“Chúc 99”

Chữ Ưng đọc xong thấy vui vui, quay qua hỏi: “Chúc 99 nghĩa là gì?”

“Là chúc thiên trường địa cửu ấy.” Lưu Tỉ nhìn trời, lẩm bẩm một mình, “Ông thấy tôi có hy vọng theo đuổi được cô ấy không?”

Chữ Ưng lại kéo xuống đọc tiếp.

“Fandom tỉnh XX của Túc Nghệ: #sinh nhật Túc Nghệ 0722 #Nghệ Nghệ, lịch trình sinh nhật cụ thể khi nào mới công bố chính thức vậy?”

Sinh nhật?

Chữ Ưng nhướn lông mày, ngày 22, vậy là tuần sau.

Màn hình điện thoại báo có tin nhắn mới.

Túc Nghệ nường nường: “Chữ Khê tranh giường với em, bị em ép ra nằm mép giường rồi [người phụ nữ của Chữ Ưng nhất định không chịu thua. jpg]”

Từ ngày app cho phép tự đăng tải gói biểu cảm của riêng mình, Túc Nghệ sử dụng ngày càng xuất thần nhập hóa.

Lưu Tỉ vẫn còn đang ngồi lẩm bẩm một mình, Chữ Ưng ngắt lời ông ta: “Hỏi ông một chuyện.”

Lưu Tỉ lập tức ngừng lời: “Chuyện gì?”

Anh mím môi, do dự một hồi lâu: “Sinh nhật ấy mà, thì nên tặng quà gì?”

“Sinh nhật? Sinh nhật ai?” Lưu Tỉ hỏi, “Túc Nghệ à?”

“Ừ.”

“Ông hỏi đúng người rồi đấy.” Lưu Tỉ ngồi thẳng lưng lên võ đài, “Phụ nữ là sinh vật dễ dỗ dành nhất đấy, đẳng cấp thấp một chút thì son môi là đã thu phục được rồi, chất lượng thường thường thì thích mấy thứ 520, 1314; đỉnh cao nhất, không cần nói gì hết, tặng túi, tốt nhất là tặng lấy vài cái, đảm bảo qua cửa. Túc Nghệ có thể coi là loại nhân vật xếp đứng đầu kim tự tháp, thế này đi, ba loại kia ông đều làm hết, tôi cho ông thêm một gợi ý nữa, đưa thẳng tới cửa phòng khách sạn của cô ấy một cây LV, treo chục cái túi xách ở trên, trên đỉnh trên cùng đính một bó hoa hồng, tạo cho cô ấy một surprise,” nói đến đây, Lưu Tỉ búng tay tanh tách, tự mình phục mình, “tuyệt đối sẽ khiến cô ấy cảm động đến điên đảo!”

Cực kỳ giàu kinh nghiệm, nghe là biết đã từng tặng không ít lần.

Chữ Ứng nhìn anh ta khinh khỉnh.

“Làm sao? Con gái giờ đều thích túi xách mà, tôi đâu có nói sai?”

“Tôi biết vì sao cô gái kia không thêm để ý tới ông rồi.”

Lưu Tỉ hỏi: “Vì sao?”

“Với cái tính này của ông, ai mà dám tốt với ông chứ,” Chữ Ứng cười, “đồ đại sứ tặng túi.”

**

Hiệu suất làm việc của Ngô Tuyết cực kỳ cao, chuyện phát trực tiếp nhanh chóng được bàn bạc xong xuôi.

Nền tảng phát trực tiếp đó tên là Doumao TV, vừa được một ông chủ lớn mua lại, đang bỏ nhiều tiền để chiêu mời các người tổ chức chương trình sử dụng, tất nhiên, phần lớn là dựa vào game.

Đối phương ra một mức giá cực kỳ khả quan, khả quan đến mức khiến Ngô Tuyết muốn ký hẳn một thỏa thuận ba năm cho Túc Nghệ nhưng cuối cùng vẫn chỉ ký hợp đồng một ngày.

Sinh nhật ngày càng tới gần, người khác càng gần sinh nhật thì càng hồi hộp còn Túc Nghệ thì lại là càng sút đầu mẻ trán.

Đã quyết định làm trên mạng thì tất nhiên không thể để các fan thất vọng được nhưng cô đã thử mấy game đang hot hiện giờ rồi, game nào cũng khó!

Giờ người ta nghĩ gì vậy, cả ngày đã mệt mỏi lắm rồi, tại sao lại còn nghiên cứu phát triển ra thứ game khó chơi như vậy nữa?!

Hai ngày trước ngày phát trực tiếp, Ngô Tuyết thoải mái hỏi: “Chuyện phát trực tiếp em đã chuẩn bị tốt chưa?”

“Vâng,” Túc Nghệ đang nghịch điện thoại, không ngẩng nổi đầu lên, “Dạo này em đều đang luyện đây.”

“Vậy hả?” Ngô Tuyết tò mò, “Luyện gì thế? Sao chị không biết.”

“Pikachu.”

Ngô Tuyết tưởng cô đùa nên chỉ cười cho qua, còn phụ họa mấy câu: “Thế cô luyện chăm chỉ vào nhé, cố gắng mà đoạt lấy hạng nhất.”

Đến tận hôm phát trực tiếp, sau khi Túc Nghệ gõ bàn phím, sửa tên phòng thành “Tiệc sinh nhật trực tiếp của Túc Nghệ/Pikachu bất khả chiến bại/random chọn fan thi đấu” thì Ngô Tuyết mới ý thức được độ nghiêm trọng của vấn đề.

Thần linh ơi, thi đấu game pikachu.

37. Chương 37

Vì trùng vào ngày nghỉ của đoàn phim nên đỡ phải xin phép, thời gian phát trực tiếp rất dài, hẹn từ bốn giờ chiều tới tám giờ tối.

“Em đợi đã.” Ngô Tuyết vội ngăn cô lại, “Em nghiêm túc đấy à?!”

“Gì ạ?”

“Pikachu ấy!”

Túc Nghệ không hiểu gì: “Tất nhiên là nghiêm túc.”

Chỉ Khê đang ngồi chơi một game e-sport mới ra ung dung nói: “Chị không phát hiện dạo này chị ấy toàn ngồi chơi điện thoại à?”

“Ai biết là chơi gì trên điện thoại chứ!” Ngô Tuyết tức quá hóa cười, “Lại còn random người chơi nữa, ai dạy em thế?”

Túc Nghệ nói: “Chữ Khê.”

“... Game thì học mãi không biết chơi nhưng các khái niệm trong game thì cũng học được kha khá.”

Túc Nghệ đang tải game xuống máy tính, đáp không cần ngẩng đầu lên: “Cảm ơn đã khích lệ.”

“Không phải khen em đâu.” Ngô Tuyết khinh bỉ ra mặt.

Chữ Khê thò đầu ra nói: “Em cũng thấy phát trực tiếp cứ ngồi xem mãi thì chán chết, chẳng bằng hát mấy bài đi còn hơn.”

“Chuyện này thì quên đi được rồi.” Ngô Tuyết giành phần xua tay, “Nghe người khác hát thì tốn tiền, nghe con bé này hát là mất mạng đấy.”

“Ý chị là sao?” Túc Nghệ rướn tay nhéo nhéo eo của chị, “Đâu có kinh khủng vậy chứ!”

Chữ Khê nói: “Hát em nghe thử một đoạn xem nào.”

Túc Nghệ lập tức bỏ chuột xuống, hăng hăng giọng, hát ngay một đoạn.

Hát xong, cô nhướn nhướn mày: “Thế nào?”

Chữ Khê giấu mặt nấp sau máy tính: “... Nghe chị hát xong, bản gốc hát thế nào cũng không nhớ nổi nữa.”

OK, sự nghiệp tán gẫu ngày hôm nay coi như đã tận mạng.

Túc Nghệ mặc kệ hai người, vẫn chưa tới giờ phát trực tiếp, cô mở nick phụ đi lướt weibo.

Ngô Tuyết ngồi bên bảo: “Em xem đấy, làm tiệc thì không làm, chạy đi phát trực tiếp, làm tiệc sinh nhật cùng lắm chỉ hết một, hai tiếng, phát trực tiếp tốn tận những bốn tiếng liền.”

Ánh mắt Túc Nghệ hơi buồn buồn nhưng giọng nói thì vẫn rất vô tư: “Năm nào cũng làm tiệc sinh nhật, fan không chán thì em cũng chán rồi.”

Thực ra cô chỉ định phát trực tiếp một giờ.

Sinh nhật năm nay cô vốn muốn cùng chia sẻ nó với Chữ Ưng.

Tiếc là không phải không được nghỉ mà là sáng nay cô gửi tin nhắn cho Chữ Ưng, mãi tận hai tiếng sau anh mới nhắn lại, bảo là đang bận.

Trong khoảng thời gian ở bên nhau, cô cơ bản đã nắm được quy luật, lúc Chữ Ưng không bận, chỉ trong vòng năm phút, cô sẽ nhận được tin nhắn trả lời hoặc cuộc gọi tới, nếu quá nửa tiếng đồng hồ chưa nhận được hồi âm thì nghĩa là đang bận thật.

Cô không nhắc chuyện sinh nhật với anh, dù sao thì với cô, sinh nhật không phải là một ngày quan trọng, còn chẳng quan trọng bằng những ngày nghỉ lễ pháp định nữa.

Nhưng mà... vẫn thấy hơi hụt hẫng một chút.

Thế mà vẫn còn có người không biết ý.

Chữ Khê bị đánh chết trong game, tâm trạng xuống dốc, quyết tâm khiến mọi người phải khó ở cùng mình: “Sinh nhật mà anh tôi không ở với chị à? Đây là ngày quan trọng đầu tiên từ hồi hai người ở bên nhau phải không?”

Túc Nghệ nghiêng đầu, cười nhả nhận: “Chỉ cần yêu đúng người, ngày nào cũng là sinh nhật, thiếu một hay ngày cũng chẳng sao.”

Chữ Khê trợn ngược mắt: “Thế năm nay chị bao tuổi rồi?”

Túc Nghệ phớt lờ cô ấy, vỗ người ngồi bên: “Tiểu Tuyết Tuyết, mau lại xem hiệu ứng này thêm thế nào đi.”

Ngô Tuyết liếc nhìn, blogger trong video mắt đeo kính, mặt râu quai nón.

“Em đừng làm loạn lên nữa.” Chị xem đồng hồ, năm mươi lăm rồi, em vào phòng phát trực tiếp luôn đi, vào sớm một, hai phút cũng không sao.”

Túc Nghệ ồm một tiếng, trộm nhìn màn hình điện thoại, vẫn tối ngòm ngòm, không có tin nhắn mới.

Điều chỉnh hết các thiết bị xong liền mở phòng phát trực tiếp, thiết bị phát trực tiếp do Ngô Tuyết mới kiểm về, người đại diện của cô như Đô-rê-mon vậy, không gì không làm được.

Trang phát trực tiếp có một nút share lên weibo, sau khi chia sẻ qua weibo, mọi người lục tục vào xem.

Mới đầu thì không có nhiều người lắm, bình luận của khách xem kéo một chút là đọc hết.

“Nghệ Nghệ, sinh nhật vui vẻ!”

“Gần đây chị đang quay phim à?”

“Rõ ràng tôi vô cảm với cô ấy, ngày nào xem phim cũng diss cô ấy qua màn hình, thế mà vừa thấy cô ấy mở phòng phát trực tiếp một cái liền xồng xộc phi tới, chẳng biết là bị làm sao nữa...”

“Giống lâu trên, có thể là vì sắc đẹp mua chuộc tâm trí chúng ta đấy.”

Túc Nghệ trả lời.

”Cám ơn lời chúc và quà.

“Đúng vậy, đang quay phim.”

“Vây nhớ diss nhiều thêm mấy câu, góp thêm một viên gạch cho bộ phim của chúng tôi nhé.”

Rất nhanh, lượng người xem phát trực tiếp đã vượt quá ba vạn người.

Cách làm này thực ra rất hay, hội trường sinh nhật của cô mấy năm trước đều không thể chứa quá một ngàn người.

Một bạn trên mạng nói: “Chỉ có tôi để ý tên phòng thôi sao? Pikachu bách chiến bách thắng/random chọn fan thi đấu là sao? Lát nữa sẽ phát trực tiếp LOL hay gì sao?”

Túc Nghệ mở phần mềm game QQ rồi lăm bắm: “Chính là viết sao nghĩa vậy đó, thi chơi pikachu.”

Giao diện trực tiếp lặn đi vài giây.

Rồi tiếp đó là một loạt bình luận “666666”.

Cô vui lắm, nghiêng đầu khoe: “Xem đi, fan của em cũng khen em này.”

Ngô Tuyết phì cười: “Họ an ủi em đấy thôi, em đừng có mà tưởng thật.”

“233333 có biết cũng không được nói ra chứ tiểu tỷ tỷ ngồi cạnh ới.”

“Chị ấy nói linh tinh đấy, em thực sự đang khen chị.”

“Mặt chị mới đi bơm về đấy à?”

“Chẳng biết phải làm gì nữa,” Túc Nghệ chống cằm đáp, “tối qua trước khi ngủ uống nhiều nước quá, sáng nay mặt bị sưng lên tới tận giờ, khó coi quá nhỉ, mọi người cứ nhìn tạm nhé, trong lòng biết mình thực chất trông như thế nào là được rồi, ngoan.”

Đến cả Chữ Khê cũng không nhịn được phải thò tay ra từ sau màn máy tính để bật ngón tay cái tặng cô.

Tán gẫu một hồi, gần như Túc Nghệ đã đọc hết tất cả các bình luận, thấy câu hỏi nào hay đều sẽ trả lời, bất luận là khích lệ hay khích bác, cô đều nhận hết.

Mới được hơn nửa tiếng, phòng phát trực tiếp bỗng từ đâu ùn ùn xuất hiện thêm một đám đông.

Chỉ trong vòng mười phút, lượng người xem từ bảy vạn bỗng nhảy lên thành bảy mươi vạn, đừng nói fan, ngay cả Túc Nghệ cũng phải giật mình, quay sang ngơ ngác nhìn Ngô Tuyết.

Ngô Tuyết rời mắt khỏi điện thoại, chỉ tay vào màn hình, ra hiệu cho cô tắt mic.

“Tin phát trực tiếp bỗng dừng lại lên No 1 hot search, không phải công ty mua quảng cáo cho em đâu nhé.” Ngô Tuyết cũng có vẻ khó hiểu, “Tin bài giật tít là ”Túc Nghệ phát trực tiếp đấu khẩu với anti-fan, đẹp đả điên đất trời xuyên màn hình“.”

“.....”

Cái tít gì quái quỷ vậy, cái màn hình có lỗi gì với anh hả?

Quả nhiên, loạt bình luận bên dưới bắt đầu xuất hiện rất đông anti-fan.

“Tối xem xem mỹ nữ đẹp xuyên màn hình mặt phẫu thuật thẩm mỹ nào.”

“Đám fan chắc phải lắp cả trăm cái filter vào mắt ấy nhỉ? Đẹp đả điên đất trời hả???”

Các fan lập tức phản pháo, bình luận lũ lượt bay lướt ngang màn hình.

“Ai đang liên tục tặng quà cho mình vậy? Quà tặng che hết màn hình rồi, mình không đọc được bình luận.” Túc Nghệ sốt ruột hỏi, “Đúng rồi, quà này bao nhiêu tiền?”

Ngô Tuyết nói: “Mỗi cái một trăm.”

“Mỗi cái một trăm? Đắt vậy!” Túc Nghệ giật mình, đếm đếm thử, mới một tiếng đồng hồ, cô đã nhận được hơn một ngàn quà tặng rồi, “Mọi người đừng tặng quà nữa, mình không thiếu tiền.”

“666666, muốn hỏi chị quay xong một bộ phim có thể nhận được bao nhiêu tiền?”

“Cũng không nhiều,” Túc Nghệ đọc bình luận, nghiêm túc trả lời, “nhưng đủ tiêu.”

Đáng tiếc, cô nói cũng chẳng có tác dụng gì, quà tặng vẫn được gửi tới đều đặn, hơn nữa cuộc khẩu chiến trong khu bình luận cũng ngày càng kịch liệt.

“Đừng ồn ào nữa,” cô nhìn giờ, “đến giờ thi đấu rồi, lát nữa trên màn hình sẽ hiển thị một trang web bốc thăm, có năm chỗ, rút trúng sẽ được tham gia thi với mình.”

Câu này vừa xuất khẩu, đám anti-fan ngừng lại mấy giây.

“... Thi, thi pikachu?”

“Người thành phố sao càng ngày càng tụt hậu thế???”

“Ai rút được cũng đều được chơi sao? Anti-fan cũng được chứ?”

“Được.” Túc Nghệ đáp, “Có máy tính là được.”

Vòng rút thăm đầu tiên bắt đầu.

Chưa đầy năm phút, năm người chơi đã được chọn ra, quản lý phòng gửi cho họ số phòng và mật khẩu vào phòng.

Túc Nghệ loay hoay một hồi mới vào được phòng.

Năm người chơi được chọn đều có điểm tích lũy cực kỳ cao, nào là Đối Đối Tinh Tọa, Hỏa Nhân Kim Tinh, Kim Cương * chòm XX... nhìn là biết đều là những người kinh nghiệm đầy mình.

Còn Túc Nghệ.

Túc Nghệ —— Tiểu Tinh Tinh.

“Tiểu Tinh Tinh mà còn không biết xấu hổ đi thi đấu à? Tụi chòm sao solo với cấp kim cương còn thấy ngượng thay.”

“Tiểu Tinh Tinh thì sao?” Túc Nghệ cãi, “Mình đã luyện trên điện thoại hơi bị lâu rồi nhé.”

Trò chơi nhanh chóng bắt đầu, Túc Nghệ hết sức chăm chú tiêu diệt các khối vuông, không ngờ chơi thuận lợi tới bất ngờ,

Giữa chừng, cô liếc nhìn tình hình của các đối thủ, có một người có tốc độ xấp xỉ với cô, cả hai đều chỉ còn hai mươi khối cuối cùng.

Cô bình tâm, tập trung tiêu diệt từng khối từng khối, sắp click tới khối cuối cùng thì màn hình tối đi... đối phương đã hoàn thành ván đấu nhanh hơn cô hai giây.

Thứ cảm giác này thật là... tức chết.

“Mẹ kiếp, không ngờ ngồi xem pikachu mà cũng thấy máu nóng sôi trào chúng mày ạ!!!”

“Chỉ một khối, chỉ một chút nữa là Túc Nghệ thắng rồi, nguy hiểm thật...”

“Tôi, Kim Cương * chòm Bò Cạp đây, hôm nay nhất định phải sát phạt Tiểu Tinh Tinh này.”

“Không được, quản lý, nhớ tên fan này giúp tôi,” Túc Nghệ nói, “lần tiếp theo nhớ để người này vào!”

Vòng tiếp theo lại bắt đầu, gặp phải một màn khá phức tạp, cô cầm chắc chuột, đang chuẩn bị click tiêu diệt các khối vuông.

Màn hình bất ngờ tối đi.

Mới bắt đầu chưa tới năm giây đã có người tiêu diệt được hết các khối vuông.

Túc Nghệ ngơ ngác nhìn giao diện game.

“Mẹ kiếp, có đứa hack game!!!”

“Về mặt ngữ ngữ của Túc Nghệ đáng yêu chết mất, tôi quyết định gia nhập Ma giáo, đi follow weibo của cô ấy đây.”

“Nhớ năm đó, hồi còn nhỏ, tôi từng bị bọn hack game này làm tức phát khóc, khóc thật đó, *châm thuốc”

“Coi như là được mở mang tầm mắt.” Túc Nghệ cười khẩy, di chuột bấm báo cáo người chơi, báo xong thấy vẫn chưa đủ, “Quản lý! Mau đá người này ra khỏi phòng trực tiếp! Không chơi với đứa ăn gian!”

Mọi người chơi rất hăng, hăng tới mức Chữ Khê còn tắt luôn cả game để bật phòng trực tiếp lên xem.

Mới xem được một chút thì điện thoại bỗng ting một tiếng, Chữ Khê liếc một cái, vẻ mặt lập tức rực rỡ muôn sắc màu.

Ngồi chơi liên tục một tiếng, Túc Nghệ quyết định dừng lại nghỉ một lúc.

Lượng người trong phòng trực tiếp đông phát khiếp, đã lên tới một trăm ba mươi vạn.

Cô nhìn chăm chú vào con số, đếm từng số 0 xong lại có cảm giác không tin lắm, ngay cả không tiếp xúc với chuyện phát trực tiếp bao giờ thì cô cũng biết, mọi người thường chỉ lướt qua những chỗ thế này một chút ngó nghiêng thôi, số người thực xem chỉ đáng số lẻ.

Cô không biết là bữa tiệc phát trực tiếp sinh nhật này của cô đã hot không chỉ trên weibo mà còn lan sang cả QQ, baidu, trang mạng nước ngoài cũng hút tới không ít người xem. Đề tài trên Zhihu cũng nhanh chóng trở nên hot hừng hực.

“Câu hỏi: Tại sao bữa tiệc sinh nhật này của Túc Nghệ lại thành công như vậy?”

“Lùi hết lại, để tôi, vừa xem xong một màn quyết đấu kịch liệt, tôi chỉ có thể nói rằng... xem pikachu cũng rất thú vị.”

Đương sự thì hoàn toàn không biết gì về chuyện này, cô uống một hộp nước, đang định nói chuyện thì hai người ngồi bên bỗng cùng đứng dậy.

Ngô Tuyết thủng thẳng nói: “Chị ra ngoài một chút, tiện thể mua cho em chút đồ ăn.”

Chữ Khê duỗi lưng: “Em cũng đi.”

Túc Nghệ không hiểu là thế nào, Ngô Tuyết sao có thể yên tâm để mình cô ngồi phát trực tiếp chứ? Cô chớp chớp mắt bảo: “Thế mua cho em một suất mì trường thọ cho hợp với tình hình luôn nhé.”

Còn chưa nói hết, hai người đã ra khỏi nhà, “sập” một tiếng, đóng cửa lại rất dứt khoát vô tình.

Cô ngồi nghỉ một lúc rồi lại mở game lên, chào: “Quản lý, bắt đầu rút thăm lần nữa đi ạ.”

Màn khó nhất của trò này chính là đây, cả một màn hình chật kín các khối vuông.

Túc Nghệ nín thở, tập trung tìm kiếm.

Chuông cửa kêu hai hồi.

Mua về nhanh vậy sao?

Trò này bị hạn chế thời gian, cô chỉ mới xóa được ba mươi khối vuông, đầu không ngoảnh lại, la lớn: “Tiểu Tuyết Tuyết, chị đợi một lát nhé!”

Đến tận khi chơi hết ván, giành được thắng lợi rồi cô mới đứng dậy: “Mọi người chờ nhé, mình đi mở cửa cho bạn đấy.”

Ngồi lâu quá, lúc đứng dậy không thoải mái lắm nhưng cô vẫn xiêu vẹo vừa xoay xoay cổ chân vừa lết ra phía cửa.

Lúc mở cửa vừa đúng lúc cô làm đến động tác xoay khớp gáy, đầu ngửa ra sau, nếu lúc này có người đứng trước mặt cô, nhất định sẽ chụp được bức hình xấu nhất của Túc Nghệ.

Người trước cửa ngáy ra một giây rồi phì cười một tiếng cụt lủn.

Túc Nghệ hóa đá ngay tại chỗ.

Chữ Ứng đứng trước cửa, đang tòm tĩm nhìn cô, quần áo tây trang đen chỉnh tề, cổ còn đeo cả nơ.

Điểm đáng chú ý là... toàn thân, tất cả những chỗ có thể treo được đồ, đều đang đeo túi xách hàng hiệu, cổ đeo hai cái, hai tay mỗi tay lại thêm vài cái nữa.

Túi có đủ các màu, rất đẹp, thể nhưng, treo trên người anh thì chẳng thấy hấp dẫn chút nào.

Ít nhất là trong mắt Túc Nghệ, chỉ nhìn thấy người đàn ông trước mặt này.

Cô lắp bắp: “Anh, anh, đây là...”

Chữ Ứng vừa nói vừa cười: “Mời kiểm tra và nhận quà sinh nhật.”

“...” Túc Nghệ nhếch môi, rụt rè hỏi, “Quà là anh hay là túi xách?”

“Cả.”

...

Mọi người trong phòng phát trực tiếp phát hiện vị chủ xị đi hơi lâu, những người vừa mới rút thăm được, vì quá lâu không bắt đầu chơi nên đã bị hệ thống tự động đá khỏi game.

Cuối cùng, năm phút sau, Túc Nghệ mới đứng đỉnh quay về.

Hai má hồng hồng, vành tai hồng hồng, môi cũng hồng hồng.

“Trang điểm lại chẳng?”

“Dặm lại hơi quá tay rồi thì phải, son lem ra cả ngoài môi rồi.”

“Là ảo giác của tôi phải không, sao tôi có cảm giác môi Túc Nghệ hơi sưng, không thể nào là do tô son dày quá chứ?”

Mọi người đang tích cực bàn tán thì Túc Nghệ ho một tiếng: “... Xin lỗi, có chút việc nên quay lại muộn, bắt đầu thôi.”

Trò chơi bắt đầu, ván này cũng giống ván trước, là loại màn phức tạp nhất.

Túc Nghệ vừa bắt đầu đã bị bí.

Cô nghiêng đầu, nũng nịu nói: “Em bị bí rồi, mau lại tìm giúp em đi.”

Các fan ào ào vỡ tim, ào ào mách nước cho cô trong bình luận nhưng cô không xem, làm mọi người sốt ruột phát điên.

“Cái gì?” Bỗng có một giọng nam trầm ấm vang lên trong phòng phát trực tiếp.

Sau đó, một người đàn ông đi giày da mặc tây trang từ từ xuất hiện trước màn hình, anh ta đứng sau Túc Nghệ, khom lưng, mặt kề sát mặt Túc Nghệ, đảo mắt nhìn nhìn một chút rồi đưa tay về phía chuột, cầm tay Túc Nghệ di chuột: “Ồ đây.”

Hai khối vuông lập tức bị tiêu diệt.

Túc Nghệ cười khúc khích nghiêng đầu, chớp thời cơ thơm lên má anh.

Biểu đồ thống kê bình luận trong phòng phát trực tiếp lập tức leo lên chạm nóc.

Chú thích:

*Một ván chơi pikachu kiểu Trung: người chơi được gán danh hào dựa theo số điểm tích lũy có được. Tiểu Tinh Tinh là thấp nhất, cho người có từ 0 - 100 điểm, tiếp đó là đến danh hào các chòm sao (điểm cao dần từ Ma Kết tới Nhân Mã), người có danh hào dạng Kim Cương * chòm (+ tên một cung hoàng đạo) là những danh hào có điểm cao nhất, đạt từ 200 000 tới 480 000 điểm. Max danh hào là Thần Nhân, trên 40 000 000 điểm.

Zhihu là một diễn đàn chuyên về hỏi đáp.

666666 là trâu bò, giỏi giang còn 233333 là ahahahaha nhé ^^

38. Chương 38

“Mẹ kiếp, mau buông nữ thần của tao ra!!”

“Ai đây, đẹp trai quá!”

“Ôi đệt, sao đi xem phát trực tiếp mà cũng gặp sếp thế này!? Từ ngày sếp tiếp quản công ty, tôi chỉ mới được gặp sếp một lần, sườn mặt đẹp vô đối luôn nhé...”

“Phổ cập thường thức đây, anh đẹp trai này là thái tử gia của Chủ thị đạo trước mới đăng cơ đấy.”

Vì Chủ Ứng cất túi xách mất chút thì giờ mới lại nên Túc Nghệ mới xóa được một nửa số khối vuông thì đã có bạn chơi hoàn thành hết.

Thu nhỏ giao diện trò chơi, cô nhìn lướt qua một loạt bình luận trên màn hình, Chủ Ứng chống tay trên bàn, cũng xem rất hứng thú.

Nền tảng phát trực tiếp này có một thiết lập hệ thống đặc biệt về tặng quà, ai là người đứng đầu bảng tặng quà thì bình luận của người đó sẽ được bay ở trên cùng màn hình, được phóng to bình luận và lấp lánh sáng trong hai mươi giây.

Nick đang đứng đầu bảng tặng quà tên là Hạ Nhu, giá trị quà tặng đã lên tới sáu con số.

Hạ Nhu: Anh trai ơi, đừng mở công ty, gia nhập giới giải trí đi, em đập nổi bán sắt nuôi anh!

Bên dưới có rất nhiều fan bình luận phụ họa theo Hạ Nhu.

Túc Nghệ nheo mắt, người này cô biết, chính là fan đã bình luận dưới bài weibo của cô rằng “Măng thần tượng của tôi thì được, măng tôi, đừng hòng”.

Cô chắc chắn bảo: “Bạn đã bị tôi tước fan tịch lần thứ hai rồi nhé.”

Trong lúc chờ bốc thăm vào vòng mới, một bình luận bất ngờ thu hút sự chú ý của mọi người.

“Trời ơi! Mọi người mau vào weibo Ngu Tiểu Nhị xem đi, có người bảo thấy Chữ Ứng mua mười mấy cái túi xách hàng hiệu kiểu dáng khác nhau đấy!”

Túc Nghệ dịch mông một chút, vỗ xuống ghế: “Ngồi đây đi, đứng mãi.”

Cô vốn chỉ nói đùa thôi, không ngờ anh nhướn lông mày, vòng ra đằng trước ngồi thật.

Lần phát trực tiếp này tuy thiết bị máy móc đều được chuẩn bị khá tương đối nhưng dù sao cũng chỉ là chuyện tạm thời, ghế dựa không phải hàng chuyên nghiệp như các blogger hay dùng mà là chiếc ghế sofa nhỏ của khách sạn. Một mình Túc Nghệ ngồi thì rất thoải mái nhưng thêm Chữ Ứng ngồi thì hơi chật chội.

Thế là Túc Nghệ bèn xoay luôn người, gác chân ra ngoài thành ghế, tựa hẳn vào người anh.

Chữ Ứng cũng rất tự nhiên giữ eo cô, ôm cô thật chặt.

Hoạt động rút thăm vẫn đang diễn ra, cô cầm điện thoại đọc bình luận trên weibo.

Ngu Tiểu Nhị: Có người bạn người nước ngoài giữ chức vị cao ở một công ty danh tiếng nói mấy hôm trước nhận được đơn đặt hàng của Chữ thị, bảo là chuẩn bị quà sinh nhật cho bạn gái của sếp, các túi xách được chọn đều là loại không còn sản xuất nữa! Mọi người biết một cái túi xách của thương hiệu này đắt cỡ nào không? Vì Chữ tổng này đặt mua cả thấy mười mấy chiếc! Kiểu dáng khác nhau! Đúng là ông chủ lắm tiền! Tiện thể nói rõ luôn, tôi đã hỏi ý kiến và nhận được sự đồng ý của người bạn ngoại quốc này cho phép tôi đăng bài này lên weibo, cô ấy nói một câu chuyện lãng mạn như vậy cần phải được chia sẻ cùng với mọi người [/quỳ gối]

Bên dưới còn kèm theo vài tấm ảnh, một tấm là ảnh chụp hợp đồng, những nội dung khác đều bị làm mờ, chỉ có thể đọc được một yêu cầu, dịch ra là trên mỗi túi đều phải có chữ “S · Y”.

*Pinyin tên Túc Nghệ là Su Yi

Túc Nghệ bị bất ngờ, ban nãy quả thực cô chưa xem kỹ túi.

Nick Hạ Nhu kia lại viết bình luận.

Hạ Nhu: Mới tìm hiểu về Chữ thị xong, xin lỗi anh trai, anh cứ mở công ty tiếp đi, em có bán mình cũng không nuôi nổi anh đâu.

Cô tắt mic đi rồi ngửa đầu lên hỏi anh: “Mấy cái túi kia hết bao nhiêu tiền vậy?”

“Không bao nhiêu đâu.” Chữ Ứng xoa tóc cô rồi tự vuốt thẳng lại, “Ăn cơm chưa?”

“Vẫn chưa, nhưng mà buổi chiều có uống nước ép rồi, giờ chưa đói lắm.” Cô nghĩ nghĩ rồi hỏi, “Anh ăn chưa? Trong tủ lạnh có một ít mì, em nấu cho anh một bát nhé?”

Chữ Ứng cười: “Ừ.”

“Nhưng mà...” Túc Nghệ nhìn nhìn màn hình, danh sách người chơi vòng kế tiếp đã có rồi, “Anh chơi pikachu giúp em nhé.”

Cô dạy cho anh vài thao tác cơ bản rồi đứng dậy đi nấu mì. Ngô Tuyết không thích đồ ăn ngoài nên ngồi chén bát dưa ở đây đều có đủ.

Cô làm rất quen tay, loáng cái hai bát mì đã xong xuôi, chạy ra nhìn đồng hồ, mười phút nữa là có thể kết thúc trực tiếp rồi.

Cô lại chỗ máy tính, vừa đứng lúc hết một ván, bên cạnh nick của cô có một số 1 rất rất to.

Túc Nghệ đặt mì ngoài tầm camera rồi lại mở mic: “Ban nãy quên mở mic, mình phải out đi ăn cơm giờ đây.”

Chữ Ứng liếc ra nhìn đằng sau cô, hai bát mì nóng hôi hổi bốc khói nghi ngút, bên trên còn có hai lát chân giò hun khói, sắc, hương đầy đủ.

“Chắc tôi bị điên rồi, phát trực tiếp mười mấy phút không có một tiếng động nào mà vẫn ngồi xem, sao trước khi đi Túc Nghệ lại không mở mic chứ!!”

“Ồ, đã ăn no một bụng cầu lương.”

“Tiêu rồi, nãy tôi đi follow nick phát trực tiếp của Túc Nghệ mới thấy cạnh tên cô ấy không có nhãn đã ký hợp đồng, chẳng lẽ cô ấy chỉ phát mỗi hôm nay thôi sao?”

“Hôm nay là tiệc sinh nhật của Túc Nghệ nên cô ấy mới phát trực tiếp. Cô ấy là diễn viên, bình thường lấy đâu ra thời gian mà chơi phát trực tiếp?”

“Đúng vậy,” Túc Nghệ đáp, “bình thường quay phim rất bận, chuyện phát trực tiếp đúng là không dám nghĩ tới.”

Có một bình luận hỏi: “Chị cảm thấy diễn viên phát trực tiếp ở phim trường là hành vi thiếu chuyên nghiệp sao?”

“Cũng không đến mức đó,” Túc Nghệ nói, “thực ra thời gian rảnh lúc chờ tới cảnh diễn cũng khá nhiều, chủ yếu là xem mỗi người tận dụng thời gian đó thế nào. Không tán gẫu nữa nhé, mình out đây, quà tặng nhận được từ lần phát trực tiếp này mình sẽ quyên góp toàn bộ cho trẻ em nghèo vùng cao, cảm ơn các tình yêu.”

Đây là quyết định đột xuất của cô, bởi lẽ ban đầu chính cô cũng đâu ngờ sẽ nhận được nhiều quà như vậy.

Người đàn ông ngồi cạnh cô bỗng lên tiếng: “Nói chúc mừng nào.”

Túc Nghệ còn chưa hiểu ý thì khán giả đã lĩnh hội được rồi, màn hình bắt đầu rào rào các lời chúc mừng sinh nhật, quà tặng cũng ồ ạt đổ tới.

Cô mỉm cười nói hai tiếng cảm ơn rồi đóng phòng trực tiếp.

“Sao trước khi tới không nói với em một tiếng?” Biển mặt tủ kính làm bàn ăn tạm thời, Túc Nghệ vừa thối mì vừa hỏi, “Sớm biết thế em đã không đặt lịch trực tiếp lâu vậy rồi.”

Chử Ứng tủm tỉm cười: “Bọn họ bảo làm vậy em sẽ có một bất ngờ thú vị.”

“Đúng là một bất ngờ rất thú vị... Mai anh về à?”

“Ừ, bay chuyến chiều.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Túc Nghệ lập tức ỉu xiu, động tác ăn mì cũng trông rất uể oải.

Tuy giao lưu với fan quan trọng nhưng được ở lâu với Chử Ứng thêm một lúc lại càng quý giá hơn.

“Ngon thật.”

Túc Nghệ ngẩng đầu: “Dạ?”

“Mì.” Chữ Ứng nhắc lại, “Rất ngon.”

Túc Nghệ đắc ý: “Tất nhiên rồi, em hơi bị giỏi bếp núc đấy nhé, chờ em về Bắc Kinh, sẽ làm cho anh nguyên một bàn Mãn Hán toàn tịch luôn.”

“Ừ.”

Ăn mì xong, Túc Nghệ đứng dậy dọn bát đũa đem đi rửa, thuận miệng hỏi: “Anh đặt phòng ở khách sạn nào? Có xa không?”

“Không đặt phòng khách sạn.” Chữ Ứng đứng dậy theo cô, đón lấy bát đũa cô đang cầm, “Để anh rửa.”

.....

Đến tận khi nghe thấy tiếng nước chảy, Túc Nghệ mới hơi hơi hồi thần về.

Không, không đặt phòng khách sạn?!

...

Phúc... phúc lợi của sinh nhật cao vậy sao?

Ý tưởng này bỗng lướt ngang qua đầu, cô lập tức xoay người, chạy tới cạnh giường, mở vali đồ lục tung lên.

Máy chiến bào cô mua hồi đi Disney đâu rồi!

Chữ Ứng vẫn đang rửa bát, chẳng biết là đã lắp filter gì vào mắt mà Túc Nghệ càng nhìn má càng đỏ ửng.

Có cảm giác bị nhìn, người đàn ông quay đầu ra liếc cô, tủm tỉm cười: “Nhìn gì vậy?”

“Không có gì!” Túc Nghệ đáp ngay tắp lự, “Ngồi phát trực tiếp mệt quá, em đi tắm trước nhé.”

“Ừ.”

Túc Nghệ tắm cực kỳ cẩn thận, thời gian tắm cũng rất lâu, lúc tắm xong, bên ngoài đã không còn nghe

thấy tiếng nước nữa.

Cô đứng trước gương, đang phân vân có nên dùng sữa dưỡng thể không thì bỗng nghe thấy loáng thoáng bên ngoài có tiếng chuông.

Nửa phút sau, Chữ Ứng gõ cửa phòng tắm, nói vọng vào: “Điện thoại của Ngô Tuyết.”

Túc Nghệ mặc vội váy ngủ hai dây vào, hơi dẫn đo rồi khoác thêm một chiếc áo choàng tắm nữa, bọc thật kín đáo, trước khi ra ngoài còn thuận tay bỏ hai chai sữa dưỡng thể vào túi.

Cô lau tóc, mở cửa, không dám nhìn thẳng vào mắt anh, nhận điện thoại anh đưa: “Alo?”

“Đêm nay thể hiện được đấy, fan trên weibo tăng không ít,” Ngô Tuyết nói, “Chữ tổng về chưa? Chữ Khê đang chiếm giường chị đây này.”

Nếu Ngô Tuyết nói là “không ít” vậy thì ý thực ra là “rất nhiều”.

Nhưng giờ Túc Nghệ không có tâm trạng đâu quan tâm dăm ba cái số liệu vớ vẩn trên weibo.

Chữ Ứng lấy khăn tắm trong tủ quần áo ra, bỏ lại một câu “anh đi tắm” rồi vào phòng tắm luôn.

“... Vừa rồi chị không nghe nhầm chứ?” Ngô Tuyết phân vân hỏi, “Chữ tổng bảo là anh ta đi tắm à?”

“Tiểu Tuyết Tuyết, giang hồ cấp cứu.”

“Em nói đi,” Ngô Tuyết trịnh trọng đáp, “chỉ cần em không muốn, chị sẽ qua cứu em ngay.”

Túc Nghệ mím môi, đọc tên hai loại sữa dưỡng thể rồi hỏi: “Cái nào không độc có thể ăn được vậy? Không bôi thì em lại sợ lát nữa da không đủ thơm, không đủ mềm.”

Ngô Tuyết nín thở một lúc: “... Đừng bôi, có ai thích ăn cả môm sữa dưỡng thể chứ.”

Sau khi cúp điện thoại, Túc Nghệ nghe tiếng nước róc rách trong phòng tắm, tim đập bùm bùm không ngừng được.

Cô hít sâu mấy hơi, chạy ra cửa sổ kéo rèm thật kỹ, lúi cả ghế dựa ra che, đảm bảo không chừa một khe hở.

Sau đó cởi khăn tắm, rón ra rón rén đi về phía phòng tắm.

Lúc tới gần cửa mới sức nhận ra... cô có phải trộm đầu, sao phải lén lút như vậy!

Nghĩ vậy xong vẫn thấy chột dạ, chạy lại chỗ tủ lạnh mini khai một chai bia, uống ực ực mấy hớp.

Đang lúc cô vừa chuẩn bị tinh thần xong thì sau lưng bỗng có tiếng cười.

“Em đang làm gì thế?”

“ ... ”

Túc Nghệ ngơ ngác quay người lại, thật thà khai: “Uống bia.”

Vừa nói xong, bia trong tay lập tức bị cướp mất, người đàn ông còn tiện tay kéo cô đứng dậy luôn.

Giờ anh mới nhìn rõ Túc Nghệ đang mặc gì.

Một chiếc váy ngủ ren hai dây màu đen, làn váy chỉ vừa qua hông, hai sợi dây mảnh chỉ cần kéo một cái là đứt vắt ngang đầu vai trắng ngần, đường xương quai xanh gợi cảm.

Quan trọng nhất là, bên dưới lớp váy, bên trong... hình như không mặc gì.

Chữ Ưng trượt trượt yết hầu: “Quần áo đâu rồi?”

Túc Nghệ bị nhìn tới nỗi tim muốn nhảy ra ngoài.

Cơ thể của người đàn ông vẫn còn có cảm giác của hơi nước, nhẹ nhàng khoan khoái dễ ngủ.

Nếu giờ mà lùi bước, chắc cô sẽ phải hối hận ba trăm sáu mươi lăm ngày.

Cô hạ quyết tâm, kéo kéo làn váy mỏng: “Quần áo đây đây thôi.”

Mắt Chữ Ưng sâu thẳm.

Trước nay anh chẳng phải là quân tử văn nhả gì, khi xưa lúc làm nhiệm vụ, trong tình huống nguy cấp, bóp cò súng chẳng cần do dự một chút nào, đem tác phong này ra thương trường, chỉ trong thời gian nhậm chức ngắn ngủi, đã gây nên một hồi đại khai sát giới, không ít bậc nguyên lão kỳ cựu chuyên hút máu công ty đã bị anh dứt khoát tống cổ đá đi.

Còn giờ, đem tác phong này áp dụng vào tình trường.

Túc Nghệ bị anh bế bổng lên, giật mình, bắt giác vòng tay ôm cổ, hai chân quẩn chặt lấy thắt lưng anh.

Túc Nghệ hoảng hốt, nói năng lộn xộn: “... Này, vừa mới bắt đầu đã thế này... không ổn lắm đâu...”

Phải làm tuần tự từng bước chứ, anh định ăn gian nhảy cóc à?!

Vừa nói xong, người đàn ông liền nhẹ nhàng bế cô đi về giường, chẳng tốn chút sức nào.

Anh cúi đầu, vừa hôn vừa đặt cô xuống giường, thế hôn mạnh bạo, Túc Nghệ bị hôn, liên tiếp thua cuộc lùi bước, chỉ một lúc mặt đã đỏ bừng, ý loạn tình mê.

Một lúc sau, môi được giải phóng.

Túc Nghệ mở mắt, đáy mắt sáng sánh đưa tình, đôi môi đỏ mọng, nhìn anh mông lung.

Chữ Ưng bỗng cầm tay cô.

Rồi đặt nó lên vạt khăn tắm bên hông của anh.

Giọng anh trầm ấm, nửa như đùa: “Quà thì phải tự tay bóc chứ.”

Mặt Túc Nghệ đỏ bừng, tay chỉ hơi hơi dùng lực một chút, áo choàng tắm không được cột lập tức hé mở.

Không phải lần đầu tiên nhìn nhưng một lần nữa nhìn thấy, ấn tượng thị giác vẫn vô cùng mãnh liệt.

Cô nhếch môi định nói gì đó nhưng đã bị nụ hôn của anh ngăn lại.

Sau một lúc, nụ hôn rời khỏi bờ môi của cô, dần dần đi xuống dưới, nó đi tới đâu, lửa cháy lên tới đó, thiêu đốt cô gần như tan biến, trong khoảnh khắc không còn biết trời mây trăng sao gì nữa.

Trên giường lớn, một trắng một đồng quyện vào nhau, bên dưới mềm mại như nước, bên trên nóng rực như lửa, cảnh tượng kiều diễm nhất của căn phòng đều tập trung ở hai người họ.

Một lát sau, những âm thanh nhỏ vụn, mềm mại của người con gái vang lên hòa cùng tiếng vỗ về trầm ấm của người đàn ông.

Sự thật chứng minh, hai sợi dây áo kia, quả đúng là kéo một cái là đứt.

39. Chương 39

Túc Nghệ bị tiếng chuông điện thoại đổ dồn gọi dậy.

Cô nằm nghiêng, bên hông có một bàn tay dày rộng của đàn ông, sau lưng là một lồng ngực ấm áp.

Điều hòa đang mở, trên người cô vẫn đắp chiếc chăn bông dày của khách sạn, ngoài trời bất chợt có cơn mưa nhỏ.

Sao mà thoải mái đến thế.

Thấy cô tựa mình, Chữ Ứng mở mắt, đôi môi vuốt ve vành tai của cô: “Dậy rồi à?”

“Vâng.” Môi Túc Nghệ bất giác mỉm cười, xoay người lại, hôn một cái dưới cằm anh rồi lấy tay che mặt.

Chữ Ứng bật cười, kéo tay cô ra: “Che gì chứ?”

“Em không thể để anh nhìn thấy tình trạng mặt bấn tóc rối của em được.” Túc Nghệ đáp chắc nịch.

Chữ Ứng cười, cúi đầu vừa thơm vừa dỗ dành: “Anh có thể vờ như không thấy.”

Đáng tiếc là chẳng dụ được cô lung lay chút nào, Túc Nghệ vừa cười vừa trốn, rúc vào trong lòng anh, đang sắp sửa kéo áo may ô của anh lên ăn vụng thì chuông cửa vang lên dồn dập như chết người.

Không làm gì được, Túc Nghệ đành cọ mấy cái rồi ngoan ngoãn xuống giường đi mở cửa.

Ngô Tuyết thực sự không ngờ, người bình thường quay phim dậy còn sớm hơn trợ lý, hôm nay đã sắp muộn rồi vẫn còn chưa thấy có chút động tĩnh nào.

Đợi một lúc lâu, cuối cùng cửa cũng mở, chị vừa bật ra được một chữ “em” liền câm nín.

Người trong phòng tóc rối, má đỏ hồng, mặt cười ngây ngô, vẫn còn đang mặc áo choàng tắm rộng thùng thình, cổ đầy những đốm đỏ.

Nhìn là biết ngay chuyện gì đã xảy ra, thật là nóng bỏng.

Túc Nghệ lên tiếng trước: “Có việc gì ạ?”

“Em nói xem, đã mấy giờ rồi? Hôm nay em không tới phim trường à?” Ngô Tuyết nhỏ giọng lại, “Chị không làm ồn làm phiền giấc ngủ của ông chủ lớn đấy chứ?!”

“Mấy giờ rồi ạ?” Từ lúc ra khỏi giường cô vẫn chưa xem giờ, nghe Ngô Tuyết nhắc mới nhớ ra.

“Tám rưỡi, hôm nay chín giờ có cảnh diễn của em đấy.”

Túc Nghệ giật mình trợn tròn mắt: “Sao chị không gọi em sớm!”

“Chị có gọi mà,” Ngô Tuyết kêu oan, “chị gửi weixin cho em, không thấy em nhắn lại nên mới qua đây.”

“Ôi, không còn thời gian nữa rồi, chị mau gọi lái xe tới đi, em đi sửa soạn một chút.”

Quay vào phòng, Chử Ứng đã mặc xong quần áo, thấy cô cuống cả lên bèn hỏi: “Sao vậy?”

“Em bị muộn rồi.” Túc Nghệ xông vào phòng rửa mặt, đứng một lúc trong đó lại hỏi vọng ra ngoài, “Bóp kem đánh răng giúp anh luôn nhé?”

Chử Ứng cười: “Ừ.”

Lúc anh vào, cô vẫn đang đánh răng, kịch bản để trước mặt, tập trung đọc.

Thấy anh vào, cô lấy nước súc miệng rồi lẩm bẩm: “Tại anh cả đấy, làm em quên mất hôm nay phải đi quay.”

Chử Ứng nhận lỗi: “Ừ, tại anh.”

Túc Nghệ vừa ý, tựa vào cánh tay anh rửa mặt, mắt vẫn chăm chú đọc kịch bản.

Vừa thay xong quần áo thì có tiếng chuông gọi cửa dồn dập, nghe là biết ngay ai tới.

Chử Ứng ra khỏi phòng tắm, tiện tay đi mở cửa, lập tức nghe thấy tiếng Chử Khê vọng vào trong: “Anh! Em cũng muốn đi Disney! Em cũng muốn có túi xách!”

Chữ Ứng chẳng buồn liếc con bé: “Không cho.”

Túc Nghệ sửa soạn xong xuôi bảo: “Em tới phim trường đây, chiều mấy giờ bay ạ?”

“Hai giờ.” Chữ Ứng xoa tóc cô, “Em bận diễn, không cần đi tiễn anh.”

Trang kịch bản ban nãy có ghi thời gian quay, tất cả đều là hôm nay.

Túc Nghệ hất hăng: “Vây trước khi đi nhớ nói với em một tiếng.”

“Được.”

“Lên, xuống máy bay cũng phải nói với em.”

“Được.” Chữ Ứng nhin cười, “Xuống máy bay sẽ gọi ngay cho em.”

Chữ Khê hoàn toàn bị ngớ lơ, tức không làm gì được, đang tính mở miệng thì ông anh trai liền quăng ra một câu: “Chữ Khê, chiều về với anh.”

“Gì cơ?” Cô nàng lắc đầu nguầy nguậy, “Đừng mà! Em mới ở đây có bao lâu đâu!” Chưa đi được Disney, vết thương lòng chưa lành, thù chưa báo được, cô không về!

Chữ Ứng nghiêm mặt, đang định quát thì Túc Nghệ nín tay anh: “Không sao, để em ấy ở lại đi, con bé nghe lời lắm.”

Kể thức thời là trang tuần kiệt, Chữ Khê giật giật môi, nặn ra một nụ cười trái lương tâm: “Phải đấy, em muốn ở cùng với chị dâu.”

Thật không ngờ, hai tiếng chị dâu này dùng với anh trai còn hiệu nghiệm hơn hẳn dùng với Túc Nghệ, cuối cùng cô nàng không chỉ ở lại Thượng Hải thành công mà còn được cho một khoản tiền tiêu vặt.

Mấy bữa nay, ngay cả mua chai nước cũng phải dựa vào Túc Nghệ, có trời mới hiểu cảm giác này khuất nhục biết bao!

Túc Nghệ đứng ngoài ôm cánh tay Chữ Ứng thật lâu, cuối cùng bị Ngô Tuyết kéo vào trong thang máy.

Cửa thang máy vừa đóng lại, Ngô Tuyết liền nhích người lại gần: “Mau cho chị mở mang tầm mắt xem túi xách xịn là thế nào nào.”

“Đừng có làm như hiêm lạ thế,” Túc Nghệ nói, “Một tháng chị dư sức mua được một, hai cái.”

Ngô Tuyết cười: “Nhưng chị đâu nỡ bỏ tiền ra mua đâu.”

Túc Nghệ khoác vai chị: “Thế chị chọn mẫu đi, em tặng chị một cái làm quà Thất tịch.”

Ngô Tuyết tiết kiệm nhưng không phải vì mình. Gia cảnh của Lưu Minh Hạo tàng tàng, nhà, xe, con cái, những điều này chị đều phải bận tâm.

“Nay mới bao nhiêu mà đã nhắc Thất tịch rồi.” Ngô Tuyết đứng thẳng người lên, xua tay, “Chị đùa thôi, chị không thích túi.”

Đến tận lúc đi trên đường rồi Túc Nghệ mới nhớ ra: “An Tuyền đâu?”

“Đừng nói nữa,” Ngô Tuyết có vẻ khó chịu, “em ấy lại đi cả đêm không về, gọi cũng không thấy bắt máy.”

Túc Nghệ nhú mày: “Gọi cũng không nghe? Không phải xảy ra chuyện gì đấy chứ?”

“Không biết, có cần báo cảnh sát không nhỉ?”

“Báo cảnh sát gì chứ,” Chữ Khê xen vào câu chuyện của hai người, những ngày qua cô nàng cũng có quan sát của riêng mình, “Chị đó trông thế kia, ngày nào cũng ôm điện thoại lại hay biến mất ở phim trường, buổi tối đi không về, không phải đang yêu thì là gì?”

Hai người đều ngẩn ra.

Họ quả thực không nghĩ theo hướng này.

Ngô Tuyết khó hiểu: “Nhưng đây là lần đầu tiên em ấy đến Thượng Hải mà, có thể yêu đương với ai đây?”

“Em thấy chắc là người trong phim trường đó.” Chữ Khê nói, “Lát nữa để ý xem ai đến muộn là biết ngay.”

Trong phim trường có đông người như vậy, nhiều hay thiếu mất một người, sao nhìn ra được? Hơn nữa, Túc Nghệ cũng chẳng có hứng thú tìm hiểu chuyện tình cảm của trợ lý.

“Mấy ngày tới chị để ý một chút,” cô duỗi lưng bảo, “nếu là chuyện khác thì sẽ tính tiếp, nếu đúng là yêu đương thì phải thay người đi theo em thôi.”

Ý ở đây là, sẽ đuổi việc.

“Chị ấy chẳng qua chỉ yêu đương thôi mà, sao lại đuổi việc?” Chữ Khê thắc mắc.

“Chị thuê người để làm việc, không phải để yêu đương.” Túc Nghệ đi vào phim trường, vừa khéo Lý Mẫn đang đứng dưới ngọn đèn gần đó nói chuyện, cô lại gần chào hỏi: “Chào đạo diễn ạ, xin lỗi cô, hôm nay em dầy muộn.”

Lý Mẫn không thích diễn viên đến trễ, cô đã chuẩn bị sẵn tinh thần ăn chửi rồi, không ngờ đối phương quay đầu nhìn xong lại còn cười: “Không sao, mau đi hóa trang đi, chuẩn bị xong thì quay.”

“... Vâng.”

Cô quay người đi được vài bước thì lại gặp Từ Thiến Lam đi tới, vẻ mặt chẳng mấy tốt lành, đi ngang qua người cô, thẳng tới chỗ Lý Mẫn.

Nếu là ngày thường, cho dù cô ta không thích cô thì cũng chào hỏi một câu khiến cho cả đôi bên cùng khó chịu, hôm nay làm sao mà bỗng như được khai sáng rồi vậy?

Ngô Tuyết nhìn thấu thắc mắc của cô, vừa vào phòng hóa trang liền giải đáp ngay: “Hôm qua lúc em phát trực tiếp, không phải là có trả lời một câu hỏi về chuyện phát trực tiếp ở phim trường hay sao.”

Túc Nghệ mất một lúc mới nhớ ra: “Vậy thì sao?”

“Cô ta chính là người ”phát trực tiếp ở phim trường” mà câu hỏi ám chỉ đấy, chắc là chuyện tới tai cô ta rồi,” Ngô Tuyết nói, “giữa bao nhiêu là bình luận như vậy, thế mà em lại tịa trúng ngay câu hỏi này, chị cũng thật phục em quá.”

“... Tín nhiệm giữa người với người, lâu lắm rồi em chẳng cảm nhận được.”

Ngô Tuyết xùy một tiếng: “Không sao đâu, dù sao cũng chỉ có em có thể làm gì cô ta chứ làm gì tới lượt cô ta làm gì.”

Ngô Tuyết vừa nói dứt câu thì thợ trang điểm tới, vắn tóc Túc Nghệ ra sau rồi bối rối bảo: “Chị Nghệ, hôm nay cổ với tay chị chắc sẽ phải che phấn rồi.”

Túc Nghệ ngáp một cái: “Tại sao?”

“Chị...” Thợ trang chỉ chỉ vào những vết đỏ trên cổ cô.

Túc Nghệ đến lúc ấy mới nhận ra, giả vờ tỉnh bơ, dày dặn kinh nghiệm, gật đầu: “Ừ, đánh dày một chút.”

Mở điện thoại ra xem, vừa hay nhận được tin nhắn trước khi ra khỏi cửa của Chữ Ứng, cô nhấn lại một mặt cười rồi đi lướt weibo.

Quả nhiên, số lượng có thể khiến Ngô Tuyết nói ra hai chữ “không ít” quả là đáng giật mình.

Trước đây, weibo của cô có một ngàn hai trăm vạn fan, trong đó có bao nhiêu nick ảo thì cô không biết nhưng chỉ sau một đêm ngắn ngủi tối qua, nó đã tăng lên hai trăm vạn fan, còn đông hơn cả số lượng người xem phát trực tiếp.

“... Số người follow tăng kiểu gì thế này?” Cô hỏi, “Công ty mua fan à?”

“Không mua,” Ngô Tuyết đáp, “hai, ba mươi vạn trong số đó có thể là do Sina tặng thêm, số còn lại là fan thật đấy, thực ra tốc độ tăng thế này quá bình thường.”

“Bình thường chỗ nào chứ, tối qua lúc em phát trực tiếp cũng chẳng đông như vậy.”

Ngô Tuyết hừ nhẹ một tiếng: “Em đọc bình luận dưới weibo mình đi.”

Đúng là càng ngày càng lạ, phải biết rằng bình thường Ngô Tuyết lúc nào cũng khuyên can cô đừng nên đọc bình luận.

Túc Nghệ kéo xuống đọc.

“Tại sao Túc Nghệ lại phát trực tiếp vào buổi chiều!? Mình vừa tan học về nhà, vào phòng trực tiếp thì hết luôn!!! Tức chết mất! Có điều xem phát lại cũng hay hihhi.”

“Ai thích Túc Nghệ thì bấm like cho tui! Thấy Túc Nghệ đáng yêu cũng like cho tui! Muốn cưới Túc Nghệ thì cũng vẫn like nha!”

“Hôm qua xem chị phát trực tiếp xong bỗng dưng thấy thích chị lắm lắm ấy, vừa gia nhập fandom xong, mong chờ bộ phim tiếp theo của chị!”

...

Nói thế này có lẽ hơi kỳ cục.

Nhưng những người qua đường này bỗng dưng thân thiện với cô như vậy, thực là... chẳng quen gì hết!

Cô kéo xem quá nửa trang, không tìm ra được một bình luận xấu nào!

Đây có thực là khu bình luận bài của cô không vậy!!

“Đúng rồi,” Ngô Tuyết bỗng nói, “sáng nay có một tổ sản xuất liên hệ với chị bảo muốn mời em đi thử vai nữ chính.”

Túc Nghệ bỏ điện thoại xuống: “Nữ chính gì cơ?”

“Nữ chính thanh xuân vườn trường hồn nhiên đơn thuần đáng yêu.”

“ ... ”

Vẻ mặt của cô quả là một lời khó nói hết: “Em chẳng qua chỉ phát trực tiếp có một chút, không đến mức làm thay đổi cả con đường diễn xuất vậy chứ.”

Vừa nói xong, cửa phòng hóa trang bỗng bị người ta đẩy ra.

Một nhân viên chạy xồng xộc vào: “Chị Nghệ, không hay rồi, chị mau ra xem đi!”

Cô đứng dậy hỏi: “Sao?”

“Là thế này, hôm nay là ngày Từ Thiển Lam kết thúc cảnh quay, Lâm tỷ, người đại diện của chị ấy tới chúc mừng...”

Nghe lời mở đầu như vậy, Túc Nghệ lập tức nhìn quanh phòng một vòng.

... Còn đâu bóng dáng Chữ Khê.

Quả nhiên, cậu nhân viên lập tức nhăn nhó bảo: “Em gái chị, nè đúng lúc Lâm tỷ mang bánh ngọt ra, liền bốc một nắm ném vào mặt chị ấy.”

Lúc Túc Nghệ ra ngoài, Lâm Hà vừa lau mặt xong, miệng vẫn còn đang chửi: “Cô là ai hả?! Thật là vô giáo dục, có giỏi thì đừng có chạy!”

Chữ Khê cười khẩy một tiếng, đang định mở miệng nói lại thì bỗng một cơn gió thổi qua người, có một người đi vượt qua trước cô.

“Aaaaaa...”

Lâm Hà vừa lau mặt xong, ngẩng đầu lên lại thấy trắng xóa một mảng, ngẩn ra một lúc mới hiểu... mình lại bị ném bánh ngọt nữa.

Lần này ngay cả là ai ném cũng không nhìn được, tức quá hét toáng lên: “Là con khốn...”

“Lâm tỷ!” Giọng Túc Nghệ nhẹ nhàng, hoạt bát, chặn hết những lời chị ta đang định nói, chiếc bánh ngọt dí một vòng nhoe khắp mặt chị ta, lời lẽ chân thành tha thiết động lòng người.

“Sinh nhật vui về!”

Lâm Hà: “?????”

40. Chương 40

Chung quanh yên lặng một cách kỳ dị, ngay cả Từ Thiển Lam đang định lại lau bờ giúp Lâm Hà cũng ngần ra, một hồi sau mới hỏi: “Lâm tỷ, hôm nay là sinh nhật của chị à?”

“Không phải!” Lâm Hà tức lắm nhưng nhận ra giọng Túc Nghệ, chị ta không dám nói năng quá khó nghe, “Mau chùi giúp tôi đi!”

“Không phải sao?” Túc Nghệ chớp chớp mắt, tỏ vẻ vô tội, “Chẳng lẽ là em nhớ nhầm? Không thể nào.”

“... Em nhớ nhầm rồi.” Lâm Hà cười giả vờ ngoài mặt, “Hôm nay không phải sinh nhật chị.”

“Ôi chao, ra là em nhớ nhầm thật.” Túc Nghệ đi tìm giấy lau lau mấy cái trên mặt chị ta, thành công bóc được chiếc mi giả ra, nhin cười nói tiếp, “Thật ngại quá, em với em gái cứ tưởng sẽ cho chị một bất ngờ thú vị cơ.”

Lâm Hà lau sạch hết bờ thì lớp trang điểm trên mặt đã thê thảm vô cùng nhưng chị ta hoàn toàn không biết, còn quay ra hỏi: “Em gái? Em có em gái hồi nào vậy.”

Chiếc bánh ngọt Túc Nghệ đập là cái đã được để sẵn ở một bên còn Chữ Khê thì không, bánh ngọt lớn vừa ra thì cô nàng đã bốc bánh ném rồi.

Túc Nghệ cười xí xóa, đổi đề tài: “Bánh ngọt bị hỏng mất rồi, thế này nhé, để em bảo người mang một chiếc khác tới, em nghe nói gần đây có một cửa hàng bánh ngọt rất ngon đấy.”

Ngô Tuyết lập tức đi gọi điện cho cửa hàng bánh ngọt, lúc đi tiện tay kéo luôn Chữ Khê theo.

Ngày kết thúc cảnh quay của các diễn viên trong đoàn phim không giống nhau, diễn viên chính thì gần như đều phải ngày cuối cùng mới xong, loại diễn viên phụ đóng vai trò quan trọng như vai của Túc Nghệ thì cũng phải gần đóng máy mới hết cảnh quay, Từ Thiển Lam thì khác, vai diễn lộ mặt đi ngang qua thì quay xong là có thể đi được rồi, vậy nên phim mới quay được một nửa, vai của cô ta đã hết cảnh diễn.

Túc Nghệ khá là tò mò, chỉ là một vai diễn phụ nho nhỏ kết cảnh quay mà thôi, Lâm Hà sao lại đến mức ngàn dặm xa xôi chạy tới nơi này, dưới tay chị ta còn có vài nghệ sĩ nữa, có một, hai người xem chừng khá nổi, bình thường Lâm Hà vẫn hay đi với họ. Hồi mà cô và Lâm Hà vẫn còn hợp đồng, đối phương gần như mỗi tháng chỉ liên lạc với cô một lần.

Và phần lớn các lần đều là khuyên cô đi tiếp rượu.

Nhớ lại những ký ức không mấy tốt đẹp, cảm giác ghét Lâm Hà trong lòng trĩu nặng, dứt khoát quay lưng bỏ đi, lại ngồi với Lý Mẫn trao đổi chuyện quay phim.

“Em còn cần phải chỉ đạo diễn nữa sao,” Lý Mẫn nói, “Quay tới hôm nay, trong đoàn phim này, em là người nhập vai tốt nhất.”

Túc Nghệ nào dám nói tới hôm qua quá phóng túng nên hôm nay mãi không nhập tâm được: “Dù sao An An cũng đang thay đồ, cô chỉ cho em chút đi.”

Ở đầu bên kia, Lâm Hà đang soi gương, suýt nữa thì hét lên.

Đứa mất gấu mèo trong gương là cô ta sao?!

“Sao ban nãy cô không nhắc tôi một tiếng, để tôi vác cái dạng này đứng ở đó lâu như vậy?!” Lâm Hà tức thở hổn hển, “Mau lấy đồ trang điểm của cô ra đây cho tôi!”

Cô ta quát tháo một thôi một hồi, đổ đồ trang điểm của Từ Thiển Lam ra đầy bàn, mất nửa tiếng đồng hồ mới trang điểm xong: “Cô bị ngốc đấy à, hôm qua, lúc Túc Nghệ phát trực tiếp, sao không biết đường tận dụng lên gõ cửa một cái còn lọt vào ống kính?”

Lâm Hà biết tin Túc Nghệ phát trực tiếp nhưng không mấy để tâm, nữ phụ muôn kiếp ấy mà, cũng chẳng làm nên cơm cháo gì, được mấy ngàn tới một vạn người xem đã là khá lắm rồi.

Thực sự không ngờ, số lượng người xem cô ta phát trực tiếp lên tới tận ngoài trăm vạn, thậm chí ngay cả lão tổng của Chữ thị cũng lên hình!

Thế không phải là một lưới tóm gọn người cả trong lẫn ngoài nghề sao? Có Chữ tổng ở đó, tài nguyên của

Túc Nghệ sau này có lẽ sẽ mãi mãi không xuể.

Điểm này tất nhiên Từ Thiển Lam cũng nghĩ được nhưng dấu thế nào cô ta cũng không thể muối mặt đi gõ cửa phòng Túc Nghệ nổi, cô ta cắn răng bảo: “Tôi không thèm fame của cô ta.”

“Lúc quan trọng còn bày đặt thanh cao hả?” Lâm Hà bực bội, “Cơ hội tốt biết bao nhiêu, thế mà lại bị cô lãng phí.”

Từ Thiển Lam vội nói: “Không sao đâu, Lâm tỷ này, giờ cô ta đang hot như vậy, hay là chị chuẩn bị dăm tin bôi xấu cô ta đi? Nhất định sẽ rất thu hút sự chú ý.”

“Tôi làm gì còn cần cô phải dạy sao?” Lâm Hà khinh khỉnh liếc xéo cô ta, “Kỳ Liêm bị Chử thị đuổi đi rồi, sau này các hạng mục của Chử thị cũng không dễ lấy nữa, cô ở đoàn phim bao lâu nay, có bắt được quan hệ với ai không?”

Từ Thiển Lam vội gạt đầu: “Trừ Túc Nghệ ra thì với những người khác cũng tạm tạm, có điều không còn Kỳ Liêm thì không thể tìm người khác sao?”

Lâm Hà nhún mày: “Để sau nói đi.”

Quay xong một cảnh, bánh ngọt cũng tới, lớn gấp đôi chiếc Lâm Hà mua.

Túc Nghệ chúc mừng kết thúc cảnh quay, Từ Thiển Lam miễn cưỡng cảm ơn, chuyện này coi như là xong.

Lúc trở lại phòng hóa trang, Chử Khê đang chống cằm cười tủm tỉm.

“Con mụ phù thủy kia còn ở ngoài đó không?” Thấy cô vào, Chử Khê ngồi thẳng người lên, “Bánh ngọt chị đặt đã tới chưa? Em có thể đập thêm lần nữa không?”

Túc Nghệ nói: “Không được, ngồi đó.”

Chử Khê ngồi trong phòng hóa trang chờ tò mò muốn chết, sán lại hỏi: “Vừa nãy nghe mọi người nói chuyện em mới biết, hóa ra Lâm Hà là người đại diện cũ của chị hả? Sao trước đây chị không nói với em!”

“Chỉ hợp tác với chị ta non nửa năm thôi, có gì hay mà nói.”

“Nói thật đi, có phải chị có thù oán gì với chị ta không?” Chử Khê chống cằm hỏi, “À không, hỏi thừa rồi, nếu không có gì thì chị đã chẳng trét bánh ngọt khắp mặt người ta. Chị ta làm gì chị? Hạng chế tài nguyên của chị? Không cho chị quay phim? Hay là ép chị ký hợp đồng bất bình đẳng?”

Túc Nghệ buồn cười nhìn cô em: “Em cũng hiểu biết ghê thật nhỉ.”

“Em đoán đúng rồi hả?”

Túc Nghệ cầm bút chì mảy trên bàn lên vạch hai vạch ở đuôi lông mày: “Coi như vậy.”

Ngô Tuyết pha một cốc nước mật ong mang vào, để trước mặt Túc Nghệ, thấy người có mặt đông đủ rồi liền bắt đầu hội nghị phê bình.

“Chữ Khê, em đã bao nhiêu tuổi rồi? Có phải là học sinh tiểu học nữa đâu, đừng có thấy người mình ghét là lại làm những chuyện ngây thơ kiểu này nữa. Cả cô nữa, con bé ít tuổi không hiểu chuyện, cô chẳng lẽ cũng cái lão hoàn đồng rồi à? Trước mặt bao nhiêu người như vậy, dám ấn bánh ngọt lên mặt người ta, không biết có bị ai quay được không, lỡ mà truyền thông tùy tiện viết bừa mấy câu thì không khéo lại bị tẩy chay đuổi khỏi ngành giải trí ấy chứ, quan trọng nhất là cô thực sự cố ý làm vậy, có muốn tẩy trắng cũng không thể được!”

“Nhìn đi.” Túc Nghệ dựa lưng vào ghế, “Đây là kết cục của việc em làm bậy đó.”

Chữ Khê nhún nhún vai, ngoan ngoãn co người lại chơi game.

Ngô Tuyết nói một thôi một hồi, cuối cùng cũng dạy dỗ xong, chắc lưỡi bảo: “Quay lâu như vậy, cuối cùng Lâm Hà cũng tới một lần, chị còn tưởng Từ Thiển Lam là gà nuôi thả cơ chứ.”

“Ai biết,” Túc Nghệ ngáp một cái, “Từ Thiển Lam cũng không phải là kém lắm, chẳng qua là đi nhầm đường.”

“Mặc kệ người ta,” Ngô Tuyết thuận miệng hỏi, “sao cả ngày nay em cứ ngáp mãi vậy?”

Túc Nghệ chớp chớp mắt hồi tưởng nguyên nhân.

Cô nhắm mắt lại mỉm cười.

Ngô Tuyết: “...”

**

Mãi sang chiều An Tuyền mới tới.

Lúc cô ấy vào phòng hóa trang thì Túc Nghệ đang chớp mắt, nghe thấy tiếng động, he hé mắt ra nhìn, biết

là ai tới lại nhầm lại.

“Chị Nghệ, em xin lỗi.” cô nàng nhỏ nhẹ nói, “em có chút việc, không tìm được điện thoại, sau đó có gọi cho chị Tuyết nhưng không thấy chị ấy nghe máy.”

“Ý em là tại chị hả?” Ngô Tuyết đứng lúc ở ngoài về, đi lướt qua người An Tuyền, lạnh lạnh hỏi.

An Tuyền vội lắc đầu: “Em không có ý đó.”

Túc Nghệ ngồi thẳng dậy, uống một ngụm nước mật ong rồi bảo: “Em lại đây đi đã.”

An Tuyền vội đóng cửa lại rồi vào phòng ngồi.

“Thực ra, hồi trước, lúc Ngô Tuyết chọn trợ lý cho chị thì em không phải là ứng cử viên tốt nhất đâu,” Túc Nghệ đi thẳng vào vấn đề, “nhưng lúc phỏng vấn, chị ấy thấy em còn trẻ, dịu dàng, ngoan ngoãn nên mới ưu tiên chọn em.”

Ngô Tuyết thốt lên: “Cái này mà em cũng biết hả.”

An Tuyền e dè gật đầu: “Cám ơn Ngô tỷ.”

“Nhưng An Tuyền này, chị tuyển trợ lý chứ không phải tuyển em gái tới để chiều,” Túc Nghệ quen diễn vai phản diện, nói chuyện rất dứt khoát, không dong dài. “chị cho qua chuyện em có thái độ không mấy tích cực, vậy còn chuyện em liên tiếp đi mất tầm mất tích hết lần này tới lần khác, rốt cuộc là vì chuyện gì?”

An Tuyền không ngờ đối phương bỗng nhiên lại gây khó khăn, mắt đỏ hoe: “Em, em...”

Giữa phòng hóa trang bỗng vang lên tiếng chuông điện thoại, Túc Nghệ kiểm tra điện thoại, giơ tay ra dấu tạm ngừng.

Chỉ sau mấy giây, cô lập tức tháo bỏ thái độ lạnh lùng, nhận điện thoại, môi mỉm cười, giọng ngọt phát ngây.

“Tối Bắc Kinh rồi à?”

“Ừ.” Chủ Ứng đang ngồi trên xe, “Tối đừng ăn cơm hộp ở đoàn phim nữa, anh sắp xếp người mang qua cho em rồi.”

Túc Nghệ chống cằm: “Vâng, tuần sau được nghỉ em sẽ bay về tìm anh.”

Ngô Tuyết ngồi bên lạnh nhạt bảo: “Cô chỉ được nghỉ có một ngày thôi.”

Túc Nghệ giơ tay ra dấu suyt.

Chữ Ứng nói: “Không cần, tuần sau anh có việc rồi.”

Túc Nghệ cúp mắt: “Được rồi, vậy tuần sau nữa nhé.”

Hai người nói chuyện một lúc, cúp điện thoại, Túc Nghệ lập tức lại trở về trạng thái ban nãy.

“Nói đi,” cô bỏ điện thoại xuống, chờ An Tuyền giải thích, “là yêu đương hay có việc gì khác?”

An Tuyền lập tức đỏ mặt, thừa nhận: “Vâng... nhưng em không thể nói đối tượng là ai được...”

“Chị cũng không muốn biết.” Túc Nghệ ngắt lời, “Làm hết tháng này, em đi đi.”

An Tuyền không ngờ đối phương lại làm gắt như vậy, tròn mắt nhìn: “Chị Nghệ, trước đây... không hề nói là không thể yêu đương trong khi làm việc.”

“Đúng, không hề nói, tuy nhiên em đã vô cớ bỏ bê công việc ba lần rồi.”

Chưa tính những chuyện khác, tiền lương Túc Nghệ trả khá cao, hai sếp trực tiếp lại đều là nữ, dễ nói chuyện, không có rắc rối khác, công việc này với người mới tốt nghiệp đúng là lựa chọn quá tốt.

An Tuyền tất nhiên tiếc, mắt đỏ hoe, lệ chực trào ra: “Xin lỗi chị, lần sau em nhất định sẽ chú ý.”

“Đừng khóc,” vẻ mặt Túc Nghệ thản nhiên, đưa cho đối phương một tờ khăn giấy, “chị trả thêm cho em một tháng lương, tháng sau đi tìm việc mới đi, chỗ chị không thể giữ em được nữa.”

An Tuyền vẫn còn muốn nói nữa nhưng cửa phòng hóa trang bỗng bị mở ra.

Là nhân viên đoàn phim, sau lưng còn có thợ trang điểm: “Chị Nghệ, Kha ca đến rồi, đạo diễn Lý bảo mười phút nữa quay.”

Túc Nghệ đứng dậy, ngồi xuống trước gương: “Ừ, dặm lại lớp trang điểm rồi ra ngay đây.”

Nhân viên đoàn phim chuyển lời xong, đang định đóng cửa đi chỗ khác thì bỗng có người đi ngang qua gọi một tiếng.

Người tới đúng là Lâm Hà: “Sao, Tiểu Nghê sắp quay à?”

“Vâng.”

Lâm Hà gật đầu, làm như tình cờ liếc mắt vào trong rồi mỉm cười với nhân viên đoàn phim, quay người thùng thảng bỏ đi.

41. Chương 41

Túc Nghê làm việc luôn luôn quyết tuyệt. Hôm đó, quay phim xong, về khách sạn, cô liền bảo An Tuyền đi thu dọn đồ đạc.

An Tuyền sụt sịt đi gói ghém hành lý, cô ngồi bên an ủi: “Đừng khóc, không sao đâu, em nhất định sẽ không gặp phải người chủ hung như chị nữa.”

Ngô Tuyết không nhịn được bật cười.

An Tuyền càng khó chịu, ghen ngào hỏi: “Chị Nghê, thực sự không thể cho em thêm một cơ hội nữa sao?”

Túc Nghê thấy cô ấy khóc ra vậy, không muốn nói lời khó nghe: “Mai không cần tới phim trường với chị nữa, em định khi nào về Bắc Kinh? Chị sẽ lo vé máy bay cho.”

Lời này chính là nói thẳng chuyện đã chết rồi.

An Tuyền biết không còn đường cứu vãn nên lắc đầu: “Em chưa về Bắc Kinh.”

Đúng rồi, cô quên mất, bạn trai người ta vẫn còn đang ở đây mà.

Cô gật đầu: “Được, vậy lúc nào về thì nói với Ngô Tuyết một tiếng, bảo chị ấy đặt vé máy bay cho. Nếu trong khoảng thời gian này không có chỗ ở thì cứ ở tạm ở đây đã.”

Nói chuyện xong, cô bỏ ra ngoài, Ngô Tuyết cũng đi theo ra.

“Trợ lý mới sẽ chọn cho em một người có kinh nghiệm một chút,” Ngô Tuyết suy tính, “ít nhất sẽ không vì yêu đương mà trễ nãi công việc.”

Túc Nghê gật đầu: “Chị xem thể nào rồi tự quyết nhé. Mà sao chị đi với em lâu vậy rồi mà không thấy chị

bay về Bắc Kinh?”

“Bắc Kinh có gì hay đâu.” Ngô Tuyết nhún nhún vai, “Cha mẹ chị về Hải Nam ở rồi.”

Túc Nghệ liếc chị một cái, không hỏi nữa.

Nghĩ kĩ lại, tới đây đã lâu nhưng cô chưa hề thấy Ngô Tuyết gọi điện cho Lưu Minh Hạo.

Lúc quay về phòng, Chữ Khê đang chơi game.

Thấy Túc Nghệ vào, Chữ Khê hỏi: “Chị trợ lý kia chị đuổi thật hả?”

“Chẳng lẽ lại còn có đuổi giả à?” Cô cột tóc lên, “Em ở đây cũng lâu rồi đấy, định lúc nào về?”

“Em đâu có làm phiền chị, sao lại đuổi em.” Nói xong, Chữ Khê mới thấy sai, ngắc đầu cãi: “Với cả, em đến Thượng Hải đâu phải để thăm chị. Hơn nữa, chị cũng đã đồng ý sẽ dạy em cách xử tên đàn ông cận bã rồi mà.”

Nhắc tới vị bạn trai cũ của Chữ Khê là Túc Nghệ lại muốn bật cười: “Vẫn cần xử à?”

“Ý chị là sao?”

“Em yên tâm đi, cậu ta nhất định chẳng hái được quả ngọt gì đâu, cứ ngồi yên chờ đó mà xem.”

Chữ Khê đang muốn hỏi cho rõ thì điện thoại bỗng kêu một tiếng, là âm báo của Weixin.

Cô nàng mở ra xem, hơi ngạc nhiên một chút rồi liền đó nở nụ cười.

“Chị đoán xem ai gửi tin nhắn cho em?” Vừa hỏi xong, không cần Túc Nghệ trả lời, cô nàng đã tự khai luôn: “Là Dương Nhược Lâm.”

Cái tên này Túc Nghệ thấy quen tai, cô hơi nhú mày một chút, làm bộ chẳng để tâm: “Ồ.”

Chữ Khê không ngờ chị lại phản ứng như vậy: “Chị không tò mò à?”

Trẻ con thật dễ đùa, Túc Nghệ thần nhiên đáp: “Cô ấy tìm em chứ có phải Chữ Ứng đâu, sao chị phải tò mò?”

Chữ Khê buồn bực lắm rồi: “Chị không muốn biết chị ấy nói gì với em à?”

“Với một đứa con nít thì có gì hay để nói chứ.”

“Chị ấy hỏi em, chị với anh trai em có quan hệ gì.” Chữ Khê sốt sắng kể, “Còn cho em quà nữa, muốn lấy lòng em đó!”

Ý tứ chính là, chị dựa vào đâu sao không lấy lòng em hả?

Chuyện Túc Nghệ phát trực tiếp cũng thu hút được khá khá sự chú ý, giờ đoạn video có Chữ Ứng xuất hiện vẫn còn đang trên trang đầu kia kia, chỉ cần có xem weibo là sẽ thấy hết.

Hơn nữa Dương Nhược Lâm hỏi thẳng tên cô thì càng không thể không biết quan hệ của cô và Chữ Ứng được.

Cô ngồi xuống đối diện Chữ Khê: “Kể cho chị nghe một chút về Dương Nhược Lâm đi.”

Chữ Khê cười: “Không phải chị không thèm để ý sao?”

“Chẳng trách em cứ lo lắng chuyện của An Tuyền mãi,” Túc Nghệ cũng cười, “xem ra là muốn cùng về Bắc Kinh với cô ấy rồi.”

“... Trước đây em từng kể với chị rồi đấy, hồi nhỏ chị ấy ở gần nhà bọn em, ngày nào cũng đi theo anh trai em nhưng anh trai em toàn chơi bắn súng, ngựa gỗ, không chịu dẫn chị ấy theo.”

Túc Nghệ lập tức tưởng tượng ra Chữ Ứng nhỏ nhú nhú mày, lắc đầu từ chối: “Cậu kém quá, tôi không muốn chơi với cậu.”

Cô phì cười, bịt miệng một lúc mới ngừng lại được.

Chữ Khê: “... Chị cười gì?”

“Không có gì,” cô xua tay, “em kể tiếp đi.”

“Anh em đi học ở trường, học xong liền nhập ngũ, chị ấy không có số điện thoại của anh nên đi hỏi em,” Chữ Khê nói nhỏ, “có điều em không cho. Sau đó, năm em lên cấp ba thì chị ấy ra nước ngoài du học, dạo trước mới về.”

Túc Nghệ gật gù, cái hiểu cái không, đứng dậy định đi tắm.

“Đợi đã.” Chữ Khê giữ chặt cô lại, “Chị không có gì khác muốn hỏi em sao?!”

“Hỏi gì?”

“Ví dụ như chị ấy có xinh đẹp không, gia cảnh thế nào các kiểu ấy...”

“Chị đâu có thèm để ý, sao phải hỏi những điều đó. Hơn nữa, trước đây không phải em từng nói rồi sao, chị ấy có ngoại hình đẹp, gia cảnh tốt, chị vẫn nhớ mà.”

Chữ Khê tròn mắt: “Thế mà chị không sợ anh trai em bị chị ấy cướp mất à?”

Túc Nghệ cười cười không nói gì, rút tay ra đi tắm.

Chữ Ứng nếu có ý gì với Dương Nhược Lâm thì chẳng đời nào tới lượt cô.

Còn hiện giờ, Chữ Ứng đã là của cô rồi, đừng hòng có ai cướp được.

Không phải vì cô tự tin cỡ nào.

Mà là vì cô có đủ lòng tin với Chữ Ứng.

**

Không có An Tuyền, Ngô Tuyết phải gánh hết mọi công việc của trợ lý.

Hôm đó, lúc rời giường, Túc Nghệ cảm thấy rất không ổn.

Đau đầu vô cùng, cổ họng cũng đau.

Ngô Tuyết lo lắng, lấy nhiệt kế ra đo, 38 độ 5, sốt rồi.

“Hôm nay xin nghỉ đi,” Ngô Tuyết thấy mắt cô có tơ máu đỏ, “đã khó chịu đến vậy rồi.”

“Có khó chịu đâu.” Túc Nghệ nói dối trắng trợn, uống một vốc thuốc vào bụng, “Mai là ngày nghỉ rồi, hơn nữa, hôm nay cảnh diễn của em cũng không nhiều, giữa trưa là có thể về rồi.”

Khả năng miễn dịch của cô lúc nào cũng kém như vậy, mùa hè còn ổn, đến mùa đông, nếu vẫn còn đang

trong đoàn phim thì tám chín phần mười là sẽ bệnh. Giờ đã sắp vào thu, trời bắt đầu se lạnh, đêm về muộn thấy dấu hiệu không khỏe đã uống thuốc trước rồi mà không ngờ vẫn không thoát kiếp được.

Cô mặc một chiếc áo khoác thật dày tới phim trường khiến không ít người thấy lạ.

“Sao mặc dày thế!” Lý Mẫn chủ động lại hỏi, “Không nóng à?”

Túc Nghệ cười: “Vào thu rồi, em không mặc là lạnh cóng.”

Lý Mẫn nói vào chuyện chính: “Thế này nhé, Trình An An vẫn chưa tới, để tiết kiệm thời gian, sửa trình tự quay một chút, cảnh đầu em diễn với Ngô Kha trước, đã xem kịch bản hết chưa?”

“Yên tâm, xem hết rồi ạ, em đi hóa trang trước đã.”

Hóa trang xong đi ra, Ngô Kha đã đứng sẵn sàng.

Thấy cô tới, đối phương cũng không tỏ thái độ gì, chỉ gật đầu chào.

Dạo này thái độ của Ngô Kha với cô bỗng thay đổi hẳn, trước đây lúc nào cũng cười hòa nhã, nói năng ái muội, giờ thì lãnh đạm, khi quay phim lại liên tiếp mắc lỗi.

Vấn đề là những chỗ mắc lỗi đều rất khó hiểu, thật khó tin đó lại là sai lầm mà một diễn viên chuyên nghiệp sẽ phạm phải, hơn nữa, hiện tượng này chỉ xuất hiện khi diễn cùng cô, lần nào cũng hại cô phải NG mấy lần.

*NG: no good, cảnh quay hỏng

Về chuyện này, Ngô Tuyết cho rằng là do Từ Thiển Lam thổi gió bên gối cho Ngô Kha, dạo trước bên truyền thông thấy có tin chụp được ảnh Từ Thiển Lam ra vào phòng của Ngô Kha, chẳng qua cuối cùng tin này bị Ngô Kha ém xuống.

Túc Nghệ không suy đoán gì, nghề nghiệp của cô tương đối đặc biệt, nhiều khi bị đồng nghiệp ác ý một cách khó hiểu, cô không đoán ra nổi tại sao, cũng chẳng buồn đoán.

Cảnh quay bắt đầu.

“Anh dựa vào đâu mà cho rằng tôi sẽ giúp anh?” Túc Nghệ tựa vào lan can, cười lạnh lùng.

“Bởi vì tôi biết, em...” Ngô Kha nhú mày, vẻ mặt áy náy, “Xin lỗi, quên thoại.”

“Lời thoại đầu tiên mà anh cũng quên được sao?” Lý Mẫn bất mãn nói mấy câu rồi cho quay lại.

Lần này, lời thoại được nói trôi chảy nhưng đến khúc cuối, Lý Mẫn lại phải gõ bảng: “CUT! Ngô Kha, anh đứng sai vị trí rồi! Ra ngoài khung hình rồi đấy!”

Ngô Kha lập tức nhận sai: “Xin lỗi, làm lại lần nữa đi ạ.”

Mấy bữa trước, trong lòng Túc Nghê vẫn nể anh là tiền bối nên không muốn tranh cãi với anh ta.

Còn hôm nay, cô đầu vầng mắt hoa, phải nhọc công hơn hẳn ngày thường mới có sức diễn được như vừa, thế mà lại bị người ta ác ý phá hoại.

Thật không chịu nổi.

“Anh dù gì cũng là tiền bối lão làng,” cô vòng hai tay ôm eo, nghiêm khắc nói, “lỗi phạm phải mấy ngày nay có khi còn nhiều hơn của cả mấy năm qua gộp lại ấy nhỉ? Đứng sai vị trí, quên lời thoại, bỗng dưng bật cười, sao sai suốt vậy?”

Ngô Kha không ngờ cô bỗng dưng lại nổi cáu, mặt cũng sầm lại: “Gần đây, đúng là trạng thái của tôi không tốt lắm nhưng đâu thể nào cũng không tới phiên cô giáo huấn tôi đâu.”

Lý Mẫn: “Sao lại cãi nhau?”

“Xin lỗi.” Ngô Tuyết vội chạy lại, “Thực ra hôm nay cô ấy bị sốt nên hơi nóng tính một chút.”

Túc Nghê đành mặt, không nói gì.

Lý Mẫn gật đầu: “Thế em về nghỉ một chút đi rồi lát quay sau.”

Không phải Lý Mẫn không nhìn ra vấn đề, thân là một đạo diễn, Túc Nghê là diễn viên cô thích, cô bằng lòng mở một cánh cửa lúc chọn diễn viên cho Túc Nghê nhưng trừ chuyện đẩy ra, cô sẽ không làm gì khác nữa.

Túc Nghê trở lại phòng, sắc mặt cực tệ.

Chữ Khê ngồi bên thắc mắc: “Sao vậy ạ?”

Ngô Tuyết đóng cửa lại, rót cho cô một cốc nước ấm: “Đừng bực mình với loại người đó làm gì, chẳng đáng.”

Nếu là bình thường thì Túc Nghệ còn nhin được, thời gian sống trong giới này của cô cũng chẳng ngắn, có kiểu diễn viên nào mà chưa thấy?

Nhưng con người mà, chỉ cần ôm một cái là mọi chuyện xấu đều có cảm giác bị phóng đại lên, ghen tức trong lòng, không xả ra không chịu được.

Cô nhận cốc nước, uống một hơi cạn sạch, chui vào góc ngồi: “Em không sao, để em ngồi một mình một lúc là được.”

Mới ngồi một chút thì nhận được tin nhắn của Chữ Ứng.

Chữ Ứng: “Đang làm gì thế?”

Túc Nghệ nường nường: “Ồ phim trường quay phim.”

Đối phương nhắn lại rất nhanh.

Chữ Ứng: “Xảy ra chuyện gì rồi?”

Túc Nghệ ngơ ngác, gõ vào điện thoại: “Sao anh biết...”

Chữ Ứng: “Em không gửi nhãn dán.”

Chữ Ứng: “Sao? Kể anh nghe.”

Túc Nghệ xoa xoa mũi.

Túc Nghệ nường nường: “Em bị ốm.”

Túc Nghệ nường nường: “Đang sốt, khó chịu lắm.”

Túc Nghệ nường nường: “[gào khóc. jpg]”

Cô gửi tin nhắn nhất gừng.

Trước đây, mỗi lần gặp phải chuyện gì, bất kể là ốm đau hay công việc có vấn đề, cô đều không nói với người bên cạnh.

Vì cô biết rõ, chuyện này chỉ có cô mới có thể giải quyết được, người khác không có nghĩa vụ phải gánh vác những năng lượng tiêu cực đó cùng cô.

Nhưng, đối với Chử Ứng, cô bỗng không tìm được.

Túc Nghệ nường nường: “Hơn nữa tuần này không được gặp anh.”

Càng nói càng không dừng lại được, vèo vèo, một tràng tin nhắn thật dài gửi đi.

Sau đó cầm điện thoại, ngoan ngoãn chờ tin nhắn trả lời.

Năm phút đồng hồ trôi qua, điện thoại vẫn nằm im không một chút động tĩnh, cô không tin nổi, liên tục bật sáng màn hình kiểm tra nhưng đúng là không hề có một câu một chữ nào nhắn lại.

Cô nghĩ một hồi rồi nhấp vào soạn tin nhắn, gõ ba chữ “Anh đang bận” xong, chưa kịp gõ nốt dấu chấm hỏi thì thấy trán mình man mát, rất thoải mái.

Một bàn tay dày rộng áp lên trán cô.

Cô vẫn còn đang ngơ ngác, người đàn ông sau lưng cất lên giọng nam rất trầm.

“Nóng vậy rồi sao còn tới phim trường?”

Có lẽ là vì bị sốt nên tốc độ suy nghĩ của cô có hơi chậm chạp, mất một lúc mới quay đầu lại.

Người đằng sau trông thực sự rất giống bạn trai của cô.

Không không, anh ta hình như... chính là bạn trai của cô.

Chử Ứng thấy cô cứ ngơ ngác mãi, mày anh nhú lại, dịch tay xuống áp lên má cô.

“Thu dọn đồ đạc, về thôi.”

Mắt Túc Nghệ lập tức đỏ hoe, nước mắt nói chảy là chảy nhưng ngừng thì không ngừng được.

Cô cúi đầu lau nước mắt.

Dễ xúc động quá.

Vui thật đấy.

42. Chương 42

Chữ Ứng nhúu chặt lông mày.

Túc Nghệ chùi sạch nước mắt một lần nữa, nói chuyện bình thường: “Chờ em một chút, cảnh diễn hôm nay em vẫn chưa quay xong.”

Chữ Ứng nói: “Không được.”

“Nhân viên đoàn phim chuẩn bị cảnh quay cũng rất vất vả mà, đừng lãng phí.” Cô ngước mắt lên, đẩy mắt long lanh, “Quay xong chúng ta về nhé.”

Vừa nói xong liền có nhân viên đoàn phim tới gõ cửa: “Chị Nghệ ơi, ừm... đạo diễn Lý bảo em qua hỏi chị nghỉ ngơi đã ổn chưa?”

Sau khi Túc Nghệ đi rồi, Chữ Ứng vẫn đứng ở chỗ cũ nhìn hai người ngồi trên sofa.

“Ban nãy xảy ra chuyện gì?”

Chữ Khê lắc đầu: “Em vẫn ngồi trong phòng hóa trang nãy giờ.”

Chữ Ứng nhúu mày không vui: “Em thì được tích sự gì.”

Chữ Khê: “???”

Chờ hai anh em chào hỏi nhau theo phương thức đặc biệt xong, Ngô Tuyết mới lên tiếng, thuật lại chuyện ban nãy một lần từ đầu chí cuối.

Chữ Ứng im lặng, nghe xong, bình tĩnh hỏi: “Kể xong rồi?”

Ngô Tuyết bất giác có cảm tưởng ngỡ như mình đang báo cáo với đồng chí cảnh sát, buột miệng đáp: “Vâng.”

Chữ Ứng gật đầu, quay lưng rời khỏi phòng hóa trang.

“Sao anh cô nghe xong chẳng thấy tức giận chút nào cả vậy?” Ngô Tuyết lẩm bẩm, “Ban nãy chị có mặt ở ngay đó suýt thì tức chết.”

Chữ Khê thì chắc chắn bảo: “Bao lâu nay thế mà không phát hiện ra đáng vẻ khi nổi giận của anh trai em lại đáng sợ như vậy.”

“ ... ”

Chữ Ứng đi thẳng tới đứng sau máy quay, đút hai tay vào túi, đáng vẻ ung dung, thoải mái.

Anh phát hiện ra rằng, bất kể là ốm hay là khóc thì giọng của Túc Nghệ cũng không có nhiều thay đổi.

Cô lưu loát đọc lời thoại, giọng nói quyến rũ, sắc sảo, chiếc áo sườn xám bó sát, từng đường cong cơ thể được phác họa cực kỳ đẹp.

Nhớ tới vẻ đẹp đằng sau lớp vải dệt kia, ánh mắt của Chữ Ứng cuối cùng cũng dịu lại một chút.

Quay được một nửa, Ngô Kha bỗng đột ngột dừng lại.

Vài giây sau, anh ta ha ha bảo: “Bị chuyện ban nãy ảnh hưởng, hình như giờ tôi không nhập diễn nổi. Đạo diễn Lý, hay là cảnh này chúng ta để sang lần sau... hoặc là cắt luôn đi được không? Có vẻ cũng không phải là cảnh quan trọng gì lắm.”

Đùa sao, anh ta là người có vai vế thế nào, ban nãy bị Túc Nghệ nói như vậy, tất nhiên là làm sao mà nhịn được.

Anh ta muốn để Túc Nghệ biết, những chuyện ban nãy chỉ là chút dạy dỗ nho nhỏ, chỉ cần anh ta muốn, bất cứ lúc nào cũng có thể cắt cảnh diễn của cô ta.

Tâm trạng của Túc Nghệ đã hồi phục tương đối, lạnh mặt đứng không nói gì.

Cô thâm rút quyển sổ ghi thù trong lòng ra, gạch một gạch.

Nữ tử báo thù, mười năm không muộn.

Giờ cô chưa làm gì được Ngô Kha nhưng không có nghĩa là sau này vẫn không thể, phong thủy đổi dời, có nhân ắt có quả.

Mấy hôm trước Lâm Hà đấy không phải sao, chẳng nói lại được tiếng nào.

“Đoạn này sao có thể bỏ được?” Lý Mẫn chưa nói gì nhưng người đàn ông trung niên ngồi cạnh cô đã lên tiếng trước, “Đoạn này là bước phát triển của phim hơn nữa cũng là cảnh quan trọng hé lộ tình cảm của Thu Cơ, không thể cắt được! Cũng không được sửa!”

Người đàn ông trung niên này chính là biên kịch của phim, đạo trước phía đầu tư cương quyết nhét thêm người vào đã làm ông ta rất khó chịu, nổi nóng mất nửa tháng trời, hôm nay cuối cùng vẫn không thể bỏ được, đến phim trường xem thử.

Không ngờ vừa tới lại gặp ngay loại chuyện này, trước là bên đầu tư làm khó ông ta, giờ cả diễn viên cũng muốn chỉnh ông ta!

Ngô Kha ôi một tiếng, lập tức cười tươi: “Sao anh lại tới đây.”

“Cậu không cần biết sao tôi lại tới,” biên kịch cau có ra mặt, “giờ tôi đang nói về phim.”

“Anh bảo không bỏ thì tất nhiên là phải giữ lại rồi.” Trong lòng Ngô Kha không thoải mái nhưng vẫn cười, “Chỉ sợ Túc Nghệ diễn không tới, không chuyển tải được làm hỏng ý tưởng vốn có của anh.”

Túc Nghệ hừ một tiếng, muốn lên tiếng.

“Túc Nghệ làm sao? Tôi thấy cô ấy diễn cũng rất được đấy chứ.” biên kịch khác với Lý Mẫn, ông ta không cần phải lo lắng tới mối quan hệ trong đoàn phim, thích gì nói đó, “Ngược lại, cậu đấy, diễn cái kiểu gì vậy! Cậu không diễn được lại muốn cắt cảnh của người khác, tôi là tôi không hiểu cách thức quay phim của các người, không chấp nhận cái lý này được!”

Lý Mẫn vội vã khuyên: “Được rồi, được rồi, đừng ồn ào nữa, chúng ta chuyển cảnh này để lần sau quay nhé.”

“Không cần.”

Chữ Ứng lạnh lùng lên tiếng.

Bấy giờ mọi người mới để ý tới người đàn ông đứng sau máy quay mặc một thân tây trang màu đen ẩn trong bóng tối, anh vừa lên tiếng lập tức thể hiện được cái uy của mình.

Lý Mẫn ngạc nhiên nhìn anh ta, cô biết quan hệ của Chữ Ứng và Túc Nghệ, thăm nghĩ phen này không hay rồi, chuyện này không thể việc lớn hóa nhỏ nữa rồi.

Tin tức ầm ĩ trên mạng, tất nhiên Ngô Kha cũng có biết chút ít, anh ta thoáng giật mình rồi cũng nhanh chóng trấn tĩnh lại.

Địa vị của anh ta trong giới hiện giờ đâu dễ lung lay, cùng lắm thì sau này không nhận được phim của Chữ thị nữa, cái giới này lớn như vậy, đâu phải chỉ có mỗi Chữ thị là nhà đầu tư, đoàn phim muốn mời anh ta nhiều không đếm xuể.

Nghĩ đến đây, anh ta lại thấy mình tràn đầy sức mạnh.

Lý Mẫn mở lời: “Chữ tổng, sao cậu cũng tới, chẳng nói trước với tôi một tiếng, Tiểu Lưu, lấy ghế cho Chữ tổng đi.”

Chữ Ứng bình thản nói: “Cảnh này không cần phải để tới lần sau, diễn không tốt thì cắt luôn đi.”

Mọi người đều sững sốt, chỉ có Túc Nghệ là cười.

Cô căn bản chẳng để ý mọi người đang nói chuyện gì.

Không phải là bị ồm nên hoa mắt nhìn nhầm.

Người đàn ông này đã thực sự tới đây thăm cô.

Chữ Ứng thấy cô cười ngốc nghếch cũng nhếch môi cười theo.

“Cắt cảnh của nam chính đi, biên kịch viết lại cảnh này, đổi cách phát triển mạch phim khác đi.”

Mọi người ngỡ ngàng.

Lý Mẫn gượng cười: “Sao tôi nghe không hiểu...”

“Đúng!” Biên kịch vỗ đùi, “Đoạn này trước đây tôi đã muốn sửa rồi, lúc viết cứ do dự mãi, nên để nam chính phát hiện ra tình cảm của Thu Cơ hay để cho nữ chính đây? Dù sao cũng đều là yêu mà không được, nếu nam chính từ đầu chí cuối đều không biết tới nó, không phải là càng hay hơn hay sao?”

Lý Mẫn dở khóc dở cười. Suýt nữa thì cô quên mất, vị biên kịch này, mỗi lần bàn luận về các nhân vật trong kịch bản, đều luôn thẳng thắn bày tỏ nhân vật mình yêu thích nhất chính là nữ phụ Thu Cơ này, chẳng trách vừa rồi ông ta nổi nóng ghê như vậy.

Ngô Kha thật không ngờ loạn một hồi, cuối cùng lại thành ra cảnh của anh ta bị cắt.

“Không...”

“Cảnh này cứ tạm gác lại đã,” biên kịch ngắt ngang lời Ngô Kha, vội vàng đứng dậy, “để tôi cẩn thận nghĩ xem nên sửa như thế nào, chị cứ quay cảnh của nam nữ chính trước đi nhé, của Thu Cơ để tối nay tôi sửa xong, muộn nhất là ngày mai sẽ gửi lại cho chị.”

“... Được.” Lý Mẫn cười, “Vừa khéo mai là ngày Túc Nghệ nghỉ, tôi chờ anh đấy nhé.”

Túc Nghệ thấy mọi chuyện đã được định đoạt xong, chẳng nói chẳng rằng, đi thẳng tới chỗ Chử Ứng.

Người đàn ông tự nhiên xoa xoa tóc cô: “Về thôi.”

**

Túc Nghệ bị người ta bọc kín nhét vào trong xe.

Ban nãy quay phim không cảm thấy gì, giờ ngồi xuống một cái liền thấy đầu nặng trĩu, thở khô khè.

Cô quay mặt về phía Chử Ứng, mắt nhắm nghiền.

Má không biết là đỏ vì phấn hay vì sốt nữa, Chử Ứng đưa tay xoa xoa mấy cái.

Hàng mi cô chớp chớp, mắt vẫn nhắm chặt, chậm rì rì thò tay vào trong túi xách mò mẫm: “Chúng ta đi đâu đây? Thẻ phòng khách sạn ở trong túi của em.”

Chử Ứng thu tay về, cho xe chạy: “Không về khách sạn.”

Túc Nghệ gật đầu, không hỏi xem đi đâu, chỉ khẽ ừm một tiếng.

Người đàn ông mím môi, chân nhấn chân ga mạnh hơn một chút.

Túc Nghệ phải dụi mắt mới xuống được xe.

Cô tựa vào người Chử Ứng, mơ mơ màng màng hé mắt nhìn tòa nhà trước mặt rồi lẩm bẩm: “Bệnh viện?”

Chử Ứng cúi đầu ừm một tiếng, đóng sập cửa xe lại, ôm chặt cô đi vào trong.

Anh có cảm tưởng như mình đang ôm một cái bếp lò nóng hừng hực.

Đáng lẽ không nên mềm lòng cho cô quay thêm một cảnh nữa.

Túc Nghệ: Em chỉ mới hơn 38 độ, uống thuốc hạ sốt là được rồi, không cần đi bệnh viện... Người anh có mùi dễ chịu quá, là mùi sữa tắm của em."

Nói năng lộn xộn quá, Chữ Ứng bước vội hơn, trước khi tới anh đã gọi điện thoại trước cho bạn ở bệnh viện, bớt được thời gian đăng ký.

Vào phòng khám, bác sĩ thấy họ liền đứng ngay dậy.

"Nặng lắm à?"

"Ừ," Chữ Ứng nói, "bị sốt."

Bác sĩ chủ trị: "... Anh bảo tôi sắp xếp thời gian trống ra chỉ là vì bị sốt?"

Chữ Ứng cau chặt lông mày: "Bị sốt không nghiêm trọng sao?"

"Nghiêm trọng, nghiêm trọng." Quen biết Chữ Ứng đã lâu, đây là lần đầu tiên đối phương gọi điện thoại cho mình, anh ta còn tưởng là bệnh nguy kịch gì.

Anh ta lấy nhiệt kế đo cho Túc Nghệ: "39 độ 3, ừ, rất nghiêm trọng."

Chữ Ứng tỏ thái độ: "Đừng tiêm vội."

"Ừ, tôi cũng đâu có đề nghị tiêm, tôi kê thuốc cho nhé, cô ấy có thường xuyên ốm không?"

Chữ Ứng nhớ lúc cô mở túi, trong túi có đầy thuốc: "Vâng, thường xuyên."

Túc Nghệ nói khẽ: "Không thường xuyên ốm đâu ạ..."

"Thế này đi, cứ làm chút xét nghiệm máu theo quy trình thông thường." Bác sĩ nói xong liền cầm bút viết đơn thuốc, tiện tay rút một cái khẩu trang mới, "Tốt xấu gì thì cũng là nhân vật công chúng, cậu không nên ôm cô ấy thẳng vào như vậy, đeo cái này vào trước đã, tránh truyền nhiễm."

Túc Nghệ vươn tay ra lấy khẩu trang đeo vào, rồi khò khè nói qua lớp khẩu trang: "Cám ơn bác sĩ."

Kê đơn xong, bác sĩ mỉm cười bảo: “Vợ tôi rất thích cô, có thể phiền cô ký tên cho tôi được không?”

Chữ Ứng liếc nhìn đối phương, định từ chối, Túc Nghệ nhận bút bác sĩ đưa, ký tên lên giấy.

Chữ Ứng.

“...” Bác sĩ chủ trì giật giật khóe môi, “Sốt không nhẹ nhỉ, mau đi lấy thuốc đi.”

Chữ Ứng tủm tỉm cười, cầm đơn thuốc đi ra ngoài, ra tới cửa lại dừng chân lại hỏi: “Tình hình vợ của Huy Tử thế nào rồi?”

“Tìm được tủy tương thích rồi, một thời gian nữa sẽ mổ.”

Chữ Ứng gật đầu: “Ông chú ý một chút nhé.”

“Yên tâm, tôi biết, mọi người đều là bạn bè cả mà.”

Làm xong hết mọi chuyện, Chữ Ứng ngồi trên băng ghế dài của bệnh viện, tách từng viên thuốc bỏ vào lòng bàn tay Túc Nghệ.

“Uống thuốc.”

Túc Nghệ ngoan ngoãn uống.

“Đúng rồi, sao anh lại tới? Không phải bảo mai bận việc rồi sao?”

Cung phản xạ dài kinh người.

“Ừ.” Chữ Ứng rót thêm cho cô một cốc nước ấm, “Việc đó tên là Túc Nghệ.”

Túc Nghệ nghe xong liền cảm thấy hình như nhiệt độ cơ thể lại sốt thêm mấy độ rồi.

43. Chương 43

Uống thuốc xong, hai người trở về khách sạn.

Túc Nghệ chóng mặt nằm xuống giường, ôm một bên cánh tay của Chữ Ứng, cọ cọ trong vô thức rồi nhanh chóng chìm vào giấc ngủ say.

Chữ Ứng để cho cô ôm mình, tay còn lại cố gắng kéo màn hình đọc tài liệu kế hoạch vừa được gửi tới.

Mới đọc được vài dòng thì chuông báo mặc định của điện thoại vang lên, màn hình hiển thị một dòng thông báo.

[Chữ phu nhân: cuộc gọi video]

Người nằm bên có vẻ là cảm nhận được gì đó, cọ cọ mặt vào cánh tay anh mấy cái nhưng không hề có dấu hiệu gì là sắp tỉnh.

Chữ Ứng nhấn từ chối.

Chữ phu nhân: “Con đang đâu vậy? Nhận điện đi.”

Chữ Ứng phân vân một lúc cũng không nghĩ ra tại sao mẹ mình lại có trong danh sách bạn bè trên Weixin, trước khi quen Túc Nghệ, anh cơ bản chỉ dùng phần mềm chat nội bộ của công ty và tin nhắn điện thoại.

Chữ Ứng: “Ồ Thượng Hải, không tiện.”

Chữ phu nhân: “Có gì mà không tiện, đang họp hay đang lái xe à?”

Chữ Ứng: “Không ạ.”

Đối phương nhanh chóng gửi lại yêu cầu gọi video, Chữ Ứng vẫn tiếp tục từ chối.

Chữ phu nhân gửi một nhãn dán tới hình một người phụ nữ chu mỏ khóc thút thít như mưa, hình như là ảnh cắt từ một phim truyền hình nào đó.

Mà người phụ nữ đang khóc ấy hiện tại chính là người đang nằm ngủ bên cạnh anh.

Anh ấn giữ tấm hình, chưa kịp lưu thì hình đã biến mất.

[Tin nhắn đã bị rút về]

Chữ Ứng: “?”

Chữ phu nhân: “Đó là gói biếu cảm mẹ tiện tay tải xuống thôi.”

Bật cười trước thái độ cực lực đính chính làm rõ của mẫu thân đại nhân, Chữ Ứng gõ bàn phím, gửi lại một chữ “vâng”.

Chữ phu nhân: “Chừng nào con về nhà?”

Chữ Ứng: “Có chuyện gì ạ? Giờ mẹ cứ nói đi.”

Chữ phu nhân: “Hai hôm nữa là lễ mừng thọ của cụ Dương, cha con bảo con đi cùng nhà mình sang đó chúc thọ.”

Chữ Ứng: “Con không có thời gian.”

Chữ phu nhân: “Quan hệ giữa nhà mình với nhà họ vẫn luôn rất tốt, đây là đại thọ mừng tám mươi của cụ, kiểu gì con cũng phải tới chứ.”

Chữ Ứng: “Con phải ở Thượng Hải mấy hôm nữa mới về.”

Chữ phu nhân: “Chuyện công việc thì bảo cấp dưới giám sát là được, chỉ về nửa ngày thôi cũng khó xử vậy sao?”

Chữ Ứng: “Không phải chuyện công việc.”

Chữ Ứng: “Con dâu tương lai của mẹ bị ốm.”

Phen này thì bà Chữ không nhịn được nữa rồi, không gọi video mà gọi thẳng điện thoại qua, có điều lập tức cũng bị Chữ Ứng ấn từ chối, chuyển hết toàn bộ sang chế độ im lặng.

Cũng không biết tại sao, nhấn xong câu đó, chính anh cũng thấy tâm trạng mình lâng lâng sung sướng.

Một lúc sau, bỗng nghĩ ra một chuyện, anh đứng dậy, đi ra ban công, gọi điện thoại cho trợ lý, lúc quay vào phòng, người dính hơi lạnh, Chữ Ứng ngồi bên cạnh đọc tài liệu rồi bỏ điện thoại xuống tủ đầu giường, nhẹ nhàng từ từ chui vào ổ chăn.

Tay nhanh chóng lại bị người kế bên ôm chặt.

Anh đưa tay chạm nhẹ lên mặt cô.

Không còn nóng như lúc nãy nữa.

Anh vươn cánh tay còn lại ra, ấn tắt đèn ngủ.

...

Nửa đêm, Túc Nghệ khát quá nên tỉnh.

Cô chớp chớp mắt mấy cái, ký ức trong đầu hơi lộn xộn, nằm một lúc mới chấp nối lại được để hiểu.

Cánh tay bị cô ôm quá nửa đêm đã ẩm rục lên.

Cô cọ cọ một hồi rồi từ từ ngồi dậy.

Đầu giường có đặt một cốc nước, Túc Nghệ vươn tay ra, cố với lấy nó, còn chưa chạm vào được thì thất lưng bỗng ẩm hẫ hẫ lên.

Người đàn ông ôm thất lưng của cô, giọng trầm ấm và hơi khàn khàn ngái ngủ.

“Định làm gì vậy?”

“Đánh thức anh rồi à?” Túc Nghệ nói nhỏ, “Em muốn uống nước.”

Lực tay bên eo không lỏng ra, Chủ Ứng ngồi dậy, nhìn nhìn cốc nước đầu giường: “Nước lạnh mất rồi, nằm đi, để anh đi đun.”

Túc Nghệ ngoan ngoãn nằm lại giường.

Chủ Ứng chỉ mặc một chiếc quần đùi, chân rất dài, cơ bắp thấp thoáng có thể mừng tượng ra mỗi khi anh bước đi, Túc Nghệ nhìn muốn mù mắt luôn rồi.

Khách sạn đoàn làm phim thuê không quá xa hoa, phòng của cô cũng chỉ là một gian hạng thường, trong phòng chỉ có một chiếc ấm đun nước coi bộ rẻ tiền.

Cắm điện ấm đun nước xong, Chủ Ứng quay lại, áp một tay sau lưng, một tay lên trán cô.

Túc Nghệ cảm nhận hơi ấm từ bàn tay dày rộng, cô nói: “Dùng trán chuẩn hơn dùng tay đấy.”

“Nói linh tinh.”

Chử Ứng nói vậy nhưng vẫn cúi người xuống, áp trán mình lên trán cô.

Hình như vẫn còn sốt.

Túc Nghệ cười tươi rói, rướn người lên hôn anh.

Hôn xong lại hồi hận.

Cô che miệng: “Tiêu rồi, tiêu rồi, có lây không nhỉ? Em quên mất.”

Chử Ứng nhin cười: “Khả năng miễn dịch của anh không kém vậy đâu.”

Nước sôi, anh cầm ấm đun lên nhìn nhìn một lúc rồi đem nó vào phòng tắm đổ hết nước đi.

“Sao lại đổ đi?” Túc Nghệ xuống giường, tựa người vào cạnh cửa phòng tắm, “Anh đang lãng phí tài nguyên nước đấy nhé.”

“Ấm đun nước của khách sạn bẩn quá.” Chử Ứng nhìn nước đổ ra còn có cả màu, mày nhú chặt thật chặt, mắt chưa tới hai giây để quyết định, “Uống nước khoáng đi.”

Khách sạn có cho mấy chai nước khoáng bỏ trong tủ lạnh nhưng tủ lạnh không cắm điện nên nước vẫn ở nhiệt độ thường.

Túc Nghệ uống được hơn nửa cốc.

Phần còn lại, Chử Ứng uống nốt.

Quanh đi quẩn lại, xem đồng hồ, đã năm rưỡi rồi.

Túc Nghệ không còn buồn ngủ nữa, nằm mở mắt thao láo mãi vẫn không ngủ thêm được.

Cô rúc vào lòng anh.

“Em không ngủ được.”

Chữ Ứng đang nhắm mắt, vòng tay ra sau đầu, xoa xoa đầu cô: “Thế muốn làm gì?”

Túc Nghệ vốn không có ý gì nhưng được hỏi ngược lại như vậy thì bỗng đầy hào hứng, quay đầu sang, mắt sáng lấp lánh, chăm chú nhìn anh.

Chữ Ứng không thấy cô đáp bèn mở mắt ra nhìn, vừa khéo đụng thẳng vào cái nhìn của cô.

Ý tưởng của cô, không cần nói anh cũng biết.

Chữ Ứng nuốt nước bọt rồi phủ tay lên mặt cô, kéo cô áp lên vai mình: “Nằm mơ cũng đừng hòng.”

“Vì sao?” Túc Nghệ không phục, cắn vai anh một miếng, “Chẳng lẽ em không đủ gọi cảm sao?”

Thấy anh không nói gì, Túc Nghệ vừa tức vừa buồn cười.

Sau đó làm một loạt động tác trêu chọc người anh, làm tới nỗi quần áo của cô cũng không còn chỉnh tề nữa.

Cô chỉ mặc một chiếc áo dài tay mỏng manh.

Chữ Ứng cảm thấy thật thử thách quá.

Anh nằm im để mặc cô cạo: “Túc Nghệ.”

“Gì ạ?”

“Em cứ trêu anh đi.”

“?”

“Chờ em hết bệnh rồi, chúng ta tính sổ.”

**

Hai người cứ nằm vậy từ năm rưỡi tới tận bảy giờ.

Cuối cùng Chữ Ứng phải dậy đi tắm nước lạnh.

Túc Nghệ như là đạt được một thắng lợi nào đấy, nụ cười nở rộ trên khuôn mặt, chẳng hề giống một người vẫn còn đang hơi hâm hấp sốt chút nào.

Cô nằm lì trên giường, cầm máy tính bảng của Chữ Ưng xem show hài.

Đang xem say sưa thì điện thoại bên gối kêu lên hai tiếng.

Cô cầm lên xem.

Ngô Tuyết: “Em dậy thì nói với chị một tiếng, chị về Bắc Kinh đây, giờ đang ở sân bay.”

Túc Nghệ nường nường: “???”

Ngô Tuyết: “Hết sốt chưa?”

Túc Nghệ nường nường: “Vẫn chưa, sao chị về mà không nói với em một tiếng, gì mà gấp vậy? Đã xảy ra chuyện gì?”

Ngô Tuyết: “Có chút việc nhỏ, mai sẽ bay về lại Thượng Hải, Chữ Khê giờ đang ở một mình một phòng, em chú ý một chút, đừng để con bé chạy lung tung.”

Cuối cùng An Tuyền không chọn ở lại tiếp cùng họ, chắc là đi tìm bạn trai của cô ấy rồi.

Túc Nghệ nường nường: “Biết rồi ạ, nếu có chuyện gì thì chị nhớ tìm em.”

Ngô Tuyết: “Ừ, em đừng có ăn cay, đừng để bị trúng gió, điều hòa nhớ phải để trên 25 độ, tốt nhất là đừng ra khỏi cửa, khách sạn có dịch vụ phục vụ cơm.”

Túc Nghệ nhún lại “Vâng”, “Được”, “Biết rồi”, sau đó kết thúc cuộc nói chuyện.

Vừa khóa màn hình thì Chữ Ưng ra, người hơi ướt, tóc cũng hơi ướt, quần một chiếc khăn bông bên hông, không mặc áo choàng tắm.

Túc Nghệ không còn tâm trí đâu xem show giải trí nữa, lắp bắp hỏi: “Anh, anh đang trả thù đấy hả?”

Chữ Ưng bật cười khe khẽ, vươn bàn tay tới, lấy quần áo vắt trên sofa rồi quay trở lại phòng tắm.

Lúc quay ra, anh đã mặc quần áo chỉnh tề: “Anh đi mua bữa sáng, em muốn ăn gì?”

Túc Nghệ ngẩng đầu: “Em đi với anh.”

“Không được,” Chữ Ứng từ chối ngay, “ngoài trời gió to lắm.”

Có vẻ không còn đường nào để thương lượng được cả, Túc Nghệ nghĩ ngợi một hồi: “Thế mua cháo đi, ngay dưới sảnh khách sạn ấy ạ, đi hai bước là tới.”

Chữ Ứng đi rồi, cô quần chặt chần, tiếp tục chăm chú xem show giải trí.

Đang xem vui vẻ thì weibo đẩy thông báo.

Ngô Kha # đêm khuya cùng qua đêm với một cô gái thần bí, nhà gái có vẻ là nữ diễn viên mới # Từ Thiển Lam #?

Túc Nghệ cau mày, lập tức tắt chương trình giải trí, nhấp vào xem.

“Mới đây, có phóng viên chụp được ảnh Ngô Kha cùng một người phụ nữ bí ẩn vào phòng khách sạn, ngày hôm sau, gần sáu giờ sáng, cô gái đó mới trở ra, tóc rối, khuôn mặt rạn rỗ, qua quan sát, bạn bè trên mạng phát hiện cô gái này có nét tương tự với nữ diễn viên cùng chung đoàn phim hiện tại của Ngô Kha, tên là Từ Thiển Lam! Nghe đồn, Ngô Kha đã kết hôn bí mật nhiều năm, giờ là ngoại tình chăng?!”

Bên dưới còn kèm theo vài tấm ảnh động.

Góc quay cực kỳ oái oăm, có lẽ là máy quay được đặt dưới mặt đất.

Chất lượng hình ảnh không được tốt nhưng mặt Từ Thiển Lam thì bị quay khá rõ, từ lúc vào cho tới lúc ra, quả thực không còn đường chối cãi.

Weibo đẩy tin lên có độ trễ, bài weibo này đã đăng lên từ nửa đêm.

Đại hỷ sự như vậy không biết là Ngô Tuyết không biết hay quên nói với cô nhỉ?

Cô kéo xuống đọc bình luận đang hot.

“Đồng hồ dạ quang có đẹp không?”

*đồng hồ dạ quang: câu này thâm nho như sự tích đi làm tóc của Lý Tiểu Lộ vậy ^^ muốn xem đồng hồ dạ quang sáng thì phải buổi tối, vào phòng, tắt đèn, trùm chăn thì mới xem rõ được. Hối một cô gái có muốn xem đồng hồ dạ quang không thì chính là có ý rủ lên giường, đi xem đồng hồ về tất nhiên là phải hỏi xem

nó có đẹp không rồi =)))

“Xây dựng hình tượng cho lắm vào rồi bị phản dame, thật thương cho fan của anh ta.”

“Lầu trên, bạn là ai? Ai cần bạn thương chúng tôi? Chúng tôi vẫn rất ổn, trước khi Lão Kha lên tiếng thì chúng tôi không nghe cũng không tung tin vịt!”

“Báo lá cải, tôi hỏi mọi người nhé, trong cái gif này chỉ thấy mặt Từ Thiển Lam, Ngô Kha đâu?”

Chỗ bình luận này rõ ràng đã có quá nửa là bình luận bị mua để đẩy lên, nửa khen nửa chê.

Kéo xuống dưới, có một dòng bình luận khiến Túc Nghệ chú ý.

“Gần đây Ngô Kha đúng là ở cùng một đoàn phim với Từ Thiển Lam nhưng mọi người rớt cuộc nhìn thế nào mà nhìn ra đây là Từ Thiển Lam vậy? Tôi thấy rõ ràng là giống Túc Nghệ hơn.”

Bình luận hot này bị trôi xuống khúc giữa vì những bình luận hàng đầu đều đã bị các bình luận do Ngô Kha mua và người qua đường chính nghĩa chiếm chỗ rồi.

Túc Nghệ tức muốn bật cười.

Cô và Từ Thiển Lam, một trắng một đen, một cao một lùn, giống chỗ nào, bảo cái bình luận này không phải Từ Thiển Lam mua, còn lâu cô mới tin.

May là phản hồi lại bình luận này, đã có người xả giận giúp cô rồi.

“Bạn mới là người cần phải đi khám mắt đó.”

“Không phải fan ai nhưng thực sự bạn nói vậy đến tôi còn chẳng nghe lọt tai nổi. Những thứ khác không nói chứ mặt Túc Nghệ thì không thể chê được, nếu có ngày nào đó Từ Thiển Lam trông giống Túc Nghệ, vậy thì chỉ có thể là do cô ta đi sửa mặt...”

“Bạn trai hiện tại của Túc Nghệ trâu bò lắm đấy, đề nghị bạn xóa bình luận để giữ mạng.”

Lúc Chữ Ứng về, Túc Nghệ đang nằm trên giường cười tít mắt.

“Đừng xem nữa, lại ăn cháo đi.”

Túc Nghệ đã kéo đọc hết sạch các bình luận hot, cố gắng kìm nén bản thân không làm chút gì đó, bỏ điện thoại xuống, cười tươi rói xuống giường, tựa vào người Chữ Ưng, chờ anh đổ cháo ra.

...

Ở một đầu khác.

Ngô Tuyết vừa xuống máy bay liền bắt taxi đi bệnh viện.

Lên xe, chị mới lấy điện thoại ra, bật nguồn lên.

Tin nhắn liên tiếp đổ về.

Lưu Tỉ: “Em thực sự không đến thăm anh à?”

Lưu Tỉ: “[hình ảnh]”

Lưu Tỉ: “Toàn là do anh ta đánh đó, đau chết mất.”

Cô thở hắt ra, xóa toàn bộ thông báo chưa đọc.

Các tin nhắn lập tức biến mất khỏi màn hình, bài bên dưới liền nổi lên.

Ngô Kha # đêm khuya cùng qua đêm với một cô gái thần bí, nhà gái có vẻ là nữ diễn viên mới # Từ Thiển Lam #?

Túc Nghệ # bấm like # Ngô Kha # tin đồn! Rốt cuộc là lỡ tay hay thực lòng? Click vào xem phân tích!

Một hơi Ngô Tuyết vừa thở hắt ra lập tức lại nghẹn trở về ngang họng.

44. Chương 44

Weibo của các minh tinh, ngôi sao phần lớn đều do phòng làm việc hỗ trợ đăng, bởi lẽ có rất nhiều con mắt đều đang chú ý vào nó, một chỗ dùng từ không chính xác có thể sẽ gây ra đủ thứ rắc rối.

Trước đây từng có không ít chuyện lỡ tay bấm like các tin đồn trên weibo nhưng rốt cuộc là lỡ tay hay muốn kích động gì đó thì ngoài chính người đó ra, chẳng ai biết được.

Weibo của Túc Nghệ bình thường do công ty quản lý, một phần cũng là bởi Ngô Tuyết biết tính của cô, để cô tự đăng bài trên weibo thì rất đáng lo. Thế nhưng Ngô Tuyết cũng đâu cần nổi, thỉnh thoảng nổi hứng lên là cô sẽ lại đăng mấy bài.

Ngô Tuyết chửi thầm mấy câu trong bụng, cái cô nghệ sĩ này của cô đúng là chẳng để người khác bớt lo chút nào!

Túc Nghệ đang tựa vào vai Chữ Ưng chơi Kaixinxiaoxiaole bỗng dưng hất xì.

Chữ Ưng rời mắt khỏi tài liệu nhìn sang cô, hai tiếng đồng hồ qua, anh đã làm quen được với việc đọc tài liệu giữa không gian vang tiếng nhạc nền của game Kaixinxiaoxiaole.

“Sao lại hất hơi rồi?” Anh nhú mày, lại định kiểm tra trán cô.

Túc Nghệ vừa chơi vừa lẩm bẩm: “Hạ sốt thật rồi mà, nhất định là có anti-fan nào đó đang mắng em.”

Vừa dứt lời thì cuộc gọi của Ngô Tuyết tới.

“Xuống máy bay rồi à?”

“Vừa xuống.” Ngô Tuyết nói bằng giọng mệt mỏi, “Em có thể để chị sống yên ổn hai ngày được không? Cứ ngoan ngoãn mà yêu đương thôi không được à?”

“Không phải em đang ngoan ngoãn đây sao?” Túc Nghệ không hiểu gì hết, cẩn thận nghĩ lại, đúng là hôm nay mình không hề làm gì cả, “Em đã làm gì chứ?”

“Em nói xem?”

“Em không biết thật mà, cả ngày hôm nay em đều ở trong khách sạn.” Túc Nghệ không chắc chắn lắm, liếc nhìn kiểm tra lại rèm cửa sổ, “Hơn nữa rèm cửa sổ cũng kéo kín rồi, thật đấy.”

“... Dù em có kéo không kín thì cũng chẳng ai dám chụp Chữ Ưng.” Ngô Tuyết khai sáng cho cô, “Đang yên đang lành em lại nhảy vào chuyện của Ngô Kha với Từ Thiển Lam để làm gì hả?”

Túc Nghệ thấy mình rất vô tội: “Ai nhảy vào chuyện của bọn họ chứ?”

“Em...” Ngô Tuyết nói một nửa rồi dừng lại, một lúc sau mới nói tiếp, “Em có biết là weibo của em đã bấm like bài đưa tin scandal của bọn họ không?”

Túc Nghệ im lặng mất một hồi: “... Thật á?”

Biết tính cô dám làm dám nhận, Ngô Tuyết nghe giọng điệu này xong, mày chau lại, càng tỏ ra khinh khỉnh hơn: “Hóa ra đúng là trượt tay hả?”

Túc Nghệ chối: “Không chừng là lúc chị xem chị trượt tay ấy.”

“Ai rảnh rồi đi vác cái nick có trên chục triệu fan đi dạo weibo hả?”

“... Thế bỏ like đi là được.”

“Cô đã like hai tiếng đồng hồ rồi, còn bỏ để làm gì nữa?”

Túc Nghệ chắc lưỡi, tuy thực lòng cô rất muốn bấm like nhưng sợ mình bị kéo vào chuyện này, sau này tin về họ lại cứ cộng thêm cả tên mình vào, nghĩ thôi đã thấy phiền.

Nhưng sau khi biết chuyện đã like được hai giờ rồi thì Túc Nghệ lại lập tức vững dạ.

“Like cũng like rồi, đánh chết cũng không bỏ like nữa!” Cô ngồi thẳng lưng lên, “Chị đừng có vụng trộm lên bỏ like sau lưng em nhé, làm vậy có cảm giác em hèn lắm!”

Ngô Tuyết cảm thấy không thể nói chuyện nổi nữa, taxi cũng sắp tới bệnh viện rồi: “Ừ, thôi nhé, chị không nói với cô nữa đâu, chờ chị về Thượng Hải rồi bàn tiếp, chị đang bận việc.”

Cúp điện thoại, Túc Nghệ lại nằm xuống.

Chữ Ứng nhìn cô: “Sao thế?”

Túc Nghệ rời mắt khỏi điện thoại nhìn anh: “... Lúc em đọc tin dạo, lỡ tay bấm like.”

“Like thì sao?”

“Cũng chẳng sao.” Túc Nghệ vào weibo xem thử, quả nhiên, một loạt các bài viết của đám blogger đều @ cô, “Chẳng qua là nó sẽ hiện lên trang chủ, ai cũng nhìn thấy em đã bấm like cái tin vĩa hè đó...”

Đám blogger này giật tít cũng thật là giỏi.

Nào là “Nick chính chủ của Túc Nghệ bấm like”, “chuyện Túc Nghệ làm”, “Túc Nghệ vạch trần bí mật của giới giải trí”, kéo xuống dưới, thậm chí có blogger còn chỉ ra chuyện họ đều cùng chung một đoàn làm phim, biên soạn ngay cho họ mấy ngàn chữ về cuộc yêu hận tình thù giữa ba người.

Mặt cô nhảnh như mướp đắng.

Chữ Ứng bật cười, xoa xoa nếp nhăn giữa hai hàng lông mày của cô: “Like thì like, đừng bận lòng nữa.”

“Anh không biết đâu, đám blogger này toàn nói bừa.” Cô kéo weibo, quơ quơ cho anh xem rồi mới lấy lại, mở phần bình luận ra xem, “Fan của em toàn giống như bậc bề trên của em vậy, ai cũng bình luận khuyên em đừng làm...”

Từ sau khi tiếp quản công ty, mảng đầu tiên được Chữ Ứng mở rộng chính là giải trí. Trước đây, Chữ thị chỉ chú trọng đầu tư, hiện tại đã bắt đầu thu mua một số công ty đại diện, tiến hành sáp nhập, chuẩn bị tiến công chiếm đóng một phần nhỏ của giới này.

Dựa theo những con số trên tài liệu, anh thực sự không sao thích nổi cái giới có đầy đặc những quy tắc tính toán ngầm này, vậy mà từ sau khi quen Túc Nghệ, bỗng dưng anh lại nảy sinh cảm giác giới này có vẻ cũng có chút thú vị.

“Không sao đâu.” Anh mân mê vành tai cô, “Em muốn làm gì thì cứ làm.”

Túc Nghệ cười: “Anh chống lưng cho em hả?”

“Ừ.” Chữ Ứng lần tay xuống, “Còn xoa thắt lưng cho em nữa.”

Túc Nghệ sợ ngứa, bật cười né tránh, mặt đỏ bừng: “Ứng đội, giữa ban ngày ban mặt anh lại bày trò phóng đàng hả?”

Nghे thấy hai tiếng Ứng đội, Chữ Ứng liền đổi ý, rút tay về, tiếp tục đọc tài liệu.

Ở khách sạn nguyên cả một ngày, tối đến, lúc anh đang tắm thì có chuông cửa.

Túc Nghệ hơi chần chừ, có lẽ là đồ ăn ngoài Chữ Ứng vừa đặt.

Cô đặt kịch bản xuống, đứng dậy ra mở cửa. Người đàn ông trước mặt mặc tây trang trắng thơm, vẻ mặt nghiêm túc, tay cầm hai túi nilon to.

Túc Nghệ giật mình, vội khép bớt cửa lại, nhanh chóng móc xích chống trộm, cảnh giác hỏi: “Ai vậy? Tìm ai?”

Người bên ngoài lập tức đáp: “Chào cô, tôi tới đưa đồ ăn ngoài.”

“Ồ, vậy, cửa hàng của các anh tên gì?” Túc Nghệ quét mắt nhìn anh ta mấy lượt, hơi hé cửa mở ra một chút, nhận đồ anh ta đưa, “Quần áo lao động đổi thành tây trang rồi à? Đẹp thật.”

Người ngoài cửa ngần ra: “Không phải, tôi...”

“Cám ơn nhé, tôi sẽ chăm cho anh năm sao.” Túc Nghệ rõ ràng không định nói nhiều, cảm ơn xong liền đóng cửa lại.

Vừa mở gói đồ ăn ra thì Chữ Ưng tấm xong ra ngoài: “Đưa tới rồi à?”

“Vâng.” Túc Nghệ bỏ hết đồ ra bàn, mở hết ra xem, không ngờ trong một túi giấy lại có một xấp tài liệu, “Gì đây?”

“Tài liệu công ty.”

“Vậy à...” Túc Nghệ thuận miệng đáp lại, đáp xong mới thấy vấn đề, “Sao trong đồ ăn ngoài lại có tài liệu?”

2 phút sau, Túc Nghệ chạy đi mở cửa, quả nhiên, anh chàng đẹp trai mặc tây trang kia vẫn còn đang đứng ngoài đó.

Anh ta vẫn cười: “Làm phiền cô, tôi nói mấy câu với Chữ tổng rồi sẽ đi.”

Túc Nghệ mở xích chống trộm để người ta vào, lúng túng nói: “Xin lỗi, tôi nghe anh ấy nói gọi đồ ăn ngoài nên cứ tưởng anh là nhân viên cửa hàng...”

Chữ Ưng ngồi trên xô pha cười tủm tỉm, tới tận khi người vào tới nơi mới chịu ngừng.

“Chữ tổng.”

“Ngồi đi,” Chữ Ưng chỉ chiếc xô pha nhỏ ở bên, đợi anh ta ngồi xuống mới hỏi, “Đã điều tra hết vây cánh của Kỳ Liêm ở đây chưa?”

“Đã điều tra xong, đây chỉ là một phần nhỏ, còn một ít nữa tôi đang chỉnh sửa lại, định mai sẽ gửi cho ngài, không ngờ ngài lại tới Thượng Hải.”

Túc Nghệ vào phòng tắm rửa đĩa, quay ra, thấy họ đang nói chuyện công việc thì hơi chần chừ một chút.

Cuối cùng cô quyết định sẽ vào giường nghịch điện thoại trước.

Lúc đi ngang qua xô pha, người đàn ông níu tay cô lại.

“Không ăn cơm còn đi đâu?”

“Không phải mọi người đang nói chuyện công việc sao?” Túc Nghệ nhìn lại anh.

Chử Ứng kéo cô ngồi xuống xô pha: “Bọn anh nói chuyện công việc, em cứ ăn đi.”

Cậu nhân viên cực kỳ thức thời, tự biết bản thân chẳng khác gì một chiếc bóng đèn cao áp, vội vàng báo cáo nhanh cho xong rồi đứng dậy ra về.

Video show ân ái của boss đã truyền âm ĩ trên mạng, nhân viên công ty hầu như không ai là không biết về Túc Nghệ nhưng vẫn còn một số thiếu nữ chưa chịu chết lòng, nghe nói anh ta sẽ đi gặp boss còn muốn đi theo, may là anh ta không chịu, bằng không chẳng phải đã bị trừ sạch điểm ấn tượng trước mặt vợ tương lai của boss rồi sao?

Túi đồ ăn cậu nhân viên đưa tới cực kỳ phong phú, chắc là mua ở một nhà hàng nào đó.

Cơm nước xong xuôi, Túc Nghệ đứng dậy đi tắm.

Cởi áo khoác xong mới phát hiện ra mình quên lấy khăn tắm, sợ phòng tắm ẩm nên cô đã đem nó ra ban công phơi rồi.

Cô hé cửa, thò đầu ra: “Ứng đội, em quên lấy khăn tắm rồi.”

Chử Ứng dừng lật tài liệu, đứng dậy ra ban công.

Sau đó, quay vào phòng tắm, đưa đồ vào.

Lúc nhận khăn, tay Túc Nghệ cọ cọ vào lòng bàn tay anh.

Trên người cô chỉ còn một bộ đồ bó sát, vì vừa rửa mặt xong nên tóc bị ướt dán lên hai bên má, nước theo đuôi tóc chảy xuống dưới cằm nhân đó làm ướt cánh môi.

Cô vẽ vòng vòng trong lòng bàn tay anh.

“Ừng đội,” cô nhỏ nhẹ gọi, giọng điệu đầy cảm dỗ, “có muốn tắm thêm lần nữa không?”

Người đàn ông nhú mày, ánh mắt sâu thẳm.

Mất một lúc anh mới trả lời: “Đừng nghịch, không lại cảm lạnh lại đấy.”

Túc Nghệ nắm cánh tay anh: “Em hết bệnh rồi, thật đấy.”

Một phần tay cô lộ hẳn ra ngoài, vừa trắng vừa mảnh mai, bề mặt vẫn còn bọt nước bám lại.

Thấy anh không có phản ứng gì, cô tiếp tục: “Thật đấy, không tin anh thử xem đi.”

Cô lộ trán ra ngoài, chiếc áo bó sát miêu tả rõ ràng từng đường cong cơ thể.

Chữ Ừng nheo mắt.

Yết hầu trượt lên trượt xuống, anh khom người, áp trán lên trán cô.

Rất mát.

“Đúng chứ, hết sốt...”.

Cô chưa nói hết, người đàn ông đã nhẹ nâng cằm lên, phủ kín môi cô.

Anh mút nhẹ cánh môi, cắn một cái không mạnh không nhẹ.

Túc Nghệ giật mình, muốn lùi người lại nhưng anh vẫn giữ, đầu lưỡi liền đó ngang ngược cạy mở môi cô.

Túc Nghệ cảm thấy như mình lại quay về ngày hôm qua, cả cơ thể nóng rần lên.

Càng hôn, chân Túc Nghệ càng mềm đi, tay phải vịn vào cửa mới đứng vững được, tư thế này khiến cô cảm thấy ngượng ngùng vô cùng.

“... Anh vào đi, em đứng mỗi quá.”

Bất kể là bị sốt hay là khóc, giọng cô vẫn giống như bình thường.

Chỉ có những lúc như thế này, mới có thể nghe được một chút khàn khàn, giọng cô mềm mại, dễ nghe, âm cuối hơi lên cao, thật hút hồn.

Người đàn ông không nói gì thêm, lập tức đi vào phòng tắm.

Hai người lại tiếp tục một nụ hôn dài, bàn tay anh từ từ đi xuống, vuốt ve, nhảy múa nhẹ nhàng, ngẫu hứng.

Túc Nghệ bị áp trên tường, chẳng mấy chốc cơ thể đã mềm mại như nước chảy, sức nặng toàn thân dựa cả vào đôi tay anh.

Cô đỏ mặt, định vươn tay đi tắt nước, cả người cô đang hừng hực lửa, chỉ muốn nhanh nhanh chóng chóng vào nội dung chính, không muốn lãng phí thời gian ở phòng tắm nữa.

Không ngờ người đối diện bất ngờ nâng đầu gối cô lên, Túc Nghệ còn đang ngỡ ngàng thì cả người đã nhẹ bẫng.

Cô giật mình, sợ tới mức không dám cựa quậy, theo bản năng, vòng tay ôm cổ anh: “Anh... Anh mau thả em xuống đi.”

Chữ Ưng mút môi cô thêm một lần: “Trêu anh lâu như vậy, giờ biết sợ rồi hả?”

“Em đâu có sợ.” Túc Nghệ đỏ mặt nhưng vẫn mạnh miệng, “Chẳng qua em lo thể lực anh không đủ...”

Được lắm.

Câu này đã thực sự triệt để làm Ưng đội ngũa ngáy rồi.

Túc Nghệ tự làm tự chịu, bị áp lên tường quẩn quýt hơn nửa tiếng đồng hồ, cô không có điểm tựa, giống như con thuyền nhỏ giữa biển khơi gặp phải cơn sóng dữ, nước biển đập dềnh cuốn cô đi muôn nơi.

Nước mắt vương trên khóe mi, đầu tựa vào hõm vai của anh, cô lắc đầu, nói trong vô thức.

Sau khi gió êm sóng lặng, Túc Nghệ hoàn toàn cạn kiệt sức lực.

Người đàn ông tinh thần phấn chấn, vươn bàn tay dày rộng của anh nhẹ nhàng ôm cô về giường.

“Lúc này ở phòng tắm em nói anh gì nhỉ?”

Anh nói bằng giọng trêu ghẹo, tay vẫn tiếp tục vuốt ve.

Túc Nghệ biết điều, không dám trêu anh nữa, lúi búi cả loạt thành ngữ ra nói: “Em nói quý ngài thân kinh bách chiến, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi.”

“Đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi thì đúng.” Chữ Ứng cười, cắn tai cô, “Nhưng không phải thân kinh bách chiến.”

“Chỉ có em thôi.”

Túc Nghệ thực sự nghiêm túc cảm động trong vài giây.

Rồi giữ bàn tay hư của anh lại.

“Mai em còn phải quay phim.” Cô gác tay lên thắt lưng anh, “Xin được giờ cờ đầu hàng.”

Chữ Ứng hiển nhiên là vẫn chưa đã nhưng cũng không nóng vội gì tham lam một chút này.

Anh gạt tay cô xuống, đứng dậy đi tắt đèn rồi ôm cô vào lòng.

“Ngủ đi.”

...

Đêm đó, điện thoại đầu giường réo âm ỉ.

Túc Nghệ hé mắt ra nhìn, anh đã dậy trước tắt điện thoại giúp cô.

Cô nhìn nhìn anh, hình như điện thoại là của cô.

Cô lại nằm xuống, mơ mơ màng màng hỏi: “Ai vậy?”

Chữ Ứng: “Số lạ.”

Vừa nói xong, điện thoại lại đổ chuông.

Túc Nghệ cọ cọ đùi anh: “Anh nghe giúp em đi, có khi là chuyện công việc đó.”

Chử Ứng nghe máy.

Túc Nghệ hỏi: “Là ai, nói gì vậy?”

“Hình như là chồng sắp cưới của người đại diện của em,” Chử Ứng nói, “anh ta bảo người đại diện của em ngoại tình.”

Túc Nghệ im lặng một lúc rồi mới chịu mở mắt.

Cô cầm điện thoại, alo một tiếng.

Giọng Lưu Minh Hạo rất nôn nóng: “Tiểu Nghệ đấy à? Tôi là Lưu Minh Hạo, cô nhất định phải giúp tôi, Ngô Tuyết ngoại tình rồi! Tôi tận mắt nhìn thấy cô ấy đi cùng một người đàn ông vào khách sạn!”

Túc Nghệ nhướn lông mày, mắt không tới hai giây để suy nghĩ, hạ giọng bảo: “Anh gọi nhầm số rồi.”

Chử Ứng cười khẽ.

“Gì cơ?” Đối phương khựng lại một chút, có lẽ là để kiểm tra số điện thoại, “Không thể nào...”

Tút tut.

Túc Nghệ lập tức cúp máy.

Chử Ứng mỉm cười: “Sao đấy, bao che à?”

“Vâng.” Túc Nghệ thừa nhận, bỏ điện thoại ra bàn, “Hơn nữa em cũng chẳng tin lời anh ta, em tin tưởng bạn mình.”

Sáng hôm sau, cô vừa xuống giường thì nhận được tin nhắn của Ngô Tuyết.

Ngô Tuyết: “Chị đã ngoại tình.”

...

Túc Nghệ cảm thấy mặt bị vả sưng lên rồi.

45. Chương 45

Cô hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Kỳ thực cũng không hẳn cô là người bao che khuyết điểm, cô cảm thấy Ngô Tuyết sẽ không ngoại tình.

Lưu Minh Hạo có gia cảnh bình thường, tiền lương cũng chẳng cao, ngày lễ, ngày Tết trước đây, Ngô Tuyết toàn phải bỏ tiền túi ra mua thuốc bổ, thực phẩm chức năng cho cha mẹ Lưu Minh Hạo.

Hơn nữa là, lúc anh trai Lưu Minh Hạo cưới vợ, Ngô Tuyết từng hỗ trợ nhà họ Lưu một khoản. Tuy việc này do Lưu Minh Hạo mở lời nhưng Ngô Tuyết cũng cam tâm tình nguyện đồng ý, không trách ai cả.

Trước kia, Ngô Tuyết từng quản lý vài nam minh tinh nhưng chưa từng thấy chị có quan hệ vượt mức với ai.

Nói tóm lại, Ngô Tuyết có yêu Lưu Minh Hạo hay không, Túc Nghệ không biết, nhưng, cô có thể khẳng định, Ngô Tuyết tuyệt đối nghiêm túc với mối quan hệ này.

Ngô Tuyết im lặng hồi lâu rồi đáp rằng: “Có mấy phút không thể nói rõ hết được, chờ chị tới Thượng Hải rồi nói sau.”

Đầu bên kia có tiếng loa sân bay, Túc Nghệ xem giờ: “Mới tám giờ chị đã về rồi à?”

“Ừ.” Ngô Tuyết nói, “Mọi chuyện xong xuôi rồi, em lại đang không có trợ lý, thôi, cúp nhé, chị đi làm thủ tục đây.”

Chữ Ứng rửa mặt xong trở ra thấy cô đang cầm điện thoại ngồi ngẩn người: “Sao vậy?”

“Không có gì.” Túc Nghệ giờ mới nhớ tới chuyện ăn sáng, cô đứng dậy, mở tủ lấy quần áo, “Chờ em thay đồ, anh gọi Chữ Khê trước đi, con bé ở phòng 1212 đấy, em sẽ ra ngay.”

Chữ Ứng nhú mào: “Đừng dẫn con bé theo.”

Vừa nói xong, chuông cửa liền kêu lên.

Chữ Khê nhảy loi choi vào phòng: “Túc Nghệ, chị bấm like ngẫu thật đấy!”

Chữ Ứng: “Gọi là chị dâu.”

“... Chị dâu.”

Túc Nghệ thay đồ xong, đang cột tóc trong phòng tắm: “Nói ra chắc em không tin, thực sự là chị chỉ lỡ tay mà thôi.”

Chữ Khê cười hì hì: “Xảy ra chuyện này, không phải con mụ già kia sẽ cuống điên lên sao.”

Biết Chữ Khê đang nói tới ai, Túc Nghệ thản nhiên đáp: “Chỉ là một nghệ sĩ trong công ty gặp chuyện không may mà thôi, vẫn chưa tới mức đó, chị ta còn quản lý nhiều nghệ sĩ khác nữa mà.”

Cái giới này tàn khốc như vậy đấy, có tin đồn không hay, công ty nếu cứu được thì cứu, không cứu được thì mặc kệ cho chìm.

Có điều, chuyện này còn dính dáng tới cả Ngô Kha, công ty của Ngô Kha tất nhiên sẽ không mặc kệ anh ta, cho nên Từ Thiển Lam muốn thoát thân cũng không phải là không thể.

Trong lúc trò chuyện, họ đã rời khách sạn, đi tới quán cháo.

Túc Nghệ ăn một thìa cháo rồi hỏi: “Chùng nào anh về?”

Chữ Ứng vuốt tóc cô, chưa kịp trả lời thì điện thoại đã đổ chuông.

Anh nhìn màn hình điện thoại, cầm lên đi ra chỗ khác nghe.

Thấy anh đi rồi Chữ Khê mới nói nhỏ: “Em nhìn thấy ai gọi rồi, cha em đấy, nhất định là gọi điện giục anh ấy về nhà.”

Túc Nghệ thấp thỏm ăn cháo, ừm một tiếng.

Chữ Khê thấy cô phản ứng như vậy thì sốt sắng hỏi: “Chị có biết tại sao cha em lại giục anh về nhà không?”

“Không biết.”

“Mấy bữa nữa là đại thọ của ông nội Dương Nhựt Lâm.” Chữ Khê nói, “Nghe nói người nhà họ Dương gọi điện tới bảo là muốn gặp mặt anh ấy.”

Túc Nghệ liếc nhìn: “Gặp anh ấy làm gì?”

“Muốn anh ấy với cháu gái nhà họ ôn chuyện với nhau.”

Túc Nghệ cau mày, không nói năng gì.

Chữ Khê liền trêu: “Yêu xa khó chịu lắm phải không?”

“Cũng tạm.” Túc Nghệ dựa lưng vào ghế mỉm cười, “Thỉnh thoảng cũng có đôi chút lạc thú mà bình thường không thể trải nghiệm được, em còn trẻ, không hiểu đâu.”

Lúc Chữ Ứng trở vào, Túc Nghệ đã ăn xong, bát cháo trước mặt vẫn còn thừa một nửa.

Anh ngồi xuống hỏi: “Sao chỉ ăn có chút vậy thôi?”

Túc Nghệ nói: “No rồi, quán này bát to quá. Anh định khi nào về?”

“Chiều nay phải về, công ty có việc đột xuất.”

Anh vốn định ở lại thêm mấy ngày nữa mới về Bắc Kinh nhưng cha đã gọi điện tới bảo anh về bàn bạc chuyện công ty.

Ăn sáng xong, Chữ Ứng chở hai người tới phim trường.

Chữ Ứng đỗ xe lại bảo: “Chữ Khê, em xuống xe trước đi.”

Chữ Khê: “Không cần, em chờ chị dâu.”

“Xuống.”

Chữ Khê giận dỗi đứng đứng xuống xe.

Chữ Khê vừa đi xa, Túc Nghệ liền tháo dây an toàn, nghiêng người tới thơm lên má anh.

“Sáng nay vốn định cạo râu cho anh,” cô cọ cọ cầm anh mấy lượt, “tiếc là khách sạn không có dao cạo.”

“Đi mua một cái đi.”

“Dạ?”

“Lần sau dùng.”

Anh nói xong, giữ cái eo đang định rụt về của cô lại, hôn cô.

Năm phút sau, Túc Nghệ xuống khỏi xe viết dã, tai đỏ rực, vẫy tay chào: “Lái xe cẩn thận nhé.”

“Ừ.”

Đến tận khi chiếc xe đã đi rồi, Chử Khê mới sán lại: “Sao hai người nồng nhiệt thế!”

Cửa sổ xe hai bên có dán phim tối màu, từ ngoài nhìn vào vốn chẳng thể thấy rõ được tình hình trong xe.

Túc Nghệ không trả lời: “Sao em không vào trước đi?”

“Không phải tại lo cho chị sao,” Chử Khê nói, “hôm qua chị mới làm thế trên weibo, em sợ lát nữa Ngô Kha sẽ gây phiền phức cho chị.”

“Lo linh tinh.” Túc Nghệ vò đầu cô bé, “Đi thôi.”

Hai người cùng nhau vào phim trường.

Ngô Kha đã tới rồi.

Sắc mặt anh ta trông không được tốt, chắc cả đêm không ngủ, đang im lặng nghe Lý Mẫn thảo luận cảnh diễn.

Thấy Túc Nghệ tới, anh ta chỉ hừ một tiếng, không nói năng gì.

Túc Nghệ cũng kệ anh ta, chỉ chào Lý Mẫn: “Chào đạo diễn ạ.”

Đã rạch mặt nhau rồi, giờ còn cố giữ lễ phép mới là ngu.

“Chào.” Lý Mẫn im lặng quan sát hai người, “Hôm nay đến sớm thế.”

“Vâng, dù sao ở khách sạn cũng không có việc gì làm, tới đây để đọc kịch bản mới ạ.”

“Kịch bản mới không thay đổi gì nhiều, chỉ sửa cảnh của em và Ngô Kha thôi.” Lý Mẫn đưa kịch bản mới cho cô, “Vài câu thoại với biểu cảm ấy mà, lát nữa quay luôn được không hay cần phải cho em thêm thời gian?”

“Không cần, một lát là được ạ.” Túc Nghệ xem giờ, “Còn hai tiếng nữa, đủ ạ.”

Lý Mẫn gật đầu: “Ừ.”

Thoải mái quay về phòng hóa trang.

Túc Nghệ mở kịch bản ra đọc, đúng như Lý Mẫn nói, không thay đổi nhiều, cảnh hôm nay chỉ sửa lại mấy câu thoại, có thể học thuộc ngay được.

Lúc Ngô Tuyết tới, Túc Nghệ đang vẽ mắt mèo, thợ trang điểm bị tiếng mở cửa làm giật mình, đuôi mắt mèo xéo lên tới tận lông mày.

“Xin lỗi, xin lỗi... Tôi bị giật mình.”

“Không sao.” Túc Nghệ nhìn thử, tự dưng cảm thấy cái đuôi mắt này hay ho quá, bèn lấy điện thoại chụp một tấm gửi cho Chữ Ứng.

Ngô Tuyết mặt mũi cả thể xác lẫn tinh thần, tay xách mấy túi to, ngồi xuống cạnh cô.

Túc Nghệ nhìn đồ chị mang theo: “Xách gì mà túi lớn túi nhỏ thế ạ?”

“Không có gì.” Nhớ lại cảnh tượng trước khi lên máy bay, người đàn ông đó cứ cố nhét bằng được đồ vào tay cô, Ngô Tuyết lại phải lắc đầu, tiện tay bỏ hết chúng sang một bên.

“Tiểu Tuyết Tuyết à, hôm qua sao bỗng dưng chị lại đi mất vậy?” Chữ Khê ngắc đầu hỏi, “Còn mỗi mình em ở, sợ chết đi được.”

Ngô Tuyết: “Lớn thế rồi còn sợ ở một mình trong khách sạn à?”

Đội thợ trang điểm đi rồi, Túc Nghệ mới nói vào chuyện chính.

“Hôm qua Lưu Minh Hạo gọi cho em.”

Ngô Tuyết nhú mào: “Lúc nào? Nói gì?”

“Hơn nửa đêm,” nhắc tới chuyện này, Túc Nghệ lại phải trợn mắt lên, “bảo với em là chị ngoại tình.”

Ngô Tuyết cười khẩy một tiếng: “Đồ thần kinh, vẫn còn mặt mũi đi tìm em cơ à.”

Túc Nghệ hỏi: “Vậy nên rốt cuộc là thế nào?”

“Cũng không có gì,” Ngô Tuyết nói nhẹ tênh, “chẳng qua là bọn chị đội nón xanh cho nhau mà thôi.”

Chữ Khê dựng tai lên nghe.

Túc Nghệ bối rối một hồi mới nghĩ ra được vấn đề chính yếu: “Ai ngoại tình trước?”

Ngô Tuyết bị hỏi trúng chỗ đau, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Anh ta.”

“...”

“Thực ra trước chị có hơi nghi nhưng em cũng biết là chị nhiều việc tới thế nào mà, vội quá, chưa kịp tìm hiểu,” Ngô Tuyết uống một ngụm nước, “em còn nhớ lần chúng ta đi quán bar đó không?”

“Không phải là...”

“Đúng thế, lúc đó anh ta đi cùng với cả nhóm, con bé kia lại vừa khéo đang đi vệ sinh nên không bị chị bắt tận tay, chuyện này mãi sau chị mới biết.” Kể tới đây, Ngô Tuyết bực mình vỗ tay vịn, “Thế mà bà đây còn lo hấn uống nhiều gặp chuyện, nửa đêm nửa hôm chạy đi đón hấn!”

Chữ Khê sán lại, tò mò hỏi: “Rốt cuộc làm sao mà chị biết?”

Ngô Tuyết lạnh lùng nói: “Mẹ anh ta gọi điện tới bảo chị tha cho con trai bà ấy để anh ta yên tâm kết hôn.”

Phòng hóa trang lặng đi trong giây lát.

“Em cũng biết đấy, mẹ anh ta vẫn luôn ngầm không muốn gặp chị, bảo chị là con gia đình đơn thân,” cô cười mỉa mai, “thế nên, một mặt bà ấy nhận quà của chị, một mặt lại sắp xếp cho con mình đi xem mắt.”

Túc Nghệ tức giận đến nỗi không nói nên lời, mất một lúc lâu mới thốt ra được một câu: “Không phải chị bảo chị sắp kết hôn với Lưu Minh Hạo hay sao?”

“Chị thấy giấy mua nhẫn kim cương của anh ta,” Ngô Tuyết cười tự giễu, “không ngờ lại không phải là mua cho chị.”

“Hại chị còn hăng hái bắt tay vào trang hoàng nhà cửa, đúng là con ngốc.”

Túc Nghệ: “Đặt hai vé tối nay bay về Bắc Kinh đi.”

Ngô Tuyết ngạc nhiên: “Làm gì?”

“Đánh Lưu Minh Hạo một trận rồi chị em mình về,” cô xoắn xoắn nắm đấm, “làm phiền giấc ngủ của em, lại còn đội nón xanh cho chị em tốt của em, không thể nhịn được.”

“Ồ, chị nhận tấm lòng thôi nhé, chị đã đội lại mũ cho anh ta rồi, chuyện này dừng ở đây thôi.” Ngô Tuyết phẩy tay, “Thời gian tới, chỉ cần em an phận một chút để chị được một tháng yên ổn nghỉ ngơi thì đã là cách an ủi tốt nhất với chị rồi.”

Túc Nghệ chặc lưỡi: “Cho dù tên khốn đó ngoại tình chị cũng không thể dùng lại cách này để trả thù anh ta chứ? Làm thế không phải là tự hại thân mình hay sao... Khoan đã, chị ngoại tình với ai?”

“Mối tình đầu của chị.”

“... Chị có mối tình đầu hồi nào?”

“Trung học.”

Chữ Khê như là vừa học được một thứ không nên học.

Túc Nghệ lập tức cảnh cáo: “Đây là cách trả thù sai lầm, em không được học theo.”

Ngô Tuyết rõ ràng không muốn thảo luận chuyện này nữa: “Lúc hai đứa đến, Ngô Kha có nói gì không?”

“Không.”

“Kiểm chế chút nhé, đoàn đội của anh ta ghi thù lắm đấy.” Ngô Tuyết đọc bình luận dưới weibo của Túc Nghệ, đã xuất hiện các bình luận được mua nói cô xen vào chuyện của người khác, “Lần trước có một blogger khá lớn đăng tin rumor về anh ta, mấy hôm sau nick liền bị khóa đấy.”

“Cuộc đời mà.” Túc Nghệ nói xong, mặt vẫn tỉnh khô, “Em đi thay đồ.”

Hôm nay, cảnh của Túc Nghệ hầu như đều là diễn chung với Ngô Kha.

Hoặc là hai người đối thoại hoặc là cô đứng sau lưng anh ta làm nền.

Lý Mẫn hơi lo lắng chuyện họ mâu thuẫn với nhau, thấy thái độ của hai người vẫn bình thường mới thở phào nhẹ nhõm.

Túc Nghệ tu dưỡng đạo đức nghề nghiệp khá tốt, cô khá yên tâm, chỉ sợ Ngô Kha vẫn giống trước đây, lại đi kiếm chuyện.

Có điều, chẳng mấy chốc cô đã không còn gì phải bận khoăn nữa.

Bởi vì hôm nay Ngô Kha rõ ràng không muốn lãng phí thì giờ ở phim trường, quay cảnh nào cũng chỉ cần một lần là được ngay.

Ngô Kha có thể nổi tiếng được như hôm nay cũng không phải là không có cái lý của nó, tin đồn gièm pha bủa vây như vậy, anh ta vẫn không chế rất tốt diễn xuất của bản thân.

Hôm nay, vừa quay phim xong, Ngô Kha lập tức dẫn nhân viên của mình rời khỏi phim trường.

Quay về khách sạn, Túc Nghệ nằm nhoài xuống giường.

“Nhìn cái vẻ lửa xém lông mày của Ngô Kha mà vui quá.”

Ngô Tuyết đang đọc tài liệu công ty phát.

Dạo trước, vì cái nhẫn kim cương rách đó mà trừ Túc Nghệ ra, chị đã giao lại toàn bộ nghệ sĩ đang quản lý cho công ty, giờ lại phải chọn người lại từ đầu.

Tình yêu đã chết, sự nghiệp phải cố gắng.

Túc Nghệ đang định gọi video call cho Chữ Ưng thì điện thoại đổ chuông.

Là của Ngô Tuyết.

“Điện thoại chị kêu kìa.”

Ngô Tuyết chẳng buồn ngẩng đầu lên: “Xem xem là ai.”

“... Lưu Minh Hạo.” Điện thoại không được nhận, tự động kết thúc, màn hình hiện vài thông báo, Túc Nghệ vô tình đọc được, người sờn hết cả gai ốc: “Anh ta gửi cho chị nhiều tin nhắn lắm này, ”Xin lỗi nhưng người anh thực sự yêu là em“, ”Anh đã cắt đứt quan hệ với cô ấy rồi“, ”Em làm vậy anh thực sự đau lòng chết mất“... Sao anh ta đáng ghê tởm vậy.”

Ngô Tuyết xùy một tiếng: “Mặc kệ anh ta chết hay sống.”

Vừa nói xong, điện thoại lại reo.

Ngô Tuyết nói: “Ngắt đi, kéo luôn vào danh sách đen cho chị.”

Túc Nghệ đang định tắt, nhìn tên người gọi mới giật mình: “Tiểu Tuyết Tuyết, không phải tên khốn đó, là một người tên Lưu Tỉ gọi.”

Vẻ mặt Ngô Tuyết thay đổi: “... Cũng tắt đi.”

Túc Nghệ tắt điện thoại xong lẩm bẩm: “Chữ Ung có một người bạn cũng tên như vậy.”

“Là cùng một người.”

“Dạ?!”

“... Chính là Lưu Tỉ đó đó.”

Túc Nghệ chớp chớp mắt soát lại một lượt ấn tượng về Lưu Tỉ.

Sau đó vẻ mặt thực sự là một lời khó tả.

“Chị biết em đang nghĩ gì.” Ngô Tuyết lật sang trang tiếp theo, thủng thẳng nói, “Yên tâm, chị với anh ta đã cắt đứt quan hệ rồi.”

Túc Nghệ mấp máy môi, cuối cùng không nói gì nữa.

Cái chuyện quỷ gì thế này.

Cuối cùng, vẫn không nén nổi, cô ra ban công gọi điện cho Chữ Ung, tiện thể hỏi anh: “Phải rồi, anh bạn

của anh... cái anh tên là Lưu Tỉ ấy, là người như thế nào?”

Chữ Ứng khựng tay lại: “Nó làm phiền em à?”

“Không.” Túc Nghệ dẫn đo từ ngữ, “Hình như anh ta đang theo đuổi bạn em nên em muốn hỏi một chút.”

“Không phải người xấu.” Chữ Ứng tạm dừng lời.

“Chẳng qua là thích tặng túi.”

“ ... ”

46. Chương 46

Chuyện ngoại tình tới đây coi như là hết, Ngô Tuyết tập trung làm chuyện của mình, cảm xúc rất ổn định.

Ngô Kha từ sau khi xảy ra scandal thì quy củ hơn rất nhiều, những trò bắt nạt vặt vãnh cũng biến mất.

Phòng hóa trang.

Ngô Tuyết treo bộ sườn xám Túc Nghệ vừa thay ra lên: “Giờ anh ta chỉ sợ em lại nhúng tay vào chuyện nợ chuyện kia của anh ta làm nó hot trở lại, tất nhiên là không dám chọc vào em nữa.”

“Ai muốn dính vào đâu chứ, em chỉ muốn im lặng đóng vai quần chúng hóng chuyện thôi.” Túc Nghệ lấy giấy lau sạch son môi rồi cắn một miếng táo, “Có điều vậy cũng tốt, tiền độ quay phim nhanh hẳn lên.”

Chữ Khê ngồi ủ rũ trên ghế.

Hai hôm nay ông Chữ liên tục giục Chữ Khê về, lần này còn đặt sẵn luôn cả vé máy bay, bắt cô phải về tham gia thọ yến của nhà họ Dương cho bằng được.

Khoảng chục năm trước, nhà họ Dương coi như là hộ giàu có, từ sau khi cụ Dương lui về dưỡng già thì bắt đầu lụi dần, còn nhà họ Chữ thì nhân tài đời đời nối tiếp, đời sau hơn đời trước, cho nên, tới hôm nay, nhà họ Dương và họ Chữ đã sớm không còn cùng một đẳng cấp để so sánh nữa. Tuy vậy, quan hệ kết giao đời đời giữa hai nhà vẫn rất gần bó, dù cho cụ Chữ đã từ trần nhưng nếu cụ Dương đã mở lời nhiệt tình mời thì ông Chữ tất nhiên là đồng ý ngay.

“Mai em phải về rồi.” Chữ Khê uể oải xúc cơm ăn từng thìa từng thìa một, “Em ở Thượng Hải bao nhiêu lâu thế mà chẳng làm được gì, toàn theo các chị tới phim trường ngồi.”

“Phim trường thì sao?” Túc Nghệ hỏi, “Điều hòa, nước nôi đầy đủ, còn lo luôn cả ăn uống, bạc đãi em chỗ nào hả?”

Chữ Khê: “Lần này về nhất định là sẽ không cho em quay lại đây nữa.”

“Thế em cứ ở đó chờ đi,” Túc Nghệ múc một bát canh, “chị đang ước sao được về Bắc Kinh đây này.”

Hôm nay cơm hộp ở phim trường là do Chữ Ứng sai người đưa tới, của những người khác thì được cho thêm món còn riêng của Túc Nghệ thì đầy đủ chay mặn, lại có cả canh, đưa tới tận phim trường, mọi người đỡ phải tốn công quay xong lại đi đặt cơm ngoài.

Ngô Tuyết đang ăn cơm thì điện thoại reo.

Giờ chị ấy thực sự sợ nghe thấy tiếng chuông điện thoại, để nó đổ chuông một lúc lâu mới miễn cưỡng cầm lên xem, thì ra là điện thoại của công ty.

Chị cúi vội tay rồi nghe máy ngay.

“Có việc gì sao?”

“Phải, cô ấy đang quay phim ở Thượng Hải đây.”

“Sắp rồi, chẳng mấy nữa là kết thúc cảnh quay... Ngày kia? Sợ là không sắp xếp được thời gian, sao vậy?”

“Chuyện thế này sao không nói trước? Giờ lịch quay đã sắp xếp xong cả rồi, bỗng dưng tôi ra vậy thì Túc Nghệ phải xin phép đạo diễn thế nào đây?”

“... Thôi thôi, để tôi nói với cô ấy.”

Cúp điện thoại, Túc Nghệ ngược lên hỏi: “Chuyện gì thế?”

“Bảo là bất ngờ có một đêm hội trao giải gì đó.” Ngô Tuyết khó chịu, “Đêm hội bữa kia, giờ mới báo cho em, bọn này làm ăn kiểu gì thế không biết? Nghỉ phép chẳng lẽ là thích xin nghỉ lúc nào thì nghỉ hay sao, để chị chối cho, là do lỗi của bọn họ, không đi cũng chẳng làm gì được nhau.”

Mắt Túc Nghệ lóe sáng: “Đêm hội tổ chức ở đâu vậy ạ?”

“Bắc Kinh,” Ngô Tuyết mở điện thoại ra kiểm tra tin nhắn bên kia gửi tới, “chẳng phải lễ trao giải lớn gì đâu, một kênh truyền hình tự vẽ ra tổ chức thôi, giải chia đầu người, ai đi cũng có giải đấy mà, chẳng có giá trị gì cả, theo ý chị thì chúng ta không cần đi đâu.”

“Đi đi,” Túc Nghệ lập tức quyết ngay, “đặt vé máy bay đi ạ.”

Ngô Tuyết: “... Em sao vậy, chỉ vì cái giải bé tẹo này mà ảnh hưởng tới tiến độ của đoàn phim sao?”

“Không ảnh hưởng đâu.” Chỉ trong vài phút ngắn ngủi, Túc Nghệ đã tính toán xong, “Mai là ngày nghỉ mà, để em nói với đạo diễn đổi cảnh quay cho em một chút.”

“Thế còn bạn diễn của em thì sao?” Ngô Tuyết hỏi, “Em nghĩ là Ngô Kha chịu cho em đổi à?”

“Cảnh của em và Ngô Kha cơ bản đều đã quay xong rồi, chỗ còn lại chủ yếu là với các vai phụ và An An thôi, giờ em sẽ đi thương lượng một chút với họ.”

Túc Nghệ nói xong, lập tức bỏ bữa đứng dậy, cầm điện thoại ra khỏi phòng hóa trang.

Trong đoàn phim không có ai diễn song song phim khác, ngoài vài người thỉnh thoảng có việc ngoài lề thì số diễn viên còn lại hầu như là có cảnh quay tới phim trường, không có cảnh quay về khách sạn, việc điều chỉnh ngày quay không phải là chuyện khó, phía Lý Mẫn và các diễn viên phụ nhanh chóng được dàn xếp ổn thỏa.

Túc Nghệ tới gõ cửa phòng hóa trang của Trình An An.

Người ra mở cửa là trợ lý của Trình An An, cô ấy nhanh nhẩu chào: “Chị Nghệ ạ, chị ăn cơm chưa?”

“Ăn rồi.” Túc Nghệ cười, “An An có trong đó không?”

Trình An An vui vẻ đáp: “Chị Nghệ, có chuyện gì sao ạ?”

“Tôi muốn bàn với cô một chuyện, giờ có tiện không?”

“Tiện ạ.” Trình An An cầm điện thoại bỏ trên sô pha lên, chừa chỗ cho Túc Nghệ ngồi, “Chị nói đi.”

Túc Nghệ ngồi xuống rồi nói thẳng luôn: “Là thế này, mai là ngày nghỉ nhưng ngày kia tôi có chút việc đột xuất...”

Trình An An ngắt ngang lời cô: “Lễ trao giải Youqi ạ?”

Túc Nghệ cười: “Ừ, vậy nên tôi muốn chuyển cảnh quay sang sớm hơn một ngày, được không?”

“Tất nhiên là được ạ, mấy ngày tới em đều ở phim trường cả.” Trình An An lập tức đồng ý, cười tí mắt, “Chị Nghệ giỏi thật đó, lễ trao giải nào cũng mời chị.”

“Có gì giỏi đâu.” Túc Nghệ bật cười, “VẬY quyết định thế nhé?”

“Vâng,” Trình An An nói xong, bỗng nhiên nhìn quanh bốn phía rồi đỏ mặt hỏi, “Chị Nghệ ký tên cho em được không?”

Túc Nghệ ngó người: “Chúng ta đã thêm cả Weixin rồi mà vẫn cần ký tên à?”

“Đâu có giống nhau.” Trình An An nghiêm túc đáp, “Được chứ ạ?”

Túc Nghệ đồng ý, Trình An An lục trong túi một hồi, lấy ra một quyển tạp chí.

Người mẫu trang bìa chính là Túc Nghệ.

Giờ thì cô tin rồi, Trình An An đúng thật là fan của cô.

Còn là một fan cuồng nhiệt nữa, trong cái túi đó phải có ít nhất ba quyển tạp chí cô lên trang bìa.

Thương lượng xong xuôi, Ngô Tuyết đi đặt vé máy bay đêm mai, quay xong rồi về.

Chữ Khê rất vui, lập tức gọi điện thoại, đổi giờ bay sang cùng chuyến với Túc Nghệ.

Trên đường về khách sạn, Túc Nghệ kéo khẩu trang lên: “Hai người về trước đi, tôi đi siêu thị một chút.”

Ngô Tuyết gọi cô lại: “Em đừng đi, muốn mua gì thì nói với chị, chị mua hộ cho.”

Túc Nghệ xua tay, đi thẳng một mạch không quay đầu.

“Để em tự chọn.”

**

Chiều ngày hôm sau, quay phim xong, ba người liền ngồi xe đi sân bay.

Trên xe, Túc Nghệ nhận được cuộc gọi của Chữ Ưng.

Đầu kia rất yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng lật giấy sột soạt: “Đang làm gì vậy?”

Túc Nghệ mỉm cười: “Ồ phim trường ạ, anh thì sao?”

Cô muốn cho Chữ Ưng một bất ngờ nên chuyến này về quyết định không báo trước.

“Ồ công ty, cơm hộp đưa tới đoàn phim có hợp khẩu vị không?”

“Hợp nhưng mà hơi nhiều.” Cô chống tay lên cửa sổ, “Tiểu Tuyết Tuyết toàn chê em béo.”

Ngô Tuyết ngồi kế bên tay lái trợn trừng mắt.

“Không sao,” người đàn ông trên chộc, “sờ thích.”

Chẳng lẽ giờ sờ không thích sao?!

Túc Nghệ đang định nói nhưng liếc thấy chú lái xe ngồi sau tay lái nên đành nuốt vào.

Tới sân bay, làm xong thủ tục, còn cách giờ bay một lúc nữa, họ đi cửa VIP vào sảnh chờ.

Trong sảnh có dăm chiếc ghế mát xa, Túc Nghệ chọn một cái, đeo kính râm vào, định bụng chợp mắt một lúc.

Mới được một chút thì bên cạnh bỗng có tiếng thứ gì đó nặng nề rơi xuống, Túc Nghệ chỉ cảm thấy cẳng chân bỗng lạnh lạnh.

Cô nhú mày, bỏ kính râm ra, nhìn sang bên.

Từ Thiên Lam mang vẻ mặt chẳng thành khẩn chút nào, uốn éo nói: “Ôi ngại quá, tôi cảm không chắc.”

Cô ta cúi người nhặt cốc lên rồi mới nhìn Túc Nghệ, nhếch môi, tỏ vẻ ngạc nhiên: “Ôi! Chị Nghệ đây à! Sao lại là chị.”

Mới mấy ngày không gặp, trình độ diễn xuất của Từ Thiên Lam sao bỗng thối phòng lên nhiều vậy.

Túc Nghệ mặc kệ cô ta, nhận giấy Ngô Tuyết đưa, lau sạch nước dính trên chân, tiếp tục nằm tiếp.

Từ Thiển Lam rõ ràng cũng chẳng muốn nói thêm gì, gần đây cô ta có quá nhiều tin đồn bủa vây, đừng nói là hợp đồng đại diện, ngay cả những tài nguyên đã định được rồi còn sinh chuyện.

Bảo không khủng hoảng thì là chuyện không thể nào, hơn nữa, sau khi dính phải chuyện xui xẻo, Lâm Hà lập tức bỏ cô ta lại, không đưa ra phương án giải quyết gì, vậy nên cô ta mới phải cắn răng về công ty xin trợ giúp.

Không ngờ ra tới sân bay còn gặp phải ả Túc Nghệ ung dung tự đắc.

Cái like đó của Túc Nghệ rõ ràng đã khiến chủ đề nóng lên không ít, giờ tình thế thế này, kẻ thù gặp nhau, đúng là oan gia ngõ hẹp. Từ Thiển Lam có nghĩ thế nào cũng không nuốt giận nổi nên mới cố ý đánh rơi cốc nước hồng làm cô ta ướt hết người, ở đây đông người như vậy, Túc Nghệ đời nào dám làm um lên với cô ta. Nào ngờ lỡ tay, chỉ làm ướt được tới cẳng chân.

Sau chút sóng gió nho nhỏ, mọi chuyện đều tường an vô sự cho tới giờ lên máy bay.

Mọi người đứng dậy đi tới khoang dẫn.

Ngô Tuyết vừa đi vừa chặc lưỡi: “Từ Thiển Lam này nghĩ gì không biết, chuyện tin đồn của cô ta còn chưa hạ nhiệt, giờ lại ngênh ngang xuất hiện, một người trợ lý đi cùng cũng chẳng mang, không sợ bị truyền thông chụp được hay sao nhỉ?”

“Kệ cô ta.”

Túc Nghệ và Ngô Tuyết ngồi cùng một hàng, Chữ Khê ngồi ở hàng trên.

Mới ngồi được một tí thì Từ Thiển Lam tới.

Cô ta đưa mắt nhìn nhìn rồi ngồi xuống cạnh Chữ Khê.

Tiếp viên hàng không đẩy xe nước tới.

Chữ Khê cười: “Cà phê ấm, cảm ơn.”

Cô tiếp viên nhanh nhẹn đưa cà phê qua: “Thưa chị, cà phê của chị.”

Chữ Khê ngồi ở ghế trong, lúc đưa tay ra nhận cốc về, ngang qua người Từ Thiển Lam, thả tay buông ra...

Cà phê đổ thẳng xuống đùi Từ Thiến Lam, chiếc quần màu trắng bị ố màu.

“Á á...” Từ Thiến Lam đứng bật dậy, rút khăn giấy lau lấy lau để nhưng không ăn thua, “Cô làm gì vậy?!”

Chữ Khê ra vẻ vô tội: “Ôi ngại quá, tôi cầm không chắc.”

Nói lại y hệt câu của cô ta, Từ Thiến Lam tức điên người nhưng xung quanh toàn là hành khách, cô ta không nổi giận được, mặt mày cực kỳ khó chịu.

Túc Nghệ tháo kính râm ra, nhướn lông mày hỏi: “Không sao chứ?”

Từ Thiến Lam giật giật mép: “... Không sao.”

Xuống máy bay, Từ Thiến Lam vội vàng đứng dậy như chạy trốn ôn dịch.

Chữ Khê đắc ý: “Thấy thế nào? Em báo thù cho chị đấy.”

Cách trả thù vừa đơn giản vừa thô bạo, Túc Nghệ néo néo má Chữ Khê: “Chị nhận tấm lòng thôi nhưng lần sau đừng làm vậy nữa, bằng không chẳng hóa là cũng trở thành người giống cô ta rồi sao?”

Vừa dạy dỗ vừa kéo nhau ra phía lối ra.

Điện thoại đổ chuông, Túc Nghệ kiểm tra màn hình, cười tươi roi rói: “Dạ?”

“Đâu thế?”

Túc Nghệ đeo kính râm vào, ung dung đáp: “Vẫn đang ở phim trường ạ.”

Vừa nói xong, Ngô Tuyết đi tuốt ở đằng trước lập tức dừng bước.

Chị cầm điện thoại, quay người lại bảo: “... Chuyện cô với Từ Thiến Lam ở sảnh chờ bị người ta quay được, lên cả hot search rồi đấy.”

Túc Nghệ luống cuống vội che điện thoại lại.

Chữ Ứng thần nhiên nói: “Nhìn thấy em rồi.”

Túc Nghệ ngẩn ra: “Gì ạ?”

“Bên trái.”

Cô quay đầu nhìn, giữa đám đông, một người đàn ông cao to tuấn tú đang cầm điện thoại tùm tùm cười với cô.

Đầu bên kia, giọng nam đùng đùng bảo: “Đồ nói dối, lại đây.”

47. Chương 47

Túc Nghệ cảm thấy, người đàn ông này dùng giọng nói đó gọi mình như vậy, quả thực đúng là đang dụ dỗ mình phạm tội.

Tiếc rằng xung quanh người đến người đi, bên cạnh còn đang tha lời theo hai người nữa.

Cô cầm điện thoại, quên cả cúp máy, rảo bước về phía đó.

Sau đấy dang rộng hai tay, chuẩn bị nhào vào ôm chặt lấy đối phương.

Không ngờ ôm hụt phải không khí.

Cô chớp chớp mắt, cúi xuống nhìn cái người bỗng đứng lại ngồi thụp xuống.

Anh ngồi xổm chân chống chân quỳ cẩn thận kiểm tra cẳng chân của cô.

Xung quanh lác đác có người ngoái lại nhìn, Túc Nghệ kéo cao khẩu trang lên, hỏi nhỏ: “Sao vậy ạ?”

Chữ Ưng ngược nhìn lên: “Có bị bỏng không?”

Túc Nghệ lúc này mới hiểu ra anh đang làm gì: “Không ạ, nước trong cốc là nước ấm.”

Chữ Ưng đứng dậy hỏi: “Hành lý đâu?”

“Bữa kia lại đi nên không đem hành lý theo.” Túc Nghệ đeo một chiếc ba lô nữ có thêu hai chữ “S · Y”, nói xong liền dang rộng hai tay, “Ôm trước đã rồi nói tiếp nhé.”

Chử Ứng không nói gì, vòng tay, ôm nhẹ thắt lưng của cô, kéo cô vào lòng mình.

Chử Khê và Ngô Tuyết đi tới chỗ họ.

Ngô Tuyết chào một tiếng, Chử Khê nói: “Anh, hai người giữa chốn công cộng, không biết ngại à?”

Chử Ứng gật đầu chào Ngô Tuyết rồi quay sang nói với Chử Khê: “Em tự bắt xe về nhà đi.”

“Đừng.” Chử Khê giờ đã khôn lên rồi, lập tức ôm chặt tay Túc Nghệ, “Em không có tiền.”

Ngoài sân bay.

Một tốp phóng viên ngồi rải rác ở bên ngoài, anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, chỉ sợ chốc nữa đối phương chạy nhanh hơn mình.

“Anh Cần ơi, sao ban nãy chúng ta không phỏng vấn Từ Thiến Lam ạ?” Một cậu trai trẻ đeo đủ thứ đồ trên người hỏi tay phóng viên ngồi kế bên.

Tay phóng viên vỗ đầu cậu ta: “Ngốc hả? Từ Thiến Lam và Túc Nghệ cùng đi một chuyến bay, chạy đi phỏng vấn Từ Thiến Lam thế Túc Nghệ thì sao?”

“Nhưng dạo này Từ Thiến Lam đang được bàn tán rất nhiều mà?”

“Cậu không thấy cô ta ban nãy phải đăng weibo xin lỗi a cùng Túc Nghệ vào rồi à? Phỏng vấn cô ta cũng chẳng được gì đâu, làm Túc Nghệ hay ho hơn nhiều, hỏi đại mấy câu không chừng lại vớ bở. Coi cũng đến giờ, sắp ra rồi đây, cậu sẵn sàng các thứ đi, lát chạy cho nhanh.”

Cậu trai trẻ gật đầu lia lịa: “Vâng!”

Hai bóng người cao dong dỏng đi ra cửa sân bay.

Túc Nghệ tuyệt đối chắc chắn là nữ minh tinh dễ nhận diện nhất, cho dù che kín mặt thì chỉ dựa vào dáng người vẫn rất dễ nhận ra. Hơn nữa, phong cách ăn mặc xưa nay đều rất thời trang, các phóng viên chỉ cần liếc mắt một cái là tìm thấy ngay.

Cậu trai trẻ cầm chặt mic, đang định xông tới.

Ông anh đằng sau vội túm bả vai kéo giật lại.

Cậu trai trẻ: “Anh Cần! Túc Nghệ đấy! Chúng ta chạy mau lên, mấy người kia vẫn chưa nhận ra đâu!”

“Không nhận ra cút ấy.” Tay phóng viên ấn cậu ta ngồi xuống, nói nhỏ, “Ngồi!”

Cậu trai trẻ ngơ ngác: “Dạ? Anh, chúng ta không phỏng vấn cô ấy nữa à?”

“Cậu chỉ nhận ra mỗi Túc Nghệ thôi à, có học bài không đấy! Nhìn xem ai đi cùng cô ta đi! Cậu muốn mất bát cơm rồi chứ gì?” Tay phóng viên ấn vai cậu ta thì thầm, “Kể cũng lạ... ban nãy sao không nhìn thấy ông chủ lớn này đi vào nhỉ.”

Ngô Tuyết đi theo sau hai người, nhìn quanh ngó nghiêng, ngồi chầu chực bên ngoài toàn là những gương mặt quen, thiết bị lăm lăm trên tay.

May mà có Chữ Ứng ở đây, không ai dám xông lại.

Trước khi về Bắc Kinh, Ngô Tuyết đã báo với công ty sắp xếp cho họ một chiếc xe bảo mẫu tới đón.

Xe bảo mẫu giờ đang đậu sẵn ở cửa sân bay chờ, nhìn thấy họ, tài xế hạ cửa kính xuống cười, vẫy vẫy tay.

Túc Nghệ tựa vào người Chữ Ứng: “Mọi người về trước đi, em ngồi xe Chữ Ứng.”

Ngô Tuyết nói: “Em định đi đâu? Thợ trang điểm và stylist đang chờ sẵn ở nhà rồi.”

Túc Nghệ ngạc nhiên: “Không phải là tối mai sao ạ?”

“Nhờ phúc của Chữ tổng, lần này chúng ta kiếm được tận sáu bộ lễ phục,” Ngô Tuyết tranh thủ tặng bốc sếp lớn, “vậy nên phải về thử đồ trước.”

Túc Nghệ bĩu môi: “Sao chị không nói gì với em hết.”

Ngô Tuyết nói: “Chị cũng mới biết thôi. Giờ họ đang ôm đồ chờ em trước cửa nhà đấy.”

Tài xế mở cửa xe, Chữ Ứng xoa xoa eo cô, giục: “Lên xe đi.”

Muốn đuổi cô rồi sao?!

Túc Nghệ ra bộ tội nghiệp: “Vậy anh hôn em chút đi.”

Chữ Ứng buồn cười, cổ nghiêm mặt đáp: “Lên trước đã.”

Lên rồi còn hôn thế nào nữa?

Túc Nghệ cực kỳ âm ỨC, mình cố ý chạy về đây, vậy mà cả một cái hôn cũng không cho!

Cô bấu môi, chui vào xe, ngồi vào góc trong cùng.

Không ngờ cô vừa ngồi vững thì người đàn ông kia cũng theo lên.

“Anh... sao anh cũng lên?”

“Về nhà với em.”

“Thế xe anh thì sao?”

“Anh đi cùng tài xế tới, để anh ấy tự lái xe về là được.”

Cuối cùng, vì tràng điện thoại đoạt mệnh liên hoàn chương của bà Chữ nên Chữ Khê đành phải chào tạm biệt mọi người, một mình ngồi xe của Chữ gia về.

Ngô Tuyết thực không ngờ ở Thượng Hải đã phải ăn đầy một mồm cầu lương, về tới Bắc Kinh rồi vẫn còn phải ăn tiếp.

Chị chốc chốc lại ngoảnh đầu, định tìm cơ hội để mở miệng nói một câu nhưng cuối cùng đều phải ngậm miệng quay thẳng đầu về.

Vừa rồi trên weibo liên tục có thêm ảnh chụp họ ở sân bay, có một bài tin về Túc Nghệ, nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, mới đăng lên không lâu, chưa kịp hot, lúc này chính là thời điểm vàng để xử lý nó.

Chị cân nhắc chốc lát rồi gửi tin nhắn cho phòng PR của công ty.

Ở ghế sau.

Chữ Ứng bắt đầu tính sổ: “Sao về mà không báo với anh một tiếng?”

“Định cho anh một bất ngờ mà, ai ngờ tụi nhà báo lại vô ý vô tứ như vậy.”

Ngược lại, đâm ra cô lại thành người bị bất ngờ.

Ghe thật, giờ lính tráng ai cũng giỏi làm vui lòng con gái vậy rồi sao?

Về tới nhà, quả nhiên, thợ trang điểm và stylist đã chờ sẵn trước cửa.

Thợ trang điểm lắc lắc mỉm trách: “Cô chậm thật đó, chân người ta mỗi muốn chết rồi.”

“Được rồi, anh đừng than nữa.” Ngô Tuyết nhanh tay mở cửa, “Vào trước đi đã, làm xong sớm đi còn về.”

Chữ Ứng không phải mới lần đầu tới nhà.

Nhưng lần trước tới, lúc ấy tình hình đặc biệt, anh không chú ý nhìn, đem người vào, đắp chăn xong liền bỏ đi luôn, giờ mới có dịp nhìn cẩn thận, thì ra căn hộ này cực kỳ giản dị.

Gia cụ đầy đủ, dưới sàn có một chiếc ghế lười to màu nâu, ngoài ra không còn đồ trang trí dư thừa nào hết.

Túc Nghệ lấy một đôi dép lê trong tủ giày ra để trước mặt anh.

Một đôi dép lê nữ.

Cô ngồi xuống, chống cằm ngẩng đầu lên nhìn anh: “Anh đi tạm cái này đi, lát nữa em sẽ đi mua đôi của nam.”

Thợ trang điểm làm điệu tay lan hoa chỉ: “Tôi đến nhà cô bao nhiêu lần rồi thế mà chưa từng nhận được đôi ngọ kiểu này, lần nào cũng để tôi phải đi chân không, lúc mùa đông đúng là lạnh suýt chết công.”

Túc Nghệ đắp lại: “Thế anh không biết đường đi thêm mấy đôi tất vào à?”

“ ... ”

Trong lúc Túc Nghệ thử đồ, Chữ Ứng ra ngoài ban công gọi điện thoại.

Anh đột xuất đi sân bay, có mấy công chuyện vẫn chưa sắp xếp ổn thỏa.

Mất nửa tiếng đồng hồ để chọn lễ phục, Túc Nghệ hết mặc rồi cởi, tâm trạng không được tốt, cô thay về đồ bình thường rồi ngồi xuống ghế.

“Cứ chọn đại cho em một kiểu là được.”

“Biết rồi.” Thợ trang điểm vừa đánh lớp nền vừa liếc ra bên ngoài, “Hồi trước đọc báo thấy cũng không có cảm giác gì, gặp được người thật mới biết, đẹp trai quá, đúng chuẩn khẩu vị của tôi.”

Túc Nghệ lạnh lạnh bảo: “Anh đừng có mà ngó nghiêng anh ấy, không em đánh gãy chân anh đấy.”

“Cô là côn đồ đấy à!” Anh thợ trang điểm quở một câu, tay dậm nhẹ phẩn, “Sao cô lại sinh sự với Ngô Kha thế, không phải cô với anh ta đang cùng một phim trường hay sao?”

“Em sao biết được, lòng dạ đàn ông, đoán không nổi.” Túc Nghệ nhắm mắt lẩm bẩm.

“Trang điểm thôi mà, mặt không cần phải kẻ sát vào thế chứ.”

Giọng Chủ Ứng thỉnh linh vang lên sau lưng.

Thợ trang điểm tỏ vẻ vô tội: “Thế này mà là gần? Hơn nữa người ta bị cận thị, gần một chút thì đã sao?”

Chủ Ứng quen tiếp xúc với đàn ông trai tráng, chưa gặp kiểu này bao giờ, vẻ mặt lập tức lại được dịp phong phú thêm một biểu cảm nữa.

Túc Nghệ nhin cười, vỗ vỗ mặt thợ trang điểm: “Ngoan, mau lên, đêm nay anh không đi quấy à?”

Làm xong tất tần tạt mọi chuyện thì đã tám giờ, trời tối đen ngòm.

Túc Nghệ gọi một bàn đồ ăn ngoài, ăn xong, những nhân viên ở lại cuối cùng ra về.

Mọi lần xong việc, cô đều thả người xuống chiếc ghế lười nằm nghỉ, còn hôm nay, chiếc ghế lười đã chính thức bị tuyên bố thất sủng.

Cô tựa vào vai Chủ Ứng, ngáp một cái.

“Mệt à?”

“Vẫn ổn, chỉ hơi mệt chút thôi.” Cô cầm điều khiển từ xa chuyển kênh liên tục, “Giờ tivi toàn chiếu gì chán thế.”

Vừa nói xong, mặt cô bỗng xuất hiện trên màn hình.

Không cần suy nghĩ, Túc Nghệ lập tức quyết định đổi kênh, điều khiển từ xa bỗng dưng lại bị người ngồi bên cướp mất.

“Làm gì thế?” Cô nhồm người dậy định cướp lại.

Chữ Ứng giờ điều khiển lên cao: “Xem cái này đi.”

Đây là bộ phim ra mắt của Túc Nghệ.

Túc Nghệ nhồm dậy, quỳ trên ghế, vẫn muốn lấy lại cho bằng được: “Cái này có gì hay mà xem!”

Chữ Ứng cười: “Nữ phụ đẹp.”

Nói xong, anh quăng đại điều khiển ra một góc, ôm thắt lưng của cô, tay kia giữ cổ, ấn cái đầu nhỏ xuống.

“Hồi này không phải bảo muốn hôn sao?”

...

Một nụ hôn bất ngờ không hề báo trước, Túc Nghệ lập tức ngoan hẳn.

Cuối cùng vẫn cướp được điều khiển về, cô đổi kênh khác, hai người cùng ngồi xem tivi. Chữ Ứng đứng dậy hỏi cô: “Có mấy cái khăn bông?”

Túc Nghệ đảo đảo một hồi, tìm được một cái khăn đỡ sặc sỡ nhất.

Người đàn ông đi tắm.

Đến lúc này cô mới có tâm trạng nghịch điện thoại, đang định xem thử bài trên weibo mà Ngô Tuyết bảo.

Không ngờ lại nhìn thấy một tin giật gân hơn nhiều.

Ngô Kha #bằng chứng ngoại tình, một phóng viên chụp được Ngô Kha và một cô gái bí ẩn cùng ra vào khách sạn nhưng lần này cô gái thân bí không phải Từ Thiên Lam mà là trợ lý của # Túc Nghệ #! Chẳng lẽ Ngô Kha và Túc Nghệ có quan hệ gì khác?! Cuộc sống về đêm của đoàn phim “Sóng ngầm” đúng là muôn màu muôn vẻ!

Ảnh động bên dưới, An Tuyền đang ngo trái ngo phải trên hành lang, Ngô Kha mở cửa, cô ấy lập tức lùi

vào phòng anh ta.

Túc Nghệ tức quá bật cười, tay thoăn thoắt gõ chữ.

Túc Nghệ V: Liên quan quái gì tôi, ôm Nghệ của tôi về, không chơi.

48. Chương 48

Bình luận xong, cô thoát khỏi trang, quen tay mở xem bình luận ở trang của mình.

Sau đó thấy một bài đăng Từ Thiên Lam @ mình.

Từ Thiên Lam V: Kết thúc cảnh quay đã nhiều ngày, lâu lắm chưa gặp chị Nghệ, gặp được kích động quá đến cầm cốc cũng run tay. P/s ~ chị Nghệ trước sau vẫn đẹp như vậy @Túc Nghệ [ảnh đính kèm]

Ảnh đính kèm cô ta đăng là tấm hai người chụp chung từ tận hồi cùng dự đêm hội từ thiện bữa lâu.

Túc Nghệ chẳng buồn đọc bình luận, cũng không định bình luận lại hay bấm like, đang định thoát weibo thì Ngô Tuyết gọi tới.

Biết mục đích cuộc gọi, cô ra ngoài ban công rồi mới nghe máy.

Ngô Tuyết: “Chị mới rời ra có bao lâu em đã kiếm việc cho chị làm rồi hả?”

Túc Nghệ quyết định chọn con đường nói chuyện bằng tình cảm: “Tiểu Tuyết Tuyết à, chị đâu phải không thấy bọn họ nói gì em, đúng là quá đáng tới cùng cực.”

“Nói em lãng nhăng với Ngô Kha chứ gì.” Ngô Tuyết đáp, “Chị thấy lâu rồi.”

Mặt Túc Nghệ hiện dấu chấm hỏi: “Thế sao ban nãy không thấy chị nói?”

“Thì chị sợ Chữ tổng hiểu lầm mà.” Đầu bên Ngô Tuyết khá ồn ào, “Hơn nữa cũng chẳng phải chuyện lớn gì, hai ba câu là giải quyết được, em lại quấy cho nó phức tạp lên, bình luận lại còn nói năng thô tục, em chê anti -fan ít quá à?”

“Liên quan quái gì tôi mà cũng bị coi là thô tục à?”

“Không thì sao?” Ngô Tuyết chắc lưỡi, “Định giải quyết thế nào?”

Túc Nghệ dựa vào lan can: “Có phương án giải quyết ă?”

“Có.” Ngô Tuyết cau, “Một, em xóa bình luận vừa rồi đi. Hai, chị đăng nhập vào nick của em, thay em xóa.”

“Thứ ba ă?”

“Thứ ba, mặc kệ, cứ để anti-fan nói thoải mái đi, chỉ cần làm một bài làm sáng tỏ là được.”

“Em chọn số ba.” Túc Nghệ đáp không đắn đo, “Mà em có gì cần phải làm sáng tỏ chứ? Rõ ràng em chẳng mấy may liên quan gì với chuyện này.”

“Trong phần bình luận, các bình luận được mua liên tục nhằm vào em công kích, không làm sáng tỏ sẽ rất phiền phức. Mà chứ, giữa ngôi sao lớn và trợ lý nhỏ thì làm gì có chuyện gì lằng mạn như vậy, nếu không phải tận mắt nhìn thấy thì chị cũng chẳng dám tin, giờ bình luận đang có xu hướng thiên về việc cho rằng An Tuyền vào lấy đồ giúp em.”

“Thế mà lằng mạn à? Chị không quên là cánh phóng viên không chỉ chụp được An Tuyền mà còn chụp được cả Từ Thiển Lam đấy chứ.”

Đầu kia im lặng mấy giây: “Đừng nhắc Từ Thiển Lam với chị. Phải rồi, cô ta @ weibo em đấy, xem chưa?”

“Xem rồi.”

“Mặc kệ cô ta, cứ để cô ta tự nói một mình xem cô ta có dám mặt dày tiếp tục tìm em kiếm chuyện không. Thế nhé, chị cúp đây, chị phải bàn bạc với công ty xem xử lý chuyện này thế nào.”

Cuộc gọi lập tức kết thúc, Túc Nghệ khá bất ngờ.

Nếu là bình thường, Ngô Tuyết kiểu gì cũng khuyên cô phải bấm like gì gì đó cho Từ Thiển Lam.

“Gọi xong rồi à?”

Quay người lại, Chữ Ung đang mặc một chiếc áo phông màu xám không biết đã đứng sau cô bao lâu.

“Vâng.” Túc Nghệ tiện tay rút một chiếc khăn trên giá đồ để ở ban công, “Em cũng đi tắm một lượt đây.”

Lúc đi ngang qua người Chữ Ưng, Túc Nghệ thò tay, néo néo cơ bụng trên ghẹo anh.

Sau đó ôm đồ đi tắm.

“Cách” một tiếng, tiếng khóa trái cửa phòng tắm nghe rất rõ ràng.

Hôm nay cô thực sự có phần mệt mỏi, không muốn lại quần lầy anh thêm nữa tiếng đồng hồ nữa.

Lúc đi ra, Chữ Ưng đang ngồi xem điện thoại, thấy cô ra, anh quăng điện thoại xuống mặt bàn.

“Đã buồn ngủ rồi còn gọi đầu làm gì?”

“Toàn là mùi thuốc, không gọi sợ anh ngửi vào khó chịu.” Túc Nghệ ngồi xuống cạnh anh, cầm khăn vò vò tóc.

Chữ Ưng nhú mày thở dài.

Anh đứng dậy vào phòng tắm lấy máy sấy.

Chiếc máy sấy này mua từ hồi mua gia cụ trong nhà nhưng hầu như Túc Nghệ không dùng tới, chỉ khi nào có thợ tạo mẫu tóc tới mới dùng một chút.

Mặt nào Túc Nghệ cũng đều rất chịu khó, chỉ trừ chuyện sấy tóc. Vì cầm máy sấy rất mỏi tay, cô còn hay sấy tóc mình thành kiểu đầu điện giật tóc dựng đứng nữa chứ.

Chữ Ưng cầm phích rồi gọi: “Lại đây.”

Tay của đàn ông rất to, lúc luồn vào tóc cảm thấy rất dễ chịu, cô ngồi ôm đầu gối nhìn tivi trên tường.

“Mai anh có phải đi làm không?”

“Ngày nghỉ, không đi.” Chữ Ưng dừng một chút rồi bổ sung, “Nhưng mà có việc.”

Tiếng máy sấy rất ồn ào nhưng cô vẫn nghe rõ.

Cô biết là chuyện gì.

Thọ yến của ông nội Dương Nhược Lâm.

Cô lập tức tụt hứng, cả người ủ rũ.

Thật muốn làm người xấu không cho anh đi.

Chữ Ứng mới dùng máy sấy tóc lần đầu.

Hồi trước trong đơn vị không có thứ này thành ra về sau anh không còn quen dùng nữa, hơn nữa tóc đàn ông vốn đã ít, gội xong để một tí là khô, máy sấy tóc trong nhà anh chưa đụng tới bao giờ.

Anh vụng về cầm máy sấy, sợ làm cô bị nóng, để máy sấy ra thật xa, nhẹ nhàng đảo tóc.

Rất mượt, rất mềm.

Sấy gần hai chục phút, cuối cùng tóc cũng khô. Chữ Ứng đang định lên tiếng nói gì đó thì đối phương bỗng ngoẹo đầu, tựa vào người anh, tóc bên má chảy theo người cô, che mất nửa khuôn mặt.

Ngủ rồi.

Chữ Ứng bỏ máy sấy xuống, nâng đầu cô lên, vòng ra trước sofa, bế cô lên.

Người ngày nào cũng kêu gào giảm béo, nâng trên tay chẳng thấy nặng chút nào.

Người cao một mét bảy mấy sau có thể gây vậy được?

Chữ Ứng nhú mào, động tác rất nhẹ nhàng.

Anh đặt cô xuống giường, tắt hết đèn rồi kéo người ôm vào lòng.

Cô gái nằm trong ngực anh không biết cảm thấy gì mà rên lên một tiếng, tựa người tìm một tư thế nằm thoải mái hơn rồi lại ngủ say.

Chữ Ứng hôn lên đỉnh đầu cô, bồi hồi nghĩ.

Trước kia, trong lòng anh chỉ có người nhà, đồng đội và đất nước.

Nếu không phải xảy ra biến cố bất ngờ, giờ phút này, có lẽ anh đang nằm mai phục ở một góc nào đó, sống những ngày mưa bom bão đạn.

Và sẽ chẳng biết trên đời này có một cô gái cuốn hút anh như vậy.

**

Túc Nghệ ngủ một giấc ngon lành tới tận mười một giờ trưa.

Lúc rời giường, bên cạnh đã không còn người.

Cô dụi mắt, cầm điện thoại để bên giường lên xem, màn hình điện thoại đầy ngập thông báo tin nhắn từ weixin.

Phần lớn đều là từ vòng bạn bè.

... Những người bạn bình thường gặp mặt thì chào, quay phim cùng ngồi tán gẫu, những lúc khác không hề liên lạc.

Tuy cảm thấy rất khó hiểu nhưng cô vẫn nhấn lại.

Nhấn lại hết xong cô mới nhấn tin cho Ngô Tuyết.

Túc Nghệ nường nường: “[hình ảnh] gì thế này, mới ngủ dậy còn tưởng là bị hack nick cơ đấy.”

Ngô Tuyết: “Bài weibo kia không phải em đăng à?”

Túc Nghệ nường nường: “Weibo nào?”

Ngô Tuyết: “... Em tự vào weibo Chủ Ứng mà xem.”

Túc Nghệ lập tức tỉnh táo hẳn, vào weibo xem ngay.

Weibo Chủ Ứng mới đăng tối qua, xem giờ thì chắc là lúc cô đang tắm.

Chủ Ứng V: Ôm về //@ Túc Nghệ: Liên quan quái gì tôi, ôm Nghệ của tôi về, không chơi

Túc Nghệ ngồi cười ngây ngô.

Cô đọc đi đọc lại, bấm like xong mới dừng đĩnh quay lại weixin.

Túc Nghệ nường nường: “Thế thì liên quan gì tới chuyện người ta đưa nhau nhắn tin cho em?”

Ngô Tuyết: “Lần trước phát trực tiếp là em thơm Chử Ứng, mua túi tặng phụ nữ thì không thiếu các công tử nhà giàu khác cũng hay làm cho nên lúc đó hầu hết mọi người đều chỉ đứng nhìn. Lần này share lại bài coi như là đã công nhận danh phận cho em rồi, mọi người đều cho rằng em đã là một nửa Chử phu nhân, tất nhiên là phải tạo quan hệ trước.”

Nguyên cả câu, Túc Nghệ không thấy gì khác ngoài ba chữ “Chử phu nhân”.

Vốn định gọi điện thoại cho Chử Ứng nhưng lại sợ anh đang bận, chần chừ một chút, quyết định gửi tin nhắn trước.

Đối phương lập tức gọi lại.

“Dậy rồi à?”

Xung quanh anh có tiếng chạm cốc lạnh canh và loáng thoáng tiếng người nói chuyện với nhau.

“Vâng, anh đâu vậy?”

“Đang bàn chuyện hợp tác.”

Túc Nghệ ngạc nhiên: “Thế sao anh còn gọi lại? Em không làm phiền mọi người chứ?”

“Không đâu, đã đàm phán tương đối rồi.” Người đàn ông không hề có ý định cúp máy, “Đã ăn sáng chưa?”

Đầu kia có vài tiếng cười.

Cô nghe thấy có ai đó nhắc Chử Ứng giờ đã gần 12 giờ trưa rồi.

Cô đỏ mặt: “Đừng nói nữa, người ta nghe thấy hết kia.”

Người đàn ông cười khê: “Ừ, thế rốt cuộc là ăn hay chưa?”

“Tiểu Tuyết Tuyết mang đồ ăn tối cho em rồi.” Túc Nghệ đáp rồi vội nói, “Thế anh bàn công chuyện đi, em cúp máy đây.”

“Ừ.”

Lúc Ngô Tuyết tới, Túc Nghệ đang xoa xoa bụng, mặt đắp mặt nạ.

Ngô Tuyết thấy cô như vậy liền phát hoảng, đóng vội cửa lại rồi mới dám hỏi: “Em có thai à?”

Túc Nghệ: “... Em chẳng qua chỉ đang đói bụng thôi.”

Ăn trưa xong, Túc Nghệ mới nhớ ra hỏi: “Chuyện An Tuyền xử lý thế nào rồi ạ?”

“Đã phát weibo làm sáng tỏ rồi, nãy em vào weibo không để ý à?”

“Không ạ.” Cô chỉ lo vào xem trang của Chữ Ưng thôi.

“Nói rõ là An Tuyền đã rời cương vị công tác, hơn nữa bên phía truyền thông cũng công khai thời gian ghi hình, lúc đó em đang phát trực tiếp mừng sinh nhật, coi như là đã gạt bỏ được hoàn toàn quan hệ.” Ngô Tuyết nói, “Vốn công ty có ý muốn đăng thông cáo mời luật sư nhưng trước đó không lâu vừa mới đăng một lần, chị sợ ảnh hưởng tới ấn tượng của cư dân mạng về em hơn nữa chuyện này cũng không khó giải quyết nên tạm xử lý như vậy.”

Vừa nói xong thì điện thoại của Túc Nghệ đổ chuông, là An Tuyền gọi.

Cô hơi do dự rồi vẫn nghe.

An Tuyền nức nở nói: “Chị Nghệ, chị có cách nào giúp em được không?”

“Giúp em chuyện gì?”

“Em không biết, có mấy fan tra ra được thông tin thật của em, gửi tin nhắn quấy rối, có người còn ngồi trước cửa nhà em nữa...”

Túc Nghệ thần nhiên đáp: “Chuyện này em phải tìm cảnh sát hoặc Ngô Kha chứ chị không giúp được em.”

“Thế... chị có thể nói với phía truyền thông là em vào đó lấy kịch bản giúp chị...”

“Không thể, nếu em không dám báo cảnh sát, thế thì nói địa chỉ của em cho chị, chị báo giúp cho em, ngoài chuyện này ra chị không làm gì được nữa. Thế nhé, tạm biệt.”

Cô mở loa ngoài nên kết thúc cuộc gọi xong, Ngô Tuyết mới chắc lưỡi bảo: “Đúng là si tình, đến nước này rồi còn muốn giúp Ngô Kha tẩy trắng.”

Túc Nghệ chỉ cười, không phát biểu ý kiến gì, chờ mãi không thấy An Tuyền gửi tin nhắn tới, cô liền di di ngón tay, kéo thẳng dây số đó vào danh sách đen.

Bốn giờ chiều, Túc Nghệ thay trang phục, trang điểm cẩn thận rồi thẳng tiến tới địa điểm tổ chức đêm trao giải.

Đã vào thu, trời se se lạnh, ngoài đường không ít người đã bắt đầu mặc áo bành tô.

Còn các nữ minh tinh thì đều có một kỹ năng, đấy chính là mặc váy giữa mùa đông bước đi trên thảm đỏ.

Lễ phục của Túc Nghệ là một chiếc váy trắng dây thô bản dài tới gối, chân đi giày cao gót màu trắng, tóc cột cao hết lên, trang điểm kiểu trong sáng, son môi màu đỏ tươi, cười rộ lên trông rất đẹp.

Đêm hội lần này không có bước phỏng vấn ở thảm đỏ, ai đến trước đi trước, cùng đến thì cùng đi.

Túc Nghệ tới khá muộn, trên thảm đỏ đã không còn ai nữa, cô chỉnh lại váy rồi đi vào trong.

Vai bỗng trầm xuống.

Một chiếc áo vét đen khoác lên người cô.

“Lại muốn cảm lạnh à?”

Giọng đàn ông có vẻ không vui.

Túc Nghệ tròn mắt nhìn người đàn ông đứng cạnh mình.

“... Sao anh lại ở đây? Không phải là phải đi dự tiệc mừng thọ rồi sao?”

“Ai bảo là anh sẽ đi dự tiệc mừng thọ?” Chử Ung chỉnh lại chiếc áo vét trên vai cho cô rồi khoác tay lên eo, “Vào thôi.”

Ở một khách sạn nào đó.

Hôm nay là đại thọ của Dương lão thái gia, nhà họ Dương đặt riêng nguyên một hội sảnh để tổ chức tiệc mừng, lúc này yến hội đang diễn ra sôi nổi, hương rượu tỏa bốn phía.

Chữ Khê ngồi ngay bàn đầu tiên, lơ đãng uống nước.

Bàn này được dành riêng cho nhà họ Chữ, chỗ trống cạnh cô chính là chỗ của ông anh trai.

“Cám ơn mọi người đã chịu đến dự bữa hôm nay của lão già này.” Cụ Dương cười sảng khoái, tay cầm một ly rượu cùng ly với ông Chữ.

Ông Chữ cười đáp: “Bác nói gì vậy ạ, bác nhìn cháu lớn lên từ nhỏ, đại thọ của bác tất nhiên là phải đến rồi ạ.”

Cụ Dương cười càng rạng rỡ hơn, liếc nhìn chỗ trống duy nhất trên bàn, thoải mái hỏi: “Dạo này Chữ thị ngày càng lớn mạnh, chắc là Tiểu Ứng bận lắm hả?”

Bà Chữ cười: “Vâng, bận lắm ạ, hai đứa cháu còn chẳng gặp nó được mấy lần.”

Cụ Dương nghiêng đầu nói với cô gái trẻ tuổi ngồi bên: “Mọi người xem, Tiểu Ứng không tới, cháu gái nhà tôi buồn chưa kia.”

Dương Nhược Lâm đỏ mặt: “Ông à!”

“Ha ha, mọi người biết đấy, từ nhỏ Nhược Lâm đã thích chơi với Tiểu Ứng rồi.”

Ông Chữ bà Chữ đều cười phụ họa, không tiếp lời.

“Cháu gái tôi da mặt mỏng, có gì cũng chẳng dám nói ra miệng nhưng tôi già rồi, da mặt có tính là gì,” cụ Dương đứng đỉnh nói, “mọi người chắc cũng biết, từ nhỏ Lâm Lâm đã thích Tiểu Ứng, Tiểu Ứng giờ chắc vẫn còn độc thân nhỉ? Hai nhà chúng ta là thế giao đời đời, chi bằng nhân dịp này, thân càng thêm thân, xem thử xem có duyên phận kết thông gia hay không? Dương gia nhà tôi tuy rằng giờ không được như xưa nhưng trong tay cũng có chút vốn liếng, tôi biết gần đây Chữ thị đang hút vốn, thế này nhé, trong tay tôi còn dăm mảnh đất đẹp, để làm quà cưới cho Lâm Lâm vậy.”

Chữ Khê nghe xong, tim thót lại.

Bỏ qua bước xem mắt, nhảy một phát thẳng luôn tới bước hỏi cưới!

Cô đang định nhắn tin mật báo với ông anh thì bỗng một người họ hàng bên nhà họ Dương thốt lên: “Đó chẳng phải là Chữ Ưng sao?”

Mọi người đồng loạt đổ dồn lại nhìn, vị này đưa máy tính bảng ra cho mọi người xem.

Trên máy tính bảng đang mở một app phát trực tiếp đêm trao giải, đang trực tiếp tới màn đi thăm đồ.

Một nữ minh tinh mặc váy trắng, môi đỏ mắt đẹp, kiều diễm động lòng người khoác một chiếc tây trang cộc cạch.

Một người đàn ông đứng cạnh cô gái ấy, mặc áo sơ mi, tay khoác bên hông cô này, mặt lạnh tanh.

Nam thanh nữ tú, cực kỳ đẹp đôi.

Người đàn ông chính là Chữ Ưng, nhân vật trung tâm của cuộc nói chuyện lúc này.

Bàn tiệc bớt sôi nổi hẳn đi, sắc mặt người nhà họ Dương ngày càng khó coi.

Ông Chữ húng hắng ho một tiếng rồi cười, đứng đỉnh đáp: “... Tình hình là vậy đó.”

49. Chương 49

Cánh truyền thông không ngờ Chữ Ưng lại bất ngờ xuất hiện, đầu tiên ai cũng ngẩn ra rồi liền đó liên tiếp tiếng chụp ảnh không dứt bên tai, sắc trời đã tối dần, đèn trên thảm đỏ không đủ sáng, phải bật đèn flash nháy lia lịa, Túc Nghệ sợ Chữ Ưng không quen, chỉ đứng mỉm cười chưa đầy một phút đồng hồ liền kéo tay áo anh đi vào trong.

“Sao anh tới mà chẳng nói với em một tiếng.” Vào trong sảnh trong cô mới hỏi.

“Quyết định đột xuất, đàm phán hợp tác xong xuôi, thấy còn thời gian nên mới qua.” Chữ Ưng nhíu mày nhìn chằm chằm chân cô, “Em có biết giờ bên ngoài bao nhiêu độ không?”

“Hơn mười độ?” Túc Nghệ lẩm bẩm, “Hồi trước, xuống âm độ anh còn chỉ mặc có mỗi một chiếc cộc tay.”

Chữ Ưng nheo mắt hỏi cô: “Em thấy anh chỉ mặc một chiếc cộc tay hồi nào?”

Túc Nghệ biết mình nói hơi bèn quay sang cười mỉm, giơ tay lên ra hiệu kéo khóa miệng.

Rồi kéo tay anh, chọn một góc để ngồi.

Vì phía tổ chức không biết sẽ có bao nhiêu khách mời đồng ý tới nên không xếp chỗ ngồi cố định trước, để cho khách chọn tùy ý.

Chữ Ứng im lặng để mặc cô kéo mình đi.

Trước đây, lúc làm nhiệm vụ vào mùa đông, mọi người đều mặc áo khoác, đầu đến mức chỉ mặc áo cộc tay, trừ phi là nhiệm vụ có hoạt động thể lực ra mồ hôi, nóng người, thấy áo khoác vướng nên mới cởi ra.

Túc Nghệ thấy anh mặc áo cộc tay trong tình huống nào vậy?

Từng tham gia quá nhiều nhiệm vụ, nhất thời anh chẳng thể nhớ ra.

Vì họ tới muộn nên phần lớn mọi người đều đã tìm được chỗ ngồi.

Tuy buổi lễ không lớn nhưng phía tổ chức có mối quan hệ rộng, vẫn mời được không ít người nổi tiếng tới. Trong số các khách quý, người có chút tiếng tăm thì hầu như đều ngồi gần sân khấu, những người mới hoặc kém tiếng tăm biết mình không cần phải đứng dậy nhận thưởng thì ngoan ngoãn ngồi ở xa.

Khúc đầu khúc đuôi đều đã có khá nhiều người ngồi, còn chưa lại khúc giữa là trống một mảng lớn, hầu như cứ cách vài ghế mới có một người ngồi, đây cũng là nguyên nhân Túc Nghệ chọn chỗ này.

Túc Nghệ ngồi xuống, đang định lén lút nắm tay Chữ Ứng thì bỗng nghe thấy có tiếng mic.

“Khụ khụ.” Một nhân viên cầm mic thử tiếng rồi nói, “Chào mọi người, là thế này, các chỗ ngồi của chúng ta hiện đang hơi không được đều, ở chính giữa có một khoảng trống lớn, lên hình trông sẽ rất kỳ lạ, tôi điều chỉnh lại chỗ ngồi được chứ? Các quý khách ngồi phía sau xin mời di chuyển lên hàng trước ngồi, các quý khách hàng trước cũng có thể không cần ngồi quá sát nhau... Vô cùng cảm ơn sự phối hợp của mọi người.”

Nói xong, những người ngồi hàng sau không thấy có động tĩnh gì, ngược lại, những người ngồi loạt ghế đầu lại bắt đầu di chuyển.

Chẳng mấy chốc, quanh Túc Nghệ đã ngồi kín người.

Ngồi cạnh Túc Nghệ là một nữ diễn viên từng cùng chung đoàn phim với cô, cô ấy cười chào hỏi: “Nghệ à, cô mà nói trước cô sẽ tới thì tôi đã chờ cô cùng đi thăm đồ rồi.”

Quan hệ của hai người hồi ở cùng đoàn phim cũng tạm được, từng cùng diễn chung mấy cảnh, quay xong phim thì không còn liên lạc gì nữa.

Túc Nghệ nghiêng đầu cười: “Tôi cũng mới quyết định tới thôi.”

“Dạo này cô đang quay phim ”Sóng ngầm” phải không,” đối phương cầm tay cô đầy thân thiết, “Ồ Thượng Hải nhỉ? Vừa khéo mấy bữa nữa tôi cũng sẽ đi Thượng Hải một chuyến, tới lúc đó sẽ tới trường quay thăm cô.”

Túc Nghệ khách sáo đáp: “Không cần phiền hà vậy đâu, tôi cũng sắp kết thúc cảnh quay rồi.”

“Phải rồi, nghe nói hôm qua Từ Thiến Lam hắt nước vào người cô hả? Cô ta cũng hơi bị quá đáng.”

Đối phương khách sáo tỏ thái độ.

“Chắc là không cần thận thôi.” Túc Nghệ đáp.

Thấy không tiếp tục đề tài này được nữa, đối phương lập tức đổi chủ đề: “Màu son của cô hôm nay trông đẹp quá, là son gì vậy?”

Túc Nghệ cười: “Thợ trang điểm chọn cho tôi nên tôi cũng không rõ lắm.”

“Ồ... thợ trang điểm của cô có phải là...,” đối phương càng nói càng nhỏ, cuối cùng kề sát vào tai cô thì thầm, “cái tay đàn ông rất ái đây phải không?”

Túc Nghệ thôi cười, không trả lời.

“Tôi từng gặp anh ta mấy lần, rất thích làm tay kiểu hoa lan chỉ nhĩ? Tôi nghe anh ta nói chuyện mà nổi hết cả da gà.”

“Anh ấy là một chuyên viên trang điểm rất xuất sắc.” Túc Nghệ đáp, “Một người rất chuyên nghiệp.”

Những lời định nói đều bị chặn lại, đối phương ngượng ngùng gật đầu: “Vậy à... thế thì tốt quá.”

Túc Nghệ nhìn thử, ngồi cạnh Chữ Ứng là một nghệ sĩ nam.

Tay Chữ Ứng nắm tay cô, nghiêng đầu qua hỏi: “Em được đề cử giải gì vậy?”

Túc Nghệ lấy điện thoại ra đọc tin nhắn của Ngô Tuyết: “Nữ diễn viên phụ mới xuất sắc.”

Nghe có vẻ không phải là giải thưởng ghê gớm gì, hơn nữa không phải bình chọn mà là nội bộ tự quyết,

không có bên thứ ba đề cử.

Buổi lễ nhanh chóng bắt đầu, phía tổ chức mời được người dẫn chương trình rất lão luyện, vừa xuất hiện trên sân khấu nói mấy câu lập tức tạo ngay được không khí của một buổi lễ trao giải lớn.

Vì là phát trực tiếp, nói đông nói dài quá sẽ bị chấy chương trình nên người dẫn chương trình chỉ mào đầu mấy câu rồi chính thức bắt đầu trao giải.

Các giải thưởng trao đầu tiên hầu hết đều là giải an ủi, giải quan trọng đều để dành trao sau nên không khí lúc đầu không mấy sôi động.

Máy quay liên tục lia khắp khán đài, tập trung vào những vị khách mời quan trọng và những ngôi sao đang hot.

Tiếp đó là vào Túc Nghệ.

Máy quay lia ống kính lần thứ n tới chỗ Túc Nghệ và người đàn ông ngồi cạnh cô, Túc Nghệ giật giật khoe môi, nặn ra một nụ cười.

Chữ Ưng thì vẫn đứng đưng, cười mỉm một cái cũng không.

Sợ Chữ Ưng sốt ruột, cô xem giờ rồi nói nhỏ: “Giải của em nhỏ lắm, xem giờ thì chắc sắp tới em rồi đó, hay là chúng ta nhận giải xong thì về luôn nhé?”

Chữ Ưng nghiêng đầu mỉm cười: “Được.”

Cuối cùng cũng đợi được đến thời khắc công bố giải nữ diễn viên phụ mới xuất sắc.

Vị khách mời trao giải cầm mảnh giấy xướng tên: “Nhận được giải nữ diễn viên phụ mới xuất sắc là...”

Túc Nghệ thả tay anh ra, chỉnh trang lại váy vóc, chuẩn bị đứng dậy.

“...Trần Ương! Xin chúc mừng!”

Túc Nghệ đứng hình.

Trần Ương đã gần năm mươi tuổi, chuyên diễn các vai ma ma, di nương, có ác có hiền, không ít hình tượng nhân vật nay đã trở thành kinh điển trong lòng khán giả, được đông đảo mọi người biết tới.

Mấy chục năm tuổi nghề, nhận không ít giải thưởng mà còn được trao cho giải “nữ diễn viên phụ mới” thì đúng là không biết nói sao nữa.

Ông kính lập tức lia tới chỗ Trần Ương, vẻ mặt cô có phần lúng túng nhưng nhanh chóng được giấu đi rất hoàn hảo, cô bình tĩnh đứng dậy, vẫy tay với ông kính.

Túc Nghệ dựa lưng vào ghế, không tỏ thái độ gì ra mặt.

Chuyện thay đổi người nhận giải cô chẳng phải mới gặp lần đầu, trước cũng từng có một giải thưởng khá danh giá làm vậy rồi. Ban đầu ban tổ chức báo cho cô chuẩn bị bài phát biểu nhận giải nữ diễn viên phụ mới, cuối cùng đến đêm trao giải thì lại đột ngột đổi thành người khác.

Ngay cả khi ấy, cô còn có thể thoải mái mỉm cười vẫy tay thì nói gì tới lễ trao giải nhỏ bé ngày hôm nay.

Nhưng người ngồi cạnh cô thì rõ ràng là không mấy vừa lòng.

Túc Nghệ thấy anh không vui, cố nhin cười, khoác tay anh: “Lát nữa có muốn về nhà cùng em không?”

Anh mím môi: “Có.”

Dáng vẻ khó chịu lại không thể hiện ra của anh thật sự rất dễ thương.

Dần dần, đêm trao giải đi gần tới hồi kết.

Túc Nghệ đã bắt đầu tính tới chuyện tìm đường ra nhưng xung quanh cô vẫn chưa thấy ai về, nếu giờ đứng dậy thì không khỏi quá dễ bị chú ý.

“Giải nữ diễn viên phụ xuất sắc nhất thuộc về...”

Túc Nghệ đang nghiêng đầu xem thử lối ra nào cách chỗ họ gần nhất.

“...Túc Nghệ! Xin chúc mừng!”

Cô còn đang mải ngoái đầu nhìn lối ra, nghe thấy đọc đến tên mình thì đại ra một lúc, phải tới khi đèn sân khấu chiếu thẳng tới chỗ mình thì cô mới tỉnh ra.

Người dẫn chương trình reu: “Đừng nhìn nữa, chính là cô đấy.”

Mọi người bật cười, vỗ tay.

Túc Nghệ nhú mào, đi lên sân khấu, nhìn cái cúp không khắc tên trên tay liền hiểu ra.

Ban tổ chức không ngờ lại ngang nhiên đổi giải của cô và Trần Ương với nhau!

Cô chưa từng nghĩ có một ngày mình lại đi cướp giải thưởng của người khác, nhất thời thấy hơi bối rối.

“Nào, Túc Nghệ, phát biểu một chút cảm tưởng khi nhận giải đi.” Người dẫn chương trình vui vẻ nhắc.

Vẻ mặt cô lúng túng, nụ cười cứng đờ.

“... Cảm ơn Youqi đã trao cho tôi giải thưởng này.” Túc Nghệ dừng lời một chút rồi mới nói tiếp, “Tôi sẽ tiếp tục nỗ lực, nghiêm túc đóng phim, cảm ơn.”

Nói xong, cả khán đài ngồi im.

Người dẫn chương trình bối rối hỏi: “Hết rồi ư?”

Túc Nghệ gật đầu, cười một cái trông chẳng mấy tự nhiên.

Xuống sân khấu, mọi người đua nhau chúc mừng cô, cô cảm ơn mấy câu rồi nhanh chóng quay về chỗ ngồi.

Phần còn lại của buổi lễ như thế nào, cô hoàn toàn không để tâm, đến tận lúc bế mạc, Chủ Ưng mới hỏi khẽ: “Sao thế?”

Cô đáp: “Hình như em nhận mất giải thưởng của người khác.”

Không có gì phải nghi ngờ cả, ban tổ chức chắc chắn là vì sự xuất hiện của Chủ Ưng nên mới đột ngột thay đổi danh sách nhận giải.

Chủ Ưng im lặng hồi lâu rồi xoa xoa đầu cô: “Không phải lỗi của em, đừng buồn.”

Túc Nghệ cúi đầu vâng dạ, đang định đi lấy xe thì nghe thấy sau lưng có người gọi: “Túc Nghệ.”

Là Trần Ương.

Đối phương cầm cốc trong tay, cười hòa ái: “Có thời gian tâm sự được chứ?”

Túc Nghệ bắt giắc đỏ mặt, chết rồi.

“Có ạ.” Đáp xong, cô nghiêng đầu nói với Chữ Ưng, “Anh đi ra trước chờ em đi.”

Chữ Ưng không nhúc nhích.

“Không sao, em nói mấy câu rồi qua ngay.”

Gần hội trường có một con sông nhỏ, một con đường chạy men theo, cực kỳ thích hợp để đi tản bộ.

Túc Nghệ đi mấy bước rồi lên tiếng trước: “Chị Ưng, chuyện đêm nay em cũng không biết trước. Xin lỗi chị.”

“Không biết thì còn xin lỗi chị làm gì? Cái giải này có cũng được mà không có cũng chẳng sao, chị chẳng để bụng đâu.” Trần Ưng cười, “Chị tìm em không phải vì chuyện này.”

Túc Nghệ: “Thế chị...”

“Chẳng qua lâu lắm không nói chuyện với lớp trẻ, vừa hay gặp em nên muốn tâm sự một chút, không quấy rầy em chứ?” Trần Ưng không cần cô trả lời, tự động nói tiếp, “Dạo trước chị có theo dõi phim ”Thanh thông tuệ nguyệt“, thấy em diễn rất tốt.”

“Cám ơn chị, em cũng rất thích vai diễn của chị.”

“Sợ bạn trai em chờ sốt ruột, chị nói thẳng luôn nhé. Chị đang tính lui về hậu trường, gần đây có lên kế hoạch quay một phim truyền hình, đang trong giai đoạn tuyển diễn viên.” Trần Ưng cười, “Dạo trước chị có gửi kịch bản cho em, em đã xem chưa? Có hứng thú không?”

Túc Nghệ sững sờ: “Là nhân vật thể nào vậy ạ?”

“Là nữ chính, phim thanh xuân vườn trường, tính cách nhân vật rất khác những vai diễn trước đây của em. Thế nào, có muốn thử sức vai diễn mới không?”

“...”

Cô lập tức ngó ra... là vai nữ chính hồn nhiên, đơn thuần, đáng yêu của phim thanh xuân vườn trường mà Ngô Tuyết từng nhắc tới chẳng??

Ở trong xe, Chữ Ứng cũng đang nhận một cuộc gọi của bề trên.

Bà Chữ nói liền thoảng: “Con làm gì vậy hả? Con với con bé mới bên nhau bao lâu mà đã làm ầm ĩ lên cho mọi người đều biết. Nhà họ Chữ chúng ta trước nay đều không thích phô trương, con thì lại làm ngược lại, chỉ yêu đương thôi mà ngày nào cũng đăng báo! Nếu có ngày con muốn kết hôn, có phải là mẹ với cha con cũng phải đọc báo mới biết phải không?”

Chữ Ứng nhìn ra ngoài cửa sổ: “Cũng không đến mức đó.”

“...” Bà Chữ ôm trán, cố gắng hạ hỏa, “Con biết gì về con bé? Hai đứa mới quen nhau bao lâu, gia đình, bằng cấp, nhân phẩm của người ta thế nào con biết được bao nhiêu? Tiểu Ứng, không phải mẹ không đồng ý... Mà thôi, đúng là mẹ không đồng ý.”

Nói xong bà lại giận dỗi: “Phim nào con bé cũng diễn vai vừa ác độc lại vừa xấu xa, mẹ sao nói nổi nó. Con mà cưới nó về thì quan hệ mẹ chồng nàng dâu nhà mình sẽ cực kỳ căng thẳng đó!”

Chữ Ứng cực kỳ ưng ý bốn chữ mẹ chồng nàng dâu này.

Anh cười khê rồi đáp: “Mẹ à, cô ấy sẽ không ầm ĩ với mẹ đâu. Hơn nữa, kết hôn xong bọn con cũng không ở nhà cũ, mẹ yên tâm.”

Chữ mẫu: “???”

50. Chương 50

Trần Ương đi rồi, Túc Nghệ vừa đi vừa bấm điện thoại nhờ Ngô Tuyết in kịch bản chị ấy nhận được ra.

Hôm nay Chữ Ứng tới cùng với tài xế, không phải việt dã mà là một chiếc Mercedes Benz, cô ngồi vào ghế sau, người đàn ông bỏ tập tài liệu đang cầm xuống hỏi: “Nói chuyện xong rồi à?”

Trong xe mở máy sưởi, Túc Nghệ cởi áo vét khoác trên người ra đáp: “Vâng.”

Chữ Ứng cầm lại áo khoác phủ lên đầu gối cho cô.

“Chú Mã, cho xe chạy thôi.”

“Vâng.”

Chú tài xế nhìn thẳng đường trước mặt, xe từ từ chạy đi.

Túc Nghệ tựa vào tay Chữ Ứng, Chữ Ứng để yên cho cô dựa, tiếp tục ngồi đọc tài liệu.

Ngô Tuyết nhấn lại rất nhanh.

Ngô Tuyết: “Kịch bản để bên phòng em đấy. Giờ em đang ở đâu? Có rảnh thì lên weibo đăng bài xin lỗi đi.”

Túc Nghệ nường nường: “Xin lỗi gì ạ?”

Ngô Tuyết: “Cái câu ”liên quan quái gì tôi” ấy, bên PR bảo em xin lỗi đi, đỡ phải rách việc, em muốn tự làm hay để chị vào nick của em làm thay?”

Túc Nghệ nường nường: “Để em tự làm.”

Cô mở giao diện đăng bài mới trên weibo, nhú mày suy nghĩ, viết viết xóa xóa, một lúc lâu cũng chẳng viết được mấy dòng.

Túc Nghệ thở dài.

Chữ Ứng nâng vai đẩy đẩy cô: “Sao thế?”

“Không có gì.” Túc Nghệ nói nhỏ, “Xem điện thoại trên xe nên em bị chóng mặt.”

Tốc độ xe lập tức chậm lại, chú tài xế lo lắng hỏi: “Tại tôi lái xe xóc quá sao?”

“Không phải đâu ạ,” Túc Nghệ giải thích, “cháu ngồi xe ai cũng vậy cả.”

Chú tài xế nghe vậy mới yên tâm nhưng vẫn cho xe chạy chậm lại hẳn so với lúc trước.

Chữ Ứng liếc nhìn thoáng qua xem cô viết gì: “Thế để về rồi viết.”

Túc Nghệ đáp: “Sắp viết xong rồi.”

Kiểm tra đi kiểm tra lại ba lượt xong Túc Nghệ mới bấm đăng bài.

Điện thoại của người ngồi bên lập tức kêu “ting” một tiếng.

Chữ Ứng rút điện thoại ra xem.

Túc Nghệ V: Chào mọi người, tôi là Túc Nghệ, tại đây, tôi muốn đăng lời xin lỗi vì phát ngôn không đúng mực của mình hôm hai mươi bảy tháng Tám. Thân là người của công chúng, tôi đã không kiểm soát tốt cảm xúc của bản thân, rất xin lỗi! Sau này tôi sẽ thận trọng từ lời nói tới hành động, mong mọi người hãy giám sát tôi. Mặt khác, tôi cũng hy vọng các đơn vị đưa tin có thể suy xét, chuyện không liên quan tới tôi, cảm phiền không kéo tôi vào. Hiện tại tôi đang nghiêm túc đóng phim, không muốn quan tâm những chuyện dư thừa. Cảm ơn mọi người đã quan tâm, xin cảm ơn!

Anh dịch tay bấm like.

Quay đầu sang, người ngồi bên đang cầm điện thoại cười ngây ngô.

“Chóng mặt còn nghịch điện thoại à?”

“Không phải... Anh xem này.” Túc Nghệ cười tí mắt, giơ điện thoại ra cho anh xem.

Là một bình luận trên weibo.

“Chữ Ứng lập tức like... Ôi thật là, mở weibo của Chữ Ứng ra mà xem, chẳng khác gì trạm tiếp sóng của Túc Nghệ cả, toàn là bài like với chia sẻ weibo Túc Nghệ, chắc hẳn là anh ta đã để theo dõi đặc biệt weibo của cô ấy, giờ thì tôi tin bọn họ thực sự đang yêu nhau rồi.”

Chữ Ứng nhìn xong nhú mày: “Được rồi, đừng xem nữa.”

“Vâng.”

Cô cất điện thoại vào túi: “Anh cũng đừng đọc tài liệu nữa, trong xe tối lắm, không tốt cho mắt.”

Hai người cất hết các thứ đang cầm đi, Túc Nghệ lỏng tay qua khuỷu tay anh, mười ngón đan chặt.

Về nhà, cô vừa đóng cửa lại liền bị người đàn ông ôm chặt từ đằng sau.

Cô đẩy tay anh, cười bảo: “Làm gì thế? Buồn quá.”

Những nụ hôn vụn vặt chạm nhẹ lên vành tai.

“Mai về à?”

“Vâng.” Túc Nghệ thật sự không chịu nổi anh cứ áp bên tai nói khe khẽ, “Anh nói ra đã... Em vẫn chưa tắm.”

“Cùng tắm đi.”

Trong lòng Túc Nghệ cũng hơi rục rịch, cô đỏ mặt thương lượng: “Đừng tựa lên tường, được không?”

Chủ Ứng cắn nhẹ cổ cô: “Lần trước không phải thoải mái lắm sao?”

“...” Sao cái người này lại xấu thế?

“Dù sao cũng không được,” cô bịa đại một cái cớ, “em, em sợ độ cao.”

Cái cớ quá thất bại, Chủ Ứng cười khê: “Được.”

Cuối cùng, Túc Nghệ đỏ mặt, hai tay chống cạnh bồn tắm, bị đâm thành từng mảnh nhỏ, môi chốc chốc lại tràn ra những tiếng ưm.

Tiếng trong phòng tắm rất vang, âm thanh cô tạo ra nghe cực kỳ rõ ràng, Túc Nghệ buộc lòng phải cắn môi, cố gắng kìm giữ lại.

Thế mà người đằng sau còn cố tình cổ vũ: “Anh thích em kêu.”

Tiếng sóng nước dập dềnh vỗ òm ọp dần dần trở nên dồn dập rồi lắng xuống.

Cô nằm trong lòng người đàn ông, vùi đầu vào cổ anh, mệt không muốn động cựa nữa, nước trong bồn tắm đã thay một lần, làn nước ấm áp bao bọc cơ thể, cực kỳ dễ chịu.

Chủ Ứng ôm thắt lưng để giữ cho người cô không bị trượt xuống, tay còn lại nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt cô.

“Mai anh đưa em ra sân bay.”

“Không cần đâu.” Túc Nghệ không mở nổi mắt, lắm bắm đáp, “Mai không phải ngày nghỉ.”

“Thế để anh bảo chú Mã đưa em đi.” Anh cúi đầu bảo, “Mệt lắm hả?”

Nói thừa.

Cô vài lần anh mới một lần, đúng là bất bình đẳng quá đáng!

“Em mà quay xong, ngày nào em cũng sẽ đi tập gym.” Nghe thấy cái điệu đắc ý của người đàn ông, Túc Nghê đe dọa, “Ép khô anh.”

Chử Ứng bật cười.

“Ừ, không cần tới phòng gym, đến lúc đó sẽ dẫn em tới chỗ khác.”

“Chỗ nào?”

Anh mỉm cười: “Nhà anh.”

“...”

“Không phải nhà cũ, anh còn mấy căn nữa, có một cái là chỗ anh ở thường xuyên.” Chử Ứng nói, “Ở đó dụng cụ gì cũng có.”

???

.....Đồ lưu manh.

Tắm rửa xong, Túc Nghê lại được bế về giường.

Không phải vì không đi nổi mà là vì Ứng đội cứ thế bế ngang cô lên, không cho phép thương lượng gì hết, bước hai bước thật dài là về tới giường, đặt cô nằm tử tế xong liền quay về phòng tắm thu dọn chiến trường.

Túc Nghê lười biếng nằm trên giường, hai tay che mắt nhưng không ngủ.

Anh quay lại, kéo tay cô ra, nhìn mắt cô.

“Sao chưa ngủ đi?”

“Ứng đội này,” Túc Nghê cầm tay anh cọ cọ, “mới ở bên nhau có bao lâu mà em đã sắp bị anh làm hư rồi.”

“Mấy hôm trước em trèo lên cân, béo thêm một cân, suýt làm Ngô Tuyết tức chết.”

“Béo anh vẫn thích.”

“Đàn ông toàn nói vậy.”

Chữ Ứng cúi người hôn cô một cái.

“Ngày nào cũng vận động sẽ không béo đâu.”

Túc Nghệ thắc mắc: “Vận động gì?”

“Quên rồi à?” Giọng anh khàn khàn, “Vừa mới làm xong.”

Thật chết người.

Cô đỏ mặt, ngồi dậy xoa xoa mặt anh thật mạnh: “Ai dạy anh nói bấy bạ thế!”

“Gặp em xong là chẳng cần ai dạy cũng biết.”

Túc Nghệ không dám nói tiếp nữa.

Sáng hôm sau, cô ngồi trên bệ trong phòng tắm, chăm chú cạo râu cho người đàn ông trước mặt.

“Anh anh anh đừng cử động.” Cô rất căng thẳng, lấy tay giữ chắc mặt anh lại, “Em sợ cạo làm anh chảy máu lắm.”

Chữ Ứng nhin cười: “Ừ, mua dao cạo râu bao giờ thế?”

“Lúc ra sân bay, anh đừng nói chuyện nữa... Ồi!”

Bất thành linh Túc Nghệ bị anh bế lên, bắt buộc phải đánh đu trên người anh.

... Tư thế quen thuộc.

Người đàn ông kéo móng cô ôm thật chắc: “Cạo đi.”

Lúc Ngô Tuyết tới đón, chị nhìn chăm chăm mặt cô rồi hỏi: “Em trang điểm à?”

Túc Nghệ vừa uống sữa vừa lắc đầu.

Ngô Tuyết: “Thế sao mặt đỏ thế kia...”

Chị vừa nói xong thì nghe thấy tiếng bước chân, quay đầu lại, Chủ Ứng từ ban công trở vào phòng khách, mặc một bộ tây trang đen chỉnh tề.

Ngô Tuyết ngậm miệng.

Thấy chị, Chủ Ứng thản nhiên bảo: “Tài xế đang chờ hai người dưới nhà.”

Chẳng trách hôm nay công ty không chuẩn bị xe bảo mẫu cho họ. Ngô Tuyết gật đầu: “Cám ơn Chủ tổng.”

Anh lại nói tiếp: “Sau này chọn trợ lý nhớ phải cẩn thận một chút.”

Biết ý của anh, Ngô Tuyết đáp ngay: “Hiểu ạ, tôi sẽ chọn thật cẩn thận, cam đoan không để tái diễn sự việc như lần này nữa.”

“Ừ.” Chủ Ứng cúi đầu, giọng điệu lập tức mềm gấp mấy lần, “Anh tới công ty, tới nơi thì gọi cho anh.”

Túc Nghệ vẫn ghim vù hồi sáng nên dỗi: “Không gọi.”

“Ngoan.” Anh sờ sờ tai cô, “Nghe lời.”

Túc Nghệ: “... Biết rồi.”

Ngô Tuyết hối hận vì đã tới quá sớm.

Đến tận khi người đàn ông đi rồi, không khí trong phòng mới bình thường trở lại.

Ngô Tuyết ho một tiếng: “Xem kịch bản chưa?”

“Vẫn chưa.” Giờ Túc Nghệ mới nhớ ra chuyện kịch bản, cô uống nốt ngụm sữa cuối cùng rồi bảo, “Mang tới phim trường rồi xem.”

“Lúc trước không phải em không có hứng thú với kịch bản này sao?”

“Hôm qua em có nói chuyện với Trần Ương một lúc.”

“Nói gì? Phải rồi, cúp tối qua đâu? Lát nữa em nhớ cầm chụp một tấm, người ta đang bảo chị đăng hình lên weibo cho em.”

Nhắc tới cái kia cúp là Túc Nghệ lại đau đầu: “Không chụp được không?”

“Tại sao?”

“Giải này vốn không phải của em, ban tổ chức đột ngột trao giải của em và Trần Ương với nhau.”

Ngô Tuyết im lặng nửa phút đồng hồ: “Em ở trong giới này đâu phải mới ngày một ngày hai, có gì phải ngại, chẳng phải giải thưởng quan trọng gì, cô Trần chắc cũng chẳng để tâm đâu, chuyện bất công trên đời này vốn đã nhiều sẵn rồi, em đừng đa sầu đa cảm như vậy.”

Túc Nghệ chống cằm: “Không phải đa sầu đa cảm, chẳng qua là em khinh thường ban tổ chức, không muốn quảng cáo giúp họ.”

Ngô Tuyết dọn dẹp bàn ăn giúp cô: “Không được, đi lấy cúp đi, mau mau chụp cho xong còn ra sân bay.”

**

Trở lại Thượng Hải, Túc Nghệ như cá rời khỏi nước, không sao tươi tỉnh lên được.

Việc quay phim “Sóng ngầm” đã đi tới những chặng cuối cùng, số lần họp đoàn phim ngày càng thường xuyên hơn, có khi chỉ một chi tiết nhỏ cũng phải mở cuộc họp để nghiên cứu thật cẩn thận.

Túc Nghệ thực ra rất thích bầu không khí làm việc như thế này, chẳng qua là quá mệt mỏi, lần nào quay phim xong cũng phải họp tăng ca, về tới khách sạn thì thường là đã quá nửa đêm.

Hôm nay lại mở một cuộc họp đột xuất nữa.

Nhóm họp tại phòng hóa trang của Trình An An.

Biên kịch giờ kịch bản lên to tiếng: “Tôi không đồng ý sửa như vậy. Xem đi, tôi đã viết một đoạn chuyển tiếp ở khúc này rồi đây này...”

“Chúng ta đang quay phim chứ không phải viết tiểu thuyết.” Lý Mẫn ngắt lời ông ấy, “Độc giả đọc tiểu thuyết thì có thể lật lại các trang trước đọc bất cứ lúc nào nhưng phim truyền hình thì sao được vậy? Khán giả sẽ chỉ thấy khó hiểu mà thôi!”

Hai người tranh cãi một hồi, Lý Mẫn hỏi: “An An, cảnh này em muốn sửa thế nào?”

Trình An An đầu đã từng rơi vào cảnh này bao giờ, sợ quá không dám nói tiếng nào, bị hỏi thì nói quanh co cả buổi cũng không đưa ra được lựa chọn.

“Đây là vai diễn của chính cô, cô không có chút ý kiến nào sao?” Biên kịch cũng nhú mày.

Thấy chẳng hỏi gì được ở Trình An An, Lý Mẫn đổi người: “Tiểu Nghệ, em thấy sao?”

Túc Nghệ: “Em thấy...”

Hai người nhìn cô chờ mong.

“Em thấy đều không tồi.”

Vừa nói xong, lập tức nhận được hai cái liếc mắt xem thường.

Túc Nghệ cười gượng mấy tiếng, đề tài này liền lướt qua cô.

Không phải cảnh của mình, cô đâu dám đề nghị lung tung.

Cô cúi đầu, tiếp tục ngăn người nhìn chăm chăm màn hình điện thoại đen ngòm.

Màn hình đột nhiên sáng lên.

Ngô Tuyết gửi một đường link qua.

Ngô Tuyết: “[link] có thời gian thì mau xem đi.”

Túc Nghệ mượn tai nghe của Trình An An, bỏ điện thoại xuống dưới gầm bàn, mở link xem video.

Video vừa chạy liền nghe thấy một giọng nói biến âm thao thao bất tuyệt liên thoảng đọc bản tin.

“Tám giờ tối ngày mười hai tháng Chín, phóng viên trang ”Tin đồn thiên hạ” chúng tôi bắt gặp một người đàn ông cao to, vô cùng uy vũ ở một khách sạn xa hoa, chà, người đàn ông này sao lại quen mắt vậy nhỉ? Hóa ra chính là sếp tổng mới của Chữ thị! Vị sếp tổng này thời gian gần đây liên tục show ân ái, đúng là làm cho người ta ghen tị không chịu nổi, ngay cả tôi đây cũng không phải là ngoại lệ! Chắc, thật không ngờ lúc phóng viên của chúng tôi chuẩn bị ra về thì đột nhiên phát hiện có một cô gái đi tới chỗ Chữ tổng, hai người nói chuyện với nhau rất vui vẻ, trông có vẻ có quan hệ không bình thường. Sau đó thì thân phận của cô gái thần bí này cũng nhanh chóng được tìm ra, chính là thiên kim của tập đoàn Dương thị, Dương Nhược Lâm...”

Tiếp đó là một đoạn dài buồn tẻ nhợt nhạt giới thiệu về Dương Nhược Lâm, tăng bốc cô ta thành tiên nữ giáng trần.

Video chỉ quay được sườn mặt mờ mờ của hai người, chẳng nhìn ra gì khác nữa.

Nhưng Túc Nghệ chỉ cần nhìn một cái là liền nhận ngay được người đàn ông trong clip, đúng thật là Chữ Ung.

Video chỉ có vài phút, xem một tí là hết.

Cô ngồi im một lúc rồi tháo tai nghe trả lại cho Trình An An: “Cảm ơn.”

Trình An An nhận lại tai nghe, tình cờ đọc được hàng tít viết hoa in đậm của video.

Cô nàng ngẩn ra: “...Chị Nghệ, chị không sao chứ?”

“Không sao.” Về mặt cô vẫn bình thường, không nhìn ra được điều gì lạ, tiện tay cất điện thoại vào túi rồi ngược lên hỏi, “Nói tới cảnh nào rồi?”

51. Chương 51

Họp xong thì đã tối khuya.

Túc Nghệ đứng dậy chuẩn bị ra về, Lý Mẫn gọi cô lại: “Hôm nay trạng thái tốt phết nhỉ, bình thường mà quay tới giờ này là đã ngáp liên tục rồi.”

Túc Nghệ cười: “Vâng, không biết tại sao hôm nay lại cực kỳ tỉnh táo ạ.”

Trở về phòng hóa trang, Ngô Tuyết vẫn đang xem tin tức, thấy cô vào, nói mà chẳng cần ngẩng đầu lên: “Dương Nhược Lâm đúng là chịu chi, hot search mua để nổi lên thì thôi đi, bình luận trong bài, cái nào cái

này cũng đều chỉ thấy khen, thổi phồng bằng cấp, gia thế, còn nhảy dẫu ra mười mấy người bạn học tới ca ngợi nhân phẩm nữa... Thật là, người trong giới còn chẳng ai dám PR lộ như vậy.”

Túc Nghệ không tiếp lời, kéo khóa miệng túi rồi gọi: “Về thôi.”

“Về luôn à?” Ngô Tuyết ngược lên nhìn, “Không tẩy trang trước đi đã?”

“Về khách sạn rồi tẩy.”

Bước ra cổng của phim trường, Túc Nghệ thấy đường phố vắng vẻ nên bảo: “Hay là chúng ta đi bộ về đi.”

“Ừ.” Ngô Tuyết đáp, “Dù sao cũng chẳng có người, em kéo khẩu trang cao lên một chút.”

Túc Nghệ vâng dạ, đeo chéo túi trước người, dứt hai tay vào túi, bước đi chậm chậm.

“Đừng buồn.” Ngô Tuyết đi sát cạnh cô, “Hỏi trước cho rõ đã, không chừng là hiểu lầm thì sao?”

“Em không buồn.” Túc Nghệ đáp rồi thoáng dừng lời, “Mà không, em có buồn nhưng là vì chuyện khác.”

Ngô Tuyết quay sang thắc mắc: “Chuyện gì? Ban nãy đi họp bị mắng à?”

Cô lắc đầu: “Chị còn nhớ vụ Lương Bác không?”

“Nói thừa, mới có bao lâu đâu, giờ vẫn còn không ít anti-fan đào lại nói kia kìa.”

Túc Nghệ lại im lặng.

Ngô Tuyết sốt ruột, ẩy vai huých người cô, vì chênh lệch chiều cao nên vai chỉ huých tới bắp tay: “Nói đi, định làm chị tò mò chết à?”

“Em chỉ đang nghĩ,” Túc Nghệ vừa đi vừa nhìn mũi giày, “hóa ra cảm giác người yêu có tin đồn với người khác lại khó chịu như vậy.”

“Em cũng biết cầu tử mà, tung một tấm hình thật, còn lại đều là chém cả.” Ngô Tuyết an ủi, “Có điều Dương Nhược Lâm tấn công mạnh thật, chị kiến nghị cô vẫn nên giáp mặt hỏi trực tiếp Chữ Ưng, làm rõ sự tình.”

“Chẳng có gì phải hỏi cả.” Họ về tới khách sạn, Túc Nghệ đi vào thang máy rồi nói tiếp, “Em tin anh ấy.”

Ngô Tuyết: “Người ta vẫn hay nói, phụ nữ đang yêu đều mất não, giờ mới thấy câu này chính xác cỡ nào, đến ngay cả em cũng không thể ngoại lệ được.”

“Em vốn chỉ là người bình thường.” Túc Nghệ nhoẻn cười, “Chị bảo, sao cái giới này lại khó sống vậy nhỉ? Không chỉ phải đề phòng cầu tử bám đuôi mà còn phải đề phòng người khác kéo mình vào scandal, ngay cả chỉ yêu đương thôi thì cũng hại đối phương bị mọi người chú ý.”

Có lẽ vì giọng cô cố gắng tỏ ra thoải mái quá mức nên Ngô Tuyết mới nhú mày, quay sang bảo: “Sao bỗng dưng lại nói vậy.”

“Không có gì.” Thang máy lên đến nơi, Túc Nghệ ra ngoài trước, xoay lưng vẫy tay với chị, “Mai gặp ạ.”

Trở về phòng tắm rửa xong xuôi, Túc Nghệ nằm xuống giường, trùm chăn che kín đầu.

Năm phút sau, cô lật tung chăn ra.

... Rõ ràng rất mệt nhưng lại hoàn toàn không ngủ nổi.

Mai vẫn còn phải quay phim, cô vừa nhắm mắt định bụng đếm cừu để ngủ thì điện thoại để đầu giường reo lên một tiếng.

Đã sắp hai giờ sáng rồi, ai còn nhắn tin cho cô vậy chứ.

Phòng để điều hòa thấp, rất hợp chui trong chăn ấm ngủ.

Túc Nghệ thò cẳng tay trắng mảnh khảnh từ trong ổ chăn ra túm điện thoại rồi vò một cái, rứt ngay về.

Cô nằm trong chăn tối thui, bật sáng màn hình điện thoại lên.

Chữ Ứng: “Quay phim xong chưa?”

Đọc xong mấy chữ này, bỗng dưng Túc Nghệ thấy an lòng hẳn.

Túc Nghệ nường nường: “Quay xong rồi, sao chưa ngủ?”

Túc Nghệ nường nường: “[thức khuya sẽ bị trọc đầu. jpg]”

Chữ Ứng: “Đang đợi tin nhắn của em. Ngủ đi.”

Túc Nghệ sưng sốt.

Cô kéo lịch sử trò chuyện lên xem mới nhận ra trước đây mỗi ngày khi kết thúc công việc cô đều gửi cho Chữ Ứng một tin nhắn, lần nào Chữ Ứng cũng nhắn lại ngay.

Có lẽ vì trước đây quay phim xong đều quá mệt nên tới tận giờ cô mới phát hiện ra chuyện này.

Túc Nghệ nường nường: “Ôi, Ứng đội ơi.”

Túc Nghệ nường nường: “Em rất muốn về Bắc Kinh.”

Đối phương nhanh tay nhắn lại.

Chữ Ứng: “Giờ anh đặt vé máy bay giúp em luôn nhé.”

Túc Nghệ nường nường: “Đừng, mai em phải quay phim cả ngày, không đi được.”

Chữ Ứng: “Anh tới chỗ em.”

Túc Nghệ nường nường: “Dạo này không phải đang bận mua bán sáp nhập à?”

Chữ Ứng: “Đi về trong ngày, kịp mà.”

Túc Nghệ thấy trái tim như được sưởi ấm, sức sống chảy tràn khắp tứ chi lan ra toàn thân.

Túc Nghệ nường nường: “Đừng tới, em sắp quay xong rồi. Chờng nào về Bắc Kinh, em sẽ đánh đu lấy người anh làm gấu Koala, không ai kéo ra nổi.”

Chữ Ứng đang ngồi trên giường, tài liệu bỏ trên đệm, điện thoại nằm ngay kế bên.

Đọc xong tin nhắn đối phương gửi tới, anh cười khẽ, đang định nhắn lại thì bên ngoài có tiếng người gọi cửa.

“Tiểu Ứng, ngủ chưa con?”

Là mẹ.

Chử Ưng cầm điện thoại, gửi lại một tin nhắn thoại rồi mới đứng dậy đi mở cửa.

“Mẹ, gì vậy ạ?”

Bà Chử cầm một cốc sữa bò hỏi: “Muộn lắm rồi đấy, mẹ thấy phòng con vẫn còn sáng đèn, sao chưa ngủ đi?”

Một tháng, Chử Ưng chỉ ở nhà cũ được hai, ba ngày nên lần nào về cũng rất được mẹ quan tâm.

Chử Ưng đáp: “Ngủ đây ạ.”

Điện thoại reo lên một tiếng lạnh lẽo.

“Muộn thế này rồi còn nói chuyện với ai thế?”

Chử Ưng không giấu diếm, nhận cốc sữa bò, uống một hơi cạn sạch: “Mẹ đừng biết rõ rồi còn cố hỏi vậy chứ.”

“...” Bà Chử bĩu môi, cầm lại cốc, “Đi ngủ sớm đi, mai không phải còn phải họp cả ngày nữa à?”

“Vâng.” Trước lúc khép cửa lại, Chử Ưng bỗng nghĩ ra một chuyện, “Mẹ này, cuối năm mẹ đừng đi Hải Nam đón năm mới nữa.”

Bà Chử đứng lại nhìn, lấy làm khó hiểu: “Giờ mới tháng Chín, gì mà đã nói tới chuyện đón năm mới rồi?”

“Không có gì ạ.”

Chẳng biết nghĩ tới chuyện gì, Chử Ưng nhoẻn cười, lạch cạch đóng cửa lại.

Bà Chử cầm chiếc cốc không đứng đó, càng nghĩ càng thấy có vấn đề.

Một ý tưởng chợt lướt qua đầu.

Bà lập tức mở to mắt, rảo bước đi xuống tầng.

**

Hôm kết thúc cảnh quay, thời tiết sáng sủa, nắng trời rực rỡ.

Là một ngày lành để biến hình thành gấu Koala.

Tâm trạng Túc Nghệ rất tốt, trong lúc chờ đến lượt diễn, cô ngồi ngoài sân đọc kịch bản mới nhận được đạo trước.

“Đọc nghiêm túc thế, không phải định nhận vai này thật đấy chứ?” Ngô Tuyết rót một cốc nước ấm mang qua, để xuống bàn.

“Kịch bản này rất thú vị, nghe nói là chuyển thể từ một truyện rất nổi.” Túc Nghệ lật nhanh sang trang mới, “Em đang tính về nếu rảnh sẽ ngồi xem bản gốc.”

“Chị tra thử rồi, là một truyện trên Tấn Giang, nghe nói là cuốn tiểu thuyết mạng hot nhất năm ngoái.” Ngô Tuyết nói, “Bên này còn chưa quay xong đã bắt đầu đọc kịch bản mới, không sợ Lý Mẫn nói cho à?”

“Không sao, em xem trộm mà.” Túc Nghệ cười tươi rói, “Đồ ăn đã đặt chưa ạ?”

“Đặt xong rồi, chỉ mất mấy chục ngàn đấy.”

Túc Nghệ bắt chéo chân đáp: “Không thiếu tiền.”

Ngô Tuyết cười: “Ừ, nói đúng lắm.”

Hai người đang trò chuyện thì bỗng có một vị khách không mời mà tới.

“Chị Nghệ...”

Túc Nghệ ngược lên nhìn xem ai tới, hàng mày nhíu lại.

An Tuyền mặc áo trắng quần đen giản dị, không biết là vào phim trường từ lúc nào.

Vụ ngoại tình lần trước ảnh hưởng khá nhiều tới Ngô Kha, nghe Ngô Tuyết bảo anh ta ít nhất là đã bị mất hai bộ phim truyền hình, những thứ nhỏ nhặt khác như hợp đồng làm người đại diện thì càng không cần phải nhắc tới. Từ Thiên Lam hoàn toàn im hơi lặng tiếng, ngay cả weibo cũng không thấy đăng bài.

Còn An Tuyền, từ sau khi cô cho số vào danh sách đen thì cũng đã biến mất khỏi thế giới của cô được một thời gian.

Ngô Tuyết có ngạc nhiên nhưng chỉ trong giây lát đã bình tĩnh hỏi: “An Tuyền? Sao em lại ở đây?”

An Tuyền xoắn ngón tay: “Em vốn chưa về Bắc Kinh.”

“... Ý chị không phải chuyện đó.” Ngô Tuyết đỡ trán, “Tìm bọn chị có việc gì à?”

An Tuyền: “Chị Nghệ, chị rảnh không, chúng ta nói chuyện được chứ?”

“Những gì cần nói lúc trước chị đều đã nói xong rồi.” Túc Nghệ cũng cảm thấy đau đầu, liếc thử Ngô Kha đang ngồi cách chỗ họ không xa, thấy người ta ngồi ung dung, không buồn liếc nhìn bên này, y như người chẳng liên quan.

Nhưng cô biết, An Tuyền nhát gan, nếu không có người sai bảo thì cô ấy đã chẳng tới tìm mình.

Cô quay lại, nói tiếp: “Chị cảm thấy không cần phải nói lại một lần nữa.”

An Tuyền cắn môi: “Chị Nghệ, em biết chị không tiện tham dự vào chuyện này, em sẽ không để chị phải giúp không công đâu, chị có điều kiện gì thì...”

“Điều kiện?” Túc Nghệ cười khẽ một tiếng, “Điều kiện chị đưa ra sợ là em không gánh nổi.”

“Chị không nói thì sao biết em không gánh nổi ạ?”

“Được rồi, chị không muốn vòng vo nữa.” Túc Nghệ ngắt lời, “An Tuyền, chị biết là Ngô Kha bảo em tới chỗ chị làm thuyết khách. Chuyện này vốn không liên quan gì tới chị, chị quả thực không muốn dây vào, còn nữa, Ngô Kha rốt cuộc là lấy đâu ra mặt mũi, đạo trước còn liên tục gây khó dễ cho chị, kéo dài thời gian quay phim của chị, giờ còn không biết xấu hổ muốn chị giúp sao? Chị không đập thêm một cước thì anh ta cũng nên lấy đó làm vui rồi, đừng có mà được voi đòi tiên.”

An Tuyền sụt sịt: “Chị... không phải đã bấm like rồi sao.”

“...” Túc Nghệ á khẩu mất một lúc, “Thế em cứ coi là chị bỏ đá xuống giếng đi. Đừng tới tìm chị nữa.”

An Tuyền lại một lần nước phải ra về trong nước mắt.

Ngô Tuyết nhìn bóng lưng của cô ấy, chắc lưỡi bảo: “Em chú ý dùng từ đi được không, lại làm con bé khóc rồi.”

“Nói dễ nghe quá em lại sợ hai người họ nghe không thủng.”

“Kiềm chế chút đi, chó cùng rứt giậu đấy.”

Túc Nghệ nhún nhún vai, không tiếp tục chủ đề này nữa.

Quay xong cảnh cuối cùng, đồ ăn đặt trước được mang tới.

Toàn là các món xa hoa, giá đắt đỏ.

Ngô Kha đứng cạnh bàn, bỗng cười bảo: “Không hổ là Tiểu Nghệ, hào phóng thật đấy.”

Túc Nghệ giật giật khoe môi: “Đặt bữa tiệc này xong, em đau lòng mất nửa ngày trời, mọi người ăn vui vẻ là em mừng rồi.”

Địch ý của Ngô Kha với cô quá nặng, cô không dám nói năng tùy tiện với anh ta.

Túc Nghệ ăn đại mấy miếng rồi đứng dậy chào tạm biệt mọi người trong đoàn phim.

Nóng lòng về Bắc Kinh nên từ tối qua cô đã sắp xếp sẵn hành lý, giờ chỉ cần xách va li đi thẳng ra sân bay.

Họ về tới Bắc Kinh lúc bốn giờ chiều.

Ngô Tuyết đi về phía cửa ra hỏi: “Về nhà chứ?”

“Không ạ.” Túc Nghệ xem giờ, “Em có chút việc, chị mang hành lý về giúp em.”

Ngô Tuyết: “Em đi đâu? Chị bảo xe bảo mẫu đưa em đi cho tiện.”

“Em gọi xe rồi.” Túc Nghệ quơ quơ điện thoại, đẩy vali sang chỗ chị, quay người vội vàng đi mất.

Ngô Tuyết đỏ khóc đỏ cười, trong lòng không hề lo lắng.

Quay xong sớm trước kế hoạch một ngày, chắc là không có phóng viên nào biết để bám đuôi. Hơn nữa, ngoài chỗ Chủ Ung thì cô ấy còn có thể đi đâu nữa?

Túc Nghệ lên xe, tài xế hỏi: “Người đẹp, tòa nhà Chủ thị phải không?”

“Vâng, cảm ơn ạ.”

Đến nơi, Túc Nghệ kéo kín khẩu trang, cúi đầu đi thật nhanh vào trong.

Cô lại chỗ quầy lễ tân hỏi: “Xin chào, xin hỏi văn phòng của Chủ Ứng ở tầng mấy?”

Nhân viên lễ tân đứng dậy nhìn cô gái che mặt kín mít, nhẹ nhàng hỏi: “Chào cô, xin hỏi cô có hẹn trước không ạ?”

Túc Nghệ khó xử: “Phải hẹn trước à? Không hẹn trước thì không được gặp sao?”

“Tất nhiên không phải vậy ạ.” Nhân viên lễ tân đưa cho cô một tờ biểu, “Phiền cô điền thông tin vào đây, tôi sẽ báo lại với văn phòng của Chủ ứng ạ.”

Túc Nghệ nhận tờ giấy, điền tên của mình vào.

Nhân viên quầy lễ tân nhận lại biểu, đọc thông tin xong liền giật mình: “Túc tiểu thư, chào chị. Văn phòng của Chủ ứng ở tầng hai mươi, thang máy bên trái trước mặt, ra khỏi thang máy rẽ tay phải là văn phòng của Chủ ứng.”

Túc Nghệ gật đầu cười với cô ấy, tuy không thấy được miệng nhưng đôi mắt cong cong trông rất ưa nhìn.

Cô vừa đi khỏi, một nhân viên lễ tân khác đi từ văn phòng ra.

Nhân viên trực quầy liền khoe: “Túc Nghệ vừa mới tới tìm Chủ ứng, vừa xong luôn! Trời ạ, người thật đẹp quá.”

“Gì cơ?” Cô gái vừa mới ra tới có biểu cảm khá kỳ quặc, “... Ban nãy cũng mới có một cô Dương tiểu thư lên tìm Chủ ứng, bảo là tới đưa thiệp mời.”

Cửa thang máy mở, Túc Nghệ bước nhanh ra ngoài, rẽ phải đi thẳng.

Rất nhanh, cô lập tức tìm thấy cửa văn phòng.

Ngoài cửa có một người đàn ông ngồi, thấy cô tới, anh ta đứng dậy chào: “Chào chị, tôi là thư ký của văn phòng Chủ ứng, chị là...”

“... Tôi là Túc Nghệ, không hẹn trước, anh ấy có tiện gặp không?”

Túc Nghệ hơi ầm ức, cô không báo với Chủ Ứng mình quay xong sớm, vốn là vì muốn cho anh một niềm vui bất ngờ.

Giờ xem ra, bản thân có lẽ trời sinh không hợp với chuyện tạo niềm vui bất ngờ cho người khác.

“Tất nhiên ạ.” Viên thư ký lập tức đáp, “Có điều Chữ tổng hiện tại đang họp, hay là chị vào trong văn phòng ngồi chờ một lát?”

Túc Nghệ đang định đáp lời thì cửa bỗng mở.

Trong phòng có một cô gái tóc xoăn đen mặc đồ hàng hiệu, nhếch môi cười với Túc Nghệ: “Túc Nghệ phải không?”

Túc Nghệ đã từng thấy ảnh của đối phương trên báo.

Cô chẳng mặn chẳng nhạt đáp: “Chào cô.”

Dương Nhược Lâm gật đầu: “Tiện tâm sự chứ?”

Cửa phòng khách đóng lại, viên thư ký nam đứng tần ngần bối rối.

Liệu... không phải là gây gỗ chứ?

Dương Nhược Lâm có vẻ cũng không ngờ sẽ gặp Túc Nghệ ở đây, cô ta ngồi cười một lúc rồi quảng ra một câu: “Không ngờ Chữ ca ca giờ lại thích kiểu này.”

Túc Nghệ cũng cười, thoải mái đáp lại.

“Đúng vậy, anh ấy thích tôi.”

52. Chương 52

Dương Nhược Lâm không ngờ Túc Nghệ lại đáp như vậy, mãi không nói tiếp được gì.

Thực ra, nhiều năm đã qua, ấn tượng của cô ta về Chữ Ưng đã nhạt phai khá nhiều, hồi ở nước ngoài cũng từng có không ít đời bạn trai nhưng vì mệnh lệnh của ông nội, trước khi về nước, cô ta đã phải phải tay sạch sẽ.

Mục đích cô ta trở về rất rõ ràng, là đám cưới.

Liên tiếp mấy hạng mục đầu tư của Dương thị đều gặp thất bại, vài năm trở lại đây ngày càng khủng hoảng, ngân hàng không cho vay thêm, cũng không có công ty nào chịu giúp không.

Đám cưới chính là đối sách tối ưu nhất do cụ Dương nghĩ ra, đối tượng kết thông gia trước nhất chính là Chữ thị.

Trong mạng lưới quan hệ của gia đình họ, không có lựa chọn nào tốt hơn Chữ thị, có nhiều tiền, có con cái ưu tú ở độ tuổi thích hợp, đúng là phương án tối ưu.

Dương Nhược Lâm nói: “Cô không khỏi tự tin thái quá, tình yêu của đàn ông trước nay đều chẳng bền lâu.”

“Chuyện này thì không phiền cô quan tâm.” Túc Nghệ liếc cô ta, “Còn chuyện gì khác không, không thì tôi đi trước đây.”

“Đi? Đi đâu?”

Túc Nghệ cười như có như không: “Có liên quan gì tới cô?”

“Đôi bên đều là phụ nữ, tôi cho cô một lời khuyên.” Dương Nhược Lâm vuốt tóc, “Nhân lúc còn chưa quá mức khó coi, tốt nhất là tự biết điều mà tránh xa Chữ ca ca ra, tránh để ngày sau mất mặt, khóc cũng chẳng biết giấu mặt vào đâu.”

Túc Nghệ hai tay ôm ngực: “Cô còn chẳng biết mất mặt, tôi lại mất mặt hay sao?”

Dương Nhược Lâm trừng mắt: “Cô!”

“Cô bị mấy cái bình luận mình tự mua làm mụ mị đầu óc rồi à? Đúng là tự nghĩ mình hay, mau thức tỉnh, cầm gương mà soi lại đi. Còn nữa.” Túc Nghệ không cho cô ta nói, cười mỉa một tiếng, “Tôi không thích người khác gọi bạn trai tôi là ”ca ca“, mọi người không thân nhau, sao phải làm bộ thân thiết vậy?”

Dương Nhược Lâm: “Lúc tôi và Chữ ca ca quen nhau, không biết cô còn đang nghịch đất ở đâu!”

“Cô nghĩ đây là đi ăn cơm ở căng tin hay sao mà còn phải xem thứ tự trước sau?”

Dương Nhược Lâm tức đỏ mặt: “Cô thực sự cho là Chữ ca ca thật lòng với cô sao? Cô chưa xem video mới hồi bữa hử?”

“Video nào cơ?” Túc Nghệ làm bộ không biết, phải nghĩ mãi mới ra, “Cô bảo cái đoạn video hai người đứng trước cửa nhà vệ sinh ấy hử?”

“Phải.” Dương Nhược Lâm như thể cuối cùng cũng tìm lại được vị thế của mình, ngẩng cao đầu nói, “Dương gia chúng tôi sắp thông gia với Chữ gia rồi, đám nữ minh tinh các người đứng là lũ ruồi bọ theo đuôi, thấy ai có tiền là liền dính chặt lấy người đó!”

“Ruồi bọ? Thế cô thì là gì, chuột à?” Túc Nghệ bật cười, “Một đoạn video chưa tới mười giây mà còn đem đi chỉnh tốc độ cho chậm lại rồi đăng lên mạng, cô bảo có ghê hồn không cơ chứ?”

Dương Nhược Lâm như thể bị giáng một đòn mạnh, á khẩu một hồi lâu mới thốt lên: “...Sao cô biết?”

Trong clip, màn hình điện thoại Chữ Ứng cầm đang sáng.

Con thỏ màu đỏ trên màn hình cực kỳ dễ nhận, là ảnh đại diện của Túc Nghệ, tám giờ tối ngày mười hai, đúng là cô đã gọi điện thoại cho anh nhưng vì bỗng có việc nên chỉ gọi chưa tới chục giây liền cúp máy. Vậy mà trong clip, màn hình điện thoại sáng tận mấy chục giây.

Cô chẳng định giải thích rõ, chỉ cười mỉa: “Đầu óc chỉ có vậy mà còn dám tới cướp bạn trai của tôi à? Lương Tịnh Như cho cô dừng khí hả?”

“Cô đừng tưởng có ngoại hình đẹp mà oai oách, chỉ là cái túi da mà thôi!” Dương Nhược Lâm tức giận không ngồi yên nổi, muốn đứng dậy để lấy khí thế, không ngờ đứng lên rồi vẫn lùn hơn Túc Nghệ một cái đầu, vẫn phải ngửa cổ lên nói chuyện, “Tôi đã điều tra về cô rồi, trình độ cử nhân, người nông thôn, chẳng qua chỉ là một con nông dân!”

“Người nông thôn thì sao? Gạo cô ăn là trồng ở thành phố à?” Túc Nghệ lấy điện thoại ra xem giờ, “Tôi mà là đồ nông dân thì cô là gì? Đồ chanh chua đánh đá hả?”

Cô cất điện thoại đi rồi cười: “Thật khó tin cô lại là người được hưởng giáo dục trình độ cao, mấy bằng cấp đó không phải đều là mua cả đấy chứ?”

Mặt Dương Nhược Lâm càng trắng hơn: “Cô nói linh tinh gì thế, đồ diễn viên hạng bét!”

Túc Nghệ nhướn lông mày nhìn cô ta một lượt rồi khinh khỉnh đáp: “Cái hạng tiểu tam đẳng cấp như cô, nếu là trong phim truyền hình thì chẳng thể sống nổi hết một tập. Ngoại hình không có lại thích lắm chuyện. Tém tém lại mà làm người cho tử tế đi.”

Dương Nhược Lâm nào đã từng phải nghe những lời như vậy, gơ tay lên định tát người.

Kết quả, tay vừa vung lên đã bị Túc Nghệ bắt được.

Túc Nghệ giữ chặt tay cô ta, lạnh lạnh hỏi: “Sao? Muốn động thủ à? Cô nghĩ là cô đánh thắng được tôi hả?”

Lực tay của Túc Nghệ không hề nhỏ, Dương Nhược Lâm bị tóm phát đau, vừa tức vừa cuống, nước mắt trào ra, nghiêng rằng nghiêng lợi đáp: “Túc Nghệ, cô đừng hòng sau này còn nhận được phim mà diễn!”

“Tôi sợ quá đi.” Túc Nghệ bấu môi, “Cô đừng cấm cửa không cho tôi diễn mà, bằng không sau này tôi chỉ còn nước nhờ bạn trai nuôi thôi.”

“ ... ”

Dương Nhược Lâm tức không nói nên lời. Túc Nghệ càng tóm chặt tay hơn, cô ta đang định hét lên thì nghe thấy bên ngoài có tiếng chân người.

Chử Ứng vừa họp xong, đang nghe nhân viên đi theo báo cáo bổ sung, ngẩng đầu lên liền thấy cậu thư ký lông ngóng đứng ngoài phòng khách.

Thấy anh tới, cậu thư ký như được đặc xá, vội vàng chạy lại.

“Chử tổng, Túc tiểu thư và Dương tiểu thư tới,” cậu thư ký nói nhỏ, “đang chờ trong phòng khách ạ.”

Tay nhân viên đi theo đằng sau lập tức ngậm miệng.

Viên thư ký vừa nói xong, cửa phòng khách lập tức cạch một tiếng, mở.

Mọi người tập trung nhìn.

Người đi ra trước là Dương Nhược Lâm. Cô ta đang sứt sùi, thấy Chử Ứng tới, nước mắt liền càng chảy to hơn, tủi thân gọi: “Chử ca ca!”

Chử Ứng nhú mày, trông có vẻ cực kỳ không vui.

Túc Nghệ ra theo sau, hai tay cầm túi xách, cúi đầu nhìn xuống, vẻ mặt nhẫn nhịn chịu đựng.

Cô ngẩng đầu lên nhìn Chử Ứng, vành mắt phiem đỏ nhưng không khóc, cực kỳ giống một cô vợ trẻ bị người ta ăn hiếp.

Chử Ứng nhìn thấy liền bốc hỏa.

Anh đưa tài liệu cho tay nhân viên đi đằng sau rồi đi tới.

Dương Nhược Lâm đưa tay ra định nắm tay áo anh nhưng bắt hụt, chỉ thấy một cơn gió lạnh lướt qua người, người đàn ông chẳng buồn liếc nhìn cô ta lấy một cái, đi thẳng tới chỗ người đằng sau.

Túc Nghệ thấy anh tới, còn chưa kịp nói gì đã bị anh ôm thắt lưng, đẩy vào phòng.

Cửa văn phòng đóng sầm lại.

Túc Nghệ cảm nhận được cơn tức của Chữ Ứng, lập tức lau sạch nước mắt, ngẩng đầu lên cười: “Đừng giận, em không bị bắt nạt đâu, chỉ diễn cho mấy nhân viên của anh xem thôi...”

Chữ Ứng tất nhiên biết cô gái nhỏ này toàn là diễn, Dương Nhược Lâm lấy đầu ra bản lĩnh chọc Túc Nghệ khóc chứ.

Nhưng nhìn thấy cảnh đó, anh vẫn không nén nổi tức giận.

“Em diễn cho bọn họ xem làm gì?”

Túc Nghệ lí nhí đáp: “Dù sao cũng là nhân viên của anh, em không muốn lưu lại cho họ ấn tượng không tốt.”

Chữ Ứng giãn lông mày, thở dài một hơi, xoa xoa tóc cô: “Em là phu nhân của sếp của họ, không chính họ đã là may rồi.”

Túc Nghệ ngồi xuống bàn, giang rộng hai tay.

“Lại đây nào, đại thụ.”

Chữ Ứng bật cười, bước tới, bế cô lên ôm chặt.

Túc Nghệ cắn cổ anh một miếng: “Nói. Anh với Dương Nhược Lâm đứng trước cửa nhà vệ sinh nói gì hả? Thành khẩn được khoan hồng, kháng cự bị nghiêm trị.”

Chữ Ứng dạo này đang rất bận, hoàn toàn không xem tin giải trí, hơn nữa gần đây Túc Nghệ cũng không đăng weibo nên ngay cả weibo anh cũng không vào xem.

Anh nhúu mày ngẫm nghĩ, cuối cùng cũng lục ra được một đoạn ngắn trong trí nhớ: “Chẳng nói gì hết, cô ấy chào anh thôi.”

“Thế anh nói lại thế nào?”

“Anh hỏi cô ấy là ai.” Chữ Ứng ngửi mùi tóc cô, “Sau đó đi luôn.”

Túc Nghệ vừa lòng.

“Thực ra ban nãy em cũng không nói gì cả, chỉ tại năng lực chịu đựng của cô ta quá kém mà thôi, chưa làm gì đã khóc.” Cô úp mặt lên bả vai anh, nói khẽ, “Không ảnh hưởng tới công ty chứ?”

“Không sao, bọn họ chưa có năng lực ấy đâu.” Chữ Ứng đáp, “nhưng mà đạo này Dương gia thường xuyên đề cập tới chuyện đám cưới, chắc là đang muốn nhận đầu tư.”

“Bọn họ nằm mơ!” Túc Nghệ lập tức thẳng lưng lên, tuyên bố chủ quyền, “Anh là của em!”

Chữ Ứng cười: “Ừ.”

“Muốn nhận đầu tư lại còn muốn cưới, bọn họ nghĩ hay quá nhỉ, sao lại có người không biết xấu hổ như vậy, thấy cái gì hay cũng đều muốn chiếm cho mình!”

Trông điệu bộ tức giận của cô, chút cảm giác bực bội còn sót lại của Chữ Ứng đều tan biến sạch.

“Sao lại về hôm nay?”

“Quay xong sớm.” Túc Nghệ sợ anh bế mệt, thả lỏng chân đòi xuống, không ngờ anh lại giữ lại, kéo chân đặt lên thắt lưng của anh, “Đừng bế nữa, em nặng như vậy, anh có mỏi không?”

“Không mỏi.” Chữ Ứng nói, “Anh có thể bế được bao lâu, không phải em đã từng thử rồi sao.”

Túc Nghệ đỏ mặt, đâm ngực anh: “Còn đang ở văn phòng!”

Cô tẩy trang rồi mới đi nên giờ khuôn mặt đỏ hồng rất đáng yêu.

Nếu không phải ngoài cửa còn có nhân viên chờ, Chữ Ứng thực sự muốn ăn người luôn tại chỗ.

Yết hầu của anh trượt một chút, anh cúi đầu mỗ nhẹ lên môi cô một cái rồi thả người xuống ghế sau bàn.

Chữ Ứng đứng thẳng dậy, chỉnh sửa lại quần áo rồi mới ấn máy điện thoại bàn gọi: “Vào đi.”

Vừa nói xong, cửa văn phòng lập tức mở ra.

Nhóm nhân viên ban này đi theo anh nhanh chân đi vào, mắt nhìn mũi, mũi nhìn bụng.

Tay quản lý đứng lên trước hỏi: “Chữ tổng, báo cáo ban này có cần trình bày lại không ạ?”

“Không cần,” Chữ Ứng nói, “để đồ xuống rồi ra thôi.”

Viên thư ký nam vào sau họ, nhìn Túc Nghệ một cái rồi nhỏ giọng báo: “Ừmm,... Chữ tổng, Dương tiểu thư có để lại một tấm thiệp mời, mời ngài tới dự dạ tiệc sinh nhật của cô ấy.”

“Vút đi.”

“Vâng.”

Sau khi các nhân viên đi hết, Chữ Ứng để tài liệu sang một bên: “Tối muốn ăn gì?”

“Cái gì cũng muốn ăn,” Túc Nghệ nhăn nhó đau khổ, “nhưng dạo này bị béo lên, tháng Mười lại có nhiều hoạt động phải tham gia, Ngô Tuyết không cho em ăn.”

“Yên tâm ăn đi, sẽ không béo lên đâu.” Chữ Ứng xoa nắn vành tai cô, đang định nói tiếp thì điện thoại reo.

Anh nhìn màn hình rồi nghe máy: “Chuyện gì thế?”

“Ứng đội, tối đi làm một bữa không?” Đầu bên kia là một giọng đàn ông sang sảng, “Minh đội xuất ngũ rồi, vừa về Bắc Kinh, giờ đang trên máy bay, tối nay chúng ta tụ tập một bữa, Minh đội bảo tôi tới đón anh, anh tới chứ?”

Chữ Ứng nhướn lông mày nhìn Túc Nghệ.

“Tối. Giữ cho tôi hai suất.”

53. Chương 53

Cúp điện thoại, Túc Nghệ hỏi: “Sao thế?”

“Liên hoan.” Chữ Ứng đáp, “Bọn ngày trước em từng gặp rồi đấy.”

Túc Nghệ vội đứng lên: “Thế em phải đi trang điểm đã.”

Chử Ứng giữ eo cô lại: “Có gì mà phải trang điểm.”

“Gặp bạn của anh, em phải trang điểm chút chứ.” Bỗng sức nhớ ra, Túc Nghệ hỏi, “Lần trước gặp các anh ở nhà hàng, em có trang điểm không?”

Chử Ứng mỉm cười nhẹ nhàng: “Có.”

Trang điểm, quần soóc ngắn và áo phong trắng bó sát người, trông nổi bật như nữ đại ca vẫy tay một cái có cả lũ đàn em đi theo vậy.

“Thế thì tốt.” Cô thở phào.

“Đừng trang điểm nữa.” Chử Ứng vẫn tiếp tục giữ người cô, “Giờ vẫn đẹp.”

Túc Nghệ lắc đầu, nếu sớm biết hôm nay sẽ chạm trán Dương Nhược Lâm thì cô đã nhất định không tẩy trang.

Nghĩ lại đến giờ vẫn còn cay!

Cô ngồi xuống sofa, đánh một lớp trang điểm nhạt, xoa tóc ra, hỏi người đàn ông đang đọc tài liệu: “Trông có được không?”

Chử Ứng: “Đẹp lắm.”

Túc Nghệ nói: “Anh còn chưa nhìn em!”

Chử Ứng nhin cười, quay đầu lại, nghiêm túc nhìn mấy phút.

“Thật là đẹp.”

Túc Nghệ vừa lòng, cất hết đồ vào lại túi. Nói là trang điểm, thực ra chỉ kẻ mắt, tô son môi nhưng vì da cô vốn dĩ đã trắng nên trông thực sự có cảm giác đã trang điểm tử tế.

Chỗ hẹn khá xa, là một điểm du lịch nhà vườn ở nông thôn, từ chỗ họ đi qua đó phải mất hơn một tiếng đồng hồ, cho nên từ khi các nhân viên khác ở công ty còn chưa tan làm thì hai người đã rời văn phòng.

Mấy vị nhân viên ban nãy có mặt đã kịp chia sẻ chuyện xảy ra khắp một vòng trong công ty.

Chữ Ứng phát hiện, hôm nay số nhân viên lại chào hỏi anh nhiều hơn hẳn bình thường.

Bình thường nhân viên nữ vẫn luôn nhiều hơn, hôm nay, ngay cả nhân viên nam cũng cực kỳ tích cực, người từ tầng khác cũng chạy ra lượn lờ trước mặt anh ta.

Đang suy nghĩ, lại có một cậu nhân viên nam đi tới.

“Chào Chữ tổng.”

Miệng thì chào anh nhưng mắt thì lại dán vào Túc Nghệ.

Túc Nghệ đang cúi đầu đọc tin nhắn của Trần Ương nên không để ý.

Chữ Ứng nhận ra cậu nhân viên này, cúi đầu, thản nhiên đáp:

“Rảnh lắm hả? Làm thêm hai bản kế hoạch nữa, mai nộp.”

Cậu nhân viên ngẩn ra: “O...”

“Tôi nhắn nài có hạn, đã bị bác hai lần rồi, quá tam ba bận, trân trọng cơ hội lần này đi.”

Bỏ lại câu này, Chữ Ứng đi vòng qua cậu ta, nhanh chóng rời khỏi công ty.

Trên đường đi, Túc Nghệ ngủ một giấc ngắn.

Vừa quay xong phim liền chạy ngay về Bắc Kinh, lúc trên máy bay vì hưng phấn quá nên không ngủ được, giờ có anh ở bên, cơn buồn ngủ lập tức ùn ùn kéo tới.

Đèn đỏ, Chữ Ứng vươn tay chỉnh thẳng đầu cô lên, thấy vẫn chưa ổn bèn tháo dây an toàn, hạ ghế của cô thành ghế nằm rồi mới thắt dây lại. Túc Nghệ mơ mơ màng màng thức giấc, mắt long lanh nước nhìn nhìn mấy lượt rồi nhồm người dậy hôn má anh, sau đó lại nằm xuống.

Lúc họ tới, sân ngoài đã đỗ không ít xe.

Thấy xe dừng, Túc Nghệ dụi dụi mắt: “Đến rồi ạ?”

“Ừ.” Chữ Ứng xách túi giúp cô, “Buồn ngủ thì lát chúng ta về sớm một chút nhé.”

“Không buồn ngủ ạ.” Túc Nghệ ngồi dậy, duỗi lưng, “Anh cứ thoải mái ôn chuyện, không phải lo cho em.”

Trong khu nhà vườn, mấy tên đàn ông lớn đầu đang ngồi xếp một dãy câu cá. Trời đã vào thu nhưng mấy người này đều ăn mặc phong phanh.

Một tên chặc lưỡi bảo: “Ôi, cá này chẳng béo gì cả, nhìn là biết không ngon bằng lần câu ở chỗ tôi.”

“Người nuôi với tự nhiên sao có thể so với nhau được.”

“Tôi nhớ hồi đó Ứng đội câu được con to nhất nhỉ!”

“Nói gì tôi đấy?”

Giọng đàn ông lạnh lạnh ở sau lưng.

Mọi người đồng loạt quay đầu lại nhìn. Ứng đội mặc tây trang, đi giày da, trông vẫn lạnh lùng như mọi ngày. Cái chính là... trên vai đang đeo một chiếc túi nhung màu trắng.

Cái túi này còn chẳng to bằng nắm đấm của bọn họ nữa.

Có một cô gái đứng cạnh Ứng đội, mái tóc mềm mại xoa trước vai, mặc áo phông bó sát và áo khoác ngắn màu nâu nhạt với một chiếc quần jeans bó gọn dẹt.

Hệ miễn dịch quá yếu, Túc Nghệ không dám liều, lúc nào cũng ăn mặc rất cẩn thận.

Cô nở nụ cười: “Chào mọi người, lại gặp nhau rồi ạ.”

Một người đàn ông đứng dậy chìa tay vào quần rồi mới chìa tay ra bắt, rõ ràng là có nhận ra cô: “Chào em, chào em. Lần trước anh đã thấy trông em rất quen rồi, hóa ra là trong tivi... Người thật đẹp quá.”

Mấy người khác cũng theo lại chào, mặt ai nấy đều háo hức, bắt tay mà vui như đi hội.

“Cô ấy là chị dâu của các ông.”

Một câu nói, phù một cái, thổi tắt mọi lửa nhiệt tình của cả bọn.

Đến khói cũng chẳng còn.

Túc Nghệ đưa tay ra bắt thì đối phương lại vội vàng rút tay về, cười khềnh khệch: “Chào chị dâu!”

“Chào chị dâu!”

Giọng ông nào ông nấy đều to, là mức âm lượng hồi xưa huấn luyện thường dùng, gọi làm cho Túc Nghệ sững lên tiên...

Cô cố gắng áp chế niềm vui sướng bé bỏng của mình xuống đáy lòng, ngoài mặt phải cố tỏ ra bình tĩnh: “Các anh đang câu cá à?”

“Vâng, chị dâu!”

Chử Ứng: “Muốn câu không?”

“Muốn ạ.” Túc Nghệ tò mò nhìn quanh, “Em chưa câu cá bao giờ.”

Chử Ứng gọi người mang cần câu cá tới.

Hồ nước không thể so với sông ngòi, một cái ao bé tẹo được thả đầy cá để khách câu được vui vẻ. Túc Nghệ chẳng mất mấy thời gian đã câu ngay được một con to, dài, béo, giẫy khỏe đành đặt.

Chử Ứng đang định tới tháo cá ra khỏi móc câu giúp cô thì nghe thấy một giọng nói quen tai.

“Ứng Tử.”

Túc Nghệ quay lại nhìn, có một người đàn ông đứng cách họ không xa, ăn mặc giản dị, vóc người cao lớn, một tay quần vải trắng lủng búng ở trước ngực.

Chử Ứng đứng dậy gọi: “Minh đội.”

Túc Nghệ lập tức bỏ cần câu xuống, cũng đứng dậy theo: “Chào anh.”

Người đàn ông được gọi là Minh đội gật đầu, nhìn sang Túc Nghệ, nhíu mày suy nghĩ một hồi mới chào lại: “Chào em, em là...”

Chử Ứng đáp ngắn gọn súc tích: “Cô gái của em, Túc Nghệ.”

Minh đội ngạc nhiên ra mặt: “Tốc độ nhanh thật, trước tôi còn lo thằng nhóc nhà cậu không lấy nổi vợ cơ đấy.”

Anh ta nhìn lại cô gái trước mặt, ngoại hình đẹp, dáng dấp ỏn: “Hay lắm. Tôi là đội trưởng của Chữ Ưng hồi cậu ta mới vào đội, Chu Minh, cô có thể gọi tôi là Minh ca, cũng có thể gọi theo bọn nó là Minh đội.”

Túc Nghệ lễ phép nói: “Em cũng gọi anh là Minh đội giống anh ấy nhé.”

Chu Minh nở nụ cười: “Được.”

Chữ Ưng nhìn nhìn tay Chu Minh rồi nhanh chóng chuyển tầm mắt sang chỗ khác.

“Các sếp,” một nhân viên phục vụ đi từ sau bếp ra hỏi, “đã câu được cá chưa? Câu được rồi thì để chúng tôi đem đi chế biến.”

“Câu rõ lâu.” Một người đàn ông tay xách thùng nước, tay kia xách con cá Túc Nghệ vừa câu được, vừa đi vừa nói to: “Đây, con to nhất đây, nấu cho chúng tôi thật ngon vào! Chị dâu của bọn tôi câu được đấy!”

...

Hơn chục người đàn ông ngồi vây quanh một chiếc bàn gỗ lớn, bàn rất rộng, người nào người nấy nói chuyện đều sang sảng.

“Minh đội, không ngờ anh mới đó mà cũng đã xuất ngũ rồi!”

“Còn mới gì nữa?” Chu Minh vui vẻ, “Tôi đã ngoài ba mươi rồi, có trai có gái, về là bình thường.”

“Cũng phải, tay của anh không sao chứ?”

“Không sao.” Chu Minh thoải mái đáp, “Vết thương nhỏ ấy mà.”

Một anh chàng ngồi cạnh anh ấy ngạc nhiên bảo: “Nói vậy. Thương nhỏ gì mà lại khiến anh phải xuất ngũ chứ?”

Người nọ vừa nói xong, đầu lập tức bị gõ ngay một cái.

Chu Minh cười bảo: “Đã nói là không phải ghỉ vì cái này mà, tôi về chăm vợ chăm con đấy chứ.”

Người nọ xoa xoa đầu, cười khì khì: “Em còn tưởng anh cũng giống Ưng đội.”

Mí mắt Túc Nghệ giật giật mấy cái.

Cô còn chưa kịp suy nghĩ cẩn thận thì đã thấy Chu Minh quay sang hỏi: “Ưng Tử, thương nặng không?”

Chữ Ưng nói nhẹ tênh: “Khỏi lâu rồi.”

“Thế nên mới bảo là y học giờ phát triển cỡ nào.” Chu Minh nói, “Bị thương như thế, nếu là hồi tôi còn trẻ thì đã mất mạng rồi, coi như thăng ranh nhà cậu mệnh lớn.”

Túc Nghệ thất lòng, quay sang nhìn chăm chăm người ngồi cạnh mình.

Thương gì? Thương ở đâu? Thương lúc nào?

Sao tới giờ cô vẫn chưa thấy miệng vết thương lần nào nhỉ?

Để ý tới cảm xúc của người ngồi bên, Chữ Ưng cầm đũa lên, thoải mái đáp: “Vâng.”

Hiểu ý cậu ta không muốn tiếp tục chủ đề này nữa, Chu Minh lập tức cười bảo: “Lần trước, lúc tôi về, cũng ăn ở chính chỗ này, không ngờ giờ vẫn còn mở, mùi vị rất được, các cậu phải ăn nhiều vào đấy.”

Đồ ăn nhanh chóng được đưa lên. Con cá to nhất Túc Nghệ câu được hấp lên, bên trên đắp một đồng lá rau thơm, trông có vẻ không hấp dẫn lắm.

Ngoài cá ra, người ta còn mang lên theo mấy cút rượu.

Người đàn ông ngồi gần cửa nhận chai rượu rồi cười: “Minh đội, anh không biết chứ, bọn em không phải lần đầu gặp Ưng tẩu đâu, Ưng tẩu uống rượu được lắm.” Anh ta giơ ngón tay cái lên phụ họa.

Túc Nghệ mỉm cười, đang định nói thì người ngồi bên mở miệng trước.

“Rượu này nặng, cô ấy không uống được.”

“Em uống được mà.” Túc Nghệ nói ngay, “Tửu lượng của em cũng ổn lắm, mọi người cùng ngồi ăn cơm với nhau, tất nhiên là phải uống một chút chứ.”

Nói đoạn, Túc Nghệ giơ chén rượu của mình ra: “Rót giúp em ạ, cảm ơn.”

Anh chàng cầm chai rượu bối rối khó xử, rót không được, không rót cũng không được.

Cuối cùng Chu Minh phải lên tiếng: “Tiểu Nghệ đã nói vậy rồi thì cứ rót cho cô ấy một chút nhưng cũng đừng rót nhiều, rượu này mạnh thật đấy.”

Rót hết rượu xong, mọi người đứng dậy chạm cốc.

Túc Nghệ cụng ly xong, uống cạn sạch chén rượu, tốc độ còn nhanh hơn đám đàn ông xung quanh.

Chu Minh cười khen: “Không hổ là người Ứng Tử coi trọng. Hào sảng.”

Túc Nghệ cười, muốn rót thêm cho mình một chén nữa nhưng bị ngăn lại.

“Đừng uống nữa.”

Túc Nghệ mặc kệ anh, vẫn muốn lấy chút rượu để không xa tay lắm: “Em mới uống có một chút, có hề gì.”

Chỉ Ứng cau chặt mày, cản tay cô lại, miễn nói gì dài dòng mất công, lấy luôn chén rượu của cô cất đi rồi thay bằng một chiếc cốc sạch, rót nước trắng vào.

Túc Nghệ ngồi yên, không nói thêm nữa, trong lòng buồn bực, chẳng biết là đã buồn bực vì điều gì nữa.

Cô vừa nghe thấy Chỉ Ứng suýt nữa đã mất mạng thì hồn vía liền bay mất một nửa.

Vẻ mặt của cô hiện giờ nhất định là tệ lắm.

Chu Minh ngồi đối diện hai người, quan sát hết màn vừa rồi của họ, đáp án trong lòng ngày càng rõ ràng.

Anh ta bất ngờ vỗ đùi khiến cặp mắt của tất cả mọi người đều dồn cả về phía mình.

“Tiểu Nghệ,” anh ta hỏi, “trước kia em ở Đình trấn phải không?”

Túc Nghệ khựng tay lại, gật đầu cười đáp: “Vâng.”

“Quả nhiên không sai.” Chu Minh cũng cười, “Anh bảo mà, sao cứ thấy em trông quen mắt vậy.”

Chỉ Ứng ngơ ngác nhìn qua nhìn lại, có vẻ mù mờ.

Thấy điệu bộ anh ta như vậy, Chu Minh hỏi: “Ứng Tử, cậu quên rồi à?”

“Gi ạ?”

“Đình trấn hồi bị sạt lở đất, chúng ta tới đó cứu viện, Tiểu Nghê chẳng phải cũng ở trong đó sao!”

Nhắc lại sự tích anh dũng ngày xưa, Chu Minh càng nói càng hăng: “Hồi đó, Tiểu Nghê vẫn còn là một cô bé con, cậu thì cũng chỉ mới hăm hai hay là hăm ba nhỉ? Không nhớ cũng là chuyện bình thường.”

Mọi người nhất tề chuyển mắt sang nhìn hai người.

Túc Nghê và Chử Ứng đều im lặng không nói gì.

“Hóa ra là anh hùng cứu mỹ nhân, chị dâu lấy thân báo đáp à?” Một anh chàng ngồi cạnh cười ha hả, “Lãng mạn thật!”

Người ngồi cạnh huých anh ta, nói nhỏ: “Lãng mạn gì? Ông không thấy là Ứng đội không nhớ à?”

“Thế sao Minh đội còn nhớ kỹ vậy?”

“Ấn tượng sâu sắc mà.” Chu Minh nói, “Hồi đó Tiểu Nghê chỉ mới cao chừng này, người nhỏ nhỏ, Ứng Tử vác con bé trên vai, Tiểu Nghê cứ hỏi tên của Ứng Tử suốt mà Ứng Tử đánh chết cũng không mở miệng, thế là Tiểu Nghê cứ hỏi liên tục suốt dọc đường... Con bé này là người khiến tôi có ấn tượng sâu đậm nhất trong số những người tôi gặp lần cứu viện đó đấy. Thế mà giờ trưởng thành rồi, đẹp hẳn lên, ban nãy mới nhìn đúng là không thể nhận ra ngay được.”

54. Chương 54

“Hồi ở Đình trấn à! Tôi nhớ ra rồi, lúc ấy Ứng đội vừa mới lên đội phó!”

Chu Minh gật đầu: “Đúng thế, tràn trề nhiệt huyết, tận tâm tận lực, chỉ có một con dao găm cũng dám xông lên phía trước, giờ ngẫm lại vẫn thấy thú vị, haha.”

Vừa nói xong thì phục vụ mang thêm đồ ăn lên, ngắt ngang đề tài này.

“Được rồi, chuyện cũ năm xưa, hảo hán không nhắc chuyện quá khứ.” Chu Minh cười, “Ăn cơm, ăn cơm thôi.”

Túc Nghệ nghiêng đầu nhìn người đàn ông ngồi bên một cái, thấy anh vẫn bình thường, lấy muôi múc cho cô một bát canh.

“Ăn canh đi.”

“Vâng.” Túc Nghệ tranh thủ lúc Chu Minh kể lể làm nhiệm vụ mới đây nhất, nắm chặt tay Chữ Ưng, kéo xuống dưới gầm bàn.

Tay đàn ông dày rộng, thô ráp, nổi gân. Túc Nghệ sờ lần từ bàn tay lên khuỷu tay, bình thường, không có chỗ nào lạ.

Rốt cuộc người đàn ông này bị thương ở đâu?!

“Chị dâu, phụ nữ nên ăn cái này.” Một anh chàng ngồi gần chuyển thịt rắn lại cho cô, “Nghe nói dưỡng nhan lắm đấy, vừa hay chị dâu còn là minh tinh, càng ăn càng đẹp.”

Túc Nghệ thả tay Chữ Ưng ra, cúi đầu đáp: “Vâng, cảm ơn anh.”

Từ khai tiệc tới lúc tàn, giọng đàn ông chưa lúc nào ngớt, cả đám uống say, hò nhau cùng hát bài “Đoàn kết là sức mạnh”.

Túc Nghệ im lặng ăn cơm, hoàn toàn khác biệt với tụi đàn ông uống rượu vào hô hào sang sảng.

Chu Minh giờ cốc lên bảo: “Ưng Tử, nào, hai ta lại làm một chén.”

Chữ Ưng gật đầu, anh lái xe tới, vốn không định uống nên trước mặt không để chén rượu.

Anh lấy cái chén ban nãy tịch thu của Túc Nghệ ra tự rót đầy rượu cho mình rồi nâng chén chúc: “Xuất ngũ vui vẻ.”

Chu Minh cười: “Vui, vui lắm. Sau này mọi người phải thường xuyên tụ tập, đều là anh em cả, có khó khăn gì cứ nói thẳng. Phải rồi, Ưng Tử, chuyện Huy Tử là cậu giải quyết giúp đúng không? Cái thằng đó gọi điện cho tôi, nước mắt nước mũi sụt sùi mãi.”

“Chuyện nhỏ.”

Chữ Ưng uống một hơi cạn sạch.

“Ôi, ông đừng uống hăng thế chứ, lát còn phải đưa Tiểu Nghệ về nhà đấy.”

“Tôi gọi tài xế.” Chữ Ứng nói xong lại rót thêm cho mình một chén.

Rượu quá nửa tuần, Chữ Ứng đứng dậy: “Tôi ra ngoài gọi cuộc điện thoại.”

Chữ Ứng vừa ra ngoài, Chu Minh liền hỏi: “Tiểu Nghệ, em với Ứng Tử ở bên nhau từ hồi nào vậy?”

Túc Nghệ cười cười: “Chuyện mới đây thôi ạ.”

“Tôi biết, dạo này thấy trên báo hay có tin về Ứng đội và chị dâu, tôi đưa báo cho vợ xem, bảo ông này là đội trưởng của tôi đấy, vợ tôi còn không tin!”

Ông anh ngồi bên cười: “Ông cũng không chịu nhìn xem ông kém Ứng đội bao nhiêu.”

Mọi người phá lên cười.

“Duyên phận, là duyên phận cả.” Hai gò má Chu Minh đỏ ửng, “Không biết bao nhiêu năm rồi lại mới được uống rượu thoải mái như thế này. Tiểu Nghệ à, chắc là em vẫn còn nhớ Ứng Tử chứ? Năm đó thấy em cứ nhìn nó mãi, nếu không phải lúc ấy...”

“Tất nhiên là nhớ ạ.” Túc Nghệ cười, “Thực ra em cũng có chút ấn tượng với anh.”

“Thật hả, thế ấn tượng của em về anh rõ hơn hay về Ứng Tử rõ hơn?” Chu Minh nở nụ cười, “Hồi đó anh thấy em mặt kiêu muốn khóc mà không dám khóc, anh còn chọc em mãi mà.”

Túc Nghệ cười cùng với mọi người mấy tiếng, đang định đáp thì có tiếng mở cửa.

Chữ Ứng vào, cầm áo khoác vắt trên lưng ghé lên, tiện thể cầm luôn tay Túc Nghệ.

“Bọn tôi về trước đây.”

“Về hả?” Chu Minh nhìn nhìn đồng hồ, “Giờ mới có mấy giờ.”

“Sắp chín giờ rồi.” Chữ Ứng nói, “Mai cô ấy còn bận việc.”

Túc Nghệ giật mình, chính cô còn quên mất mai phải tới công ty.

“Không sao, em dậy được.”

Chữ Ứng bỏ qua lời của cô: “Tôi bảo tài xế gọi mấy người lái xe thuê tới rồi, mọi người đều uống cả, đừng lái xe.”

“Thế này có là gì, ngày trước tôi còn vừa uống rượu vừa lái xe, cậu còn ngồi ngay bên cạnh cơ mà.” Chu Minh cười ha hả, “Bữa đó cả hai cứ tưởng là phen này chết chắc rồi, tôi mới nhủ trước khi chết nhất định phải uống một chai rượu.”

“Lúc đó còn có rượu để uống à?”

“Cái này thì các cậu không biết rồi, hồi ở Vân Nam, sau xe tôi lúc nào cũng có rượu, sẵn sàng khi nào thấy thời vận sắp gặp hạn rồi là làm ngay mấy hớp.”

Túc Nghệ cuộn chặt bàn tay.

Vì đòi hỏi của việc quay phim nên dạo này cô không nuôi móng tay, chỉ để chừa lại một chút xú, trước lúc lên máy bay về Bắc Kinh, Ngô Tuyết đã giúp cô tô sơn móng tay màu hồng nhạt.

Giờ những mẩu sơn màu hồng nhạt ấy đang bong ra dính lắm tằm lên lòng bàn tay Chữ Ứng.

Chữ Ứng không nhú lông mày chút nào, kéo tay cô, đi thẳng ra khỏi phòng.

Họ ra ngoài quây thanh toán hóa đơn.

Lên xe, Chữ Ứng thoải mái nói: “Đi thôi.”

“Vâng.” Tài xế lập tức khởi động xe, “Chữ tổng, cửa sổ... có cần mở không ạ?”

“Mở một lát, vào cao tốc thì đóng lại.”

Túc Nghệ ngửi thấy mùi rượu thoang thoảng trên người anh, đáy lòng xao động bất an.

Xe mới chạy chưa được bao lâu, tay cô đã lần mò vào trong áo vét của anh, cách một lớp sơ mi trắng thử sờ nắn tìm tòi trên người anh.

Anh ngồi yên bất động cho cô sờ.

“Bị thương ở đâu vậy?”

Chử Ứng bắt tay cô lại.

“Bị từ lâu, đã lành rồi.”

Túc Nghệ: “Ồ...”

Còn chưa kịp nói xong đã bị đè nghiêng lại hôn.

Anh hôn vừa mãnh liệt vừa say đắm, Túc Nghệ thì người trên cửa xe, đầu óc, theo môi lưỡi anh, dần dần trở nên rối bời.

Đằng sau cô là tay nắm cửa, đè lên đó làm lưng bị đau.

Chử Ứng vừa hôn vừa lần tay ra sau lưng, che nó giúp cô.

Túc Nghệ thở đứt hơi: “Đang trên xe...”

“Không sao.”

Vì uống rượu vào nên giọng anh nghe rất trầm và còn hơi khàn khàn nữa.

Tài xế chuyên tâm lái xe, đến thở cũng không dám thở mạnh.

Về tới nhà đã gần mười một giờ.

Hai người gần như bùng cháy ngay lập tức, hôm nay Túc Nghệ cực kỳ chủ động, túm cà vạt của Chử Ứng, kéo anh vào phòng tắm.

Chẳng mấy chốc, khắp cổ cô đều là vết hôn, Chử Ứng ngồi trên cạnh bồn tắm mút dái tai của cô.

Túc Nghệ thở hổn hển, ngồi trên đùi anh, chịu đựng cảm giác tình tế kỳ diệu trong cơ thể để hỏi anh: “Sao em lại không tìm thấy miệng vết thương? Rốt cuộc là anh bị thương ở đâu?”

Chử Ứng cầm tay cô kéo ra sau lưng, áp lên phần phía dưới bên tay phải.

Cô chạm được vào một vết sẹo hình tròn.

Túc Nghệ trong chuyện làm tình thì đúng là một kẻ to còi điển hình, bình thường nói năng ghê gớm lắm nhưng lúc vào thực chiến thì toàn phải dựa vào Chữ Ứng, hơn nữa còn rất đằm say, tới tận bây giờ vẫn không hề phát hiện anh có một vết sẹo ở chỗ này.

Trên giường lớn. Người đàn ông nằm sấp công một cơ thể khác trên lưng, hai tay chống mặt, động tác này khiến đường nét cơ bắp ở hai tay và lưng nổi lên cực kỳ rõ ràng.

Túc Nghệ nằm trên lưng anh, ngón tay chạm nhẹ lên vết sẹo trên lưng.

Hình tròn, không lớn, trông cũng không ghê.

“Cái gì làm bị thương vậy?”

“Súng.”

Trong phòng lại tiếp tục yên tĩnh. Chữ Ứng chỉ có thể cảm nhận được tay của người con gái vẫn còn đang lưu luyến quanh vết sẹo.

Trước khi Chữ Minh nhắc tới, anh thực sự không nhớ giữa mình và Túc Nghệ còn có một câu chuyện như vậy trong quá khứ.

Anh nhập ngũ được mấy năm thì được phân vào bộ đội đặc chủng, thuộc đội Thiết Lang, chuyên di động khắp nơi, chỗ nào cần là tới. Tất nhiên là cứu viện thiên tai, bọn họ đi, trấn áp bạo động, bọn họ đi; tiêu diệt băng nhóm buôn thuốc phiện, bọn họ cũng tham dự vào, vết đạn trên lưng là ăn phải trong lần hành động truy quét ma túy cuối cùng.

Từng làm quá nhiều nhiệm vụ, cũng từng cứu không ít người, vụ sạt lở đất ở Đỉnh trấn hồi đó có không ít người gặp nạn, tình hình khẩn cấp, cho dù giờ có cẩn thận hồi tưởng lại anh cũng không thể nhớ ra được cô lúc ấy trông thế nào.

Chu Minh bảo là vẫn còn nhỏ.

Vậy nghĩa là thấp hơn hiện giờ.

Đang nghĩ, lưng bỗng thấy ướt ướt.

Anh còn chưa kịp hồi thần, lại thêm vài giọt nữa rơi xuống lưng.

Anh nhúu mày, ngồi dậy nhìn người đằng sau.

Túc Nghệ bưng tay che mặt, không nhìn anh, dưới ánh đèn, mu bàn tay cô ướt nhẹp, loang loáng ánh sáng.

Anh bó tay, kéo cô vào lòng mình.

“Khóc gì thế?”

Túc Nghệ lắc đầu, sụt sịt: “Không biết.”

Im lặng một lúc, cô lại hỏi: “Lúc đó có đau không?”

“Quên rồi, bất tỉnh.”

Người đàn ông vỗ nhẹ người cô, Túc Nghệ càng khóc dữ dội hơn.

Cô không hay khóc, bình thường, ngoài lúc diễn thì hầu như không chảy một giọt nào, cho đến khi gặp Chữ Ứng, tuyến lệ bỗng phát triển hẳn, nước mắt nói tuôn là tuôn.

May mà anh không sao.

May mà vẫn còn được gặp anh.

Đạo trước, lúc ăn cơm với Lý Mẫn, cô từng nói rằng mình chuyện lớn đều không thành, chỉ có chuyện nhỏ mới gặp may.

Giờ cô muốn rút lại câu nói này.

Trên đời này không còn ai may mắn hơn cô nữa.

Vai áo Chữ Ứng đã ướt đẫm, anh nâng đầu cô lên, dùng lòng bàn tay lau nước mắt.

Chẳng biết thế nào, như là ma xui quỷ khiến, Túc Nghệ bỗng vươn đầu lưỡi liếm nhẹ lòng bàn tay anh.

Liếm một cái, vậy là không thể vẫn hỏi được nữa.

Bộ đồ mặc nhà vừa mới mặc vào lại bị lột ra, nước mắt Túc Nghệ vừa ngừng, chẳng bao lâu sau lại tiếp tục bị làm cho chảy lại.

Mắt Chử Ưng sâu thẳm, anh còn mạnh mẽ hơn hẳn lúc thường, hết hiệp này tới hiệp khác, Túc Nghệ chùi nước mắt lên gối, muốn xuống giường lại bị bắt trở về.

Một hồi sau, Túc Nghệ gác tay lên bụng anh nức nở: “Anh là cầm thú đấy à!”

Người đàn ông, từ dưới lên trên, mút môi cô.

Anh bảo: “Sau này em đừng khóc nữa.”

“Hể khóc là anh lại muốn đè em.”

Túc Nghệ ở thế bị động, bị cái thứ lý luận này của anh làm cho dở khóc dở cười.

...

Sau khi tắt cả lẳng xuống, cô mệt tới mức không còn muốn cự mình nữa.

Chử Ưng ôm cô vào ngực: “Ngủ đi.”

Cô mơ mơ màng màng vâng dạ, một lúc sau bỗng thấy bên người trống rỗng. Cô hé một mắt nhìn, người nằm bên đã đứng dậy đi ra ngoài ban công.

Anh chỉ đứng như vậy, không làm gì hết cả, được một lúc thì quay về giường.

Cô xoay người, rúc vào ngực Chử Ưng.

Không biết có phải là ảo giác hay không, cô luôn có cảm giác, người hôm nay cảm xúc bất thường, không phải chỉ có mình cô.

Ngày hôm sau, Túc Nghệ vác đôi mắt sưng húp ra mở cửa cho Ngô Tuyết.

Ngô Tuyết thoát tiên trông thấy mắt cô như vậy thì phát hoảng, sau đó nhìn thấy một loạt dấu hôn đỏ lựng trên cổ, mắt lại càng tròn thêm.

Chị đóng cửa lại rồi mới hỏi: “Chử tổng... phải chăng là có ham thích gì đó đặc biệt à?”

Túc Nghệ cố chịu cảm giác cay xè trong mắt, cào cào tóc, đi chân trần vào phòng tắm.

Cô rửa mặt, nhắm mắt lại cho đỡ mỏi: “Không phải trước đây em từng nói với chị rồi sao.”

Ngô Tuyết: “Nói gì?”

Phòng tắm trống trải, tiếng Túc Nghệ nói nghe rất vang.

“Thật đấy, thiên hạ đệ nhất.” Cô nói, “Người của Túc mỗ ta quả là danh xứng với thực.”

“.....”

Chú thích:

*Bài “Đoàn kết là sức mạnh”: sáng tác năm 1943, trong giai đoạn chiến tranh Trung - Nhật đang đến hồi cam go, được bình chọn là một trong mười bài hát kháng Nhật được yêu thích nhất.

<https://www.youtube.com/watch?v=92MSvjbyueU>

55. Chương 55

Từ khi về Bắc Kinh, một ngày của Túc Nghệ cũng không hề rảnh rang hơn là bao.

Đi quay phim suốt một thời gian dài, giờ quay về, mọi việc ùn ùn kéo tới.

Hôm nay phải đi chụp ảnh cho các sản phẩm mùa mới của Pasion.

Mùa đông sắp sửa tới rồi, các sản phẩm mới của Pasion hầu hết là giày. Túc Nghệ ngấm nghĩa thấy ngứa ngáy trong lòng, bèn đi thử chụp mấy tấm gửi cho Chữ Ưng xem.

Túc Nghệ nường nường: “[hình ảnh][hình ảnh][hình ảnh] đôi nào đẹp?”

Chữ Ưng đang uống cà phê với đối tác, nghe thấy tiếng chuông, anh cúi xuống xem khung chat.

“Kế hoạch này quyết định vậy nhé, được ngài chiếu cố, tôi cũng rất trông đợi vào vụ hợp tác lần này,” người đàn ông trung niên ngồi phía đối diện đẩy bản kế hoạch lại trước mặt Chữ Ưng bằng cả hai tay, cất cấn thận bản sao của bên mình rồi ngược nhìn Chữ Ưng, cười thật tươi, “Chữ tổng?”

“Ừ, để đó đi.”

“Vâng, Chủ tổng, tôi tiện đường đưa ngài về công ty luôn nhé?”

“Không cần.” Chủ Ứng đáp, “Anh cứ đi trước đi.”

“Thế sao được... Tôi ngồi cùng ngài thêm một lát nữa vậy.”

Khó lắm mới thương thảo xong chuyện hợp tác với Chủ thị, ông ta đâu dám sơ suất.

Chủ Ứng thấy đối phương ăn nói khúm núm như vậy, trong lòng thầm thở dài một tiếng.

Thương nhân còn câu nệ hơn cả danh gia.

Anh đứng dậy: “Vậy tôi đi trước một bước vậy.”

Người đàn ông trung niên đứng dậy, cúi đầu khom lưng: “Để tôi tiễn ngài.”

“Không cần, tạm biệt.”

Chủ Ứng sải bước dài, chỉ mấy bước đã đi xa.

Ra khỏi nhà hàng, anh đứng lại soạn tin nhắn trả lời rồi mới lên xe.

Trong phòng thay quần áo.

“Giày của Pasion càng ngày càng quá thể đáng.” Ngô Tuyết chê bai, “Còn cứ thế này nữa thì bọn họ sẽ mất một lượng lớn khách hàng nữ tiềm năng cho xem.”

Túc Nghệ vừa mới thử đi một đôi boots trắng cao tới đầu gối, rất tôn dáng chân.

Ngô Tuyết thấy thích nên cũng đi thử.

Nó lên tới tận ngang đùi.

Túc Nghệ nhin cười: “Ai bảo chị thử đôi của em.”

“Bọn họ cũng đâu đưa đôi nào số khác tới.”

Điện thoại reo, Túc Nghệ cầm lên xem.

Chữ Ứng: “Đều đẹp.”

Chữ Ứng: “Mua hết.”

Túc Nghệ mỉm cười, nhấc lại cho anh.

Túc Nghệ nường nường: “Là hàng của hãng em làm đại diện, thích đôi nào họ sẽ tặng luôn cho em đôi đó, có phải là cực kỳ tiết kiệm tiền không [châm thuốc bằng tiền. jpg]”

Chữ Ứng: “Ừ, phải.”

“Đừng nghịch điện thoại nữa.” Ngô Tuyết giục, “Đèn đóm các thứ chuẩn bị xong cả rồi đấy, đừng để nhân viên người ta chờ lâu quá.”

“Ra đây.” Túc Nghệ gửi lại một nhãn dán, bảo bận việc rồi cắt điện thoại cẩn thận, nhanh chân ra khỏi phòng thay quần áo.

Người phụ trách Pasion ở Trung Quốc là một người Anh, tên là Allen, anh ta cực kỳ thích Trung Quốc, ở đây mấy năm, không chỉ kết giao được nhiều bạn bè người Trung mà ngay cả tiếng Trung cũng nói rất khá.

Chẳng qua là vẫn mang một chút ngữ điệu của người nước ngoài, nghe khá là vui tai.

Allen đang trao đổi gì đó với nhiếp ảnh gia ở bên ngoài, thấy Túc Nghệ ra liền thốt lên: “Chao ôi, Nghệ à, bộ này của cô trông dễ nhìn ghê.”

Ngô Tuyết từng kể với cô, sở dĩ Pasion chọn cô làm người đại diện là do Allen quyết định, vậy nên Túc Nghệ vẫn luôn có lòng cảm kích người đàn ông này.

Cô mỉm cười, ôm anh ta chào: “Lâu lắm không gặp, tiếng Trung của anh tiến bộ lên rồi.”

“Cô cũng vậy,” Allen cười nói, “càng ngày càng đẹp.”

“Cám ơn,” Túc Nghệ mỉm cười, thả tay ra, nghiêng đầu hỏi nhiếp ảnh gia ở bên, “Bắt đầu được chưa?”

Mặc dù bên dưới cô mặc quần jeans mỏng nhưng nửa người trên lại mặc một chiếc áo phao lông màu trắng.

Đằng sau áo có một chiếc mũ lông chọc quanh cổ cô, có cảm giác hơi nóng.

“Được rồi.” Thợ ảnh đáp, “Nghe nói lần trước chụp hình cô bị trẹo chân phải không?”

Chụp hình với mẫu vật cố định mà cũng bị trẹo chân, nói ra thực sự hơi buồn cười, Túc Nghệ đùa: “Giới nhiếp ảnh của các anh nhỏ vậy sao? Chuyện tốt không ra khỏi cửa, chuyện xấu truyền xa ngàn dặm.”

“Haha, lần này cô cứ yên tâm đi, trước khi chụp chúng tôi luôn luôn kiểm tra hết mọi đạo cụ.”

Bông đùa xong thì bắt đầu chụp ảnh nghiêm túc.

Đã tới lúc bán đồ mùa đông nhưng dạo trước Túc Nghệ chưa có thời gian chụp nên dồn toa lại rất nhiều, hơn nữa phía nhân hàng cũng có yêu cầu rất cao về chất lượng nên họ phải chụp tới tận sáu giờ tối.

Cô cởi đôi giày cuối cùng ra, tựa vào người Ngô Tuyết: “Em đi chân không về nhà được không?”

“Bớt nói vớ vẩn đi.” Ngô Tuyết cười mắng, “Mau đứng thẳng lên. Gần nhà chị mới mở một nhà hàng Pháp, dẫn em đi thử nhé.”

Từ sau khi cho An Tuyền nghỉ, Ngô Tuyết nâng yêu cầu về trợ lý mới lên cao hẳn, đến tận giờ vẫn chưa tìm được người phù hợp. Ngô Tuyết đành phải tạm gánh.

Túc Nghệ vừa thay đồ vừa nói: “Bữa trước không phải chị bảo về Bắc Kinh rồi sẽ kiếm người mới thay sao? Sao cứ đi theo em suốt vậy?”

Ngô Tuyết kéo khóa sau lưng giúp cô: “Sao nào? Chê chị phiền hả?”

“Không phải.” Túc Nghệ đáp, “Là sợ chị thấy chán thôi, bà chị siêu cấp mạnh mẽ ả.”

Ngô Tuyết cười mỉa: “Ngày nào cũng phải đi sau mông giải quyết rắc rối cho em, sao có thể thấy chán được.”

Túc Nghệ cãi: “Xem chị nói kia, dạo này em hơi bị ngoan đấy.”

“Làm việc nhiều, ngoan cũng phải.” Không biết nghĩ tới chuyện gì, Ngô Tuyết lại xì mặt, “Không biết có phải vì dạo trước quá ồn ào không mà nửa tháng nay gió êm sóng lặng chị lại cảm thấy bất an.”

Túc Nghệ thay đồ xong, gõ đầu chị: “Chị đừng trù ẻo em. Nào, đi ăn cơm thôi.”

Vì không phải là đi xã giao nên Ngô Tuyết không gọi xe bảo mẫu, tự lái xe của chị đi.

Họ vừa xuống tới bãi đỗ xe thì gặp Allen đứng cạnh thang máy.

Thấy họ, Allen cười: “Hi các quý cô, cuối cùng các cô cũng xuống rồi.”

Túc Nghệ hỏi: “Sao vậy, có việc sao?”

Allen mặc tây trang, một tay đặt trên bụng, cực kỳ lịch thiệp: “Nghệ, tôi muốn mời cô cùng dùng bữa.”

Ngô Tuyết cười đáp: “Ngại quá, cô ấy đã có hẹn trước với tôi rồi.”

“Không thành vấn đề.” Allen cười càng tươi hơn, “Có thể mời được hai quý cô xinh đẹp là vinh hạnh của tôi.”

Thấy Túc Nghệ im lặng, anh ta tiếp tục nói: “Có chút chuyện công việc muốn bàn.”

Cuối cùng hai người cùng ngồi xe của Allen đi nhà hàng Pháp mà Ngô Tuyết bảo.

Nhà hàng này cực kỳ kiểu cách, bên trong có đàn dương cầm cổ điển, không có nhiều chỗ ngồi, các thực khách trao đổi với nhau đều nhỏ tiếng, không khí rất được.

Gọi món xong, Allen cười hỏi: “Nghệ, nghe nói cô có kết giao với một nam sinh?”

Không hiểu sao, nghe Allen gọi Chữ Ưng là “nam sinh”, Túc Nghệ bỗng muốn bật cười.

*nam sinh : học sinh/sinh viên nam, chàng trai trẻ

Cô gật đầu: “Đúng vậy.”

“Thật tiếc.” Allen thở dài, vờ như thất vọng, “Nếu biết cô có ý định yêu đương, tôi nên xuống tay sớm mới phải. Trung Quốc có câu ngạn ngữ thế nào nhỉ? Tiên hạ thủ... vi hảo?”

Ngô Tuyết cười: “Tiên hạ thủ vi cường.”

Allen gật đầu: “Đúng rồi, chính là câu này.”

“Thế nào gọi là ”tôi có ý định yêu đương?“” Túc Nghệ bật cười, “Tôi đâu phải người theo chủ nghĩa độc thân đâu Allen.”

“Trời ạ, tôi vẫn luôn nghĩ cô là vậy.” Allen nói, “Trông cô xinh đẹp là thế nhưng mãi vẫn chẳng thấy kết giao với phái nam nào.”

Ngô Tuyết cảm thấy hẫng là mình đã bị hai chữ “xinh đẹp” tẩy não rồi.

Thẩm mỹ của người nước ngoài và người Trung Quốc khác nhau một trời một vực. Người nước ngoài thích người châu Á cơ bản đều là kiểu mắt nhỏ môi đầy, còn người Trung Quốc lại thích kiểu người đẹp có đôi mắt biết phóng điện.

Túc Nghệ là một ngoại lệ, trước đây có một cuộc bình chọn trên mạng ở nước ngoài “những gương mặt đẹp nhất châu Á”, Túc Nghệ chính là người giữ ngôi đầu bảng.

Hơn nữa, bình luận cực kỳ tốt, số người ủng hộ vị trí của cô rất cao... chuyện này trước nay chưa từng xảy ra với những ngôi sao nữ khác.

Túc Nghệ lịch sự nói cảm ơn, uống một hộp nước chanh rồi hỏi: “Anh có chuyện công việc muốn nói, là chuyện gì vậy?”

Allen thẳng thắn nói: “Cô cũng biết đấy, hợp đồng giữa chúng ta sang năm sẽ tới hạn, những năm qua, Pasion cũng như bản thân tôi đều vô cùng hài lòng về cô, ý của tôi là muốn chúng ta tiếp tục hợp đồng, tôi cũng đã trình bày cái nhìn của mình với trên tổng, vậy nên,... cô có suy nghĩ thế nào?”

Pasion đã ký với Túc Nghệ từ thời cô còn chưa nổi danh, cho cô một cơ hội để tỏa sáng, giờ nếu nói không thì có vẻ hơi bị vong ân phụ nghĩa.

Hơn nữa, bản thân Pasion cũng là một thương hiệu tốt, những năm gần đây không ngừng phát triển đi lên ở trong nước.

Cô còn chưa nói gì, Ngô Tuyết đã lên tiếng trước.

“Allen, anh cũng biết đấy, công ty chúng tôi đã bị mua lại rồi, các vị trí lãnh đạo đều có sự thay đổi, điều chỉnh, rất nhiều chuyện, quyền quyết định không nằm trong tay chúng tôi, chuyện này có lẽ cần phải trao đổi thêm với phía công ty rồi mới có thể cho anh một câu trả lời thuyết phục được.”

Chị nói bằng giọng điệu rất quan cách, Allen không hẳn là nghe hiểu được toàn bộ nhưng vẫn nắm được các ý chính.

“Tất nhiên, tôi chờ câu trả lời của các cô.” Nói xong, anh ta lại một lần nữa nhìn sang Túc Nghệ bằng ánh mắt triu mến, “Nghệ, cô thực sự không cần nhắc tôi sao?”

Túc Nghệ khựng tay, không kịp hiểu: “Dạ?”

“Ý tôi là, bỏ cái cậu nam sinh ấy đi, ở bên tôi.” Allen nháy mắt với cô mấy cái, “Tôi là một người bạn trai cực kỳ tốt.”

Mặc dù có nghe nói người nước ngoài cực kỳ cởi mở trong chuyện tình cảm nhưng Túc Nghệ cũng không ngờ đối phương lại nói trắng ra như vậy.

Cô cười trừ, định bụng từ chối.

“Tôi rất tuyệt đấy.” Allen nỗ lực thể hiện, “Rất nhiều mặt giỏi hơn hẳn đàn ông Trung Quốc.”

Đến cả Ngô Tuyết cũng phải bất ngờ, đào tường khoét vách nhà người ta mà dám ngang nhiên vậy sao?

Túc Nghệ cười, đáp rất rõ ràng: “Allen, tôi cực kỳ yêu bạn trai của mình.”

“Ồ, thế thì đáng tiếc thật.” Mặc dù miệng nói như vậy nhưng vẻ mặt của anh ta thì vẫn như thường, “Không sao, tôi sẵn lòng chờ cô, nếu có một ngày cô chia tay thì có thể tới tìm tôi bất cứ lúc nào.”

Túc Nghệ nhúm mày: “Allen, chúng ta chỉ là bạn bè thôi.”

Thấy thái độ của cô không tốt, Allen liền giơ tay đầu hàng: “OK, OK, tôi chẳng qua chỉ cho cô thêm một lựa chọn thôi. Nghệ, phải thử đã rồi cả quyết định.”

“... Không cần.”

Đồ ăn được đưa lên. Túc Nghệ ăn rất nhanh, chỉ muốn ăn xong cho sớm để về.

Giữa chừng, Allen đứng dậy: “Tôi đi vệ sinh một chút.”

Anh ta vừa đi, Ngô Tuyết liền chặc lưỡi: “Bình thường đúng là chẳng nhìn ra, tên Allen này sao mà tự mãn vậy, liên mồm tự khen mình, làm ơn đi, độ tốt của Chữ tổng hơn xa anh ta nhiều.”

Túc Nghệ im lặng, gật đầu đồng tình.

Ngô Tuyết hỏi: “Em nghĩ thế nào, có muốn ký tiếp với Pasion nữa không?”

Nói thật, sau chuyện vừa rồi, Túc Nghệ thực lòng không muốn kí tiếp nữa.

Allen là người phụ trách của Pasion ở Trung Quốc, nếu ký tiếp, sau này làm việc khó tránh khỏi thường xuyên chạm mặt.

Cô lắc đầu: “Không biết, nghe theo công ty sắp xếp.”

Allen đi vệ sinh lâu tới bất thường.

Lúc quay lại, anh ta che hai bên má, sắc mặt cực kỳ khó coi, nhìn kỹ, hai bên mặt của anh ta đều đã sưng lên.

Ngô Tuyết ngạc nhiên: “Allen, anh bị sao...”

“Đàn ông Trung Quốc đúng là vũ phu.” Allen lúi từ vựng mới học được ra dùng, không cần biết nó có chính xác hay không, “Ban này có một gã đàn ông, chẳng nói chẳng rằng đã xông tới đánh tôi.”

Túc Nghệ giật mình, khoe môi Allen chảy máu, cô rút khăn giấy đưa cho anh ta: “Có cần báo cảnh sát giúp anh không?”

“Không cần.” Allen cắn môi, gã đàn ông đó không những đánh anh ta mà còn cho anh ta danh thiếp.

Tên công ty trên danh thiếp cực kỳ quen mắt, anh ta biết mình không thể dây vào được nên đành phải nhận: “Coi như tôi xui xẻo.”

Túc Nghệ đang định hỏi thêm thì một bên má được một bàn tay to áp lên.

Giọng nói quen thuộc của một người đàn ông vang lên ngay trên đỉnh đầu.

“Nếu anh còn làm phiền cô ấy nữa thì sẽ không chỉ đơn giản bị đánh như thế này đâu.”

Túc Nghệ giật mình, vò một cái, thu ngay tờ khăn giấy mình đang giữ giữa không trung về.

56. Chương 56

Allen nhìn người đàn ông trước mặt, mặt biến sắc: “Nghệ, anh ta chính là bạn trai cô à?”

Túc Nghệ cầm tờ khăn giấy, điềm nhiên đưa lên lau miệng: “Đúng vậy.”

Sắc mặt Allen càng khó coi hơn.

Ngô Tuyết vội đứng dậy nói: “Allen, anh xem, khoe môi anh chảy máu rồi kìa. Đi thôi, tôi đưa anh đi mua urgo, ban này lúc tới đây tôi thấy bên cạnh có tiệm thuốc.”

Ngô Tuyết lùi ngay người đi, có điều, với vóc dáng cao to của Allen, nếu không phải anh ta muốn thì Ngô Tuyết cũng chẳng thể lùi đi dễ dàng được.

Túc Nghệ ngồi dịch sang bên, nhường chỗ cho anh.

“Sao anh lại ở đây?”

Chử Ứng đáp nhẹ nhàng: “Tiện đường. Làm phiền công việc của em à?”

“Không ạ.” Túc Nghệ giải thích, “Vốn chỉ đi với Ngô Tuyết nhưng Allen nói có việc muốn nói nên mới đi cùng luôn.”

“Ừ. Có thương hiệu yêu thích nào không?”

Câu hỏi này quá đột ngột, Túc Nghệ mất một lúc để hiểu: “Sao ạ?”

Chử Ứng nói: “Đổi thương hiệu khác đi, đừng ký tiếp nữa.”

“Vâng.” Túc Nghệ đồng ý ngay, không đắn đo. Cô cầm tay Chử Ứng ngấm ngầm: “Có điều em cũng chẳng đặc biệt yêu thích thương hiệu nào, chờ hết hợp đồng rồi sẽ có thương hiệu mới tìm tới thôi, anh không cần lo cho em. Ăn cơm chưa?”

“Chưa.”

Túc Nghệ đang định gọi phục vụ thì Chử Ứng đứng dậy: “Về đi.”

Cô hỏi: “Không phải anh vẫn chưa ăn sao?”

“Về nhà rồi ăn.” Chữ Ứng nói, “Muốn ăn mì em làm.”

Hai người lên xe, Túc Nghệ nghiêng đầu nhìn anh, cứ cảm thấy có gì đó không ổn.

Từ nãy tới giờ, Chữ Ứng không hề tỏ chút thái độ tình cảm nào.

Giống như hồi hai người mới quen biết nhau.

Hôm nay tài xế là một người khác, không phải người rụt rè hôm bữa nữa.

Bác tài hôm nay trông có vẻ đã đứng tuổi, từ lúc Túc Nghệ lên xe, bác liên tục nghiêng người, nhìn họ cười tủm tỉm.

Chờ hai người ngồi ổn rồi, bác mới thông thả chào hỏi: “Túc tiểu thư.”

Túc Nghệ lịch sự cười chào lại: “Chào bác ạ. Bác đã dùng bữa tối chưa?”

“Về mới ăn. Túc tiểu thư thật là đẹp.” Bác lái xe quay đầu đi, nhấn chân ga, vui vẻ nói, “Chẳng trách thiếu gia lại chịu chờ ở bãi đậu xe lâu như vậy.”

Chữ Ứng nhíu mày ngắt lời: “Bác Dương.”

“Ôi, thiếu gia, chúng ta đi đâu đây?”

“Bác Dương,” Túc Nghệ học theo cách gọi của Chữ Ứng, “Bác chở bọn cháu đi siêu thị đi ạ, cảm ơn bác.”

Bác Dương cười: “Được, được, chở hai đứa tới cái nào lớn một chút nhé.”

“Vâng.” Túc Nghệ nắm chặt tay Chữ Ứng thêm một chút.

Xuống xe, Túc Nghệ vẫy tay qua cửa kính chào bác Dương: “Bác về ăn cơm đi, lát bọn cháu tự bắt xe được.”

Xe chạy rồi, Túc Nghệ kéo tay Chữ Ứng: “Đi thôi.”

“Đi siêu thị làm gì?”

“Mua đồ để nấu.” Túc Nghệ đáp, “Em từng nói sẽ làm cho anh một bữa Mãn Hán toàn tịch, quên rồi à?”

Siêu thị rất lớn, khu vực đồ tươi sống rất phong phú.

“Muốn ăn gì? Cá, thịt bò, thịt heo?” Túc Nghệ nắm tay Chữ Ứng, ngồi xổm xuống nhìn cá trong bể, “Cá này béo thật, ăn cá nhé, em sẽ làm cá sốt chua ngọt.”

Chữ Ứng nhìn chớp đầu nhỏ của người ngồi bên, ánh mắt anh cực kỳ dịu dàng: “Ừ.”

Vóc người cao gầy của cô, dù rằng đã bao bọc kín mít nhưng vẫn thu hút không ít sự chú ý, hơn nữa, đi bên cạnh còn có một anh chàng đẹp trai mặc tây trang cao một mét chín, quả thực là đi đến đâu nổi bật tới đó.

Chẳng mấy chốc, xe đẩy của họ đã đầy.

Chọn xong thực phẩm nấu nướng, đi ngang qua khu bán hoa quả, Túc Nghệ dừng lại hỏi: “Mua thêm quả gì đó đi, nhà không còn gì cả.”

Chữ Ứng gật đầu: “Ừ.”

Túc Nghệ nâng một quả dưa hấu lên vỗ vài cái.

“Quả này được.” Cô bỏ dưa hấu vào trong xe chứa đồ.

Một em gái tiến lại chỗ họ: “Chị là Túc Nghệ à?”

Túc Nghệ chỉnh lại khẩu trang, không trả lời thẳng: “Chào em.”

Mặc dù chào cô nhưng em gái này vẫn dán mắt nhìn Chữ Ứng: “Ồmmm, chị có thể chụp ảnh chung với em không?”

“Xin lỗi.” Túc Nghệ khéo léo từ chối, “Thời gian riêng tư, không được tiện lắm.”

Em gái không chịu thôi: “Chỉ một xít thôi.”

Túc Nghệ vẫn lắc đầu từ chối, có lẽ là cảm thấy mất mặt, thái độ em ấy rất khó chịu.

Chuyện này nhanh chóng kết thúc. Đã qua giờ cơm, siêu thị không còn đông người, hai người nhanh chóng

tính tiền ra về.

Bắt xe taxi về tới nhà, Túc Nghệ đóng cửa lại, mang túi đồ Chữ Ưng xách vào bếp.

Chữ Ưng đi theo cô vào, tự giác lôi thực phẩm ra rửa.

Túc Nghệ đánh vẩy thoăn thoắt, vừa làm vừa hỏi: “Hôm nay... anh tới đón em tan làm à?”

Chữ Ưng vẫn tiếp tục rửa đồ: “Ừ.”

Túc Nghệ im lặng mất một lúc: “Thế sao không gọi cho em?”

Hoặc là, tại sao lúc ở bãi đỗ xe không gọi em lại?

“Sợ làm phiền công việc của em.” Chữ Ưng bỏ đồ đã rửa sạch sang một bên, “Có gì cần anh hỗ trợ không?”

“... Có.”

“Gì?”

Túc Nghệ đeo tạp dề trên người, tay vẫn đang cầm cá, quay đầu qua bảo: “Anh hôn em tí đi.”

Người đàn ông không hề chần chừ, cúi người, tặng cô một nụ hôn chuồn chuồn lướt nước.

Túc Nghệ nấu hơn nửa tiếng đồng hồ, cuối cùng sửa soạn được một bàn đầy đồ ăn.

Tác phong ăn uống của Chữ Ưng không phải kiểu nhả nhặn gì, bát ăn cơm của nhà cô không đủ lớn, anh và hai đứa là ăn hết nửa bát cơm, chẳng mấy chốc, đồ ăn trên bàn đã được đánh chén sạch sẽ.

Nhà Túc Nghệ có máy rửa bát, hai người tắm rửa xong liền lên giường nằm.

Người đàn ông ôm cô ngủ như thường lệ, tay ngoan ngoãn đặt bên hông, không làm gì khác. Túc Nghệ đưa lưng về phía anh, lưng dán lên ngực đàn ông, hơi ẩm dạt dào.

Được một lúc, Chữ Ưng ngồi dậy.

Túc Nghệ nghe thấy tiếng anh lấy gì đó trong túi đi ra ban công đứng, đóng cửa ngoài ban công lại.

Cô rón rén xuống giường, nhón chân đi qua đó.

Dưới ánh trăng, người đàn ông đứng bên lan can, tay cầm một điếu thuốc.

Túc Nghệ trước nay chưa từng thấy anh hút thuốc, trông anh hút thuốc có vẻ khá thành thạo, rõ ràng là ngày xưa từng thường xuyên hút, chiếc gạt tàn anh đang cầm là cái Túc Nghệ thủ sẵn cho Ngô Tuyết.

Anh đưa tay tới chỗ gạt tàn, ngón trỏ búng nhẹ hai cái, tàn thuốc liền rụng xuống.

Cô mở cửa, đi ra ngoài.

Người đàn ông nghe tiếng động quay người lại, nhíu mày hỏi: “Sao lại đây?”

Túc Nghệ chỉ mặc một chiếc áo sơ mi rộng thùng thình lần trước Chữ Ứng bỏ lại đây, chiếc áo chỉ vừa đủ để che khuất những chỗ cần che, nguyên đôi chân dài cứ thể để trần ra ngoài.

Anh lại giục: “Vào đi, ngoài này lạnh.”

Túc Nghệ không nghe lời anh, bước tới gần, dang tay ôm anh.

Một lúc lâu sau, Chữ Ứng cúi đầu, dụi tắt điếu thuốc, vứt vào trong gạt tàn.

Anh xoa đầu cô, tay còn lại che một bên cổ của Túc Nghệ như là muốn chắn bớt gió cho cô.

Cô vùi đầu trong lòng anh, khe khẽ hỏi: “Rốt cuộc là sao?”

Đối phương im lặng một hồi thật lâu.

Sau đó, cô nghe thấy anh hỏi mình.

“Sợ anh không?”

Túc Nghệ ngạc nhiên, hỏi lại anh: “Sợ anh gì cơ?”

Chữ Ứng nói: “... Anh đánh người.”

Anh đi lính nhiều năm, cơ thể đã tôi luyện rắn chắc như sắt thép.

Hồi trước, có mấy lần đi cứu trợ khẩn cấp, xảy ra chuyện ngoài ý muốn, bị người nhà nạn nhân quyền đâm cước đá, anh đều đứng thẳng người chào họ. Cũng từng có phần tử phi pháp muốn dùng tiền tài, phụ nữ để xin một đường sống, lúc đi bắt người, mắt anh chẳng hề chớp cái nào.

Nhưng sự tự chủ này, vừa đến trước mặt cô, liền sụp đổ.

Lúc nhìn thấy cô ngồi vào xe gã đàn ông ngoại quốc ở bãi đậu xe, nó đã ỉn ỉn có chút lung lay.

Theo họ tới nhà hàng, anh ngồi vào bàn cạnh bàn họ.

Gã đàn ông ngoại quốc kia bắt đầu tung đòn cửa cấm, câu nào câu nấy đầy dụ dỗ, ra sức quảng cáo ưu thế của bản thân.

Sau khi nghe hắn ta nói cái câu “phải thử đã rồi cả quyết định” đầy tính ám chỉ thì rắc một tiếng, khối đá mang tên bình tĩnh trong lòng liền đổ sập.

“Không sợ.”

Người trong lòng anh đáp đầy kiên định.

Chữ Ứng khựng người.

Giọng con gái mềm mại, dịu dàng: “Trong mắt em, anh là người dịu dàng nhất.”

Chữ Ứng ôm người trong lòng thật chặt.

Chất giọng rất trầm của anh chuyển tải dòng cảm xúc khó nói thành lời.

“Túc Nghệ, thích anh đi.”

Túc Nghệ ngơ ngác: “Gì cơ?”

“Thích anh đi,” anh nói, “em sẽ không thất vọng đâu.”

“...”

Túc Nghệ chống hai tay trước ngực anh, ngẩng đầu lên: “Có phải anh nghĩ sai chỗ nào rồi phải không?”

Chữ Ứng không nói gì.

Túc Nghệ hỏi tiếp: “Nếu em không thích anh thì sao lại theo đuổi anh?”

“... Tại vì anh cứu em.”

Ngoài trời gió rất lớn.

Túc Nghệ nhíu mày, híp mắt hỏi: “Gì cơ?”

Người trước mặt có vẻ không định nhắc lại một lần nữa, nhưng không sao, cô đã nghe rõ rồi.

Biểu hiện kỳ lạ của người đàn ông này trong khoảng thời gian qua đã được câu nói này xâu chuỗi lại.

Khi biết chuyện ở Đình trấn, ngoài mặt thì Chữ Ứng có vẻ không cảm thấy có gì đặc biệt nhưng sau đó lại vội vàng kéo cô về.

Giờ ngẫm lại, chẳng lẽ là anh...

“Lúc ở nhà vườn, anh vội bỏ về không phải là vì Chu Minh đấy chứ?” Cô hỏi, “Anh cho là em với anh ở bên nhau thuần túy là vì anh đã cứu em, anh cho là em đang báo ơn à?”

Chữ Ứng không nói gì, coi như thừa nhận.

Túc Nghệ quả thực là dở khóc dở cười.

Cô nói lỏng tay đang ôm người anh, dò dẫm lên trên, ôm cổ anh.

“Đúng là em đã để ý anh trong lần sạt lở đất đó.”

Đáy mắt Chữ Ứng buồn bã.

“Anh giống một tia chớp, theo sau còn kéo theo sấm sét ấy.” Cô nhấn mạnh đầy khoa trương, nhe hàm răng trắng, “Đùng một tiếng, rọi sáng thế giới của em.”

“Đàn ông vừa đẹp trai lại vừa có khí khái nam nhi, em bị anh mê hoặc không chịu được. Trên đường đi, em luôn miệng hỏi tên anh, vậy mà anh chẳng chịu nói cho em biết. Sau khi mọi chuyện kết thúc, em từng đi tìm anh nhưng không tìm thấy. Không ngờ, sau nhiều năm như vậy, lại gặp lại được anh.”

“Thật may, lần này em không phải con bé nằm một góc chờ anh tới cứu nữa. Em có sự nghiệp của riêng mình lại còn xinh đẹp hơn nữa.”

Mắt cô cười cong cong cực kỳ dễ thương: “Cuối cùng em cũng trưởng thành, có thể xứng đôi với anh rồi.”

Đôi mắt Chữ Ưng sáng dần lên theo từng câu thủ thỉ của cô.

Tim anh thót lại, đang muốn nói chuyện thì người trong lòng bỗng nhún người, mượn lực tay, mổ nhẹ lên môi anh.

Cô ấy dài giọng, nhấn mạnh từng chữ: “Vậy nên, tình yêu em dành cho anh không hề dựa trên cơ sở sự cảm kích, nói trắng ra là, cùng lắm chẳng qua là trùng hợp anh đã cứu em.”

“Cho dù không có chuyện ở Đình trấn, chỉ cần em còn sống, chỉ cần gặp được anh, em nhất định sẽ nhất kiến chung tình.”

57. Chương 57

Ăn nói không đứng đắn sẽ phải trả giá đắt, Túc Nghệ đã đích thân thử nghiệm, rất giàu cảm xúc.

Sáng ngày hôm sau, Túc Nghệ cố gắng ngồi dậy, giữa hay chân vẫn còn đau mỗi, người đàn ông hôm nay chẳng mấy khi mới được một bữa chưa đi, vẫn còn đang ngủ say.

Cô cúi người chạm nhẹ khoe môi anh, cẩn thận rời giường, rửa mặt xong thì vòng vào trong bếp.

Pha cà phê, vừa canh chừng lượng đổ ra vừa để rảnh ra một tay để gửi tin nhắn cho Ngô Tuyết.

Túc Nghệ nường nường: “Sáng nay đừng qua đây.”

Ngô Tuyết: “Biết rồi, đúng lúc chị cũng có việc. Phải rồi, hôm qua Chữ tổng không nổi giận chứ?”

Túc Nghệ nường nường: “Không ạ.”

Ngô Tuyết: “Thế thì tốt, Vậy là tốt rồi, hợp đồng với Pasion xem ra bay rồi.”

Túc Nghệ nường nường: “Vừa hay em cũng đang không muốn ký tiếp nữa, chị để ý một chút xem dạo này có thương hiệu nào đang tìm người đại diện không nhé.”

Hôm qua cô chỉ nói đùa với Chữ Ứng vậy thôi, dù sao cô chẳng qua cũng chỉ là diễn viên phụ, hợp đồng tốt đâu dễ kiếm như vậy.

Ngô Tuyết: “Ừ, chuyện này em khỏi lo đi, chị tự biết tính toán.”

Dặn dò xong, họ tiếp tục tán gẫu với nhau.

Lúc Chữ Ứng dậy, phòng đã ngập mùi đồ ăn.

Anh quờ tay tìm, quả nhiên, chỗ bên cạnh đã trống không. Chữ Ứng chống người ngồi dậy, cô nàng đang ngồi xem điện thoại ở sô pha, thấy anh dậy liền nhoẻn cười.

“Còn không dậy chắc có lẽ em phải áp dụng biện pháp vũ lực trên giường mới được.”

Chữ Ứng đi lại chỗ cô, lần lần ngón tay sờ cảm Túc Nghệ: “Đừng có dùng từ lung tung.”

Túc Nghệ tránh mặt đi: “Mau đi đánh răng đi, bữa sáng nguội lạnh rồi. Hôm nay không phải đi làm à?”

“Lo gì.” Chữ Ứng sờ đủ rồi mới chịu đi rửa mặt, “Hôm nay ngày nghỉ.”

Lúc ăn bữa sáng, Túc Nghệ cứ cười mãi.

“Rốt cuộc là cười gì thế?”

Cô lắc đầu, tiếp tục ngồi ăn.

Cô đâu dám nói là vì nhớ lại bộ dạng đáng thương của người đàn ông nọ tối hôm qua, giống chú chó cảnh sát oai phong bị bỏ ở dọc đường cứ chực chực nhìn theo cô, mong được cô đón về nhà, đáng yêu chết đi được.

Ăn xong, hai người dính lấy nhau trên sô pha ngồi xem phim.

Hai chiếc điện thoại đặt nằm cạnh nhau, cùng một kiểu, bên cạnh là một cặp cốc đôi, Túc Nghệ mua trong một cửa tiệm nhỏ khi đi quay phim. Đồ trong cửa tiệm đều là hàng thủ công do chủ tiệm tự chế tác, cô ấy là vợ quân nhân.

Vậy nên, hai chiếc cốc này, một chiếc vẽ công chúa nhỏ, một chiếc vẽ anh chiến sĩ.

Quả thực là không thể hợp ý cô hơn được nữa.

Ngoài trời mưa bụi bay, thời tiết thế này, làm ổ trong nhà là hợp nhất.

Mấy ngày nay, Bắc Kinh bắt đầu giảm nhiệt. Túc Nghệ mặc một bộ áo ngủ dài, nằm nghiêng, gối đầu lên đùi Chữ Ứng.

Hai người xem một bộ phim cũ do nội địa sản xuất, tên là “Nhượng Tử Đan Phi”, dù chiếu đã lâu nhưng nó vẫn thuộc hàng kinh điển.

Đang chăm chú xem thì điện thoại reo, là của Túc Nghệ.

Cô cầm lên xem, thật bất ngờ: “Chữ Khê gọi.”

Ngại áp điện thoại lên tai, Túc Nghệ liền mở luôn loa ngoài, lười biếng nói: “Alo?”

“Chị dâu,” bên chỗ Chữ Khê khá ồn ào, “giờ chị có rảnh không?”

“Sao?”

“Chị có thể lặn lội tới đồn công an một chuyến không,” Chữ Khê nói đến đây liền nói bé lại, “đừng nói cho anh em biết.”

Chữ Ứng cầm điện thoại lên, hỏi lạnh tanh: “Đồn công an nào?”

**

Túc Nghệ vội vã bước vào đồn cảnh sát, nhìn thấy Chữ Khê ngồi khom lưng, ủ rũ úp mặt vào lòng bàn tay.

Cô kéo khẩu trang xuống, lại gần, xoa đầu em ấy hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Chữ Khê ngẩng đầu, chẳng có chút tủ thân hay buồn đau nào, cô nàng mở to mắt hỏi: “Anh em đâu rồi?”

“Đi hỏi thăm tình hình rồi.”

Không kịp để Chữ Khê giải thích, Túc Nghệ đã nghe thấy một giọng nói quen tai.

“Ai tới? Tôi mặc kệ cô ta là người nhà của ai, đánh người là không đúng, cậu yên tâm, có tôi ở đây, tôi sẽ không để cậu phải chịu ầm ức...”

Túc Nghệ quay đầu, nhìn thấy Lâm Hà ở cách họ không xa.

Đối phương mặc một chiếc váy diêm dúa, trang điểm lòe loẹt, tay nắm tay một tên đàn ông, gã này xem ra chỉ ngang ngửa tuổi của Chữ Khê, mặt mày tuấn tú điển hình kiểu hot boy học đường.

Lâm Hà thấy cô, ngạc nhiên một chút rồi nhú mày: “Ồ, Tiểu Nghệ à, sao em lại ở đây? Em gái em cũng ở... Gặp chuyện gì vậy?”

Gã con trai nhìn Túc Nghệ rồi nói nhỏ: “Chị Hà, người ngồi cạnh Túc Nghệ là bạn gái cũ của em.”

Túc Nghệ nghe xong liền hiểu ra ngay.

Cô hỏi Chữ Khê: “Chuyện em vào đồng công an có liên quan tới cậu ta hả?”

Lâm Hà cũng hiểu ra, cười khẩy một tiếng rồi dành phần giải thích: “Con bé đánh thẳng em chị, em xem đi, khóe mắt cậu ấy này.” Cô ta chỉ vào vết bầm trên mặt cậu trai trẻ, “Nặng chưa? Túc Nghệ, em cũng biết nghề của chị mà, Minh Dương là người mới bọn chị đang chuẩn bị nâng đỡ, mấy ngày tới sẽ phải tham gia hoạt động, giờ bị đánh thành như vậy, cô bảo nên xử lý vụ này thế nào đây?”

Lâm Hà rất khó chịu, chị ta biết Túc Nghệ có một bà chị hút máu nhưng không hề biết còn có một cô em gái nữa, phải chăng là em họ? Đạo này thấy Túc Nghệ thuận buồm xuôi gió, chị ta đã thấy ngứa mắt từ lâu, giờ cuối cùng cũng bắt được thóp, tâm tình tốt hẳn ra.

Đặng Minh Dương nghe thấy Lâm Hà nói vậy thì giật mình, công ty muốn nâng đỡ cậu ta sao?

Túc Nghệ nhìn thấy phản ứng của Đặng Minh Dương bèn cười cười bảo: “Chuyện này đâu phải do em quyết định, cảnh sát bảo thế nào thì nghe theo như vậy.”

Lâm Hà nói: “Thực ra lần trước chị đã muốn nói rồi, tính tình của em gái em thực là chẳng ra làm sao, có phải bình thường em bận rộn quá nên không quan tâm tới con bé không? Con gái con lú, thế là không được đâu.”

Chị ta vừa nói sượng miệng thì nghe thấy sau lưng có một giọng đàn ông lạnh lùng.

“Nói đi, tính giải quyết thế nào?”

Chữ Ứng không biết đã xuất hiện sau lưng Lâm Hà từ lúc nào, đi cạnh anh còn có một đồng chí cảnh sát.

Lâm Hà xoay người nhìn thấy người tới là ai liền choáng: “Chữ tổng?”

Chữ Ứng phớt lờ chị ta, vẫn tiếp tục nhìn Đặng Minh Dương: “Tính giải quyết thế nào? Giải quyết riêng hay theo trình tự?”

Đặng Minh Dương cao hơn Túc Nghệ một chút nhưng người đàn ông trước mặt thì đã cao lại còn đô, cậu ta nhìn Lâm Hà cầu cứu.

Lâm Hà vẫn chưa hiểu chuyện là thế nào cho tới khi Chữ Khê chạy lại gọi Chữ Ứng một tiếng: “Anh.”

Lâm Hà sực hiểu ra, vẻ mặt chị ta cực kỳ đặc sắc.

Giờ chị ta mới nghĩ ra, con bé này tên là Chữ Khê, họ Chữ này hiếm gặp như vậy... Thế mà chị ta không chấp nối được chúng với nhau! Quan trọng nhất là chị ta vốn không ngờ, quan hệ của Túc Nghệ và Chữ Ứng đã tới tận bước gặp người nhà.

Không biết vừa rồi Chữ Ứng đã nghe được bao nhiêu, chị ta thầm chửi mình quá mau miệng, vội vàng treo nụ cười lên mặt: “Giải quyết riêng, giải quyết riêng, đàn ông mà, da dày thịt béo, bị đánh một chút cũng chẳng sao.”

**

Túc Nghệ ngồi vào xe, nhìn thấy Đặng Minh Dương ầm ục bĩu môi, miễn cưỡng chui vào xe của Lâm Hà.

Cô không nhịn được bảo: “Chữ Khê à, mắt nhìn người của em tốt thật đấy.”

“Đừng nói nữa, em hồi hận muốn chết.”

Chữ Ứng khởi động xe, chưa vội nhấn ga: “Sao lại thế này?”

Chữ Khê biết không thể gạt được đành khai thật: “Anh à, người bạn này là bạn trai cũ của em.”

Chữ Ứng liếc con bé một cái: “Không cần nói thừa phí lời.”

“Hắn ta ngoại tình với người phụ nữ đó.” Chữ Khê làm bộ đáng thương, “Hắn ta sắp được ra mắt rồi nên để tẩy sạch quá khứ đen tối của mình, đi đâu cũng nói là do em ngoại tình, đội nón xanh cho hắn, em không chịu được nên...”

Túc Nghệ trầm nghĩ, thật đúng là anh em liên khúc ruột, đến tác phong đánh người trước nói chuyện sau

cũng giống nhau.

Chữ Ứng: “Em nhận tiền của cậu ta?”

“Sao có thể! Chút tiền đó của anh ta, em thèm để mất sao?” Chữ Khê chớp mắt, “Anh, em biết động thủ đánh người là em không đúng, sau này em không bao giờ làm vậy nữa, anh có thể đừng mách với cha mẹ được không?”

Không là sẽ bị niệm kinh cả ngày, chưa biết chừng lại bị như lần trước, nhốt ở nhà, không cho đi đâu.

Chữ Ứng vốn định cự tuyệt nhưng lúc quay đầu lại, nhìn thấy ánh mắt đầy thâm thúy của người ngồi bên.

Lông mày anh nhíu lại, chợt nhớ ra hôm qua mình cũng mới động thủ đánh người.

Anh ho nhẹ một tiếng: “... Lần sau không được mượn có này nữa.”

Chữ Khê không ngờ có thể qua cửa dễ dàng như vậy, tảng đá đè trong lòng cuối cùng cũng biến mất, luôn miệng vâng dạ.

Xe chạy đi, Chữ Ứng hỏi người ngồi sau: “Đưa em về nhà nhé?”

Chữ Khê: “Vâng.”

Túc Nghệ vội bảo: “Em xuống xe trước nhé, anh đưa con bé về đi.”

“Bạn công chuyện à?”

“Không ạ.” Túc Nghệ im lặng một lúc lâu, cuối cùng nhả ra một câu, “Em sợ không tiện.”

Đèn đỏ, Chữ Ứng nắm tay Túc Nghệ: “Có gì đâu không tiện.”

Túc Nghệ đỏ mặt, tim đập bùm bùm.

Cô còn chưa chuẩn bị sẵn sàng để gặp người lớn mà! Hơn nữa, hôm nay cô ăn mặc quá tùy tiện, lúc đi vội quá nên chỉ thay đồ thoải mái, mặc thêm chiếc áo khoác rồi đi luôn.

May mà Chữ Khê tinh ý, chống hai tay xuống ghế, cười tủm tỉm: “Thôi, để em qua nhà chị dâu ngồi một lát.”

Túc Nghệ bình tâm trở lại nhưng rốt cuộc cuối cùng cũng bắt đầu phải nhìn thẳng vào một vấn đề.

...Gặp người lớn.

Nói thật, cô chưa bao giờ cảm thấy ngoại hình của mình thuộc kiểu được người lớn quý mến. Rất nhiều người sau khi quen cô thường hay nói: “Tôi còn tưởng cô là người rất khó ở chung, không ngờ lại tốt như vậy.”

Tuy câu này phần nhiều có ý nịnh bợ nhưng có thể thấy được phần nào sự đánh giá của mọi người, hơn nữa, cô lại còn đi con đường chuyên diễn vai ác nữ, ở một mức độ nào đó sẽ để lại ác cảm với người xem.

Về nhà, thừa dịp Chữ Ưng ra ban công gọi điện thoại, cô kéo Chữ Khê lại căng thẳng hỏi: “Mau nói với chị, cha mẹ em... có xem tivi không?”

“Cha em không xem.” Chữ Khê uống một ngụm cà phê.

Túc Nghệ an tâm một nửa.

“Mẹ em xem.” Chữ Khê nói xong còn bổ thêm một nhát, “Mẹ em từng xem rất nhiều phim chị đóng.”

Túc Nghệ: “...”

Chữ Khê không hề để tâm tới tình trạng suy sụp của cô, con bé cầm điện thoại lên xem: “Chị xem này! Tin nhắn tên khốn Đặng Minh Dương gửi cho em đây.”

Túc Nghệ trầm thờ dài, nghiêng đầu qua đọc.

Tin nhắn được gửi tới từ hai hôm trước.

“Tiểu Khê à, anh sắp được ra mắt rồi, em cũng biết đấy, hồi nay làm diễn viên rất khó, nếu có lịch sử không tốt gì đó thì sau này sẽ rất phiền phức. Vậy nên... em có thể nói với mọi người là em đề nghị chia tay không? Anh biết anh rất có lỗi với em, để bồi thường, anh sẽ cho em một khoản tiền, để em yên tâm học hết đại học.”

Túc Nghệ chỉ vào câu cuối cùng: “Vậy là ý gì?”

“À, em từng nói với hấn ta là nhà mình rất nghèo, tiền học đại học cũng phải bán nốt con trâu cuối cùng trong nhà mới có.”

...Thanh niên các cô các cậu giỏi thật đấy.

Chữ Khê bỗng nghĩ ra một chuyện, phần khích nói: “Chị bảo nếu em công khai tin nhắn này, có phải Đặng Minh Dương sẽ tiêu tùng không?”

“Em nghĩ đơn giản quá.” Túc Nghệ ngả người ra sau, “Lâm Hà chỉ là một người đại diện mà có thể đi được tới tầm có thể bao nuôi được người khác, chí ít nói lên rằng, năng lực làm việc của chị ta rất tốt, nếu chị ta thật lòng muốn bảo vệ Đặng Minh Dương thì đến lúc đó, không chỉ cậu ta không hề hấn gì mà nói không chừng em còn bị bọn họ phản đòn cắn ngược lại, máu me đầm đìa.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Chữ Khê lập tức xị ra.

Túc Nghệ liếc con bé một cái, thùng thảng nói: “Có điều cơn tức này cũng không thể cứ thế mà nuốt trôi được.”

58. Chương 58

Hàng năm giới điện ảnh, truyền hình đều cho ra đời vô số kẻ tác phẩm mới, mỗi phim đều có ít nhất một vai diễn phản diện, trong số họ, có nhiều diễn viên là chuyên đóng vai ác.

Chẳng ai thăm như Túc Nghệ, ngay từ bộ phim nổi tiếng đầu tay, ngày ngày đã bị chữ mắng, thỉnh thoảng lại nhảy ra vài bài báo, kiện không kiện được, xóa không xóa được. May mà Ngô Tuyết thông minh, không làm thì thôi, đã làm thì làm đến cùng, chị bèn thỏa thuận với công ty tập trung xây dựng định hướng hình tượng cho Túc Nghệ: ác nữ.

Thế là cứ như thế đến tận bây giờ.

Hiện giờ dưới mỗi bài trên weibo của cô vẫn có những bình luận ác ý nhưng fan và người qua đường cũng đông lên, có khi có bình luận công kích nhân thân nào lên top thì kiểu gì cũng sẽ có bình luận trả lời rất đông, có cái cả trăm thậm chí trên một ngàn trả lời, còn náo nhiệt hơn cả bài của những ngôi sao nổi tiếng.

Rất nhiều người qua đường không hiểu được, tại sao lại lòi từ vai diễn ảnh hưởng ra tận ngoài đời.

Nhưng người trong giới với nhau thì thừa hiểu.

Có người đang chinh Túc Nghệ, bắt đầu từ tận hồi cô mới ra mắt.

Trong thâm tâm Túc Nghệ và Ngô Tuyết lại càng hiểu rõ hơn, họ không chỉ một lần nắm được chứng cứ xác thực, chỉ rõ người đâm dao sau lưng cô chính là Lâm Hà.

Khi Túc Nghệ ở trong tay Lâm Hà, cô mới chỉ là một người mới, hai mươi tuổi, Túc Nghệ ra mắt lần đầu trên màn ảnh, nhưng thực tế, từ hồi mới vừa mười tám tuổi, cô đã gia nhập giới này, lúc ấy vẫn còn non nớt chưa biết gì.

Cô cực kỳ ghét tác phong quản lý của Lâm Hà, từng muốn tố giác chị ta và quả thực cũng đã từng làm thật. Hồi ấy, weibo còn chưa phổ biến, cô liên hệ với tạp chí thời trang nổi tiếng nhất thời bấy giờ, đã sẵn sàng đón nhận hậu quả xấu nhất, cái giới này phức tạp như vậy, cùng lắm thì không làm nữa, quay về tiếp tục mở quán.

Không ngờ cuối cùng không những không thể nói ra mà còn bị Lâm Hà châm chọc, khiêu khích một phen.

Tiếp sau đó, cô gặp Ngô Tuyết, hai người bắt cặp với nhau rất ăn rơ.

Những ngày về sau, ngoài những lời lẽ hà khắc của ngôn luận ra thì mọi chuyện coi như thuận buồm xuôi gió, sau bộ phim đầu tiên, sự nghiệp cứ thế phát triển không ngừng.

Tuy vậy, cộng hết cả thù cũ hận mới lại, cái gì nên trả vẫn phải trả.

Hôm nay là lần cuối cùng cô chụp ảnh sản phẩm cho Pasion, chụp xong lần này, chuyện hợp tác coi như kết thúc, cùng lắm chỉ còn phải hỗ trợ share bài khi đối phương tiến hành tuyên truyền, quảng bá các kiểu nữa thôi.

Sau khi thợ trang điểm ra về, Túc Nghệ ngồi cạnh Ngô Tuyết, khoác vai chị: “Tiểu Tuyết Tuyết à, có chuyện cần chị giúp.”

Ngô Tuyết ngáp một cái: “Cô nói đi.”

“Công ty chuyên mua bán bình luận lợi hại nhất là của nhà nào thế?”

Ngô Tuyết thắc mắc: “Làm gì?”

Túc Nghệ nói: “Em muốn xử Lâm Hà.”

Ngô Tuyết tức cười: “Em là cảnh sát à? Xử cái gì chứ.”

“Đại khái là thế.” Cô đáp, “Chị không giúp thì cứ đưa số đây em tự liên lạc.”

“Ai bảo chị không giúp, nhưng mà em biết nhà lợi hại nhất giờ là nhà nào không?”

“Nhà nào?”

Ngô Tuyết móc tấm danh thiếp trong túi ra đưa cho cô.

Công ty kinh tế giải trí Nhiễm Tinh, phòng PR, quản lý Trương, điện thoại 13XXXXXXXXX

Nhiễm Tinh là tên mới sau khi được Chủ thị thu mua của công ty ban đầu của Túc Nghệ.

Túc Nghệ: “... Thế chị cho em số của công ty PR lợi hại thứ hai đi.”

“Được, chị sẽ xem giúp cô nhưng cô cũng phải nghĩ cho kỹ, nếu lần này không xử được chị ta thì phải chuẩn bị sẵn sàng tinh thần sau này bị trả thù đấy.”

Túc Nghệ vâng dạ qua quýt. Một nhân viên mở cửa vào, ngại ngần bảo: “Chị Nghệ, rằng thì là mà, chuyện chụp ảnh của chị chắc phải kéo dài một chút.”

Ngô Tuyết đứng dậy: “Sao thế?”

Nhân viên cười gượng một tiếng: “Tổng giám đốc Allen nói công ty đột ngột muốn thay người đại diện phát ngôn mới, vẫn còn đang thương thảo.”

Túc Nghệ nhướn lông mày: “Ý là bảo tôi phải đợi ở đây đến khi bọn họ họp xong, quyết định xong xuôi rồi xem xem là có cần chụp tiếp nữa không hả?”

“... Vâng ạ.”

“Thế bọn họ cứ từ từ thương thảo đi.” Túc Nghệ tháo giày, “chùng nào thương thảo xong thì báo cho tôi biết.”

Lên xe, Ngô Tuyết hỏi: “Túc hả?”

Bỗng dưng nhảy ra vụ này, những gì Túc Nghệ làm thời gian qua coi như công cốc.

“Không, ai mà chẳng muốn trả thù, em muốn, Allen cũng muốn.” Túc Nghệ khều khều tay gọi chị, “Vừa khéo rảnh rồi, dẫn chị đi hóng gió nhé.”

Ngô Tuyết chẳng biết nào bị đứt dây chỗ nào mà im lặng một hồi rồi cũng đứng dậy nhường chỗ ghế lái cho cô.

Bảo là đi hóng gió thì đúng là hóng gió thật. Cô mở hết cửa sổ hai bên xe, nhả chân ga tăng tốc lên ba mươi dặm, miệng huyết sáo.

Ngô Tuyết cười: “Cứ như dân ăn chơi thật ấy.”

Hai người chưa chạy được bao lâu thì Ngô Tuyết nhận được điện thoại của Pasion.

Không ngoài dự đoán, thay đổi người đại diện, hợp đồng chấm dứt, các cảnh đã chụp báo hồng toàn bộ, loạt hàng mùa đông này họ đã tìm được người đại diện phát ngôn mới, có điều, đối phương yêu cầu, sau khi bộ sưu tập mùa đông ra mắt, Túc Nghệ vẫn phải phối hợp tuyên truyền với phía họ.

Rõ ràng không phải sản phẩm mình đại diện nhưng vẫn phải tuyên truyền giúp bọn họ, thật thú vị.

Túc Nghệ nghe xong, gạt đầu dừng dừng: “Được thôi, chỉ là bấm like, share, động động mấy ngón tay thôi mà.”

Ngô Tuyết nhìn cô đầy thắc mắc: “Không tức thật hả?”

“Không tức thật.” Túc Nghệ bật cười, “Người ta còn đang muốn chửi em là đồ ăn cháo đá bát đây này, hỏi đó Allen giúp em có được hợp đồng đại diện, giờ em lại bất hòa với anh ta đòi chấm dứt.”

Ngô Tuyết cũng cười: “Nghe cũng có lý.”

“Nhưng mà biết làm sao được, nếu như bảo em phải ngủ với anh ta một đêm mới là tri ân báo đáp thì em thà rằng bội ước đền tiền, không thì so với hồi em còn hợp tác với Lâm Hà có gì khác nhau chứ.”

Vừa nói xong thì điện thoại đổ chuông, vì đang lái xe nên Túc Nghệ nhờ Ngô Tuyết nghe hộ.

Nghe giọng điệu lịch sự, khách sáo của Ngô Tuyết là Túc Nghệ đoán ngay ra được người gọi là ai.

Quả nhiên, Ngô Tuyết cúp điện thoại rồi bảo: “Chữ tổng bảo đang chờ em ở nhà.”

“Biết rồi.”

Ngô Tuyết nhin mãi, cuối cùng vẫn hỏi: “Hai người sống chung à?”

“Cũng gần gần vậy.” Giờ một tuần, Chữ Ứng tới nhà cô bốn, năm lần, lần nào cũng ở qua đêm.

“Chị không phản đối hai người qua lại,” Ngô Tuyết nghĩ ngợi, “nhưng em phải nghĩ cho kỹ, trước mắt em vẫn còn cần phải lấy fan làm gốc, đừng có mà đem cái lý luận diễn viên không phải ngôi sao ra lấp liếm, nếu chuyện yêu đương bị công khai, khó tránh khỏi sẽ mất một lượng fan nhất định.”

“Em nghĩ rất kỹ rồi.” Túc Nghệ nói, “Chọn anh ấy.”

“Chị biết em nghĩ rất kỹ rồi, vấn đề là Chữ Ứng đã nghĩ kỹ chưa. Không phải chị có ý kiến gì với anh ta, chị biết anh ta rất tốt nhưng là người ai rồi cũng sẽ thay đổi,” Ngô Tuyết nói được một nửa cũng không biết mình đang nói gì nữa, chị phẩy tay, “chị chỉ mong em có thể giữ cho mình một đường lui, về sau nếu hai người có gì mâu thuẫn, ít nhất em vẫn còn một lối đi.”

Túc Nghệ nở nụ cười: “Sao em lại không có đường lui? Chẳng phải em vẫn luôn có một người chị em thân thiết đầu đội trời chân đạp đất đấy sao.”

“...” Ngô Tuyết bật cười lắc đầu, “Thôi, chẳng nói lại nổi em.”

**

Túc Nghệ không sao ngờ được, người đại diện phát ngôn mới của Pasion lại là Dương Nhược Lâm.

Weibo của Dương Nhược Lâm chỉ trong ngắn ngủi hai tuần lễ đã tăng vọt lên hai triệu người theo dõi. Phải biết rằng, một người không có tác phẩm, không hề ra mắt, thậm chí lượng follow weibo vốn chỉ ở mức ba con số thì tốc độ tăng thế này là vô cùng kinh người.

Chữ Ứng lật trang tài liệu, hỏi cô: “Xem gì thế?”

“Đang xem weibo của cô em hàng xóm nhà anh đấy.”

Chữ Ứng nở nụ cười: “Cô em hàng xóm nào?”

Túc Nghệ đưa tay bóp cổ anh: “Giỏi lắm, rốt cuộc anh có bao nhiêu cô em hàng xóm hả?”

Chữ Ứng quay mặt qua, hôn má cô: “Xem cô ta làm gì?”

“Chẳng làm gì, tiện tay thấy thì xem.”

Cô không định nói với anh chuyện hợp đồng đại diện phát ngôn, chỉ là một bộ sưu tập mùa đông thôi mà, có phải âm ức gì lớn đâu.

Weibo Dương Nhược Lâm chỉ theo dõi một vài người, trong số đó có Chữ Ưng, ngoài ra còn có một weibo khác khiến cô chú ý: C Tiểu Khê.

Nhấp vào xem, weibo người này cực kỳ hay ho.

Đầu tiên là một tấm hình chụp mấy con bò.

Hy vọng cuối cùng trong nhà, để nhiều nhé /cầu nguyện

Bình luận bên dưới là:

“Thương con bé quá, có phải vẫn còn đang đi học không?”

“Giản dị ~ thích ghê ~ ”

“Bạn có tiện để lại cách thức liên hệ không, tôi sẵn sàng cung cấp cho bạn sự hỗ trợ về việc làm.”

C Tiểu Khê trả lời người này.

“Có phải bạn hiểu nhầm gì rồi không, mấy con bò này nhà tôi, con bé nhất cũng bán được mười tám ngàn đồng, không cần phải hỗ trợ, cảm ơn.”

“Vậy à? Quả thực không có nhiều hiểu biết về mặt này, lĩnh giáo.”

Túc Nghệ không dừng được cười, con bé Chữ Khê này đúng là giỏi diễn.

Cô cũng nhảy vào bình luận một câu: “Cho tôi đi.”

Không ngờ đối phương trả lời ngay: “Con lớn nhất trong nhà đã cho bạn rồi, tự sinh đi.”

Túc Nghệ giờ mới để ý mình đang dùng nick chính nhưng cũng chẳng sao, weibo của Chữ Khê chưa chứng thực, đây chỉ coi như là bạn bè nói đùa mà thôi.

Túc Nghệ đang định thoát ra thì nhìn kỹ lại mới thấy Dương Nhược Lâm cũng bình luận.

Dương Nhược Lâm V: “/cười trộm, Khê muội muội thật đáng yêu.”

Chữ Khê không trả lời cô ta.

Túc Nghệ tiện tay bấm theo dõi Chữ Khê, không ngờ đối phương không biết đã follow cô từ đời nào rồi, trạng thái trở thành “Theo dõi lẫn nhau”.

Cô hỏi người ngồi bên: “Sao weibo anh không theo dõi em gái?”

“Theo dõi rồi lại bỏ.” Chữ Ứng khinh khỉnh đáp, “Nó bảo là anh cản trở nó bán trâu bán bò.”

“...”

Túc Nghệ không ngờ rằng, sau khi cô bấm like bài weibo của Pasion thì chuyện trên mạng ngày càng đi xa hơn.

Một loạt tin bài đem cô và Dương Nhược Lâm ra so sánh đập vào mặt.

Lúc nhận được điện thoại của Ngô Tuyết, Túc Nghệ vừa mới tắm xong, đang hôn Chữ Ứng cuồng nhiệt.

Cô cau mày nghe máy: “Tiểu Tuyết Tuyết à, gọi điện tới vào lúc này rất là vô nhân đạo đấy.”

“Em xem weibo chưa?”

“Xem rồi.” Túc Nghệ nói, “Còn sủi tắm nữa.”

“Sau đó vẫn chưa vào xem lại chứ gì? Thôi, thế thì tối nay đừng xem weibo nữa, yên tâm, chuyện này mai sẽ giải quyết xong.”

Cúp điện thoại, Túc Nghệ nghĩ, chị gọi cuộc điện thoại này chẳng lẽ không phải là đang ép em phải xem weibo sao?

Thịt đến miệng còn để mất, vẻ mặt Chữ Ứng cũng chẳng mấy tốt lành, anh ôm cô giục: “Mau xem đi.”

Túc Nghệ xem thử, thực ra cũng chẳng có chuyện gì lớn, chẳng qua chỉ là mấy blogger nhỏ có vài chục nghìn người theo dõi đăng bài.

Túc Nghệ trở mặt với Pasion, Pasion đột ngột thay đổi người: Dương Nhược Lâm

Túc Nghệ và Dương Nhược Lâm đem so với nhau, bạn thích ai hơn?

Túc Nghệ bắt ngờ bị hất cẳng!

Người đại diện cũ của Túc Nghệ nói cô ấy không chuyên nghiệp, thường làm khó dễ nhân viên!

Dưới bài đăng cuối cùng còn có hình chụp một lần An Tuyền tới phim trường tìm cô.

An Tuyền trông có vẻ điềm đạm, đáng yêu còn cô thì hai chân bắt chéo, giống như đang dạy dỗ người khác.

Đám người này cứ như là hẹn trước sẵn để cùng nhau đăng tin vậy.

Cô xem rất hăng say nhưng người đăng sau thì mặt càng lúc càng sầm sì.

Chữ Ứng với điện thoại định gọi cho phòng PR thì bị người ngồi trước cản lại.

“Ứng đội, việc này tự em có thể xử lý được.”

“Đây không phải là chuyện có xử lý được hay không.” Chữ Ứng bình tĩnh đáp, “Bọn họ phải trả giá đắt thì mới biết điều ngoan ngoãn được.”

“Em biết.” Túc Nghệ ôm tay anh, “Em muốn tự làm.”

Tuy cô nói như đang thương lượng với anh nhưng giọng điệu là không cho phép anh xía vào.

Chữ Ứng nhíu chặt mày, mất một lúc lâu mới nhả ra được một câu: “Đừng mềm lòng.”

Túc Nghệ gật đầu, rúc vào lòng anh.

“Yên tâm, tiểu tiên nữ của chúng ta không hề lương thiện.”

59. Chương 59

Đêm đó, phòng PR Nhiệm Tinh tăng ca vừa nghĩ ra biện pháp khẩn cấp, đang chuẩn bị tiến hành thì Túc Nghệ đăng bài mới trên weibo.

Túc Nghệ V: Cô gái trong ảnh là một trợ lý cũ của tôi, đúng là đã bị tôi đuổi việc. Trong khoảng thời gian tôi quay phim “Sóng ngầm”, cô ấy vô cớ bỏ bê công việc quá ba lần, thường xuyên đi suốt đêm không

về không có lý do, điện thoại không nghe, tin nhắn không trả lời, dẫn tới không ít phiền phức cho tôi, vậy nên tôi đã áp dụng biện pháp cho thôi việc. Nếu đây mà gọi là làm khó dễ thì tôi không còn gì để nói nữa.
// Tân Ngu Phóng Tống V: Người đại diện cũ của Túc Nghệ nói cô ấy không chuyên nghiệp, thường làm khó dễ nhân viên!

Quản lý phòng PR giơ tay lên: “Mọi người khoan đã, đừng đăng vội!”

Ngô Tuyết ngỡ ngàng: “Sao vậy?”

“Túc Nghệ đăng weibo, cô xem đi.”

“ ... ”

Không đợi Ngô Tuyết gọi tới hỏi, Túc Nghệ đã chủ động gọi điện tới.

Cô ngân nga hỏi: “Chị tới công ty à?”

Ngô Tuyết: “Vừa tới, em làm gì trên weibo vậy? Không phải chị đã bảo em đừng xem rồi sao?”

“Khoan nói chuyện này, chị bảo bọn họ điều hướng dư luận dưới bài của em đi.”

Ngô Tuyết thắc mắc: “Điều hướng đi đâu?”

“Ngốc rồi à,” Túc Nghệ cười khê, “chuyện của Ngô Kha vẫn còn chưa nguội mà.”

Ngô Tuyết được gợi ý một cái là hiểu ngay: “Làm vậy với An Tuyền có phải không được hay lắm không? Chị cũng không có chứng cứ nào cho thấy ảnh là do phía em ấy tung ra.”

“Cô ta vừa gửi tin nhắn cho em, nói là nếu em chịu giúp cô ta làm sáng tỏ chuyện Ngô Kha ngoại tình dạo trước thì cô ta cũng sẽ giúp em làm sáng tỏ vụ này.” Túc Nghệ cảm thấy nực cười, “Trước đây chị nói đúng lắm, chó cùng rứt giậu.”

Ngô Tuyết: “... Đúng là em ấy à. Hồi còn làm việc, chị cũng đâu có bạc đãi nó đâu.”

“Cô ta nè lúc này để bỏ đá xuống giếng, thế thì kéo bọn họ ra làm lá chắn luôn. Chuyện Lâm Hà để ngày mai cả tung ra, trước chị sửa soạn lại mấy thứ kia cho xong rồi chọn giờ cao điểm đăng lên nhé.” Túc Nghệ nói, “Giờ không phải đang hot cái chương trình ”Thứ Hai gặp” gì đó sao, chúng ta cũng chơi đi.”

*Thứ Hai gặp là một chương trình thực tế, t chưa xem đâu, 1 tập đã được vietsub này

<https://www.youtube.com/watch?v=xGHvSNNFQjs>

Ngô Tuyết quay người đi về phía cửa phòng PR, ra khỏi phòng rồi mới nói chuyện tiếp.

“Sau này chị cũng chẳng dám tùy tiện trêu chọc cô nữa, trước đây hai chị em mình cùng làm việc với nhau, nếu chị có gì không đúng, cô tha thứ cho chị nhé.” Ngô Tuyết chặc lưỡi, “Bên phía Dương Nhược Lâm thì em tính sao?”

Túc Nghệ im lặng một lúc, người đàn ông ngồi đằng sau khom lưng dùng môi cọ tai cô.

“Đã ngủ được chưa?”

Ngô Tuyết ở đầu bên kia: “...”

“Cô ta thích so sánh thì trước hết cứ để cô ta so sánh đi.” Túc Nghệ nói, “Có nhiều chuyện quá, sợ quần chúng hóng không kịp.”

Ngô Tuyết nói tự tận đáy lòng: “Chị đây thay mặt bọn họ cảm ơn cô nhé.”

**

Ngày hôm sau.

Chữ Ứng dậy sớm, lúc anh tỉnh giấc, màn hình điện thoại của Túc Nghệ vẫn còn sáng, hiển thị cuộc gọi từ một dãy số lạ.

Từ tối hôm qua, sau khi dặn dò Ngô Tuyết xong, Túc Nghệ chuyển điện thoại sang chế độ im lặng.

Vài giây sau, cuộc gọi kết thúc, màn hình hiển thị cuộc gọi nhỡ, có tới hơn ba mươi cuộc.

Anh thôi nhìn, tính đi rửa mặt thì phát hiện ra điện thoại của mình cũng có mấy tin nhắn từ số lạ, có điều đối phương biết đường báo danh tính trước.

“Chữ ca ca, em là Nhược Lâm, ông nội bảo em mời anh cuối tuần tới nhà cùng ăn thịt xiên nướng, Chữ ca ca có nề mặt không ^-^?”

“Chờ anh trả lời ~ ”

Chữ Ứng nhú mày, kéo số này vào danh sách đen.

Lúc Túc Nghệ dậy, Chữ Ứng vẫn còn đang trong phòng tắm.

Cô gấp một cái, nhồm người ngồi dậy, không buồn liếc nhìn điện thoại, với dây buộc tóc cột hết tóc lên rồi lê người vào phòng tắm.

Người đàn ông thấy cô tới thì dịch một bước nhường chỗ cho cô.

Cô tựa vào người anh, nhắm mắt đánh răng.

“Sao lại có người buồn cười vậy nhỉ,” Túc Nghệ vừa đọc tin nhắn vừa nói, “tự mình gây sự với em trước, giờ em phản đòn thì lại quay ra bảo em quá đáng.”

An Tuyền gửi cho cô rất nhiều tin nhắn, nói rất dài dòng, cô chẳng buồn đọc, xóa hết.

Chữ Ứng nói: “Không cần quan tâm.”

Dưới bài đăng weibo của cô nghiêm nhiên đã trở thành chiến trường, qua một đêm đã có tận hơn mười vạn bình luận.

“Tổng kết lại ý của Túc Nghệ: Khi quay phim ”Sóng ngầm“, trợ lý của tôi đi đêm không về, với tôi đây được coi là bỏ bê công việc, vậy nên hôm phóng viên chụp được ảnh Ngô Kha và cô trợ lý này...”

“Ha ha ha ha tôi vẫn còn nhớ mấy bình luận dưới weibo của Túc Nghệ hồi đó, giờ nghĩ lại đúng là, ngồi không trong nhà cũng dính đạn.”

Không biết là công lao của người qua đường hay của các bình luận được mua, các bình luận hot nhất trong bài của cô đều đang thảo luận chuyện Ngô Kha ngoại tình. Bên phía Ngô Kha lại càng náo nhiệt hơn, phía dưới bài đăng quảng cáo từ một tuần trước chật kín người qua đường tới hóng hớt.

Cô xem tin nhắn Ngô Tuyết gửi trên weixin, tìm được weibo đăng bài về Lâm Hà, là một blogger có một triệu người theo dõi.

Nghiêm túc đu idol là bị báo ứng V: Năm giờ chiều nay, lúc mọi người tan học, tan làm, tiết lộ một tin sốc, một người đại diện, là phụ nữ, nổi tiếng có năng lực trong giới, ngủ với tiểu thít tươi đồng thời để nghệ sĩ của mình đi hầu ngủ. Hẹn gặp lúc năm giờ.

Cô đang xem rất đã thì người ngồi bên hỏi: “Ở nhà có buồn không?”

Túc Nghệ không nhìn anh, vẫn còn đang bận kéo bình luận, lúi lúi chân chen vào giữa hai chân anh: “Dạ?”

“Đi hẹn hò không?”

Túc Nghệ vào nick phụ bấm like, đáp không tập trung: “Vâng.”

“Gi?” Túc Nghệ giật mình, lập tức bỏ điện thoại xuống, chớp chớp mắt, “Có, đi ạ.”

**

Mùa đông đến là lúc thích hợp nhất để những người nổi tiếng lén lút trà trộn ra đường vì người trên đường ai cũng ăn mặc kín mít, gió lạnh thổi vù vù, chẳng ai có lòng dạ nào để ý quan sát những người khác.

Túc Nghệ cố tình đi một đôi boots màu đen, đội mũ lưỡi trai màu hồng nhạt, mặc áo len màu hồng nhạt và quần soóc màu đen, đùi để trần ra ngoài.

...Bất kể thời tiết có lạnh cỡ nào thì đã ra đường là phải đẹp.

Cuối cùng bị Chữ Ưng tóm về lại phòng ngủ, bắt thay một bộ đồ ấm áp.

Cô kéo kéo chiếc áo khoác đông dày cộm cộp trên người, tủi thân bảo: “...Cái này xấu quá, lâu lắm rồi em chẳng mặc tới nó.”

Chữ Ưng xoa xoa đầu cô: “Đẹp lắm.”

Nhận được khích lệ, Túc Nghệ chỉnh lại cổ áo rồi cố gắng chấp nhận: “Thế thì đi thôi.”

Hôm nay anh mặc một bộ đồ thể thao, khoác áo khoác đen ngoài cùng, trông gọn gàng, sạch sẽ, không có cảm giác bất khả xâm phạm như khi mặc tây trang, lại thêm mấy phần khí chất du côn.

Hai người đều mặc đồ đen toàn thân, Túc Nghệ có cảm giác như đang mặc đồ đôi với nhau, hài lòng leo lên xe, dựa sát vào lưng ghế.

“Muốn đi đâu?”

Túc Nghệ đáp không chút đắn đo: “Đi xem phim.”

Xe chạy tới rạp chiếu phim lớn nhất thành phố.

Để hút khách, rạp chiếu phim này mở ngay kế bên một trung tâm thương mại lớn, hôm nay lại là ngày nghỉ nên rất đông người.

Túc Nghệ đang định xuống xe thì bị anh giữ tay lại.

Anh mở chiếc hộp nhỏ trước chỗ ngồi, lấy khẩu trang đeo cho Túc Nghệ rồi cũng đeo cho mình một cái.

Túc Nghệ nhìn cái khẩu trang màu hồng trên mặt mình, bên trên còn in một chữ O rõ to.

Khẩu trang của Chữ Ưng màu đen, bên trên in một chữ I in đậm.

Túc Nghệ đỏ mặt.

May mà có khẩu trang che, không nhìn thấy được. Thấy cô xuống xe đi lùng kình, Chữ Ưng hỏi: “Sao?”

Túc Nghệ khoác tay anh, mắt sáng lấp lánh: “Đồ háo sắc!”

Chữ Ưng: “...”

Cô gái này đang nghĩ cái gì vậy.

Hai người mua vé xem một phim khoa học viễn tưởng nổi tiếng của Mỹ. Vì mua trực tiếp nên chỉ có thể chọn những chỗ trống còn dư lại, hàng thứ ba ngoài cùng bên phải.

Mua vé xong, Chữ Ưng hỏi: “Ăn bồng uống coca không?”

Hai thiên thần trong đầu Túc Nghệ giao chiến ba giây.

“Có!”

Đây là lần thứ hai hai người cùng nhau xem phim.

Lần trước Túc Nghệ muốn chui vào ngực anh nhưng bất thành, lần này thì có thể ngang nhiên công khai nắm tay anh.

Họ ngồi cạnh một nhóm học sinh cấp ba, có cả trai lẫn gái, hình như là đi theo lớp.

Phim vẫn chưa chiếu nên trong rạp khá ồn.

Một bạn gái đi tới chỗ đám con trai, giờ điện thoại lên, trên màn hình có hai tấm ảnh.

“Này, hỏi các cậu, hai cô gái này, ai đẹp hơn?”

“Bên trái không phải là Túc Nghệ sao?”

Nghe nhắc tới tên mình, Túc Nghệ liền khom lưng xuống nhìn nhìn về phía đó.

“Đúng vậy, nếu cho các cậu chọn một người, các cậu chọn ai.”

“Tất nhiên là Túc Nghệ rồi, người bên phải tôi không biết, ngũ quan trông cũng kỳ cục.”

Cô gái vừa lòng, quay lại chỗ bạn mình: “Cậu thấy chưa, tôi đã bảo là Túc Nghệ đẹp hơn Dương Nhược Lâm rồi mà!”

Túc Nghệ nở nụ cười, ghé vào tai anh: “Nghe thấy chưa? Mau ghi lại đi.”

Chữ Ứng nhướn lông mày: “Không cần ghi, không có ai hơn em hết, anh biết.”

Rõ ràng là phim khoa học viễn tưởng hoành tráng, Túc Nghệ càng xem lại càng thấy ngọt ngào.

Xem xong phim, hai người sang trung tâm thương mại bên cạnh, giờ Túc Nghệ mới để ý, cái trung tâm này họ Chữ, tên đầy đủ là quảng trường Chữ Hán.

Cô thuận miệng hỏi: “Chữ Hán là tên của ai đó trong nhà anh à?”

Chữ Ứng: “Ừ, tên bà anh.”

Đạo qua một cửa hàng trông như tiệm tạp hóa, bên trong bán đủ mọi thứ đồ, Túc Nghệ liếc thấy một chiếc máy bay đồ chơi điều khiển từ xa.

Cô bỗng nhớ cháu ngoại mình thích máy bay.

Túc Nghệ ngay lập tức kéo anh vào trong, ngồi xổm ở khu đồ chơi hỏi: “Anh xem thử xem con trai học lớp một thì thích chơi gì?”

Chữ Ưng không hỏi gì cả, lựa giúp cô mấy món đồ chơi.

Thanh toán xong quay ra xe, vừa vừa năm giờ đúng.

Túc Nghệ bỏ hết đồ chơi ra sau cốp xe, chui vào ngồi ghế phó lái, lên weibo hóng tin tức.

Bài đăng giật tít là “Câu chuyện không thể không nói của người phụ nữ làm người đại diện và một tiểu thị tơi”.

*tiểu thị tơi: sao nam còn trẻ

Lâm Hà đã kết hôn nhiều năm, mở đầu bài đăng là ảnh chụp Đặng Minh Dương và Lâm Hà hôn nhau, thật là kích thích.

Về phần chuyện hầu ngũ, để tránh động chạm tới nghệ sĩ Lâm Hà đang quản lý, Túc Nghệ bèn cung cấp ảnh chụp màn hình nhật ký tin nhắn giữa cô và Lâm Hà, trong số hình đó, Lâm Hà liên tục khuyên bảo cô, còn nhắc tới tên của vài ông chủ lớn, chẳng qua là đã được blogger làm mờ.

Lúc đó Weixin chưa phổ biến, nhật kí tin nhắn là hình chụp lại từ mấy năm trước cô dùng để định tố cáo, giao diện trang web rất cũ nhưng độ tin cậy cũng rất cao, blogger còn phát biểu: “Nếu đương sự nghĩ đây là do tôi photoshop thì có thể đối chất với tôi, tôi vẫn còn rất nhiều bằng chứng khác chưa công khai.”

Túc Nghệ đọc xong bài viết, bỗng đứng lại có cảm giác thở phào nhẹ nhõm.

Mùi vị báo thù, thật sướng khoái.

Đang nghĩ ngợi thì màn hình bỗng bật ra khung chat với Ngô Tuyết, là một đường link weibo.

Cô cho là gửi báo cáo về việc mua bình luận nên lập tức mở ra xem.

Túc Nghệ và người đàn ông thân bí cùng đi trung tâm thương mại mua đồ chơi trẻ em, thân hình mập mạp có vẻ như đã có thai, phải chăng là sắp bước được vào cửa nhà giàu??

.....

Túc Nghệ tròn mắt.

Cô mở ảnh lên xem, cả cô và Chữ Ưng đều mặc áo khoác đen, rõ ràng là ảnh mới chụp hôm nay.

Chữ Ứng thấy cô cau có bèn hỏi: “Sao thế?”

Túc Nghê: “Trên mạng bảo em có thai!”

Chữ Ứng dừng hình, nhìn nhìn bụng cô, vì vướng quần áo nên không nhìn ra được gì.

Mặt anh có vẻ do dự: “Thật à?”

“.....”

Các biện pháp phòng tránh làm đầy đủ như vậy, thật hay giả tự trong lòng anh không biết sao!

Cô nhìn nhìn đùi mình, bỗng cảm thấy tuyệt vọng, ỉu xiu như quả bóng hết hơi, cắt điện thoại vào trong túi.

60. Chương 60

Khi biết mình bị lộ tẩy, Lâm Hà và Đặng Minh Dương vừa mới tới khách sạn.

Chị ta còn chưa cởi hết đồ thì nhận được điện thoại của đức ông chồng nhà mình.

“Em đang ở đâu?”

Lâm Hà sờ đầu Đặng Minh Dương: “Còn có thể ở đâu nữa, đang bàn chuyện hợp tác ở công ty...”

“Reng reng.” Chuông cửa kêu lên.

Chị ta nghe thấy người trong điện thoại gần giọng: “Mở cửa.”

Sau đó là một màn nhốn nháo hoảng loạn, Đặng Minh Dương bị đuổi đánh chạy khắp phòng, Lâm Hà la hét thất thanh. Sau khi tất cả kết thúc, chị ta mới biết được trên mạng đã xảy ra chuyện gì.

Chị ta gần như là phải đi như trốn về công ty, chị ta là người đại diện hàng đầu của công ty, công ty không đời nào bỏ mặc chị ta, chỉ một chút lời ra tiếng vào thôi mà, chị ta đâu phải minh tinh, muốn dẹp yên vụ này đâu phải chuyện gì khó.

Không ngờ vừa về tới công ty thì chị ta liền nhận được thông báo sa thải.

Chị ta tóc tai lộn xộn, mắt mở trừng trừng, không thể tin nổi: “Hợp đồng của chúng ta còn chưa tới hạn, tôi không làm gì sai, anh không thể sa thải tôi được.”

Giám đốc của công ty là một người đàn ông trung niên, lão ta cúi đầu đọc tài liệu, không nhìn đối phương: “Chuyện cô làm, trong lòng mọi người đều biết rõ ràng! Trước đây chẳng qua là tôi mở một mắt nhắm một mắt cho qua, giờ xảy ra chuyện lớn như vậy, sao tôi có thể giữ cô được nữa, cô đi tìm chỗ khác phát triển sự nghiệp đi!”

Nghe thấy thế, Lâm Hà liền biết thủ đoạn ôn hòa là vô dụng, chị ta đáp trả cứng rắn: “Ông dám đuổi tôi, tôi sẽ mang người của tôi đi theo.”

Thực ra Lâm Hà đã sớm có dự định tách ra làm riêng nhưng vẫn còn bị hợp đồng ràng buộc, giờ dư luận đang rất bất lợi với chị ta, nếu đột nhiên bị sa thải thì chẳng khác nào gián tiếp thừa nhận những tin đồn trên mạng là đúng sự thật.

“Mang đi?” Lão sếp không nổi giận mà còn bật cười, “Được, cô đi hỏi thử xem, với cái thanh danh này của cô, còn ai dám đi theo cô nữa, từ lúc cô gặp chuyện xui xẻo tới giờ, đã có nghệ sĩ nào gọi điện báo tin cho cô chưa? Cô có biết là ngay ít phút trước khi cô bước vào văn phòng này, video chồng cô tới khách sạn bất gian đã được tuồn lên mạng rồi không?”

Lâm Hà như bị sét đánh: “Ông nói gì?”

“Cô tự xem đi! Về phía Đặng Minh Dương, công ty cũng đang thảo văn bản chấm dứt hợp đồng rồi, tôi nề tình cô từng làm việc cho công ty nhiều năm, miễn cho cô tiền đền bù vi phạm hợp đồng, tự lo giải quyết cho tốt, mau mau đi dọn đồ ở văn phòng rồi về đi.”

Lâm Hà bản thân đi ra khỏi cửa, lập tức nhận được điện thoại của Đặng Minh Dương.

Giọng cậu ta rất hoảng loạn: “Chị, chị xem tin trên mạng chưa?”

“Ừ.”

“Làm sao bây giờ?” Cậu ta hỏi khẽ, “Em còn có thể quay bộ phim kia nữa không?”

“Quay?” Lâm Hà cười ha hả, “Không bị cấm cửa khỏi màn ảnh đã là may rồi.”

“Khoan đã, chị, chị mặc kệ em à?”

Lâm Hà thấy phiền, lập tức ngắt máy.

Chuyện này là ai khai ra, không cần hỏi cũng biết, ghi chép tin nhắn của chị ta với Túc Nghệ vẫn còn đang nằm chình ịch trên mạng.

Chị ta quay người, cố gắng phớt lờ những ánh mắt xem thường xung quanh, nhanh chóng rời khỏi công ty.

**

Túc Nghệ hít sâu mấy lần.

Chữ Ứng đứng cạnh cô, tay cầm một tách cà phê, đưa cho cô: “Uống một hộp, thả lỏng đi.”

Túc Nghệ lắc đầu: “Không uống.”

“Đừng lo lắng, không nghiêm trọng đâu.”

“Anh lại an ủi em.” Túc Nghệ nhăn nhó, “Anh tránh ra đi.”

Chữ Ứng nghe lời lùi lại mấy bước.

“Quay đầu đi!”

Người đàn ông ngoan ngoãn quay đầu đi.

Túc Nghệ chống tường, nhắm mắt lại, sau đó rụt rè, rón rén... bước lên bàn cân.

Chữ Ứng: “Xong chưa?”

“Chưa! Anh đừng có mà nhìn trộm!” Túc Nghệ lập tức ngăn cản.

Người đàn ông nhin cười bảo: “Ừ, anh không nhìn.”

Túc Nghệ chậm chậm, từ từ liếc xuống nhìn.

57.01KG.

57??!!!!

Một cú sốc lên tới tận óc, Túc Nghệ choáng váng.

Cô không thể tin nổi, vội vàng nhảy xuống cân, lắc đầu thì thào: “Hoa mắt, nhất định là mình hoa mắt.”

Sau đó lại leo lên cân.

57.02KG.

Còn tăng thêm 0.01?!

Là sợ cô chưa tức chết hay sao???

“57, có béo đâu.”

Không biết tên đàn ông kia đã chạy tới trước mặt từ lúc nào.

Túc Nghệ phát hoảng, giơ vội hai tay lên che mắt Chử Ứng: “Anh đừng nhìn!”

Chử Ứng cười khẽ một tiếng cụt lủn, thực sự không biết anh ta đã đi đâu mà nhặt được một báu vật thể này.

Cơn sốc bị thương qua đi, Túc Nghệ mở điện thoại lên, nhắn tin cho chuyên gia huấn luyện thể hình của cô.

Túc Nghệ nường nường: “Huấn luyện viên, có đó không? [bịt tai gào khóc.jpg]”

Huấn luyện viên: “Có. Vừa đọc tin, chúc mừng nhé!”

“ ... ”

Túc Nghệ kìm nén xúc động: “Mai tôi qua chỗ anh.”

Vừa nhắn xong thì người đứng bên lại hỏi: “Mai Bắc Kinh có show diễn, đi xem không?”

Túc Nghệ: “Em vừa hẹn tập thể hình với huấn luyện viên xong.”

Chữ Ứng nhú mày: “Thật sự không béo mà.”

“Các ngôi sao khác đều chỉ có bốn mươi, bốn lăm cân, em tận năm lăm cân, thật chẳng giống ai!”

“Các cô ấy 1m65, em 1m75.”

Túc Nghệ sửa lại: “Bảy sáu. Nhưng mà dù sao em cũng là nữ minh tinh, kiểm soát vóc dáng là nhiệm vụ hàng đầu, cần phải thực hiện nghiêm túc.”

Chữ Ứng cầm nín mắt một lúc: “Có anh ở đây, sao em phải đi tìm người khác?”

Túc Nghệ chưa hiểu ra sao: “Dạ?”

“Trước không phải đã nói với em,” anh nhú mày, “là anh có rất nhiều đạo cụ ở nhà rồi sao.”

Túc Nghệ: “.....”

Túc Nghệ: “Không hay lắm đâu.”

“Thế nào?” Chữ Ứng hỏi, “Đi không?”

Túc Nghệ nuốt nước bọt: “Đi!”

**

Ngày hôm sau, mới sáng sớm, hai người đã ra khỏi nhà.

Chỗ Chữ Ứng thường xuyên ở là một căn biệt thự nhỏ, chỉ có hai tầng nhưng diện tích rất rộng.

Từ lúc ra khỏi nhà tới giờ, lồng ngực Túc Nghệ không lúc nào ngừng bùm bùm, sắp nhảy ra ngoài tới nơi.

Chữ Ứng cất xe vào gara, thấy mặt cô đỏ ửng: “Sao vậy, mặt gì mà đỏ thế?” Anh áp tay lên mặt cô, “Lại sốt à?”

Túc Nghệ đáp: “Không phải, em hơi căng thẳng.”

Chữ Ứng bật cười: “Chuyện này có gì mà căng thẳng?”

Thấy anh bình thản như vậy, Túc Nghệ thầm oán trong lòng: Trước còn cứ bảo là không có ai khác chỉ có cô, giờ lại ra vẻ dày dạn kinh nghiệm vậy là sao!

Lời đàn ông nói quả nhiên là chẳng đáng tin!

Đang nghĩ tới đó thì điện thoại reo, cô nhìn màn hình cuộc gọi rồi đi ra một góc nghe máy: “Sao vậy?”

Ngô Tuyết hỏi: “Em đâu rồi, sao không có ở nhà?”

“Em có phải đứa ru rú trong nhà cả ngày đâu?”

“Thế giờ em đang ở đâu?”

Túc Nghệ ho một tiếng: “Nhà Chữ Ưng.”

“...Em thật là, sao đây, chê nhà mình không đủ không gian hả?”

“Không phải thế.” Túc Nghệ nhìn nhìn người đằng sau, hạ thấp âm lượng, “Đến đây chơi dạo cụ.”

“Ôi mẹ kiếp...” Ngô Tuyết buột miệng chửi tục, “Ăn no rửng mỡ thật đấy.”

Túc Nghệ cười: “Chuyện gì, nói mau, đang vội.”

“Lâm Hà tìm chị, bảo chị ra điều kiện.”

“Ra điều kiện gì, không ra.”

“Chị ta ra giá cũng được lắm, bằng em quay hai bộ phim cơ đấy, thế nên chị mới hỏi thử em xem sao.”

“Em thà quay thêm hai bộ phim.”

“OK.” Ngô Tuyết chặc lưỡi, “Chúc em vui vẻ.”

Cúp điện thoại, xoay người, thấy Chữ Ưng lấy từ cốp xe ra một chiếc túi giấy màu đen.

Anh đi đến trước xe, thoải mái bá cổ Túc Nghệ, kéo cô lại trước ngực, lôi vào nhà.

Bài trí trong nhà Chữ Ưng khiến cô khá bất ngờ, không lạnh tanh lạnh ngắt, đồ dùng trong nhà cũng không có nhiều, tạo cho người ta cảm giác rất dễ chịu, sô pha, kệ đồ đều thuộc gam màu xám, từ chất liệu có thể nhìn ra được đẳng cấp, người chọn lựa những món đồ này cực kỳ để tâm.

Cô còn chưa kịp xem kỹ đã bị tên đàn ông này kéo tới trước một căn phòng.

Cảnh tượng này khiến cô nhớ tới một phim từng xem, 50 sắc thái – xám, tim đập nhanh hẳn lên.

Cô bảo: “Ưng đội, em em em thực sự có hơi căng thẳng.”

Chữ Ưng buồn cười: “Rốt cuộc là em căng thẳng vì cái gì vậy.”

Nói xong, anh đẩy mở cánh cửa trước mặt.

Túc Nghệ vừa chờ mong lại vừa sợ hãi.

... Sau đó cô nhìn thấy trong phòng, có đầy đủ thiết bị vận động.

Tạ tay, giá hít đất, máy chạy bộ, thiết bị tích hợp nhiều công năng, ngay cả thảm yoga, bóng yoga cũng có.

“Làm nóng người mười lăm phút trước, hít đất 20 phút rồi đi nhanh 40 phút.” Anh nói ngắn gọn, “Em đã lâu không rèn luyện, không thể vừa bắt đầu đã vận động cường độ cao được.”

Túc Nghệ: “... Đây là cái bữa trước anh nói là có đủ hết đạo cụ hả?”

“Ừ, em xem còn thiếu gì không, anh không rõ lắm con gái thì cần dùng những thiết bị nào,” anh mở cái túi giấy đang cầm, lấy đồ ra, “áo ngực thể thao và quần tập thể hình.”

“ ... ”

Túc Nghệ cảm thấy, cùng tập thể hình với bạn trai đúng là một chuyện vô cùng chịu tội.

Không những mệt mà còn phải liên tục để ý xem tư thế của mình có đủ đẹp hay không, bra có ngay ngắn không, mông có đủ vỉnh không.

Ba giờ đồng hồ sau đó, Túc Nghệ đầu hàng.

Cô bám hai tay trên máy chạy bộ, cúi đầu xuống, chân mỏi muốn chết, lắc lư trên máy chạy bộ, miệng

rên ri: “Vẫn chưa tới giờ sao?”

Người đàn ông đỡ thắt lưng cô lên: “Thằng thắt lưng lên, còn 20 phút nữa.”

“Còn 20 phút?! Em nghỉ một lát được không ạ?”

“Kiên trì nào, ngoan.” Chữ Ứng xoa xoa thắt lưng cô đỡ dành.

Hai mươi phút sau, Túc Nghệ mềm oặt nhão ra như đồng bùn.

Cô nằm dưới nền nhà, để mặc cho Chữ Ứng lau mồ hôi giúp mình.

“Em thực sự quá lâu rồi không tập luyện, sau này đến đây thường xuyên đi, thiếu rèn luyện không tốt cho sức khỏe.”

Túc Nghệ thở hồng hộc, không trả lời anh, trong phòng, tiếng phụ nữ thở dốc khiến Chữ Ứng thất thần.

Anh bỗng cảm thấy, mình cũng nên rèn luyện thêm.

Ra khỏi phòng thể dục, Túc Nghệ mỏi như chân, đi không nổi, chỉ chực vấp.

Cô dang hai tay ra làm nũng: “Bế em đi đi.”

Chữ Ứng nghiêm túc khom người xuống, bế bổng cô lên.

Cuối cùng, còn phải thêm một câu: “Nhẹ.”

Túc Nghệ bật cười, nhéo mặt anh: “Em khắp người toàn mồ hôi, không mặc gì cũng nặng chết đi, anh chỉ khéo đỡ.”

Đi qua hành lang, vừa ra tới sảnh lớn thì nghe thấy tí một tiếng, là âm báo mở khóa cửa nhà.

Hai người cùng ngẩn ra, nhất tề nhìn về phía cửa.

Chữ phu nhân và Chữ Khê xách túi ni lông vào nhà, Chữ phu nhân còn vừa đi vừa ngoái đầu lại bảo: “Xem ra lần này mẹ phải dạy dỗ thằng lớn một trận mới được, thật chẳng ra thể thống gì, làm ẽnh bụng con người ta lên mà còn không dám mang về nhà thưa chuyện! Sau này con đừng có tìm loại đàn ông như thể nhé!”

Chữ Khê chỉ lo cởi giày: “Mẹ nói đúng lắm... Sao ở đây lại có đôi giày nữ nhỉ.”

“.....” Thoạt tiên, Túc Nghệ ngẩn ra, sau đó, lập tức giây người đòi đứng xuống dưới đất nhưng vì anh ôm chặt quá nên không nhúc nhích nổi.

Chữ Ứng ôm chặt cô, cực kỳ bình tĩnh chào: “Mẹ.”

Hai người nhất tề ngẩng đầu.

Tám mắt nhìn nhau, câm nín.

61. Chương 61

Vì ra mồ hôi, dầm sợi tóc dán lên mặt Túc Nghệ, hai má cô đỏ hồng, tay vì muốn đẩy Chữ Ứng ra nên vẫn còn đang áp lên ngực anh.

Bốn khuôn mặt hóa đá trong chốc lát, Túc Nghệ rụt rè lên tiếng: “...Cháu chào dì.”

Bà Chữ hồi hồn, gật đầu coi như chào lại: “Hai đứa đang làm gì vậy, sao người đầy mồ hôi thế kia?”

Chữ Ứng: “Tập thể hình.”

Bà Chữ tròn mắt: “Tập thể hình? Đang có em bé sao lại tập thể hình chứ? Mau mau, đi với dì đi bệnh viện xem xem.”

Bà bỏ hết đồ đang cầm xuống, định xông tới.

Túc Nghệ vội vàng nhảy khỏi người Chữ Ứng, xua tay giải thích: “Dì ơi, cháu không có thai.”

“Không có thai?”

“Vâng.” Túc Nghệ đỏ mặt, “Người ta chỉ viết bừa thể thôi, cháu không có thai... chẳng qua là béo.”

Bà Chữ đứng hình ngẩn tò te, gật gật đầu: “...Vậy à, béo mới đẹp, béo mới đẹp.”

Túc Nghệ đúng là dở khóc dở cười.

Cái chuyện gì đây.

Chữ Ứng hỏi: “Mẹ, sao mẹ lại tới?”

“Mẹ hả,” bà Chữ ho một tiếng, “mẹ qua thăm con, không được à? Con tự nói xem, bao lâu rồi con không về nhà cũ hả?”

“Đạo này công việc khá bận.” Chữ Ứng đáp rồi ôm eo cô nàng đứng bên, “Cô ấy mệt mỏi khắp người rồi, con đưa cô ấy đi tắm, có gì để lát nữa nói sau nhé.”

Túc Nghệ chạy như bỏ trốn lên tầng trên.

Sau khi chắc chắn mẹ anh không thể nghe được, cô mới la lên: “Làm sao bây giờ? Bị mẹ anh thấy rồi! Em em ăn mặc tùy tiện quá, lại còn chẳng trang điểm nữa.”

“Sớm muộn gì chẳng phải gặp.” Chữ Ứng chẳng mấy để tâm, vào phòng tắm bật nước nóng cho cô, “Tắm trước đã.”

Túc Nghệ đâu còn tâm tình nào mà tắm.

Cô đuổi anh ra ngoài, đóng sập cửa lại, lấy điện thoại nhắn tin cho Ngô Tuyết.

Túc Nghệ nường nường: “Oa a a làm sao bây giờ, mẹ của Chữ Ứng tới nhà anh ấy, em nên làm gì bây giờ... Em onl chờ chị, cực kỳ gấp đó! [òà khóc.jpg]”

Ngô Tuyết: “Không phải chứ, hai người chơi đạo cụ bị phát hiện à? Thế thì hết cứu, tùy số vậy.”

Túc Nghệ nằm trong bồn tắm lớn, ôm đầu gối, mặt rõ đáng thương.

Túc Nghệ nường nường: “Không phải chơi đạo cụ, đạo cụ anh ấy nói hóa ra là cả một phòng toàn thiết bị tập thể hình, chị tin nổi không? Em bị bắt vận động suốt cả buổi, khiếp quá, đúng là không thể đáng thương hơn được nữa!”

Ngô Tuyết: “Chị thấy cô nói có vẻ như tiếc nuối lắm.”

Túc Nghệ nường nường: “Khoan nói chuyện này... Cạnh phòng tắm có một cửa sổ lớn, hay là thế này, chị lái xe tới bên dưới cửa sổ, em nhảy xuống, chạy đã rồi tính tiếp.”

Ngô Tuyết: “Hai người yêu đương dang dở, sao phải làm như vụng trộm lén lút thế? Chị không đi đâu,

em tự sinh tự diệt đi.”

OK.

Tình nghĩa chị em mong manh hôm nay đã xuất hiện vết rạn nứt rồi đấy.

**

Dưới tầng, bà Chữ hỏi xác nhận lại một lần nữa.

“Con bé thực sự không có thai à? Đây là chuyện lớn đấy, con đừng có giấu mẹ.”

Chữ Ứng: “Con giấu mẹ làm gì.”

Cuối cùng thì bà Chữ cũng chịu tin, quay sang thấy Chữ Khê đang chơi game bèn cần nhần: “Con đã bao tuổi rồi mà còn suốt cả ngày ngồi nghịch mấy thứ này hả?”

Chữ Khê không ngờ bỗng dưng lại nói tới mình: “Con đâu có chơi suốt cả ngày.”

Bà Chữ tiếp tục cần nhần một thôi một hồi, nói đủ rồi mới quay sang hỏi: “Sao con lại mang người ta về nhà con? Con bé không phải là minh tinh hay sao, dạo này mẹ có thấy nó lên báo suốt, ồn ào lắm.”

Chữ Ứng nhú mày: “Mấy tin đồn đó mà mẹ cũng tin à?”

“Mẹ tin hay không không quan trọng, quan trọng là con phải thật lòng coi người ta là bạn gái, đừng để mấy chuyện thị phi này xảy ra chứ,” bà Chữ dạy, “con gái nhà người ta ngày nào cũng bị mắng chửi thì còn ra cái gì nữa?”

Bà bảo Chữ Khê mở cho mình một tài khoản weibo, lướt xem thử thì thấy ngay Túc Nghệ trên trang đầu.

Ngoại hình quả thực ưa nhìn, dáng dấp cao ráo, phần lớn bài trên weibo toàn là quảng cáo, không nhìn ra được tính tình thế nào, bà còn nhìn thấy cả hình con gái nhà mình trong ảnh Túc Nghệ đăng, thế mới biết, hóa ra Chữ Khê đã gặp người ta từ đời nào, tra hỏi một hồi mới moi ra được không ít chuyện, hôm qua lại thấy có tin bầu bí nên nay bà liền lật đật lật đật tới đây.

Bà Chữ bỗng nhớ ra: “Phải rồi, mẹ mang cho con ít đồ này.”

Bà mở cái túi to ra, bên trong có đủ các thể loại: mấy túi bánh mì đen, chuối tiêu, dâu tây, anh đào, me chua đủ kiểu.

Tất cả đều là đồ bà bầu mấy tháng đầu nên ăn.

Chữ Ứng không biết chuyện này nên mới bảo: “Mấy thứ này mua ở ngoài là được, đâu cần mẹ phải mất công mang sang thế này.”

“Mất công gì, chỗ đồ này toàn là đồ mới cả đấy, lát nhớ cất vào tủ lạnh, chừng nào Túc Nghệ về thì cho con bé mang một chút về.” Bà Chữ nói xong liền nhìn đồng hồ treo tường, “Đã giờ này rồi sao chưa thấy thím Tề tới nhỉ?”

Thím Tề là người giúp việc gia đình bà Chữ sắp xếp riêng cho Chữ Ứng, đáng ra là sẽ ở trong này luôn nhưng Chữ Ứng không chịu nên mỗi ngày lại đi sang đây quét dọn cơm nước.

“Hôm nay không ăn cơm ở nhà nên con bảo thím không cần tới.”

Ngụ ý là anh đang chuẩn bị đi ăn tối bên ngoài với Túc Nghệ.

Không biết là không hiểu hay giả vờ không hiểu, bà Chữ gật gù: “Vừa hay lâu lắm rồi mẹ không vào bếp, mấy đứa muốn ăn gì? Mẹ nấu cho.”

Chữ Khê lập tức bỏ điện thoại xuống: “Mẹ à, đừng, con no lắm, không ăn đâu.”

Tài nấu nướng cũng có phân chia cấp bậc, tài nghệ của bà Chữ là thuộc tầng cao nhất của: tầng luyện ngục – tha cho con đi, bất kể mẹ có vào bếp bao nhiêu lần cũng không tiến bộ nổi đâu.

“Trưa nay con chưa ăn gì, đang còn nhỏ, đừng có ăn kiêng.” Bà Chữ đi về phía tủ lạnh, tự nói một mình, “May mà có đầy đủ thực phẩm đây rồi, con có biết Túc Nghệ thích ăn gì không?”

Chữ Ứng nhìn người nấp sau cầu thang mãi không dám xuống dưới, bật cười bảo: “Cô ấy dễ nuôi lắm, không kén ăn gì đâu.”

Nói xong, anh leo lên cầu thang nhìn người đang ngồi dưới bậc thềm: “Ngồi ở đây làm gì?”

Túc Nghệ bấu môi, kéo kéo quần áo trên người: “... Dì với Chữ Khê đều ở đây, sao anh chỉ đưa cho em có mỗi cái áo sơ mi?”

Chữ Ứng nhướn lông mày, kéo tay cô: “Quên mất, lại đây nào.”

Cuối cùng Túc Nghệ thay một bộ áo phong quần đùi của đàn ông.

Cô xấu hổ muốn chết, đứng ở đầu cầu thang, không chịu xuống: “Mặc thế này xấu lắm phải không?”

“Đừng sợ, con dâu xấu cũng phải gặp cha mẹ chồng.”

Túc Nghệ cúi: “Anh bảo em xấu!”

Chữ Ứng cực kỳ tự nhiên đáp: “...Anh tự bảo anh.”

Cuối cùng vẫn phải ngượng ngùng đi xuống tầng một.

Bà Chữ nhìn thấy cô, thái độ rất thoải mái: “Xuống rồi à? Dì đang làm cơm chiều, cháu thích ăn gì?”

“Gì cũng được ạ.” Túc Nghệ đáp, “Dì à, để cháu giúp dì.”

“Không cần đâu mà.” Bà Chữ liên tục phẩy tay, “Đông người vướng chân vướng tay, mình dì làm là được rồi.”

Túc Nghệ đành ngoan ngoãn ngồi xuống sô pha.

Chữ Khê lập tức sán tới, mặt đầy vẻ sùng bái: “Chị dâu, chuyện Lâm Hà là chị nói ra à?”

Túc Nghệ hỏi một đằng đáp một nẻo: “Em không phải đi học à?”

“Học kỳ này em ít môn lắm, hôm nay là ngày trống tiết.” Chữ Khê đáp rồi hạ giọng thật thấp bảo, “Phải rồi, em mách này, dạo này Dương Nhược Lâm hay đến nhà em lắm.”

Túc Nghệ liếc mắt nhìn nhìn, Chữ Ứng đang ngồi trên sô pha đọc tài liệu, rõ ràng chẳng định tham dự cuộc trò chuyện của họ.

“Tới nhà em làm gì?”

“Lấy lòng cha mẹ em, sao chị không lo gì vậy, không sợ cha mẹ em bị mua chuộc mất sao?”

Túc Nghệ phì cười: “Tôi không cần nàng công chúa nón xanh phải gợi ý giúp tôi đâu nhé.”

Chữ Khê cãi: “Đặng Minh Dương từ hôm qua đến giờ cứ tìm em suốt đấy nhé, còn chạy tới tận trường nữa.”

“Tìm em làm gì?”

Chữ Khê cười khẩy: “Còn làm gì nữa, biết gia cảnh nhà em thế nào nên muốn em tẩy trắng giúp hần ta, còn bảo là yêu em suốt đời vĩnh viễn không đổi thay, hồi trước lúc yêu nhau, đúng là không biết miệng anh ta có thể nói ngọt như vậy, xem ra đã luyện không ít trước mặt ả người đại diện kia rồi.”

Túc Nghệ nhún nhún vai, ngồi xem tivi, rõ ràng là chẳng mấy hứng thú với đề tài này.

“Lại ăn cơm thôi.” Bà Chữ bày nốt món cuối cùng ra bàn.

Bốn người ngồi quanh bàn ăn.

Túc Nghệ nhìn thịt cá trước mặt, mí mắt giàn giụa.

Bình thường nhà Ứng đội toàn ăn uống phong phú thế này sao? Ngày nào cũng ngồi văn phòng sao không thấy béo nhỉ?

Bà Chữ điềm nhiên nói: “Lâu lắm dì không vào bếp, mùi vị có lẽ không được như xưa.”

Túc Nghệ cười: “Trông đều rất ngon ạ.”

Bà Chữ gạt đầu: “Ăn đi.”

Túc Nghệ gấp một miếng súp lơ xanh cho vào miệng.

... Cứng quá, chưa chín.

Cô nhìn nhìn mọi người xung quanh, Chữ Ứng thản nhiên như thường, Chữ Khê cầm đầu ăn cơm không, bà Chữ nhìn cô bằng ánh mắt đầy chờ mong.

Túc Nghệ cố nuốt hết thức ăn trong miệng xuống bụng, cười hết sức chân thành: “Ngon thật.”

Bà Chữ liền cười: “Ngon thì ăn nhiều một chút nhé, ăn thêm thịt đi, người cháu cao vậy, không sợ béo đâu, cứ ăn uống thoải mái.”

Túc Nghệ liên tục vâng dạ.

Tivi đang bật, để cách bàn ăn không xa, mọi người đều xem được.

Túc Nghệ nuốt vội miếng sườn, ngoài mặt vẫn liên tục mỉm cười.

Một đoạn nhạc dạo quen thuộc vang lên.

Túc Nghệ bất giác ngẩng đầu nhìn, quả nhiên, cái người vừa lướt qua màn hình... không phải chính là cô đó sao.

Tivi không ngờ lại đang phát cái phim cung đấu của cô!

Bà Chữ vẫn tiếp tục ăn cơm nhưng rõ ràng là tinh thần đã chuyển sang tập trung xem phim.

“Chẳng qua chỉ là tiện tì, thế mà cũng dám sinh con cho hoàng thượng sao?” Trong tivi, cô đang hạ thấp giọng nói thật khẽ, “Dạo này ngự thiện phòng hằng ngày đều mang canh tới chỗ cô ta, người tìm cơ hội thêm ít thứ hay ho vào trong canh đi, hiểu chưa?”

Bà Chữ dạo này đang theo dõi phim này, xem rất say sưa, bất giác nói: “Ả Du phi này thật là quá...”

Nói được nửa chừng thì kịp thời phanh lại.

Túc Nghệ thấy buồn cười: “Cháu cảm thấy nàng ta quá ác độc, hại quá nhiều đứa trẻ.”

“Đúng đấy.” Bà Chữ thấy cô tiếp lời, bèn nói tiếp, “Tên ngự y thích nàng ta cũng thật đáng thương, giúp nàng ta làm biết bao nhiêu là chuyện thất đức.”

“Tên ngự y đó cũng không phải người tốt đâu, dì xem tập mười chưa? Ở đoạn đó có một tình tiết nhỏ cực kỳ quan trọng đấy.”

Bà Chữ hiểu kỳ: “Tình tiết nào thế?”

...

Túc Nghệ cứ vậy ngồi trò chuyện với bà Chữ hơn nửa tiếng đồng hồ, cuối cùng trên bàn cơm chỉ còn sót lại hai người họ, ăn xong cùng nhau đi rửa bát, tiếp tục tán gẫu.

Trước khi về, bà Chữ add weixin của Túc Nghệ, tổ ý sau này lại tiếp tục thảo luận phim ảnh với nhau.

Tiến bước hai mẹ con về, cuối cùng Túc Nghệ không thể cười nổi nữa.

Cô suy sụp bảo: “Ừng đội ơi, cả chiều tập luyện của em thế là công dã tràng rồi...”

62. Chương 62

Từ lúc quay phim xong tới giờ đã qua được một tháng, lâu lắm rồi Túc Nghệ mới có khoảng thời gian ở không dài như vậy.

Thảnh thơi thì thảnh thơi nhưng cô... cực kỳ không quen.

Cuối cùng, trong lúc đang nằm trên giường hưởng thụ được mát xa, điện thoại của Trần Ương tới, báo cho cô biết trang thiết bị và tiền bạc đều đã thu xếp xong, khoảng hai tuần nữa là có thể chính thức bấm máy.

Cúp điện thoại, Ngô Tuyết lim dim mắt nằm ở giường bên bảo: “Chị thật không ngờ cô lại nhận vai học sinh này thật.”

“Diễn nữ phụ nhiều rồi cũng muốn thử lên nữ chính xem sao, làm người sao có thể không có mục tiêu phấn đấu được chứ.” Túc Nghệ thông thả đáp, “Sau này bớt tiếp vai phản diện thôi, em không muốn diễn vai ác nữa nữa đâu.”

Ngô Tuyết bị bất ngờ bởi vì trước đây Túc Nghệ từng từ chối vai nữ chính tận mấy lần: “Em như này đâu phải là thay đổi hình tượng, là đổi tính đấy chứ.”

“Trước đây người khác thấy em thế nào em cũng chẳng quan tâm.” Túc Nghệ đáp, “Mẹ của Chữ Ưng rất thích xem phim truyền hình, sau này nếu có vai diễn nào đậm đậm, đáng yêu, khiến người ta yêu mến thì cứ cầm hết về cho em xem nhé, tốt nhất là vai vợ lính hi sinh vì tình yêu ấy.”

Ngô Tuyết tròn mắt: “...Em có biết là vai nữ chính của phim của Trần Ương cần phải cắt tóc không?”

“Biết, có phải chưa cắt bao giờ đâu.”

“Lúc nào cắt được đây? Cắt trước khi khởi quay đi, vừa khéo thu hút sự chú ý một chút, ảnh đại diện weibo của em cũng nên thay cái mới rồi.”

Nhắc tới weibo, Túc Nghệ lập tức nghĩ ra một chuyện, chống người ngồi dậy thương lượng: “Sau này bọn chị đăng weibo quảng cáo có thể có tâm hơn chút không? Mấy kiểu ”Cùng nhau đến... đi“, ”Tôi ở đây... chờ bạn“ có thể đừng dùng nữa không, trông cứ như tú bà ấy, ảnh hưởng tới thiện cảm của fan với em.”

“Không được, mấy weibo đó đều là do phía nhãn hàng yêu cầu, người bình thường ai lại nhìn quảng cáo đánh giá em chứ? Hơn nữa trước đây vẫn đăng như vậy đấy thôi, sao tự dưng em lại để ý làm gì?”

Cả nhà Chữ Ứng từ già tới trẻ đều đã follow cô, bao gồm cả ông Chữ mà cô còn chưa thấy mặt lần nào, cô không để ý mà được sao?!

Cô phẩy tay: “...Thôi vậy, lát nữa đi cắt tóc luôn đi.”

Hai người đi spa xong thì đi thẳng tới tiệm làm tóc quen.

Túc Nghệ ngồi xuống ghế, chìa kiểu tóc Trần Ương gửi tới ra: “Cắt kiểu này, không cần cắt tóc mái.”

Ngô Tuyết: “Em lại định về tự cắt tóc mái đấy à? Làm gì phải thế, đã đến tận đây rồi.”

Túc Nghệ chắc lưỡi: “Đây là thú vui, chị sao hiểu được.”

**

Đạo này, Chữ Ứng gần như là ở luôn ở nhà Túc Nghệ, người bình thường toàn là gái sang ở chung nhà trai, họ thì ngược lại, nhưng cả hai đều không ai có ý kiến gì.

Anh sợ Túc Nghệ ở căn biệt thự đó không quen nên chưa từng đề cập tới chuyện chuyển qua đó, lần nào tan làm xong cũng tự giác đi về đây.

Buổi tối về nhà, vừa mở cửa vào nhà liền thấy một người con gái đứng chờ ở lối vào.

Cô nàng mặc trang phục thủy thủ, tất đen cao ngang đầu gối, bộ ngực nâng chiếc áo sơ mi ngắn màu trắng nhô lên, bên trên còn thắt một chiếc nơ.

Tóc ngắn ngang vai, nhẹ nhàng, trong sáng, đáng yêu.

Cô vô tư chào: “Chữ ca ca, đi làm vất vả rồi.”

Trái tim của Ứng đội sắp bay ra khỏi cổ họng.

Anh đóng cửa lại, bỏ đại tài liệu sang một bên, giật mạnh cà vạt, một tay vác Túc Nghệ lên đi về phía giường.

Tư thế tháo cà vạt của anh đầy hăng hái, Túc Nghệ ôm chặt cổ anh: “Ứng đội, anh phản ứng cũng hơi bị mạnh đấy nhỉ?”

Chữ Ứng không chờ cô nói xong đã vùi đầu hung hăng mút môi cô.

Đầu lưỡi xâm nhập vào trong, một chân Chữ Ứng quỳ gối giữa hai chân cô, thoải mái chống người, tay bắt đầu chuyển động liên tục, sức tay mạnh hơn hẳn trước đây, Túc Nghệ thấy hơi đau nhưng hơn tất cả là cảm giác ngượng ngùng, thoải mái.

Lần làm tình này, cả hai đều không cởi áo, chiếc tây trang đen và trang phục thủy thủ trắng tinh cùng ở trên giường lớn, trông cực kỳ kích thích.

Sau khi xong lần đầu tiên, khoe mắt Túc Nghệ đỏ hoe, góc áo bị kéo cao đã nhăn nhúm rúm ró cả lại, váy vẫn còn nhưng bên dưới đã sớm trống không, tất ngang gối vẫn còn ngay ngắn trên chân.

Giọng cô vừa gợi tình vừa như tiếng khóc nức nở: “Sau này em không bao giờ mặc bộ đồ này nữa.”

“Ừ.” Chữ Ứng bị giọng nói mềm nhũn này làm lửa lại bốc cháy, anh cắn nhẹ vành tai cô, “Lần sau đổi bộ khác.”

Cái thứ tên là tự chủ, không biết từ lúc nào đã bị ném đi đâu.

Túc Nghệ bị vắn vò đi vắn vò lại một hồi lâu, may mà việc rèn luyện sức khỏe mấy ngày nay cuối cùng cũng cho thấy chút hiệu quả, không đến mức không xuống nổi giường như hồi đầu nữa.

Tắm rửa xong đi ra, khắp người vẫn in đầy dấu hôn đỏ hồng, cô tức giận vợ bộ đồ thủy thủ và tát vút vào thùng rác.

Đến lúc này người đàn ông mới có lòng dạ hỏi: “Sao lại cắt tóc vậy?”

Cô rầu rĩ đáp: “Để quay phim.”

“Vai gì thế?”

“Học sinh, kiểu đáng yêu, trong sáng ấy.”

Nói đến đây, Túc Nghệ bỗng nhớ ra, đi lại chỗ tủ quần áo, với lên lấy chiếc hộp sắt để trên ngăn cao nhất xuống.

Mở hộp ra, bên trong có lược và kéo.

Không phải kéo bình thường, có hơi khác một chút, là kiểu mà thợ cắt tóc hay dùng.

“Em giỏi cắt tóc mái lắm đấy.” Túc Nghệ cười ranh mãnh, “Có muốn em cũng cắt luôn cho anh không? Em thấy thằng bé con trên đường để tóc mái ngắn ngủn một đoạn siêu siêu đáng yêu luôn nhé.”

Chữ Ứng nhướn lông mày: “Thằng bé con? Đáng yêu? Lúc nào vậy?”

“Hôm nay này, lúc đi spa với Ngô Tuyết.”

Chữ Ứng kéo cô vào lòng, cắn một cái xem như trừng phạt, mặt cô trắng trắng mềm mềm, cắn rất sướng: “Lén lút sau lưng anh nhìn trộm tên con trai khác hử?”

“Anh yên tâm, em với đối phương là không thể nào rồi... kể từ lúc đối phương gọi em là dì ơi.” Túc Nghệ cười, diễn hùa theo anh, sợ kéo dâm vào người anh, cẩn thận dịch ra xa rồi hỏi, “Cắt không?”

“Cắt.” Chữ Ứng cầm kéo, “Anh cắt giúp em.”

Túc Nghệ không ngờ nói qua nói lại một hồi, cuối cùng mình lại thành nạn nhân.

Cô cầm cái chậu để hứng tóc rụng, căng thẳng hỏi: “Anh biết làm không đấy? Quả tóc này em phải dùng để đóng phim đấy.”

“Biết, hồi trước đi lính, anh từng cắt tóc cho mọi người.”

Túc Nghệ sốt ruột: “Đó toàn là tóc húi cua mà, đâu có giống nhau!”

“Đều là tóc, không được phân sang hèn.” Hai tay Chữ Ứng giữ chắc cái đầu nhỏ của cô, “Đừng cựa, cắt lệch đấy.”

Túc Nghệ lập tức ngồi im không dám động cựa, đến cả thở cũng phải cố thật nhẹ nhàng.

Mười phút sau.

“Oa a a a...” Túc Nghệ soi gương, “Anh đền tóc cho em! Đền tóc cho em!”

Người trong gương tóc mái nham nhở, dài ngắn không đều nhau, độ dài bình quân trên lông mày một đoạn.

Tổng kết một chữ chính là xấu.

Khái quát một câu chính là không chỉ xấu mà còn ngu ngốc.

Chữ Ứng ra vẻ bình tĩnh, ho một tiếng: “Rất đẹp, đáng yêu lắm.”

“Đáng yêu?!” Túc Nghệ vô cùng đau đớn, “Giờ anh mới biết ham sống thì đã muộn rồi, em nghe thấy tiếng lương tâm anh đang khóc rưng rức đây!”

Chữ Ứng không ngờ mình lại cắt thành ra như vậy, rõ ràng lúc cô ấy ngồi trông còn được lắm mà, không ngờ đứng dậy lại sai quá nhiều thế này.

Anh dẫn đo: “... Hay là nối tóc đi.”

Túc Nghệ khóc không ra nước mắt: “Làm gì có ai nối tóc mái chứ!”

“Không sao.” Chữ Ứng an ủi cô, “Anh vĩnh viễn sẽ không ghét bỏ em.”

“..... Nhưng em ghét bỏ anh!!”

Túc xong, Túc Nghệ liền đi cầu cứu viện binh.

Không ngờ Ngô Tuyết xem video call được ba giây liền ngửa đầu cười phá lên sảng sặc năm phút đồng hồ.

“Tóc em bị chó gặm đấy à hahahaha sao có thể buồn cười tới mức này hahahaha!!!”

Túc Nghệ: “...”

Ngô Tuyết cười chảy nước mắt, dụi dụi mắt bảo: “Em làm sao thế, lỡ tay à? Tay nghề học được ở tiệm làm tóc hồi trước đâu mất rồi?”

Túc Nghệ: “... Chữ Ứng cắt cho em.”

Lúc cô nói câu này, tên đàn ông kia vừa khéo đi ngang qua đằng sau, còn hồ hững liếc nhìn màn hình một cái.

Ngô Tuyết lập tức nghiêm chỉnh hẳn: “Chị cảm thấy rất đẹp, một dài một ngắn, rất sáng tạo.”

Túc Nghệ chặc lưỡi: “Chị đã bị tiền tài và quyền lợi che mờ hai mắt rồi.”

Cuối cùng điện thoại cứu trợ không được gì, Túc Nghệ tuyệt vọng nhìn gương, trong bụng thầm nghĩ xem ra chỉ có thể dùng tóc giả.

Thu dọn các thứ xong xuôi, Chữ Ứng ngồi xuống cạnh cô: “Trước kia em từng làm ở tiệm cắt tóc à?”

“Ừ, không làm lâu lắm, chỉ kịp học mỗi cắt tóc mái.”

Chữ Ứng đưa tay vuốt tóc mái trước trán của cô, bỗng nhiên bảo: “Kể anh nghe đi.”

Từng mơ hồ có cảm giác Túc Nghệ không thích nhắc tới chuyện trước đây nên anh chưa hỏi bao giờ.

Nhưng càng yêu một người sẽ càng muốn biết nhiều hơn về đối phương.

Túc Nghệ không ngờ anh lại nhắc tới chủ đề này, mới đầu cô im lặng rất lâu, sau đó từ từ nghiêng người, dựa vào hóm vai anh.

“Trước đây cuộc sống của em không tốt như bây giờ, anh cũng muốn nghe à?”

“Ừ, có thể kể không?”

Cô im lặng một lúc như là đang nghĩ xem nên bắt đầu kể từ đâu: “... Em sinh ra trong một gia đình rất nghèo, vì một vài nguyên nhân nên em không thích gia đình mình, chỉ luôn muốn rời bỏ nó. Em đã nghĩ rất nhiều cách, cuối cùng, năm em mười lăm tuổi, em đã chuyển được vào trường trung học trong thành phố.”

“Vì có thành tích tốt nên trường miễn học phí cho em, chỉ cần nộp tiền sách vở là em có thể đi học, em cầm tiền mình lén tích trữ từ lâu ơ là lâu, rồi khỏi cần nhà đó.”

“Nhưng sau này em mới biết, cho dù em rời khỏi căn nhà đó thì vẫn vậy, vẫn không thể thoát khỏi cảnh nghèo túng, bần hàn, vậy nên, quãng thời gian đó, em từng làm rất nhiều công việc để kiếm tiền. Dọn bàn, bày hàng, học việc ở tiệm làm tóc... Em đều đã làm thử, may mà lúc đó lao động trẻ em chưa bị quản lý nghiêm ngặt, em học xong được trung học nhưng vì đi làm nhiều, việc học hành đi xuống, cuối cùng chỉ miễn cưỡng đậu được một trường hạng hai nhưng em đã cảm thấy vô cùng hài lòng.”

“... Học phí đại học rất đắt đỏ, em thực sự không có tiền, sau này, trong lúc đi làm công, có một người phụ nữ tới tìm em, bảo là ngoại hình em rất được, hỏi em có muốn tham gia showbiz không, vì đang quá cần tiền nên em đã nhận lời, để trả tiền cho người này mà em phải làm không công hơn nửa năm trời, không ngờ yêu cầu của chị ta càng ngày càng quá quắt, để bảo vệ mình, em đã hủy hợp đồng. Hồi đó, hợp đồng công ty ký không quá kinh khủng, tiền bồi thường vi phạm hợp đồng không nhiều lắm nhưng bất kể là bao nhiêu tiền thì lúc đó em đều không có để trả. Đúng lúc ấy thì Ngô Tuyết xuất hiện. Hồi đó chính là lúc sự nghiệp của chị ấy chạm đáy, nghệ sĩ trong tay không có mấy người có thể làm nên chuyện, bọn em bắt tay với nhau, chị ấy ký hợp đồng với em, giúp em trả tiền vi phạm hợp đồng.”

Cô dừng lại một chút rồi cười: “Sau đó... em trở thành em của hiện tại. Tiếc là em cuối cùng cũng chưa làm nên chuyện, chưa thể kiếm về được cho Ngô Tuyết một núi tiền.”

Để giảm bớt bầu không khí nặng nề, cô chốt lại một câu đùa như vậy để kết thúc câu chuyện.

Chữ Ưng nghe xong lại chẳng thấy thoải mái hơn.

Anh ôm cô, mấp máy môi muốn nói gì đó nhưng cuối cùng lại không nói gì nữa.

Túc Nghệ đứng dậy, nhéo mặt anh.

“Đều đã qua rồi, không phải giờ em sống rất tốt hay sao? Em đã nỗ lực và ông trời cũng đã thưởng cho em.”

Cô cường điệu: “Thưởng cực nhiều!”

Chữ Ưng để yên cho cô nhéo, còn rất phối hợp lắc lư qua lại.

... Đây không phải là thưởng cho cô.

Rõ ràng là ông trời thưởng cho anh.

Thôi được, sau này, chuyện khen thưởng cho cô ấy, hãy để anh làm.

63. Chương 63

Sau này Túc Nghệ và Trần Ương thảo luận với nhau hồi lâu, cuối cùng quyết định dùng tóc giả để giấu cái mái chó gặm này của cô đi.

Quay phim mới được hơn nửa tháng, chẳng bao lâu nữa là tới Tết âm lịch, hôm nay đoàn phim đã thông báo lịch nghỉ.

Ngô Tuyết xem lịch rồi hỏi: “Năm nay em sẽ về nhà Chữ Ưng mừng năm mới chứ?”

Túc Nghệ đỏ mặt: “Vẫn chưa biết.”

“Chuyện này có gì mà không biết trước được, mau xác nhận lại đi, nếu không tới Chữ gia thì qua chỗ chị.”
Ngô Tuyết nói, “Nhớ đấy, lát Chữ Ưng tới đón thì hỏi ngay đi.”

Lần này đoàn phim quay ngay tại Bắc Kinh, đây cũng là một trong những nguyên nhân Túc Nghệ nhận bộ

phim này.

Thế loại yêu xa, thỉnh thoảng trải nghiệm một hai lần là đủ rồi, nhiều quá thì đúng là chịu tội.

Cô gật đầu: “Biết rồi. Biết rồi.”

Chẳng mấy chốc liền tới cảnh diễn của cô, trước khi đi, bỗng nhớ ra nên cô quay đầu lại hỏi: “Sắp mừng năm mới rồi, chỗ Tiểu Bảo, chị giúp em chuyển tiền qua đó chưa?”

“Chuyển từ mấy hôm trước rồi, yên tâm, chị nhớ lắm.”

Túc Nghệ gật đầu: “Vây là tốt rồi.”

Hôm nay không có nhiều cảnh diễn của cô, trời chưa tối đã quay xong xuôi.

Thu dọn đồ xong, Ngô Tuyết bảo: “Đi thôi, chị đưa cô về nhà trước.”

“Không cần, em muốn qua siêu thị mua ít đồ, chị về trước đi.”

“Đi siêu thị nào? Tiện đường chị chở đi luôn.”

“Thôi đi, chị không đi hẹn hò à?”

Ngô Tuyết ngạc nhiên, lúng túng đáp: “Hẹn hò gì? Chị đây độc thân.”

“Đừng giả vờ nữa, em còn không biết chị à.” Túc Nghệ cười, đeo khẩu trang vào, kéo khóa áo khoác lên tới tận cằm, “Đi đi, mai gặp.”

Ngoài trời đổ một trận tuyết nhỏ, Túc Nghệ giương ô lên che, đang tính mở phần mềm gọi xe.

Không ngờ vừa mở khóa màn hình liền nhận được cuộc gọi từ một dãy số lạ.

Một dãy số đã lâu không thấy.

Không cần nghĩ ngợi, Túc Nghệ lập tức ngắt máy, đối phương lập tức gọi lại ngay.

Trong lòng Túc Nghệ mơ hồ có cảm giác bất an. Trước đây cô từng không ít lần kéo dãy số này vào danh

sách đen, đối phương không gọi được liền gọi cho Ngô Tuyết chứ không đòi nào gọi lại ngay lần hai.

Cô chần chờ giây lát rồi xoay người đi lại một góc đường vắng người, kịp nhận điện thoại trước khi nó tự động ngừng gọi.

“Chuyện gì?”

Túc Cầm đầu tiên là phải trách móc mấy câu: “Làm gì thế, đi ăn trộm à, sao lâu vậy mới nghe máy.”

“Không có việc gì thì đừng gọi cho tôi.” Túc Nghệ định cúp máy luôn.

“Này này.”

Đối phương gọi khê: “Có việc, có việc.”

Túc Nghệ sốt ruột: “Nói đi.”

Túc Cầm: “Năm nay mừng năm mới em về một chuyến đi.”

“Chỉ vậy thôi?” Túc Nghệ đáp cụt lủn, “Không về.”

“Tiểu Bảo chết rồi, thế nào em cũng phải về xem nó chứ.”

Túc Nghệ bỗng chốc ngỡ rằng mình nghe nhầm.

“Gì cơ?”

Túc Cầm: “Không nghe thấy à? Ôi chị đã bảo là cái di động này ghê lắm mà, nhân dịp này về, em đổi cho chị cái khác đi.”

“Tôi hỏi là chị vừa nói gì?”

“Nghe được hả?” Túc Cầm nói ngắc ngứ, “Tiểu Bảo chết rồi.”

...

Túc Nghệ cảm thấy mắt tối sầm lại.

Như bị giáng một đòn mạnh, cô đứng chôn chân tại chỗ một hồi lâu không nhúc nhích.

Đầu bên kia, Túc Cầm vẫn tiếp tục nói: “Alo alo? Có nghe thấy không? Lại không nghe được rồi à? Đây, em nói gì đi!”

Túc Nghệ phát đau đầu vì tiếng của chị ta, cố nén đau lòng, nghiêng rằng nói từng chữ: “Chết như thế nào?”

“Chết đuối.”

Cuối cùng Túc Nghệ không chịu nổi nữa: “Túc Cầm, mẹ kiếp, chị điên rồi à! Đang tháng Hai! Chị bảo với tôi là Tiểu Bảo chết đuối??? Chị muốn tiền chứ gì, tôi cho chị! Đừng có năm mới năm me lôi chuyện này ra dọa tôi!”

Túc Cầm bị quát sững cả người, một lúc lâu không nói gì.

Chị ta là người nhà quê, đánh đá, chua ngoa suốt một đời, giờ tất nhiên cũng vẫn thế: “Mày đang nói chuyện với ai đấy? Tưởng nói tục mà tao sợ à? Tao đầu năm rảnh rồi không có gì làm nên trù ẻo người khác chết hả? Mày không sợ xui thì tao cũng biết sợ xui xẻo đấy! Mày cũng biết nó là thằng đàn mà! Thằng đàn xuống nước thì cứ gì là xuân hạ thu đông, cứ cởi hết ra là nhảy xuống thôi!”

Ngực Túc Nghệ cuộn cuộn đau, vịn vào ống nước ở bên cạnh, dựa vào tường.

Chiếc ô rơi khỏi tay, Túc Nghệ đỏ mắt hỏi: “Thế lúc đó chị đang làm gì?”

Túc Cầm im một lúc, dường như là một chút áy náy hiếm hoi.

“Tao... tao còn có thể làm gì, tao ở nhà.”

“Túc Cầm,” Túc Nghệ nói rất chắc chắn, “chị lại để Tiểu Bảo ở nhà một mình rồi bỏ đi chơi mạt chược.”

Túc Cầm: “Mày đừng có nói hươu nói vượn nhé! Sao mày nói thế? Rốt cuộc mày có về không? Không về thì mai tao đem nó đi chôn luôn.”

Cổ họng Túc Nghệ nghẹn ứ, cố gắng nói được một câu: “Tôi sẽ về ngay.”

Cúp điện thoại, cô dựa vào tường, từ từ, từ từ khụy xuống.

Cô nhìn trân trân phía trước, dường như nhìn thấy bóng lưng Tiểu Bảo đi xuống nước.

Điện thoại có tiếng âm báo, là tin nhắn hình ảnh Túc Cầm gửi, Tiểu Bảo nằm trên cỏ, da trắng bệch, không còn sinh khí.

Túc Nghệ nhìn chăm chăm tấm ảnh, nửa phút sau, cuối cùng không chịu đựng nổi nữa, cô bật khóc thất thanh.

Tuyết rơi bám lên người, lên tóc, Túc Nghệ càng khóc càng kinh khủng, chân mềm nhũn không đứng dậy nổi, ngồi bệt ra đất.

Cô vốn định sắp tới sẽ về thăm, tiện thể mang đồ chơi đã mua về. Nhưng lòng cô thực sự căm ghét cùng cực cái nơi ấy, cứ lần lữa lần lữa mãi tới tận giờ.

Nếu cô về sớm hơn, cô sẽ bảo với Tiểu Bảo, trời lạnh, phải mặc nhiều quần áo hơn, phải đội mũ cẩn thận, khăn quàng cổ phải quấn cho kỹ...

Nếu vậy, liệu có phải Tiểu Bảo sẽ không chết không?

Cô khóc đến thở không nổi nữa, đầu phát đau.

Điện thoại không ngừng đổ chuông, cô đều mặc kệ, cứ thế úp mặt vào đầu gối khóc khản cổ.

Tuy cô ngồi ở góc vắng nhưng tiếng khóc quá lớn, đã bắt đầu có người vây quanh cô nhìn.

Có người lại hỏi cô: “Cháu gái à, sao vậy? Đừng khóc, hôm nay lạnh như thế, mau mau về nhà đi.”

“Phải đấy, có chuyện gì mà phải như vậy, mau nín khóc đi.”

“Cháu gái à, điện thoại của cháu kêu này giờ đấy, hay là cháu nghe thử đi?”

Túc Nghệ vốn chẳng nghe vào tai, cũng không sao ngừng khóc nổi.

“Đi nhờ một chút ạ.”

Một giọng nói quen thuộc xuyên qua đám đông, lọt vào tai Túc Nghệ.

Cô còn chưa kịp làm gì đã được người đó ôm vào lòng, cởi găng tay, áp lòng bàn tay lên má hồng ửng ấm cho cô.

Chữ Ứng nhúu chặt mày, giọng sốt ruột: “Sao vậy?”

Túc Nghệ khóc, đầu đau muốn nứt ra, phải mất một lúc mới định thần được.

Cô khản giọng bảo: “Ứng đội, sau này em không còn người thân nữa rồi.”

Cô đã từ mặt người nhà từ lâu, trong mắt cô, Tiểu Bảo chính là người thân cuối cùng của mình.

Vậy mà cô vẫn không bảo vệ được.

**

Túc Nghệ đã từng nghĩ tới chuyện tranh quyền nuôi Tiểu Bảo.

Nhưng tất cả mọi người đều nói với cô rằng, không thể được, Tiểu Bảo có cha có mẹ, không bị ngược đãi, sao có thể xử cho dì nuôi.

Cặp vợ chồng này, một kẻ nghiện thuốc, một kẻ nghiện bài bạc, chồng Túc Cầm mấy năm trước đã bị túm cổ vào trại cai nghiện. Còn Túc Cầm, chị ta rất thông minh, sau khi biết cô có suy nghĩ này bèn đối xử rất tốt với Tiểu Bảo, một chút khuyết điểm cũng không moi móc ra nổi, nếu buộc phải nói tới khuyết điểm, thì chính là không lo cho thằng bé.

Trẻ bị thiếu năng, sợ nhất là không có ai để mất.

Túc Nghệ đi suốt đêm về Đình trấn, ở trên xe, mặt cô tái nhợt nhưng không khóc nữa, hai mắt vô thần nhìn ra ngoài cửa sổ.

Chữ Ứng vươn tay nắm chặt tay cô.

Anh chưa từng có thứ cảm xúc như thế này, hóa ra, nhìn thấy một người khóc và đau khổ cũng có thể đau lòng tới vậy.

Túc Nghệ để mặc cho anh nắm tay mình, cô hỏi: “Anh thấy, liệu có thể nào, khi em về tới nơi, lại phát hiện ra, tất cả chỉ là Túc Cầm bịa đặt ra để lừa em về không?”

Chữ Ứng không trả lời, Túc Nghệ cũng không nói thêm gì nữa.

Nếu giờ phút này nói có thì tức là cho cô một hy vọng mong manh, phù phiếm, giả tạo, chỉ tổ càng thêm đau khổ.

Lúc họ về tới Đình trấn, trời vẫn còn chưa sáng.

Tiếng đập cửa thùng thùng vang lên ầm ĩ giữa cái nền tĩnh lặng của trấn nhỏ.

“Ra đây, ra đây. Ai mà tới sớm thế?”

Cửa cột kẹt mở ra, Túc Cầm tóc tai rối bù, nhìn người trước cửa, sững ra một hồi rồi bảo: “Muốn chết à? Sớm vậy đã về, vội đi đâu thai hả?”

Túc Nghệ giờ phút này sợ nhất là nghe thấy những chuyện như đầu thai, cô đành mặt hỏi: “Tiểu Bảo đâu?”

“Ai thế? À à tôi từng thấy cậu rồi, cậu là ông chủ lớn yêu đương với Tiểu Nghệ ở trên báo hả? Mời vào...”

“Túc Cầm!!!” Túc Nghệ cuộn chặt hai tay, nện mạnh lên cánh cửa, làm Túc Cầm sợ giật nảy mình, “Tiểu Bảo đâu?”

“Mày lớn tiếng vậy làm gì? Tao điếc à?” Túc Cầm ngoáy ngoáy lỗ tai, “Được rồi, hai đứa ngồi ở phòng khách chờ tao.”

Nói là phòng khách, thực ra chỉ là một không gian nho nhỏ ở bên ngoài có để mấy chiếc ghế.

Túc Nghệ nhìn xung quanh bốn phía, đừng nói bài vị, ngay cả nhang đèn Túc Cầm cũng không thấp.

Một lúc sau, Túc Cầm trở ra, bê một bát chí mà phù nóng hôi hổi.

Chị ta đưa bát chí mà phù cho Chữ Ứng, cố hết sức tỏ ra thân thiện: “Trời lạnh thế này, ăn nhanh cho ấm người.”

Chữ Ứng lạnh lùng nhìn chị ta một cái, không nói gì cũng không đưa tay ra nhận.

Túc Nghệ thực sự muốn cười, cướp chiếc bát bỏ sang một bên, lặp lại lần thứ ba: “Tiểu Bảo đâu?”

“Mày cứ sốt sắng vậy làm gì?” Túc Cầm lườm cô một cái, “Vào đây với tao.”

Túc Nghệ dợm bước muốn đi theo, người đằng sau giữ cô lại.

“Có chuyện thì gọi anh.”

“... Vâng.”

Phòng của Túc Cầm cực kỳ sạch sẽ, Túc Nghệ thậm chí còn nhìn thấy một chiếc hộp trang sức lớn để mở trên bàn, bên trong có cất mấy chiếc vòng vàng.

Cô cố hết sức dặn mình phải bình tĩnh: “Tiểu Bảo đi lúc nào?”

“Hai hôm trước.”

“Chuyện từ hai hôm trước, sao hôm qua chị mới nói với tôi??”

“Nói sớm hay nói muộn thì có liên quan gì? Tao nói cho mày biết sớm thì nó sống lại được chắc?”

Túc Cầm nói xong, ho một tiếng, nói vào chuyện chính.

“Vì bị người khác phát hiện, trong thôn, người ta bảo không thể để được nên đêm đó đã hỏa táng luôn rồi.”

Túc Nghệ hiện giờ đã khổ sở tới mức có thể bình tĩnh chấp nhận tất cả.

Cô gật đầu: “Tro cốt thằng bé ở đâu?”

“Chị gọi em về không phải là để bàn với em chuyện này sao.” Túc Cầm nói, “Em là dì nó, từ nhỏ em cũng thương yêu nó nhất, nhất định là không đành lòng để tro cốt thằng bé nằm lại cái trấn rách này, cả đời không rời khỏi đây đúng không?”

Túc Nghệ biết ngay là không chỉ đơn giản như vậy: “Chị nói vậy là có ý gì?”

“Ý chị là, đã thương nó như vậy thì em mang luôn nó đi đi, chị ở đây cũng bớt việc.” Chị ta cười mấy tiếng, “Chỉ cần em cho chị mười vạn là có thể đưa Tiểu Bảo đi.”

“Bốp! Bốp!”

Hai tiếng bạt tai cực kỳ giòn vang.

Túc Cầm trợn trừng mắt, hoàn toàn không ngờ Túc Nghệ lại bất ngờ nổi cơn.

Chị ta hoàn hồn, xắn tay áo lên định ăn miếng trả miếng.

“Nếu chị đùng vào tôi một chút thôi thì đừng mơ lấy được tiền nữa.”

Tay Túc Cầm cứng lại giữa không trung, tư thế cực kỳ buồn cười.

Túc Nghệ không nhin nổi, cuối cùng bật cười thành tiếng, đáy mắt không hề có chút niềm vui nào.

“Túc Cầm, chị nhìn chị đi, thật đáng buồn biết mấy.”

“Giao Tiểu Bảo cho tôi, mười vạn đồng tôi sẽ chuyển ngay cho chị.”

Túc Cầm nhú mày: “Tiền còn chưa thấy bóng dáng đâu, lỡ mày chơi xỏ chị thì sao?”

Túc Nghệ lạnh tanh đáp: “Tôi khinh thường chị, chẳng thèm giở trò.”

Túc Cầm do dự trong chốc lát rồi giao Tiểu Bảo được giấu trong tủ quần áo của chị ta ra.

Một chiếc hòm nhỏ màu xám.

Túc Nghệ lập tức gọi điện thoại cho Ngô Tuyết bảo chị chuyển cho Túc Cầm mười vạn.

Cúp điện thoại, cô dẫn anh đi, không quay đầu, bỏ lại một câu: “Túc Cầm, sau này chúng ta không còn quan hệ gì nữa, chị đừng tiếp tục liên lạc với tôi.”

**

Cô mua một khoảnh đất tốt trong nghĩa trang cho Tiểu Bảo.

Hôm hạ táng, chỉ có cô và Chữ Ưng có mặt.

Lần trước, khi người đàn ông này hỏi cô chuyện quá khứ, thực ra vẫn còn một chuyện mà cô chưa kể.

Cha mẹ mất sớm, cô vẫn luôn ở cùng nhà với Túc Cầm. Chồng Túc Cầm là một tên nghiện, Túc Cầm thì ham mê cờ bạc, tiền vào thì ít, tiền ra thì nhiều, một chút tiền cha mẹ để lại chưa tới nửa năm đã hết nhẵn.

Một buổi sáng nọ, trời còn chưa sáng hẳn, cô đã bị vợ chồng Túc Cầm lôi dậy, bắt cô phải đi làm vợ của người ta.

Cô sức yếu, loại chuyện như vậy trong cái trấn nhỏ này từng xảy ra không ít lần, có ai nhìn thấy cũng đều chỉ mở một mắt nhắm một mắt lơ đi.

Tiểu Bảo mặc dù ngốc nhưng lúc ấy dường như bỗng linh cảm được gì đó, giữa mùa đông, thằng bé chạy chân không ra ngoài, ôm chặt chân cô, sống chết không chịu buông tay, không để bọn họ lôi cô đi.

Không ngờ Túc Cầm thấy vương vís, nổi điên lên, đá một phát làm thằng bé lăn xuống dưới núi, chảy không biết bao nhiêu là máu.

Hai vợ chồng sợ to chuyện, sợ tai nạn chết người nên mới chịu thôi.

Nghe cô kể xong, Chữ Ưng ôm cô.

Túc Nghệ nói: “Anh bảo em lâu vậy rồi không về thăm thằng bé, liệu thằng bé có trách em không?”

“Không đâu.” Giọng Chữ Ưng ôn tồn vỗ về, “Thằng bé sẽ hiểu cho em, biết em đang bận, biết em có nỗi khổ tâm không thể về.”

Túc Nghệ cuối cùng không ghim nổi nữa, bật khóc nghẹn ngào.

“Em vĩnh viễn sẽ không phải một mình.” Chữ Ưng xoa tóc cô, cái ướm trên vai thấm vào tận đáy lòng, “Anh vẫn ở đây, sẽ luôn luôn ở đây.”

64. Chương 64

Xử lý xong hết thấy, chuyện đầu tiên Túc Nghệ làm chính là chuyển nhà.

Chữ Ưng không hỏi gì hết, hôm đó, anh giúp cô sắp xếp hành lý rồi đưa cô về biệt thự.

Ở đây đã nhiều năm, thu dọn mọi thứ có hơi phiền phức một chút. Túc Nghệ xoay sở cả ngày trời rốt cuộc mới chuyển sạch sẽ được.

Trở về nhà Chữ Ưng, cô tắm rửa rồi chui ngay vào trong ổ chăn.

Mấy ngày nay thực sự quá mệt mỏi.

Giữa lúc nửa tỉnh nửa mê, Ngô Tuyết gọi điện thoại tới.

Nghe thấy giọng cô, Ngô Tuyết hỏi: “...Làm phiền em ngủ à?”

“Không sao, vẫn chưa ngủ, sao vậy?”

“Tuy chị biết lúc này không nên nói nhưng chị vẫn cứ phải hỏi, lúc nào em có thể quay lại phim trường?”
Ngô Tuyết tạm ngừng lời, “Giờ em là nữ chính, không có em, phía họ rất khó quay tiếp. Tuy Trần Ương chưa tới giục nhưng chúng ta cũng phải biết đường tự giác.”

“Em biết rồi, quên chưa nói với chị, mai em sẽ quay lại.”

“Mai hả? Nhanh thế!”

Túc Nghệ nhõn cười: “Giục em là chị, chê em về sớm quá cũng lại là chị.”

“Hay là em nghỉ ngơi thêm một ngày nữa đi, một hai ngày có là gì.”

“Không cần, em ở một mình cũng chẳng có việc gì làm.”

Ngô Tuyết gật đầu: “Cũng phải, thế mai chị qua đón em. Đúng rồi, em bảo muốn chuyển nhà phải không, khi nào chuyển? Chị qua chuyển giúp em.”

“Em đã chuyển xong rồi, giờ đang ở nhà Chữ Ứng. Địa chỉ em sẽ nhắn cho chị, mai chị qua đây đón em.”

“... Chị thật bá phúc tốc độ hành động của em.”

“Còn chuyện gì nữa không?”

“Không. Thế mai gặp nhé.” Đối phương nói xong liền tính cúp điện thoại.

“Khoan đã.” Túc Nghệ gọi chị lại, “Sau này nếu Túc Cẩm còn tìm chị thì cứ mặc kệ chị ta.”

“Chị biết rồi, yên tâm.”

Nói chuyện xong, vừa lúc Chữ Ứng từ thư phòng sang.

Túc Nghệ cất điện thoại, người đàn ông leo lên giường, vòng chặt thắt lưng cô từ đằng sau: “Ngủ đi.”

Túc Nghệ lật người, rúc vào người anh, chọn một tư thế cho mình nhiều cảm giác an toàn nhất: “Mấy hôm nay chạy ngược chạy xuôi giúp em, công việc lại dồn đống lại rồi.”

“Công ty không có anh cũng không đóng cửa được, dạo trước là vì vừa nhậm chức nên hơi phiền toái một chút, giờ không còn vội như thế nữa.” Chữ Ứng nói xong, bổ sung một câu, “Có thể ở bên em bất kể lúc nào.”

Túc Nghệ gật gật đầu.

Chữ Ứng xoa đầu cô: “Cùng anh về nhà đón năm mới nhé?”

Căn phòng im lặng.

Túc Nghệ cọ mặt vào cổ anh: “...Ở Đình trấn có một lệ, nếu nhà đang có tang ma thì Tết không được tới nhà người khác mừng năm mới, nếu không sẽ mang tới xui quấy cho người khác.”

Trước nay cô không phải người mê tín nhưng giờ cô cực kỳ khao khát được làm chút gì đó vì Tiểu Bảo.

Cho dù chỉ là một chuyện hình thức thôi cũng được.

Chữ Ứng ừm nhẹ một tiếng, không bắt ép: “Anh biết rồi, ngủ đi.”

**

Ngô Tuyết mới đầu còn lo lắng Túc Nghệ sẽ vì chuyện đứa cháu mà ảnh hưởng tới tiến độ quay phim.

Vậy nhưng, đối phương không chỉ quay về đoàn phim sớm mà năng suất làm việc cũng cao hơn hẳn trước đây, chỉ cần diễn viên diễn cùng không phạm lỗi thì toàn là diễn một phát qua ngay.

Cô gái này đúng là người có số kiếm cơm bằng nghề diễn.

Lại quay xong một cảnh nữa, Túc Nghệ ngồi xuống cạnh chị, ngậm ống hút uống một chút nước.

“Chuyện mừng năm mới đã quyết định chưa, tới nhà Chữ Ứng hay vẫn qua nhà chị?”

Túc Nghệ cười cười: “Xem chị kia, nói cứ như thể em là trẻ mồ côi trong cô nhi viện chờ phân phát ấy.”

“Nói bậy gì đấy, năm nay mẹ chị còn mới nhắc em đấy, hay là qua nhà chị đi, hai chị em mình cùng nhau

đi mua pháo về bắn.”

“Bắn pháo hoa thì được nhưng qua nhà chị thì miễn.” Túc Nghệ nói, “Năm nay em ở một mình.”

“Cái gì?”

Túc Nghệ ôm vai chị: “Em bảo là năm nay sẽ ở nhà mình xem Xuân Vãn, tự nấu lẩu ăn, không có ai tranh thịt với em, thật vui quá.”

Hai người nói qua nói lại một hồi, cuối cùng Ngô Tuyết không nói nổi cô, đành thỏa hiệp: “Không đến cũng được nhưng nếu muốn đi đâu mua gì thì nhất định phải ới chị.”

Túc Nghệ gật đầu: “Được rồi, được rồi.”

“Phải rồi,” Ngô Tuyết hỏi, “dạo này em không lên weibo phải không?”

“Không, sao? Em lại bị bạo lực mạng à?”

“Thế thì không nhưng mấy bữa em về Đình trấn, ở trên mạng, Dương Nhược Lâm bị người ta lột không còn một lớp da nào.”

“Không phải cô ta đã mua bình luận tẩy sạch bản thân một lượt từ đầu tới đuôi rồi đó thôi?”

“Tính chất vụ này khác.” Ngô Tuyết mở weibo, tìm đại mấy bài cho cô xem.

“Em xem này. Bằng cấp, mua, khuôn mặt, phẫu thuật, fan trên weibo, giả. Còn có mấy người cùng học với cô ta ở nước ngoài tố cô ta lăng nhăng, chuyên chen chân vào chuyện tình của người khác.”

Túc Nghệ xem qua qua một lượt.

Ngô Tuyết: “Sao chẳng thấy em bất ngờ gì vậy?”

“Trong dự kiến cả.” Túc Nghệ dựa người vào lưng ghế, “Trước đây em đã cảm thấy tính cách của cô ta rất giả tạo rồi, cái gì cũng giả vờ. Chỉ cách một cánh cửa, mặt lập tức thay đổi hẳn, em còn tưởng chỉ trong phim mới có chứ.”

“Tự cô ta bỏ tiền ra mua tin bài, giờ tất cả lại trở thành chứng cứ vả mặt mình, không biết hiện giờ Dương Nhược Lâm đang thấy thế nào.” Ngô Tuyết vừa nói vừa lấy trong túi ra mấy tập tài liệu đưa cho Túc Nghệ.

Túc Nghệ nhận lấy chúng: “Gì đây?”

“Kịch bản, nhận được từ mấy hôm trước, vẫn chưa đưa được cho em, không phải em bảo muốn diễn vai vợ lính hay sao? Nó đấy, nữ phụ, có điều đất diễn khá nhiều, hình tượng cũng rất chính phái. Diễn viên toàn là tay lão làng cả, chị mất bao nhiêu công sức mới lấy được đấy.”

“Tiểu Tuyết,” Túc Nghệ tiện tay để kịch bản sang một bên, “quay bộ này xong em muốn nghỉ ngơi ba tháng.”

Ngô Tuyết khá bất ngờ: “Lâu thế?”

“Vâng, thấy hơi mệt, muốn nghỉ ngơi tử tế, nạp lại điện cho bản thân.” Cô nhấn mạnh, “Kể cả là chụp ảnh trang bìa hay gì em cũng đều không nhận, được không?”

“Tất nhiên, đây là tự do của em.”

“Thế còn chị?” Túc Nghệ hỏi, “Chị đã nhàn hạ hơn nửa năm rồi, dưới tay chỉ có mỗi một nghệ sĩ là em, nói ra không thấy kỳ cục sao?”

“Có gì mà kỳ cục, chị còn được lĩnh thêm một suất lương trợ lý nữa mà.”

Túc Nghệ cười lắc đầu.

Văn phòng Chủ tịch.

Một xấp ảnh chụp đặt trên bàn làm việc của Chủ tịch.

Trong tấm ảnh ở trên cùng, người con gái hai tay ôm đầu gối ngồi dưới đất khóc. Chủ tịch di đầu ngón tay dịch tấm ảnh đi, tấm bên dưới là hình chụp anh và Túc Nghệ khi ở Đình trấn, tay cô ôm một chiếc hộp nhỏ, khuôn mặt tiều tụy.

Trợ lý đứng trước bàn nói: “Chủ tịch, đây là hình mấy tay phóng viên chụp được mấy ngày qua, đều đã mua lại hết rồi.”

“Ừ, phóng viên nhà nào chụp thế?”

Trợ lý đọc một cái tên: “Phóng viên nhà này thường xuyên theo tin của Túc tiểu thư, chuyện Lương Bác lần trước, chính nhà này là nhà đưa tin sớm nhất, hình ảnh tư liệu cũng nhiều nhất.”

Chữ Ứng gõ nhẹ lên mặt bàn, thái độ bình thường: “Xác nhận phim, ảnh đã nằm trong tay chúng ta hết rồi chứ?”

“Đúng vậy, thỏa thuận cũng đã ký xong rồi.”

“Ừ. Đi thăm dò xem nhà này từng đưa những tin sai sự thật nào về nghệ sĩ của công ty chúng ta,” Chữ Ứng sắp xếp lại chỗ ảnh, cất vào trong túi bên ngoài của máy tính, “tổng hợp lại rồi khởi tố.”

**

Gần đây trên mạng cực kỳ náo nhiệt.

Chuyện Dương Nhược Lâm bị quần chúng hóng hớt rất tích cực, đào hết mọi chuyện tới tận cùng, trong danh sách bạn trai không ngờ có cả hai ngôi sao người nước ngoài.

Cuối cùng, cư dân mạng còn đào ra tài khoản trên mạng của hai vị này, bạn gái đương nhiệm của một vị thậm chí còn dùng nick của bạn trai đăng bài chửi Dương Nhược Lâm, bảo cô ta đừng quấy rầy bạn trai mình nữa.

Dương Nhược Lâm bị mĩa mai cực kỳ thảm nhưng nhờ vậy mà cũng trở nên nổi tiếng.

Một chuyện khác là, một kênh truyền thông khá có tiếng nói trong giới bị kiện.

Phía khởi kiện cực kỳ trâu bò, kênh này bị chính cho không những phải đăng đàn xin lỗi mà còn xóa sạch các bài đăng cũ trên weibo.

Nhà này ứng phó với chuyện bị kiện rất thành thạo, trước đây toàn chỉ đăng một thông báo rồi chờ thời cơ góc đầu trở lại, còn lần này, rõ ràng là bị chơi tới số, đến cả weibo cũng phải thay tên.

Cư dân mạng rầm rầm bàn tán, không có chuyện phóng viên nào không sờ gáy được, chẳng qua là ông trùm đích thực còn chưa ra tay thôi.

Túc Nghệ đọc tin bài xong, vừa khéo đúng lúc Chữ Ứng tới thăm phòng hóa trang.

Độ này, Chữ Ứng ngày nào cũng tới đón cô về nhà, rất kiên trì, người trong đoàn phim hầu như đều biết anh.

Người đàn ông này cực kỳ tự nhiên cầm túi của cô lên: “Tối nay muốn ăn gì?”

Túc Nghệ ngẩng đầu: “Em nấu cho anh một đĩa mì Ý nhé?”

Chữ Ưng cười: “Ừ.”

Ngô Tuyết đứng dậy: “Chị về trước đây.”

Túc Nghệ gật đầu: “Vâng, có gì thì gọi điện thoại cho em.”

Hôm nay, quay phim xong, từ ngày mai sẽ bắt đầu nghỉ tết.

“Ngô Tuyết!” Trước cửa phòng hóa trang bỗng có một giọng đàn ông, “Sao em không nghe điện thoại của anh!!”

Túc Nghệ quay ra nhìn, có một người đàn ông cực kỳ quen mặt đang đứng ở cửa.

Lưu Tỉ thấy họ ở trong cũng giật mình: “Ưng Tử, khéo thế.”

Túc Nghệ tựa vào người Chữ Ưng, hai người cực kỳ ăn ý nhìn nhìn Ngô Tuyết và Lưu Tỉ, mày nhướn lên.

Ngô Tuyết cực kỳ nóng nảy: “Anh tới làm gì?”

Lưu Tỉ nổi nóng: “Sao em ngủ xong liền trở mặt không nhận người nữa vậy?”

Ngô Tuyết cười khẩy một tiếng: “Loại chuyện thế này đâu phải anh chưa từng làm bao giờ, giả vờ đáng thương cho ai xem?”

“... Anh chưa từng làm với ai ngoài em mà.”

“Hai người cứ từ từ nói chuyện nhé, tạm biệt.” Bỏ lại câu này, Chữ Ưng kéo tay người bên cạnh, vội rời khỏi phòng hóa trang.

Đi được một đoạn chưa xa lắm, Túc Nghệ lầu bầu: “Sao anh không để em nghe thêm một lát?”

Đang mùa đông, cô quấn một chiếc khăn quàng màu xám thật dày quanh cổ, che mắt nửa khuôn mặt.

Khăn quàng này là do Chữ Ưng tặng mấy hôm trước, đuôi khăn có thêu một chữ Y nho nhỏ.

Không biết là “nghệ” (yi) hay là “ưng” (ying).

Vì bị khăn quàng che mắt nên người đàn ông cúi xuống thơm đuôi mắt xéo lên của cô.

“Hóng chuyện vậy à?”

“Không phải hóng chuyện, nếu là người khác thì em thềm vào để ý.” Túc Nghệ đút tay vào túi áo của anh, “Thôi vậy, em thấy Lưu Tử bị Tiểu Tuyết ăn hiếp như vậy, chắc chẳng có chuyện gì đâu.”

Trên đường về, Túc Nghệ lẳng lặng nghe nhạc trong xe.

Điện thoại đổ chuông, cô cúi xuống xem, là một số lạ của Bắc Kinh. Đạo này giáp Tết âm lịch, có nhiều người gọi điện tới chúc mừng, không nghĩ gì nhiều, Túc Nghệ liền nghe máy: “Xin chào.”

“Túc Nghệ, em chuyển nhà rồi à? Chị xảy ra chút chuyện, đang ở bệnh viện ở đây, em lại thăm nom, tiện thể giúp chị...”

Túc Nghệ lập tức cúp máy.

“Đi quây nhà mạng đi,” cô thản nhiên nói, “em quên chưa đổi số điện thoại.”

“Giờ này chắc đã đóng cửa rồi.” Chữ Ứng nhìn cô một cái, “Sao thế?”

“Không sao, thế để mai em đổi.” Cô để điện thoại sang trạng thái máy bay.

Không ngờ mới qua hơn một tháng, Túc Cẩm đã tiêu hết tiền. Cũng phải, mừng năm mới chính là mùa bài bạc.

Nghĩ tới người này, từ tận trong tâm khảm, Túc Nghệ cảm thấy rất khó chịu.

Cô bỗng nhớ ra: “Ngày kia là ba mươi rồi, anh định chừng nào thì về? Mai chúng ta bớt ra chút thời gian đi mua quà đi, để anh cầm về tặng cho người thân.”

“Anh không về.”

Túc Nghệ giật mình, quay ngay sang hỏi: “Gì cơ?”

“Ba mươi năm nay anh không về.” Anh đưa tay vuốt ve mặt cô, “Ở nhà ăn cơm tất niên với em.”

65. Chương 65

Lúc Chữ Ưng gọi điện thoại cho mẹ, Túc Nghệ cực kỳ căng thẳng khoanh chân ngồi cạnh anh ngẩng đầu lên theo dõi.

Vì bạn gái mà không về nhà mừng năm mới, quả thực nghe kiểu gì cũng thấy rõ là vô lý.

Vậy mà lúc Chữ Ưng trình bày tình hình với mẹ còn có thể vô tư cúi xuống hôn cô mấy lần.

Điện thoại mở loa ngoài, sau khi bà Chữ nghe xong, ồ một tiếng thật dài, khiến trái tim Túc Nghệ thót lại.

“VẬY...” Bà Chữ ngẫm nghĩ giây lát, “mẹ mua nhiều đồ ăn nhẹ con thích lắm, để mẹ bảo bác Dương đem qua cho con nhé.”

Không ngờ chỉ đơn giản như vậy là xong, Túc Nghệ tròn mắt, chớp chớp mấy cái.

Chữ Ưng buồn cười, xoa xoa mặt cô: “Không cần, để bọn con tự mua cũng được.”

“Có sao đâu, mua thì cũng đã mua rồi, vốn mua chúng cho con ăn mà, Chữ Khê có thích ăn mấy thứ này đâu.” Bà Chữ nói, “Thế con cứ yên tâm ở với con bé đi, xảy ra chuyện thế này, chẳng ai lại có tâm trạng tốt được, con phải bao dung cho nó, đừng có mang thái độ nhà binh ra bắt nạt con gái nhà người ta.”

Chữ Ưng đáp: “Vâng, con cung phụng như tổ tông luôn.”

Túc Nghệ cắn mu bàn tay anh một miếng.

Bà Chữ: “... Cũng không cần phải thế. Thế mùng năm Tết kiểu gì cũng phải về làm sinh nhật cho cha con chứ hả?”

Không đợi Chữ Ưng trả lời, Túc Nghệ vội giật góc áo của anh, gật đầu lia lịa, ý bảo anh đồng ý đi.

Chữ Ưng: “Biết rồi, sẽ về ạ.”

Bà Chữ: “Thế nhé, nếu Túc Nghệ không muốn tới thì đừng bắt ép con bé.”

“Cô ấy cũng tới.”

Túc Nghệ quả thực không thể tin được, thế này là đã ấn định luôn ngày giờ cô gặp người lớn trong nhà rồi sao?

Vừa gác điện thoại, Túc Nghệ liền nhảy lên người anh: “Anh nói luyên thuyên gì đấy, em vất vả lắm mới nịnh được mẹ mà!”

Sợ cô ngã, Chử Ứng đỡ tay ở ngực cô, trong nhà bật máy sưởi nên cô chỉ mặc một lớp quần áo mỏng, sờ rất thích: “Đâu cần em nịnh.”

Túc Nghệ không buồn nói với anh, chống ngực anh đứng dậy, vén tóc ra sau lưng, đi lấy thịt băm và cà chua trong tủ lạnh ra nấu mì Ý.

Ngày hôm sau, Túc Nghệ được bọc kín mít, hai người cùng nhau ra ngoài đi mua đồ cần chuẩn bị cho Tết.

Giáp Tết, siêu thị vắng vẻ tới lạ thường, ngay cả nhân viên siêu thị cũng thừa thớt hẳn đi.

Túc Nghệ chỉ đeo một chiếc khẩu trang màu đen, đi lượn trong khu thực phẩm gần nửa tiếng đồng hồ, còn bị nhân viên đứng quầy nhận ra, cùng chụp ảnh chung.

Chụp ảnh xong mới phát hiện người đàn ông đi cùng mình không biết đã biến mất từ lúc nào.

Cô đi vòng vòng một lúc cũng không thấy người đâu, đang định gọi điện thoại thì phát hiện cách chỗ cô không xa, Chử Ứng đang xách một cái giỏ nhỏ đi về phía mình.

Lại gần mới biết, trong giỏ đều là... đồ phụ nữ.

“Trong tủ đầu giường chỉ còn dư nửa gói, mấy ngày tới cửa hàng quanh nhà đều đóng cửa hết, lỡ đến lúc ấy có sự cố bất ngờ thì biết làm sao.” Ứng đội cực kỳ tự nhiên bỏ đồ phụ nữ vào trong xe đẩy đồ.

Túc Nghệ để ý thấy nhân viên hướng dẫn mua hàng chỗ khu đồ hàng ngày đang nhìn mình mỉm cười đầy ẩn ý nên xấu hổ vô cùng: “... Biết rồi, biết rồi, giờ anh mua giúp em rồi đấy thôi.”

Trước lúc tính tiền, Túc Nghệ còn vụng trộm bỏ mấy hộp bao vào trong xe đồ, kết quả, đến lúc thanh toán mới phát hiện Ứng đội cũng bỏ vào thêm mấy hộp nữa.

Đồ Túc Nghệ chọn là của hãng có tiếng.

Đồ Ứng đội chọn thì hằm bà lằng đủ thể loại, một loạt các nhãn hiệu khác nhau.

Dọc đường về nhà, các cửa hàng hai bên đường đều đã đóng cửa, bỗng dưng làm người ta có cảm giác quạnh hiu.

Về tới nhà thì thấy ngay một chiếc xe Bingley lạ mắt đỗ trong gara xe của Chữ Ưng.

Chữ Ưng giải thích: “Cha mẹ anh tới.”

Túc Nghệ giật mình, quay người định bỏ chạy nhưng bị tóm lại, còn bị châm chọc: “Muốn đi đâu?”

Cô lí nhí đáp: “Em tránh đi một lúc.”

“Có gì mà phải tránh?”

“Trong túi đồ này có đồ nhạy cảm, sao có thể để người lớn thấy được!” Túc Nghệ hiên ngang lăm liết đáp.

“Cha mẹ không lục túi đồ của bọn mình đâu.”

“Em, em không trang điểm.”

“Không sao hết, vẫn đẹp vậy, vào nào.”

Cuối cùng cô vẫn bị tóm vào nhà.”

Ông Chữ giống y như trong tưởng tượng của cô, dáng ngồi uy nghiêm, thoải mái, tay cầm một tờ báo, thấy họ về thì hạ thấp báo xuống một chút, hơi ngước lên nhìn: “Về rồi à.”

Chữ Ưng tiện tay bỏ đồ xuống sàn nhà: “Vâng.”

“Mua gì thế? Để bác Dương xách giúp cho.” Bà Chữ cũng đang ngồi trên sofa cười tủm tỉm.

“Không cần đâu ạ, bọn cháu tự xách được.” Túc Nghệ tóm chặt chiếc túi ni lông đang cầm, ngoan ngoãn chào: “Cháu chào bác trai, cháu chào bác gái ạ.”

Chữ Ưng hỏi: “Sao cha mẹ lại tới đây vậy? Chẳng nói trước tiếng nào.”

“Mẹ mang đồ mừng năm mới sang cho con, hai đứa lần đầu tiên tự mừng năm mới, nhất định là có nhiều chỗ chưa được chu toàn, đây là thực phẩm, đây là đồ ăn vặt, tối mai xem Xuân Vãn thì vừa ăn vừa xem...”

“Bảo bác Dương đưa qua là được rồi, sao còn phải cất công đi qua đây.”

Bà Chữ lườm: “Sao nào, mẹ với cha không được qua thăm con à?”

Chữ Ứng nhú nhú mày, không nói gì nữa.

Túc Nghệ nói: “Bác gái ngồi đi ạ, cháu cất mấy thứ này lên trên tầng rồi sẽ đi pha trà.”

Sau khi Túc Nghệ đi rồi, bà Chữ mới ngồi dựa vào ông xã nhà mình hỏi: “Thế nào, xinh lắm đúng không? Đáng đắp cao ráo, nói năng nhẹ nhàng.”

Ông Chữ: “Trước đây không phải em cứ chê con bé là người xấu à?”

Bà Chữ huých ông một cái: “Em xem tivi, ý kiến một chút cũng không được à?”

“Ừ, em nói gì cũng được hết.” Ông Chữ không buồn tranh cãi với vợ, đổi giọng bảo: “Chữ Ứng, ngồi xuống.”

Chữ Ứng vâng lời ngồi xuống chỗ đối diện, đáng ngồi thẳng tắp.

“Địa điểm tổ chức chuẩn bị tới đâu rồi?”

Mồng năm Tết là sinh nhật của ông Chữ nhưng năm nay sinh nhật của ông có ý nghĩa tương đối đặc biệt hơn một chút.

Ông muốn nhân dịp này, chính thức tuyên bố giao Chữ thị lại cho Chữ Ứng quản lý. Về sau, cuối cùng thì ông cũng có thể an tâm dưỡng già hưởng phúc, đi loanh quanh giải sầu với vợ rồi.

Chữ Ứng gật đầu: “Xong rồi ạ, mai con sẽ dẫn cha đi xem thử.”

“Ba mươi Tết, cha không có hơi làm chuyện đó.”

Lúc Túc Nghệ xuống dưới nhà, trước mặt người lớn đã có chén trà ngon.

“Lại đây ngồi.” Chữ Ứng gọi.

Túc Nghệ căng thẳng ngồi xuống cạnh anh.

Ông Chử: “Năm nay bao nhiêu tuổi rồi?”

Túc Nghệ đáp: “Hai mươi tư ạ, làm nghề diễn viên.”

“Cái này chú biết rồi, mẹ Chử Ứng ngày nào cũng xem phim của cháu.”

Sau đó, ông Chử không hỏi gì thêm về gia cảnh hay bằng cấp mà lại hỏi về chuyện họ hẹn hò từ khi nào, suy nghĩ của hai bên ra sao, hỏi mấy câu rồi kết thúc luôn cuộc trò chuyện.

Trước khi ra về, ông Chử và bà Chử mừng cho Túc Nghệ một bao lì xì, Chử Ứng cũng được cho những màu bao lì xì của hai người khác nhau.

Túc Nghệ từ chối song cuối cùng không lay chuyển được họ... nói đúng ra là không lay chuyển được mẹ của Chử Ứng nên phải nhận.

Cha mẹ Chử Ứng về rồi, Túc Nghệ rón rén mở ra xem thử.

Từ độ dày của bao lì xì này đã nói lên được mức độ khủng của nó, mở ra xem thì tất cả đều là tờ 100 đỏ chóa.

Cô lập tức đưa bao lì xì cho Chử Ứng.

Chử Ứng hỏi: “Đưa cho anh làm gì, em tự giữ đi.”

“Nhiều lắm, em ngại.”

“Là con dâu của Chử gia rồi, có gì phải ngại?”

Túc Nghệ: “Vẫn chưa mà, anh đừng có vội tưởng bỏ.”

Chử Ứng nhoen cười: “Chuyện sớm muộn thôi.”

Túc Nghệ cũng cười, đổ mặt đi cất đồ mẹ Chử Ứng mang sang.

Không thể không nói, bà Chử đúng là một người vô cùng chu đáo, không chỉ mang đồ ăn thức uống sang mà còn chuẩn bị rất nhiều pháo.

Mỗi gói pháo còn cẩn thận dán giấy lên viết ghi chú.

Mười hai giờ đêm Ba mươi

Năm giờ sáng ngày mùng Một

Túc Nghệ thấy ấm lòng, cất cẩn thận pháo vào tủ đồ, lấy điện thoại ra đặt báo thức.

Cách đó không xa, Ứng đội mở bao lì xì cha mẹ vừa cho ra xem.

Bao lì xì của ông Chữ có một tờ năm trăm.

Bao lì xì của bà Chữ bên trong lại có một cái bao lì xì khác nhỏ hơn, hai tờ một đồng lằng lằng nằm bên trong.

Chữ Ứng: “...”

Ba mươi Tết, hai người cùng nhau ngồi ăn cơm tất niên rồi làm một hiệp vận động nhẹ nhàng vui vẻ trên giường. Túc Nghệ tắm rửa xong, nằm sát vào người anh, cảnh xuân lấp ló nửa kín nửa hở.

Cô hỏi: “Chúng ta có xem Xuân Vãn không?”

Người đàn ông sờ nắn tai cô: “Muốn xem không?”

“Cũng được, xem cho vui.”

“Được.” Chữ Ứng với tìm điều khiển từ xa, bật tivi trước giường, đúng lúc tivi đang phát một tiểu phẩm.

Ngoài trời tiếng pháo trúc đi đùng, hương vị Tết rộn ràng, trong phòng có tiếng tivi mừng xuân và lồng ngực ấm áp của người đàn ông.

Túc Nghệ bắt giác nói một câu không đầu không đuôi: “Thật tốt.”

Câu này tuy nói rất tối nghĩa nhưng Chữ Ứng nghe là hiểu ngay.

Anh đáp: “Sau này sẽ luôn tốt như vậy.”

“Chỉ mong thế.” Cô cười, bỗng nghĩ ra một chuyện, “Em nói với Ngô Tuyết rồi, quay xong bộ phim này sẽ nghỉ ngơi ba tháng.”

“Có anh đây, em muốn nghỉ bao lâu cũng được.”

“Nghe như là em dựa hơi anh để trốn việc ấy.”

Chữ Ứng nhẹ mỉm cười: “Nghỉ lâu thế, có định đi đâu không?”

“Không.” Túc Nghệ nói thật, “Em chẳng qua chỉ muốn thả lỏng một chút, mấy năm nay ngày nào cũng bận rộn, thực sự thấy hơi mệt.”

“Ừ.”

Túc Nghệ ngủ một giấc ngắn.

Mười một giờ bốn mươi, báo thức kêu. Cô gần như mở mắt ra ngay lập tức, thấy anh đang nhìn mình: “Anh vẫn chưa ngủ à?”

Chữ Ứng hôn đuôi mắt cô: “Vẫn chưa.”

“Thế mau dậy thôi.” Túc Nghệ nhanh chóng ngồi dậy, khoác đại một chiếc áo ấm, kéo khóa kéo lên rồi chạy tới chỗ tủ đồ, lấy gói pháo được dán nhãn mười hai giờ đêm ra.

“Em hơi sợ,” cô rụt rè nói, “anh đốt đi được không?”

Hai người cùng nhau đi xuống dưới nhà.

Chỉ còn ba phút nữa là sang năm mới.

Túc Nghệ đứng cạnh Chữ Ứng, nín thở đợi chuông mười hai giờ.

Không ngờ chuông mười hai giờ chưa điểm, điện thoại của cô đã đổ chuông.

Cô nghe máy: “Xin chào.”

“Đây là đồn cảnh sát, xin hỏi cô là em gái của Túc Cầm phải không? Cô ấy xảy ra chút chuyện, cần cô tới đây một chuyến, địa chỉ của chúng tôi là...”

“Xin lỗi.” Túc Nghệ ngắt lời đối phương, “Tôi không quen người này.”

“Hả?” Vị cảnh sát ở đầu bên kia ngõ ngang, “Cô không phải Túc Nghệ à?”

“Tôi phải.”

“Là thế này, gần đây chị gái cô liên tiếp hai lần bị kẻ gian đột nhập vào phòng ăn trộm còn bị đâm liền hai nhát, hiện tại tình hình cực kỳ không khả quan, hy vọng cô có thể tới đây một chuyến.”

“Anh cảnh sát, anh tìm nhầm người rồi, tôi không quen cô ấy.” Túc Nghệ nói không chớp mắt, “Chúc Tết nguyên đán vui vẻ.”

Lịch sự chúc xong, Túc Nghệ lập tức cúp máy.

Giờ này khắc này, cô cực kỳ tin tưởng một câu thành ngữ: ác giả ác báo.

“Ai gọi vậy?”

“Gọi chúc Tết.”

Vừa nói xong liền nghe thấy tiếng đôt pháo hoa, trên trời từng quả từng quả rục rĩ.

Chủ Ưng lập tức châm pháo.

Trong tiếng nổ ì ùng, Túc Nghệ nhẹ nhàng dựa vào người người đàn ông, tâm trạng thư thái, yên bình.

66. Chương 66

Mồng năm Tết, trời rất lạnh.

Chữ Ưng đi thay đồ, sửa lại khuy áo ở cổ tay, vừa ngẩng đầu lên liền nhìn thấy Túc Nghệ từ phòng đối diện đi ra.

Phụ nữ có rất nhiều đồ, nguyên một gian phòng nhỏ của Chủ Ưng được dành riêng để cô cất quần áo.

Cô mặc một chiếc váy dài sát người màu đỏ rượu chỉ để lộ mắt cá chân, các đường nét trên cơ thể được tôn lên triệt để, tay xách một đôi gót cũng màu đỏ.

Thấy anh, cô nháy mắt một cái: “Đi thôi, không thể tới trễ được.”

Nói xong, cô liền đi, bị anh chặn ngang đường ôm ngược trở về phòng thay đồ.

“Anh, anh làm gì đấy!”

“Ôi, đừng cỏi, đừng mà, không thể như vậy được, bị muộn rồi...”

“Ôi ôi ôi, đừng mà...”

“Đủ rồi, đủ rồi...”

Năm phút sau.

Túc Nghệ mặc một chiếc quần dài màu đen, bên trong lồng năm chiếc quần thu đông bị ép phải mặc, thở phò phò đi ra.

“Anh xem! Béo thành ra thế này này!” Cô giậm chân, “Có ngã cũng chẳng sợ đau!”

“Em có biết ngoài trời đang bao nhiêu độ không?”

“Chỗ đó đâu phải không có máy sưởi...”

“Không được, ngoan.” Chữ Ứng vỗ vỗ đầu cô, “Đi thôi.”

Địa điểm Chữ Ứng chọn tổ chức là khách sạn của Chữ thị, phòng tiệc được trang hoàng lộng lẫy, ăn uống linh đình, hoàn toàn trái ngược với cảnh đìu hiu ngoài đường.

Vì muốn làm lễ chính thức bàn giao công ty nên có mời không ít người bên phía truyền thông tới, Túc Nghệ vừa xuống xe liền nhìn ngay thấy khá nhiều gương mặt quen thuộc.

Bước vào sảnh tiệc, Túc Nghệ lập tức nhận ngay ra một sự thực làm người ta muốn ngừng thở... ngoại trừ cô, mọi phụ nữ khác đều mặc váy lễ phục.

Hai cẳng chân thô kệch của cô nổi bật giữa rừng người.

Túc Nghệ xấu hổ không có lỗi mà chui.

Chữ Ứng lại chẳng mấy may cảm thấy có vấn đề gì, thấy cô có vẻ là lạ còn thản nhiên đổ dành: “Mặc nhiều một chút mới đỡ bị cảm, khả năng miễn dịch của em quá yếu.”

Cô đang định đáp lời thì vai bị ai đó vỗ một cái.

Chữ Khê đứng đằng sau cô, liên tục nhìn nhìn cô từ trên xuống dưới: “Sao chị lại mặc thế này tới đây? Bị cảm sao?”

Túc Nghệ kéo tay tên đàn ông đi cùng trách móc: “Em đừng hỏi nữa, tại anh trai em cả đấy.”

Chẳng mấy chốc, ông Chữ bà Chữ đi từ khu vực hậu đài ra.

Bà Chữ thấy cách ăn mặc của cô lại còn gật gù liên tục: “Mặc thế này được đấy, giữ ấm tốt, con gái phải biết chăm sóc cơ thể, cháu xem Chữ Khê này, để lộ vai nhiều như vậy, sớm muộn gì cũng bị đông lạnh xấu xí cho coi.”

Chữ Khê: “Trong đây có máy sưởi, đồ ngốc mới mặc dày như vậy!”

Túc Nghệ trước hết là cười làm bộ với Chữ Khê một cái rồi sau đó lập tức quay ra chào hỏi cha mẹ Chữ Ứng.

Ông Chữ không nói gì, gật đầu coi như chào lại rồi gọi: “Chữ Ứng, con lại đây.”

Chữ Ứng đi theo ông Chữ, bà Chữ nghiêng đầu hỏi: “Uống được rượu không?”

Túc Nghệ vội gật đầu: “Được ạ.”

“Thế cháu cầm chén rượu đi với dì ra chào khách đi.”

Túc Nghệ ngạc nhiên đứng đực ra. Đây là công khai với mọi người hay sao?

“Sao thế?”

“Không sao ạ... Đi thôi.” Túc Nghệ tiện tay cầm lấy một chén rượu, đi theo bà Chữ.

Túc Nghệ không rành chuyện xã giao lắm, ngược lại, người ngày thường tùy tiện như Chữ Khê, vào lúc như thế này lại có vẻ cực kỳ chuẩn mực.

Cô gồng mình lên đối phó, nhiều khi phải nghĩ đi nghĩ lại thật kỹ rồi mới dám nói, có điều ngoài mặt thì vẫn luôn cười. Tranh thủ lúc mọi người không để ý, cô vụng trộm nhìn Chử Ứng đang đi cùng ông Chử trò chuyện với cánh đàn ông.

Môi anh mỉm cười, phong thái nhã nhặn, dáng người mẫu mực, cùng mặc tây trang mà đẹp gấp người khác mấy lần.

Đang mải nhìn, bà Chử bỗng đặt tay lên lưng cô.

“Đúng vậy, con bé là diễn viên.”

Hóa ra, không biết từ lúc nào, câu chuyện phía đằng này đã chuyển sang người cô, cô liền cười: “Chào phu nhân ạ.”

“Chẳng trách mà tôi thấy quen mắt như thế.” Vị phu nhân trước mặt nghe thấy hai tiếng diễn viên, hàng may hơi nhú lại một chút xiu nhưng Túc Nghệ vẫn tinh ý nhận ra, “Trông thật là xinh đẹp.”

Túc Nghệ khách sáo đáp: “Cám ơn phu nhân, phu nhân cũng vậy ạ.”

Vị phu nhân này liền đổi giọng: “Nhắc tới chuyện này lại nhớ Niệm Niệm nhà tôi ngày bé cũng thích làm diễn viên lắm.”

Túc Nghệ biết đối phương không có ý tốt đẹp gì nhưng vẫn phải đáp lại một câu: “Vậy ạ, thế sau này thì sao ạ?”

“Sau này ấy à, vị nhà tôi tất nhiên là không cho, dù sao thì giới giải trí cũng khá loạn mà, sau này để con bé từ bỏ suy nghĩ này bèn cho nó đi học đàn dương cầm, qua Tết là nó sẽ mở một buổi nhạc hội cá nhân đấy, đến lúc đó, mời Chử phu nhân nể mặt tới dự nhé.”

Quả nhiên, lại nữa.

Suốt từ nãy tới giờ, ai ai cũng đều ra sức quảng cáo con gái nhà mình với bà Chử.

Tưởng cô dễ bắt nạt lắm sao.

Đáng tiếc là, đêm nay, Túc Nghệ quả đúng là dễ bắt nạt. Một là cô không thể cười khẩy rồi cãi lại, hai là không thể móc mĩa, ngầm đâm chọt trả miếng, chỉ có thể gượng nhin hết tất cả, chỉ có nụ cười trên mặt rõ ràng là bất tươi hẳn đi.

“Dạo này tôi không mấy hứng thú với nhạc hội.” Bà Chử cười, “Giờ ngày nào tôi cũng ngồi trước tivi chờ

phim của Tiểu Nghệ chiếu.”

Không ngờ đối phương lại trả lời như vậy, vị phu nhân kia cười gượng gạo: “...Vây à.”

Túc Nghệ cảm kích nhìn bà Chử, bà Chử cầm tay cô, nụ cười vẫn luôn tươi tắn.

Chử Khê bỗng lại chỗ họ, khoác tay cô.

“Chị dâu, đi ăn bánh ngọt không?”

Một tiếng chị dâu khiến quá nửa số người xung quanh phải chú ý.

Bà Chử cũng không thấy phản đối: “Đi đi, Tiểu Ưng mời đầu bếp từ nơi khác tới đây, bảo là giỏi làm đồ điểm tâm ngọt lắm nhé.”

“Vâng.”

Cuối cùng cũng có thể hít thở bình thường, Túc Nghệ mới tới chỗ bàn tiệc liền để ý thấy mọi người nhất tề đưa mắt nhìn ra sảnh ngoài.

Túc Nghệ cũng nhìn theo. Người ngoài cửa là Dương Nhược Lâm và ông nội cô ta, họ vẫn chưa vào, đang đứng nói chuyện với nhân viên lễ tân.

Dương Nhược Lâm dạo này rất được cư dân mạng quan tâm, thậm chí độ trước còn mới có một hot topic là #hôm nay Dương Nhược Lâm đã nghèo chưa#, không ngờ hôm nay cô ta vẫn còn tâm trạng đi dự tiệc.

Chử Khê chắc chắn bảo: “Sao họ lại tới? Cha em đâu có mời.”

Túc Nghệ nhú mày: “Sao em biết?”

“Em nghe cha nói chuyện mà, lần trước cha từ chối yêu cầu của nhà họ, Dương thị liền bí mật gửi trò sau lưng, nếu không phải cha em nể mặt ông cụ không thêm so đo thì bọn họ sao có thể sống yên ổn như thế này... Có điều giờ bọn họ cũng chẳng sung sướng gì. Đạo trước, cụ Dương còn trông chờ vào chuyện cưới xin của Dương Nhược Lâm, giờ thanh danh chị ta thối nát ra như thế, để em xem xem ai dám cưới chị ta.”

Cuối cùng, đến cả cửa sảnh tiệc, đối phương cũng không vào được.

Nhớ tới dáng vẻ kèn kiệu của Dương Nhược Lâm lần trước gặp cô, Túc Nghệ không tránh khỏi cảm thấy bùi ngùi.

Vì đang dịp nghỉ lễ nên Chữ Ứng sắp xếp thời gian tổ chức tiệc từ năm giờ chiều tới tám giờ tối.

Từ sau khi Chữ Khê nói câu đó, số người tới tìm Túc Nghệ bắt chuyện dần nhiều lên, người có tư cách tham dự buổi tiệc này không giàu thì sang, tất cả đều là những người dẫn chương trình nổi tiếng hoặc là diễn viên có máu mặt.

Kết thúc buổi tiệc, weixin của cô có thêm hơn chục người bạn.

Đêm đó, cánh truyền thông được dịp tăng ca đưa tin bài về tiệc sinh nhật của ông Chữ, chú trọng nhắc tới chuyện Túc Nghệ nhận được sự ủng hộ của cha mẹ Chữ Ứng.

Tin này vừa lên, bình luận dưới bài của cô liền tăng thêm một loạt các thành phần.

Thành phần thứ nhất là giục kết hôn, ngày nào cũng hò hét dưới bài đăng của cô: “Hôm nay Túc Nghệ đã kết hôn chưa?... Vẫn chưa.”

Thành phần thứ hai là hội tạo phản, vì ghét tụi giục kết hôn nên khẩu hiệu của bọn họ là: “Hôm nay Túc Nghệ đã chia tay chưa?... Vẫn chưa.”

Thành phần thứ ba là hội chó hóng cầu lương: “Không biết lúc nào mới được xem Túc Nghệ show ân ái một lần, muốn xem đáng về ít người biết của Chữ Ứng quá ~~~”

Rất nhanh, bên dưới liền có không ít người trả lời: “Là một người đàn ông, tôi cũng rất muốn nhìn thử một chút đáng về ít người biết của Túc Nghệ.”

Nhìn cảnh bài đăng của mình vô tình bị đẩy nổi lên như vậy, Túc Nghệ quả thực dở khóc dở cười.

Ngay cả Ứng đội cũng biết mua hot search, mua bình luận, đúng là vật đổi sao dời!

**

Trong ba tháng nghỉ ngơi, nơi Túc Nghệ đóng quân lâu nhất chính là tòa nhà Chữ thị.

Chính xác hơn là văn phòng của Chữ Ứng.

Cô thực sự lười, ngay cả du lịch cũng không muốn đi, bình thường, cùng lắm là đi theo Ngô Tuyết, Chữ Khê đi dạo phố, uống trà, thỉnh thoảng thì theo bà Chữ đi nhảy quảng trường.

Cứ như thế, cuối cùng cũng tới ngày nghỉ cuối cùng.

Ngô Tuyết tới tìm cô để thảo luận chuyện công việc mới.

“Có một tin tốt đây, còn nhớ bộ phim về vợ lính mà chị từng nhắc với em không? Ba tháng nay họ vẫn chưa tìm được người đóng vai nữ chính, em vẫn còn cơ hội thử vai đây, nói xem, muốn thử không?”

“Nhân vật thế nào?” Túc Nghệ chống cằm đầy thắc mắc, “Em từng có nói qua vậy à?”

Ngô Tuyết đưa kịch bản cho cô: “Cô đúng là giáo sư hay quên.”

Túc Nghệ cầm kịch bản, lật xem qua qua mấy trang, cuối cùng cũng gọi được chút ấn tượng: “Không nhận, có vai khác không?”

“Vai khác?” May mà Ngô Tuyết có thói quen mang tuốt công việc theo mình, chị lấy hết kịch bản trong ba lô ra, “Em đúng là hay thay đổi.”

“Chứ gia chẳng để ý chuyện này, tất nhiên là em không cần phải lo chuyện thay đổi hình tượng rồi.” Túc Nghệ xem một lúc lâu, cuối cùng chọn được một vai mối tình đầu trong sáng của nam chính, “Em cầm quyển này về đọc thử.”

“Em thật đúng là... Cơ hội thay đổi hình tượng tốt như vậy mà không nắm bắt à?”

“Em cảm thấy cứ như em trước đây cũng rất tốt mà, có thể khiến người xem khắc sâu được ấn tượng, bản thân em diễn cũng thấy rất thoải mái. Lần trước lúc quay cái phim học đường kia, chỉ đọc kịch bản thôi em đã thấy bức bối gần chết.” Cô nhấp một ngụm cà phê, “Hình tượng một người phải ổn định, không thể hủy hoại được.”

“Ừ, tùy em, dạo này công ty phân cho chị thêm mấy nghệ sĩ, tư chất khá được.” Ngô Tuyết nói, “Chị chọn được trợ lý cho em rồi, sau này sẽ không theo em đi phim trường nữa đâu.”

Túc Nghệ gật đầu: “Vâng.”

“Đúng rồi, đôi ba bữa nay em có xem tin tức không? Lâm Hà bị cảnh sát gọi đi điều tra rồi, chị đoán chắc là lành ít dữ nhiều.”

“Xem rồi, đáng đời, chị ta phong lưu bao nhiêu năm như thế, nghĩ lại là em lại thấy nóng ruột.”

Ngô Tuyết cười cười, đang định nói tiếp thì thấy một chiếc BenzG65 màu trắng đậu bên ngoài quán cà phê.

Chị trêu: “Hero của em tới rồi kia.”

Túc Nghệ quay ra nhìn rồi đứng dậy ngay: “Em đi trước đây, gặp sau nhé.”

Đang buổi chiều.

Mùa đông đã qua, ngoài trời sáng sủa, bóng lưng cô trông thật đẹp.

Người đàn ông rút một tay trong túi, tay kia chìa ra đón cô.

Túc Nghệ nắm tay anh, mượn lực leo lên xe.

Thấy cô cười rất tươi, Chữ Ứng cười khê một tiếng: “Cười gì thế?”

Túc Nghệ bỗng hỏi một câu không liên quan: “Anh xem Đại thoại Tây du bao giờ chưa?”

“Xem rồi, sao?”

“Trong phim có một câu thoại rất kinh điển, anh biết là gì không?”

“Biết.” Chữ Ứng suy nghĩ một chút, không chắc chắn lắm, “Người được mẹ sinh ra, yêu cũng được...”

Ôi, tên đàn ông này.

“Thôi anh tập trung lái xe đi.”

Người đàn ông nắm tay cô: “Thế em nói cho anh biết đi.”

Túc Nghệ nghiêng đầu, tủm tỉm cười: “Không nói.”

Xe từ từ chạy khỏi quán cà phê, nhập vào dòng xe, biến mất giữa tận cùng lá biếc ngày xuân.

**

Ý trung nhân của ta là anh hùng cái thế, một ngày nào đó, chàng sẽ đánh xe tới cưới ta.

Giờ anh hùng cái thế có, xe cũng có rồi.

Túc Nghệ mở nick weibo phụ, vụng trộm bình luận dưới bài weibo của mình.

“Hôm nay Chữ Ưng đã cầu hôn với Túc Nghệ chưa?... Thật giận ghê, vẫn chưa:)”

67. Chương 67: Ngoại Truyện 01

Đạo này Túc Nghệ cực kỳ, cực kỳ sâu muộn.

Hôm nay, Lưu Tỉ cầu hôn Ngô Tuyết lần thứ chín, cuối cùng cũng thành công.

Cô nhất định không phải là người chị em tốt. Khi nghe được tin này, phản ứng đầu tiên của cô là, tiêu rồi tiêu rồi, chuyện tình cảm của cô và Chữ Ưng chẳng lẽ đã đi đến tận cùng? Không phải vậy mà, rõ ràng gần đây Ưng đội ngày càng dính người ghê hơn.

Cô nhăn nhó hỏi: “Tiểu Tuyết Tuyết ơi, chị thấy có phải là Chữ Ưng hết thích em rồi không?”

Ngô Tuyết: “Hả? Tại sao?”

Túc Nghệ: “Kỷ niệm hai năm yêu nhau đã qua rồi, anh ấy chẳng có vẻ gì là sắp cầu hôn cả, không phải là đang muốn bội tình bạc nghĩa chứ??”

“... Thế thì chắc là không.”

“Nếu thực sự rất yêu một người, chẳng lẽ không phải là ước gì ngay lập tức có thể dẫn người đó tới cực dân chính làm giấy đăng ký hay sao?”

“Em nói nguyện vọng của em ra đi.”

Túc Nghệ càng ủ rũ hơn: “Căn bản là mình em tự đa tình.”

Đêm đó, Ưng đội mới đeo được nửa bao thì tay bị giữ lại.

Anh nhú mày, ráng nhịn ham muốn lại: “Gì thế??”

Túc Nghệ lấy chăn trùm đầu: “Em mệt.”

Người đàn ông chọc chọc cô qua lớp chăn: “Làm xong ngủ tiếp.”

“Không thích.”

Người bên cạnh không thấy có động tĩnh gì nữa.

Túc Nghệ lại nghĩ, vậy là thôi luôn à? Không nỗ lực thêm chút nữa à??

Quả nhiên anh ấy chán mình rồi!!

Đang mãi nghĩ, một bàn tay bất ngờ đột nhập vào ổ chăn của cô.

Bàn tay linh hoạt chạm vào chỗ mẫn cảm của cô, từ từ kích thích.

Cô thực sự không chịu nổi, hạ vũ khí đầu hàng.

Hôm sau thức dậy, không chỉ sâu muộn, giờ lại còn thêm hối hận nữa, hận tại sao bản thân lại thiếu kiên nhẫn như thế!

Đúng lúc này, Ngô Tuyết gọi điện tới.

Ngô Tuyết kích động hỏi: “Đọc tin chưa?!”

Cô ử rữ: “Chưa.”

“Có người chụp được hình Chữ Ưng đi chọn nhẫn!!”

Túc Nghệ lập tức hồi sinh.

Hôm nay, Ưng đội vừa chạy xe vào trong gara, còn chưa kịp mở cửa đã bị người ngồi bên nín lại.

Hai người ra ghế sau, lần này tới lượt Chữ Ưng làm một nửa thì ngừng: “Trên xe không có bao.”

Túc Nghệ móc trong bra ra hai chiếc.

Ưng đội bị kích thích đỏ bừng mắt, lăn qua lộn lại tới hơn nửa đêm.

Phụ nữ mà đã ngọt thì đúng là làm người ta tới mạng sống cũng chẳng màng.

.....

Một tháng trôi qua.

Túc Nghệ kiên cường mỉm cười: “Em xem như đã hiểu.”

Vẫn không thấy Chử Ứng cầu hôn cô!!!

“Giờ em rất muốn biết, chiếc nhẫn đó đã đi đâu.”

Ngô Tuyết an ủi: “... Đừng buồn, không chừng anh ta quên thì sao?”

“Chuyện này sao có thể quên được!” Nói xong, cô đứng bật dậy, “Em thấy không thể tiếp tục thế này nữa.”

Ngô Tuyết sốt ruột: “Không phải em muốn chia tay đấy chứ??”

“Chia tay?? Người em khổ cực mãi mới theo đuổi được, nằm mơ cũng đừng hòng chạy thoát.” Cô lấy điện thoại ra search, “Anh ấy không cầu hôn với em, OK, em cầu hôn anh ấy là xong.”

“.....”

“Đi, chọn nhẫn giúp em.”

“Em bất ngờ làm vậy, lỡ anh ta không đồng ý thì sao?”

“Anh ấy dám!” Túc Nghệ mạnh miệng xong lại nói nhỏ một câu, “Chị đừng lo, em có cách.”

**

Hôm nay Chử Ứng về nhà sớm hơn hẳn mọi khi.

Bạn gái của anh trịnh trọng báo có chuyện cực kỳ quan trọng muốn bàn bạc với anh.

Vừa về nhà liền nhìn thấy cô bạn gái nhỏ mặc đồ công sở váy đen, tất ren.

Mặt cũng đeo kính đen nốt.

Hai người nhanh chóng sà vào nhau, ngay lúc sắp tới cao trào, anh bỗng nghe người nằm dưới nhỏ nhẹ hỏi một câu.

“Sếp, sếp ơi... kết hôn nhé?”

Chữ Ứng vừa dậm vừa đáp: “Ừ.”

“Thế mai đi lĩnh giấy luôn nhé?”

“Ừ.”

Túc Nghệ dùng hết khí lực, vịn bàn, lấy một món đồ cất trong đó ra: “Đưa tay cho em.”

Một tay anh rời khỏi hông cô, chìa ra trước mặt cô.

Sau đấy, Ứng đội ngời hút thuốc, nheo mắt nhìn thứ trên tay mình: “...Gì đây?”

“Nhấn chứ gì.” Túc Nghệ mặc quần áo, nói không mấy chắc chắn, “Anh không được đổi ý, vừa rồi anh đã đồng ý rồi.”

Chữ Ứng quả thực dở khóc dở cười, sờ mặt cô: “Cứ thế gả mình đi vậy à? Sao ngốc thế!”

“Ai bảo anh mãi không cầu hôn em.” Túc Nghệ ầm ỨC chết đi được, “Có phải anh không thích em đúng không? Hối hận hả? Không muốn cưới em à?”

“Không phải.” Đôi mắt anh rất dịu dàng, “Muốn cưới em sắp phát điên rồi.”

**

Một lần tụ tập vắng mặt Túc Nghệ.

“Không uống nữa, không uống nữa.” Chu Minh xua tay, “Uống nữa về nhà sẽ bị vợ nói.”

Nhắc tới chuyện này, trên bàn bỗng có một tên khóc nức lên làm mọi người giật nảy mình.

Chu Minh: “Cậu khóc cái gì thế? Nam tử hán đại trượng phu, có gì mà phải khóc?”

Tên kia lau nước mắt: “Chu đội ơi, dạo này vợ em đang cãi nhau đòi ly hôn.”

“Sao thế?”

“Cô ấy bảo hồi đó trẻ tuổi quá, chưa biết nghĩ nên mới hồ đồ kết hôn với em, giờ cô ấy đổi ý rồi... huhuhu.”

“Ôi, đừng khóc, đừng khóc.” Chu Minh hỏi, “Hồi đó hai người yêu nhau bao lâu thì cưới?”

“Năm tháng.”

“Năm tháng?!” Chu Minh nổi giận, vỗ bàn, “Năm tháng sao mà đủ để hiểu một người? Hai đứa cũng vội vàng quá, thật thiếu trách nhiệm với đối phương!”

Chử Ứng vốn ngồi im im bỗng lên tiếng: “Thế phải bao lâu thì mới có thể kết hôn?”

“Tôi với vợ tôi quen nhau từ nhỏ, phải hơn chục năm.” Hai gò má Chu Minh đỏ hồng, vung bàn tay to lên, “Có thể nào thì cũng phải yêu đương 3, 4 năm chứ!”

Hồi xưa, lúc còn ở bộ đội, Chử Ứng luôn luôn tin tưởng phán đoán của Chu đội trăm phần trăm. Trở về xe, anh mở lịch ra xem, cẩn thận tính toán thời gian, bắt đầu đếm ngược tới ngày cầu hôn.

68. Chương 68: Ngoại Truyện 02

Hôn lễ

Nắng trời rực rỡ, vụn dậm quang mây, hợp cưới gả.

Cánh truyền thông dốc toàn lực, ào ào chạy tới làng du lịch của Chử thị nhưng đều bị ngăn lại ngoài cửa.

Hôm nay là ngày cưới của Chử Ứng tổng giám đốc Chử thị và nữ diễn viên nổi tiếng Túc Nghệ.

Một dãy xe sang đậu trước cửa nhà.

Túc Nghệ mặc một chiếc váy cưới cúp ngực màu đỏ tươi, nửa trên thêu cầu kỳ, khăn voan màu đỏ, tôn bờ

vai trắng ngần đầy quầng rũ, làn váy xếp nếp, lớp voan đỏ phủ bên trên như một tầng sương được thêu vô số đóa hồng.

Phù dâu tất nhiên là Ngô Tuyết. Chị mặc lễ phục màu trắng, gài một bông hồng trắng. Hội phù dâu còn có Chữ Khê và Trình An An.

Ba vị phù dâu đang túm tụm lại sốt ruột tìm gì đó.

“Ôi! Giấu ở đây được không?” Chữ Khê chỉ lên nóc tủ quần áo.

Ngô Tuyết không cần nghĩ ngợi: “Không được, Chữ Ứng với mấy ông phù rể đều cao ráo cả, vừa vào là thấy ngay!”

Trình An An: “Đây thì sao?”

“Không được, dưới gầm giường cũng có nguy cơ cao.”

Bọn họ đang tìm chỗ giấu giày của cô dâu.

Túc Nghệ dở khóc dở cười: “Mọi người cứ giấu đại đâu đó đi được không?”

“Không được, chuyện lớn thế này sao có thể tùy tiện được?”

Chữ Ứng lái xe tới cửa, gõ mấy cái lên cửa.

“Anh à, dạo này em đang muốn đi Hong Kong mua sắm...” Chữ Khê ngồi trong phòng hét.

Chữ Ứng đáp luôn: “Liên hệ trợ lý Trần.”

Nhổn nháo một lúc, Chữ Ứng phải hít đất năm trăm cái mới được cho vào, lúc vào được cửa, tây trang đã bám đầy bụi.

Anh nhìn người ngồi trên giường, môi mỉm cười sung sướng.

“Chữ tổng, bước cuối đây, tìm giày.” Ngô Tuyết cười tủm tỉm, “Tìm được giày mới được mang cô dâu đi.”

Lưu Tỉ là một trong số các phù rể, đứng giữa đám lính xuất ngũ trông cũng không đến nỗi gầy còm. Anh ta chạy lại chỗ Ngô Tuyết nói nhỏ: “Nếu anh tìm được giày của em có phải là cũng được mang em đi không?”

Anh ta cầu hôn thành công đã lâu vậy rồi mà vẫn chưa định ngày cưới, ngày nào anh ta cũng lo lắng thấp thỏm sợ Ngô Tuyết đổi ý.

Ngô Tuyết ngoảnh mặt đi: “Im miệng.”

Lưu Tỉ tội nghiệp: “Ồm.”

Chữ Ứng gần như lật tung cả căn phòng lên mà vẫn không thấy bóng dáng đôi giày đâu.

Anh nhìn nhìn người ngồi trên giường.

Túc Nghệ đang định gợi ý, Ngô Tuyết lập tức che hờ mắt cô lại: “Còn chưa gả cơ mà, không được gợi ý.”

Túc Nghệ: “... Được thôi.”

Chữ Ứng thở dài một hơi, tiếp tục tìm.

“Ôi chào, các cô giấu ở đâu vậy? Cái phòng này đã bị chúng tôi lật hết lên rồi.” Một tay phù rể thấy Trình An An xem ra là dễ nói chuyện nhất nên nhìn cô mấy lần.

Trình An An lắc đầu nguầy nguậy: “Tôi không nói đâu.”

“ ... ”

Cuối cùng, Túc Nghệ thực sự không nhìn nổi nữa, ho một tiếng, tai đỏ bừng: “Em, em hơi thèm... pudding.”

Ngô Tuyết cảm thấy khó hiểu: “Giờ chị đi đâu tìm pudding cho cô? Tối khách sạn rồi ăn.”

Vừa nói xong liền thấy Chữ Ứng đi nhanh tới chỗ Túc Nghệ, bắt ngờ khom lưng, nhấc nhẹ làn váy dài của cô lên.

Một bàn tay to mò vào trong, thành công tìm được đồ giấu dưới váy cưới, một đôi cao gót màu đỏ.

*pudding: tên tiếng Trung đọc là “bố đĩnh”, từ “bố” có nghĩa là vải vóc.

Đi giày vào cho cô, nhẹ nhàng bế ngang cô lên, nhanh chóng ra khỏi phòng.

Chữ Ứng mỉm cười, cúi đầu bảo: “Ấm hiệu không tồi, tối nay có khen thưởng.”

Túc Nghệ ôm cổ anh, cũng cười, môi đỏ răng trắng: “Vâng.”

Địa điểm tổ chức nằm trên sân cỏ của làng du lịch. Người chủ hôn là Chu Minh, trao nhẫn xong, Chu Minh nói: “Giờ cô dâu chú rể có thể hôn nhau rồi.”

Túc Nghệ đang chuẩn bị đón nhận nụ hôn.

“... Khoan đã, trước khi hôn, chúng tôi có một món quà muốn tặng cho cô dâu chú rể.”

Hai người dừng lại giữa chừng, khách mời bật cười ầm ĩ.

Màn này rõ ràng là không báo trước với nhân vật chính, hai đương sự nhìn nhau, đều cảm thấy bất ngờ.

Bỗng, màn hình lớn lóe sáng.

Hai người lùi sang một bên, Túc Nghệ tò mò nghiêng người nhìn.

Màn hình tối thui một lúc rồi sáng lên. Khung hình liên tục lác lác, sau khi ổn định lại mới nhìn ra người quay phim đang ở trên thuyền cứu hộ, toàn bộ cây cối xung quanh đều đã gãy đổ.

Bóng dáng những tòa nhà xung quanh lướt qua trong chớp mắt khiến Túc Nghệ cứng đờ sống lưng.

“Bên nhà bên phải kia có người!” Trên màn ảnh, người đi đầu đằng trước hô to một tiếng, quay đầu lại, đúng là Chữ Ứng, vẻ mặt anh rất nghiêm nghị, ngũ quan vẫn chưa trưởng thành như bây giờ, có nét của một chàng trai trẻ.

Ổng kính quay sang bên phải, Túc Nghệ nhìn thấy ngôi nhà cũ nát của mình hơn chục năm trước.

Chu Minh hỏi: “Xác nhận chưa!”

“Xác nhận!” Chữ Ứng nói, “Là một bé gái!”

Chu Minh gạt đầu: “Cậu đi đi, tôi ở ngay cửa tiếp ứng!”

Sau một lúc xoay sở, Chữ Ứng nhảy vào trong nhà.

Ba phút sau, anh vác trên vai một bé gái đi ra, gọn gàng, lưu loát. Bé gái rất ngoan, liên tục quay đầu nhìn anh, miệng nói không ngừng.

“Anh tên gì?”

“Anh là lính à?”

“Anh đóng quân ở đâu? Sau này em có thể đi tìm anh không?”

Chữ Ứng nghiêm mặt, từ đầu chí cuối không đáp một câu nào, thuyền cứu hộ di chuyển tới tòa nhà tiếp theo, Chữ Ứng xoay người rời đi.

Ổng kính tiếp tục quay cho tới khi cô bé về tới khu vực an toàn, Chữ Ứng không ở lại, thuyền cứu nạn tiếp tục rời đi. Thợ quay phim bỗng quay ổng kính về, quay cận mặt bé gái trên bờ.

Bé gái vẫn nhìn chăm chú theo họ, tay túm chặt làn váy.

Thước phim kết thúc.

Túc Nghệ xoay người, ngửa đầu, mắt lấp lánh ánh lệ: “Làm sao bây giờ... nhòe lớp trang điểm mất.”

Chữ Ứng nhận giấy được người ta đưa từ dưới sân khấu lên, cẩn thận chấm nước mắt cho cô.

Sau đó cúi đầu hôn môi cô.

Đây là một đoạn phim phóng sự ngắn không được sử dụng của đài truyền hình. Một người đồng nghiệp phát hiện ra nó đã mang tới làm quà cưới cho họ.

Về nhà, Túc Nghệ cẩn thận xem lại đĩa phim.

Cô bùi ngùi, mũi đo đỏ.

“Vợ à.” Chữ Ứng đi lại đằng sau cô, ngồi xổm xuống, gọi cô một tiếng.

Cách xưng hô mới, Túc Nghệ vẫn chưa quen ngay, ghen ghét hỏi: “Dạ?”

“Khóc gì chứ.”

“Ừng đội.” Túc Nghệ ngẫm nghĩ một hồi chỉ nặn ra được một câu: “Rất thích anh...”

“Sửa miệng.”

“Dạ?”

Tay người đàn ông luồn vào trong áo cô, không khí đang tốt đẹp lập tức biến chất: “Gọi là chồng.”

Túc Nghệ tựa vào đầu vai anh, tay áp lên cánh tay anh, cực kỳ nghe lời: “Chồng ơi.”

Yết hầu của Chữ Ưng lên lên xuống xuống, không kìm giữ được, liền hai ba cái, cởi hết bộ áo cưới kiểu cổ phong cô chưa kịp thay ra.

“Hồng mất đấy.” Bà Chữ thuê thợ thêu riêng nó cho cô, cô rất trân trọng.

“Lo cho chính em trước đi.”

Trong suốt cuộc hoan ái này, Túc Nghệ luôn ôm cổ anh, cho dù bị quần đảo thế nào, tay vẫn khoác lên đó.

Làm xong hiệp cuối cùng, má cô hồng hồng, môi cũng hồng hồng, áp tới hôn khế môi anh.

Giọng cô nhỏ nhẹ nhưng rất rõ ràng.

“Hôm nay em là người may mắn nhất trên đời này.”

Có thể như nguyện gả cho anh.

Thật tốt quá.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-ay-la-cua-toi>